yargılayan savunma

Derleyen: Av. İbrahim AÇAN

yargılayan savunma

YURT
KİTAP-YAYIN

YURT
KİTAP-YAYIN

ÖNSÖZ

12 Eylül döneminin hukuksuz yargılamaları sonucunda idam ve en ağır hapis cezaları verilerek cezaevlerine doldurulan binlerce siyasi hükümlünün ve yargılamaları devam eden siyasi tutukluların bu davalardaki tavırlarının ve savunmalarında ifade ettikleri düşüncelerinin kamuoyuna yansıtılması,hem 12 Eylül'ün bu alandaki baskı, demagoji ve tahribatının neden ve sonuçlarının daha iyi anlaşılmasına hem de yargılanan siyasi çizginin daha iyi tanınmasına yardımcı olacaktır.

Bu düşünce ışığında hazırlanan kitap, 12 Mart döneminden bu yana avukatlıklarını yaptığım ve 12 Eylül döneminde Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği davasının önde gelen sanıklarından olan müvekkillerimin siyasi düşünce ve tavırlarını yansıtan savunma ve dilekçeleri ile duruşmalarda ve duruşmalara gelişgidişlerde yaşadıkları bazı olaylara ilişkin anılarının bir derlemesidir.

Savunma ve dilekçelerinde ifade ettikleri düşünceleri nedeniyle müvekkillerim onlarca yıl ağır hapis cezalarına mahkum edildiler. Savunmalar nedeniyle açılan davalarda yapılan yeni savunmalar yeni soruşturmaların konusu oldu; ta ki 12 Eylül savcıları pes edene dek. Bu nedenle ceza ve soruşturma gerekçesi olarak kullanılan kelime ve cümleler savunma metinlerinden çıkartılmıştır.

İlk bölümde yer alan röportaj 12 Eylül yargılamaları ile bu yargılamalarda gösterilen tavırların kısa bir değerlendirmesini müvekkillerin anlatımları ile aktarma amacını taşımaktadır.

Müvekkillerin savunmalarından da anlaşılacağı gibi 12 Eylül yargılamaları anti-demokratik, hukuk dışı yargılamalardır. Demokratik bir yargılamanın olmazsa olmaz koşulu olan savunma özgürlüğü kimi zaman tek tip elbise giyilmemesi kimi zaman da savunmaların siyasi niteliği bahane edilerek sınırlanmış ya da ortadan kaldırılmıştır. Savunma hakkı tanımamak bir yana kimlik saptaması bile yapılmadan mahkumiyet kararları verilebilmiş ve bu kararlar Askeri Yargıtayca onaylanmıştır. Yürürlükte bulunan yasalara göre sanık avukatı ile her zaman serbestçe görüşebiliriz ve muhabere edilebilir hükmüne rağmen TİKB davasındaki gerekçeli karar yazılıncaya kadar sanıklar avukatları ile görüştürülmemişlerdir. Görüşülebilen sanıklar da dakikalarla sınırlı sürelerde görüşebilmiş ve bu görüşmeler yasaya aykırı olarak görevliler huzurunda yaptırılmıştır. Konuşmaları beğenmeyen görevliler görüşmeyi kesebilmişlerdir. Avukat ile hangi konuların görüşülebileceği er ve astsubayların takdirine bırakılmıştır.

Bir önsöz sınırları içinde değerlendirilmesi mümkün olmayan demokratik usul ve hukuksal dayanaktan yoksun; işkence, kan ve ölüm kokan tutanaklara dayanan 12 Eylül yargılamalarının tüm sonuçları ile ortadan kaldırılması bir zorunluluktur.

Avukat İbrahim AÇAN

RÖPORTAJ

SIKIYÖNETİM MAHKEMELERİNİ NASIL DEĞERLENDİRİYORSUNUZ?

12 Eylül yönetimi, sıkıyönetim mahkemelerinin bağımsız olduğuna, mahkemelere müdahele etmediklerine dair demagojik bir propaganda yürüttü. Bu mahkemeler, kendileri tarafından kurulmamıştı ! Yönetimi aldıklarında zaten varlardı! Bu sözler basit bir demagojidir. Sözkonusu mahkemeler, '78 sıkıyönetimi ile birlikte kuruldular. Yakın tarih henüz ucundan aralanmaya başlamasına karşın '78 sıkıyönetiminin 12 Eylül için bir ön adım olduğu, Eylül '80 darbesinin o günden sonra adım adım nasıl tezgahlandığı açıklığa kavuşmuş durumda. '79 Aralığında Komutanlar Muhtırası olarak Hükümete verilen yazıda, cezaların arttırılması ve yargının düzenlenmesi de belirtilen istemlerin arasındaydı. Aynı yıl içinde daha önce hazırlanan Üruğ raporunda ve Genelkurmay Başkanlığı Synt.Koordinasyon Daire Başkanlığının 4 Aralık tarihli yazısında, işkence yapan polisler hakkında soruşturma açılması eleştiriliyor, polisteki ilk sorgulamalara savcıların da katılması ve mahkemelerin komutanlığın tutuklama istemlerine uyması isteniyor, bazı Yargıtay kararlarına çatılıyordu.12 Eylül'le birlikte bu pürüzler de giderildi, yargı organları tümüyle bu istemlere uygun hale getirildi.

Sıkıyönetim mahkemelerinin tarafsızlığı ve bağımsızlığı anlaşılması güç olmayan bir demagojidir.Tarafsız olamazlar çünkü, varolan hukuk düzeni ve yargı organları sisteme ait kurumlardır, varoluşlarının asıl nedeni onu korumaktır. Fakat sadece bunun için değil, bu mahkemeler, yükselen işçi sınıfı ve halk hareketini bastırmak amacıyla, artık başkaca yollar yeterli olmayınca ilan

edilen sıkıyönetimle birlikte kurulmuşlardır. Bizzat bu saldırının asli kurumlarıdırlar. Varlık nedenleri, tüm hukuki kaygılardan arınmış olarak öç, gözdağı, ölüm ve onlarca yıllık hapis cezalarıyla halkın önder güçlerinin toplumdan izolasyonuydu. Bağımsız da değildiler; Burjuva hukukunun en temel bazı kurallarından dahi uzaktılar. "Tabii hakim" ilkesi uygulanmıyordu, yargı heyetleri sadece askeri hiyerarşiden dolayı değil kuruluş esasları yönünden de sıkıyönetim komutanına bağlıydılar. İddia makamı ise doğrudan Synt. komutanını temsil ediyordu. İddianameler, polis fezlekelerine ve işkenceyle alınmış ifadelere dayanıyordu. Yargı yürütmeye tabi kılınmıştı. İddia-savunma-yargı sacayağından savunmaya tanınan hak, iddiaları hazırlamakla yükümlü figüranlıktı. "Masumluk karinesi", tersine çevrilmişti, yargılanan kişi, suçsuzluğunu kanıtlama yükümlülüğündeydi.Askeri ceza yargılama usul kanunu tümüyle antidemokratiktir. 12 Mart yargılamalarından edindikleri deneyimlerle usul kanununda bir dizi değişiklik yaparak sanığın söz hakkını hemen tümüyle kaldırmışlardır. Yargılamalarda sık sık başvurulan "Savaş hali" hükümlerince sanık ve avukatları kolaylıkla duruşmalardan atılabilmekte, bir sanık mahkeme sorgusu alınmaksızın mahkum edilebilmektedir. Kamuoyunun yüzüsuyu hürmetine Usul Kanununda kağıt üzerinde kalmış bazı hak kırıntılarının kullanılması da daima keyfi olarak engellenmiştir. Siyasal barometredeki yükselişler cezalara doğrudan yansımıştır.

Sıkıyönetim mahkemelerinin yapı ve işlerliğine ve dava süreci boyunca karşı karşıya kaldığımız uygulamalara ilişkin düşüncelerimiz, sorgu ve savunmalarda ve çeşitli safhalarda verdiğimiz dilekçelerde dile getirilmiştir.

MAHKEMELERDE NE TÜR UYGULAMALARLA KARŞI KARŞIYAYDINIZ?

Davalar, öz ve içerik olarak siyasiydi; fakat sorgu ve savunmalarımızı siyasi-ideolojik bir temel üzerinde yükseltmemiz ise engelleniyordu. Siyasi tutuklu değil asker tutuklu sayılıyorduk. Egemen güçler bir yandan bizleri 146. maddeden yargılıyor, öte yandan siyasi tutuklu olduğumuzu yadsıyarak tam bir ikiyüzlülük örneği sergiliyorlardı. Bu davaların temel paradoksu buydu ve tüm duruşmalar bunun mücadelesine sahne oldu.

12 Eylül yönetimi meydanlarda, TV ve gazetelerde tüm muhalefeti susturmuş olmanın pervasızlığıyla bin türlü demagoji yapıyor, komünist ve devrimcilere saldırıyordu. Fakat O, mahkemelerinde hiçbir zaman siyasi-ideolojik bir hesaplaşmaya girme cesaretini gösteremedi. Bundan sürekli kaçındı, iddianameler bu yönden de acizliğin sergilenmesiydi. Bizlerin davayı politikleştirme yönündeki girişimlerini de kendilerine yakışır yöntemlerle önlemeye çalıştılar.

Yasal çitlerin yetersiz kaldığı yerde keyfiyete ve zora başvurarak...

Söylediklerimiz tutanaklara olduğu gibi geçirilmiyor, söz hakkımız kısıtlanıyor, susmadığımızda duruşma salonundan atılıyorduk. Duruşmalardan atmak kolay başvurulan yöntemdi. Duruşmalardan iki kez atılındığında atılan, mahkemelerin bitimine kadar bir daha duruşmalara alınmayabiliyordu. TTE. giymeme direnişi başladıktan sonra ise bir bahaneyle, şu okullar olmasaydı diyen maarif nazırının kafa yapısıyla "sorunu" kökten çözdüler. Cezaevlerinde elbiselerimiz önceden alınmıştı, mahkeme gidişlerinde üzerlerimizdeki eşofmanlar zorla soyuluyor, don-atlet bırakılıyorduk. Mahkeme ise buna, "mahkemeye saygısızlık" gibi bir gerekçe yüklüyor ve daha duruşma salonuna girmeden atılıyorduk. Kısa bir dönem sonra hemen tüm davalar sanıkların gıyabında sürdürüldü.

"MAHKEMELERDE TAVIR" KONUSUNDA NE DÜŞÜNÜYORSUNUZ?

Mahkemelerin sınıf karakteri ve temel işlevi biliniyor. Mahkemeler bizim açımızdan, iki sınıf, iki karşıt dünya görüşü arasındaki çatışmanın bir başka alanı idi. Sınıf mücadelesi her yerde olduğu gibi orada da sürüyordu. Siyasal planda ise öne çıkan 12 Eylül Faşizmi ile bir hesaplaşma platformu olmasıydı. Burada yargılanan değil, yargılayan olmalıydık...

En zor koşullarda dahi siyasi inançlarımızı, ideallerimizi, devrimci siyasi kişiliğimizi sonuna kadar savunma gibi komünist bir geleneğin takipçileriydik. Hitler faşizminin yargı kurumları önünde bunu üstün bir inanç ve irade gücüyle, zeka ve belagatle başarmış, temel harcını koymuş olan Dimitrov esin kaynağımızdı.

İşçi sınıfı ve halk hareketi yenilgiye uğratılmış, devrimci örgütler ağır darbeler almış, karşı güçlerin saldırı üstüne saldırı tazelediği, iç ve dış kamuoyu desteklerinden yoksun olduğumuz günlerdi. Tüm halkın bitkisel bir yaşama mahkum edildiği bir yenilgi dönemi; davaya sırt çevirip kendi kabuğuna çekilenleri, kurtuluşu Avrupa yollarında bulanları, karşı tarafa geçip mevzilerimize ateş açan hainleri ile ama sadece bunlarla değil, özgürlüğü yeraltında bulanları, kanını damla damla akıtıp savaşanlarıyla, sokaklarda, dağlarda çatışıp, işkence odalarında direniş türküleri söyleyenleriyle sözün kısası acıları, ihanetleri ve ancak böylesi dönemlerde görülebilecek sabır, cesaret, özveri ve eşsiz direniş örnekleriyle yaşanıyordu. Bu ikinciler güç ve esin kaynağımızdı. Bu koşullarda kendisini muzaffer ilan edenlerin gerçekteki köhnemişliğini ve ergeç yenilmeye ve yıkılmaya mahkum olduklarını, geleceğin bizlerin, sosyalizmin olacağını gür bir sesle haykırmalıydık.

Mahkeme önlerinde esas ve önemli olan bu tavrın koyulmasıydı.

12 EYLÜL DÖNEMİ YARGILAMALARINDA, BİR BÜTÜN OLARAK DEVRİMCİ GÜÇLERİN MAHKEMELERDEKİ TAVRINI NASIL DEĞERLENDİRİYORSUNUZ?

Bir baz olması açısından ana-örgüt davalarını alırsak, genelde olumlu, devrimci bir tavrın egemen olduğu düşüncesindeyiz. Birçok davada bizlere dayatılan koşullar zorlandı, devrimciler idam ve onlarca yıllık ağır hapis cezalarına gülen gözlerle ve küçümseyerek baktılar. Birçok davada siyasi savunma yapıldı ve bu davalarda mahkeme kararları faşizmin lanetlendiği mücadelenin, devrim ve sosyalizm düşüncesinin yüceltildiği sloganlarla karşılandı.

Devrimciler, karşı tarafın alan ve koşullarındaydılar. Bu koşullarda mücadele edebilmek için gerekli olan tüm silahlardan da hemen tümüyle yoksun bırakılmışlardı. Eylül yönetimi için mahkemeler, devrimci ve yurtseverlere, emekçi halka karşı gücünü kanıtladığı bir gösteri alanı, final sahnesiydi. Şube ve cezaevlerinde sürdürülegelen işkence ve baskılarla bu gösteriye uygun oyuncular hazırlanmak isteniyordu. Senaryo, halka, işte dün size önderlik etmekten sözedenleri görüyorsunuz, bugün kendilerini kurtarmaktan başka birşey düşünemez, hatta birbirlerini dahi suçlamaktan kaçınmaz hale gelmişlerdir. Hallerini görün ve iyi görün ki, bir daha hiçbiriniz insanlığa ateşi taşımaya kalkmayın! diyebilmek için yazılmış, sahne buna göre hazırlanmıştı. Fakat sahnelenen oyun onların istedikleri değildi; birkaç hain dışında düşündükleri oyuncuları bulamadılar, ne sarı basının manşetleri, ne de radyo ve TV.deki propaganda bombardımanı amaçlarına ulaşmaya yetmedi. Mahkemelerde sergilenen devrimci tavırlar ve siyasi savunmalarla bir yenilgi dönemi yaşanıyor olmasına ve bir dizi olumsuz etkene karşın devrimci düşünce ve sosyalizme duyulan inanç yüceltildi, aydınlık geleceğe köprü kuruldu.

Kısacası 12 Eylül faşizminin hevesi kursağında kaldı. Mahkemeleri yapabildiğince halkın gözünden gizlemek zorunda kaldılar. Kararlılığın, boyuneğmezliğin sergilendiği en küçük bir habere dahi sansür koydular.

"MAHKEMELERDEKİ TAVIR" KONUSUNDA HATALI BULDUĞUNUZ DÜŞÜNCE VE EĞİLİMLER NELERDİ?

TİKB Davası İstanbul'da ilk açılan ana-örgüt davalarındandı. Mahkemelerde koyulacak tavır bu açıdan da önemliydi. Olumlu bir örnek yaratılmalıydı. O zaman bazı hareket ve kişilerde, hukuki kaygılarla davayı politikleştirmekten ve siyasi savunma yapmaktan kaçınma eğilimleri vardı. Böyle bir tavırla davanın

146. maddenin dışına düşmesi, siyasi bir dava olmaktan çıkması umudu taşınıyordu. Bu şekilde adi gasp ve öldürmelerden hüküm giyilecekti. Diğer bir eğilim de - ki bu bazı avukatlarda da görülüyor ve onlar tarafından empoze edilmeye çalışılıyordu - hukuki savunma perspektifinin devletin güçlülüğü örgütün güçsüzlüğü üzerine kurularak davanın 146. maddenin dışına çıkartılmak istenilmesiydi.

Anlayış olarak her iki düşünceye de karşıydık. Bu düşünceler, mahkemelerin sınıf mücadelesindeki yer ve önemini kavrayamamak, ve siyasi bir mücadele platformu olarak görmemekten, bireysel planda da daha az ceza almak gibi kaygılardan kaynaklanıyordu. İlki tam da egemen sınıfların istediği zemine çekilmek, onların siyasi tutukluluğumuzu yadsıyarak bizleri birer adi suçlu gibi gösterme çabalarına yardımcı olmak olurdu. İkincisi de yanlıştı; üstelik bir de zafer tacı armağan etmekti. Bu görüş, güçlerin biçimsel, niceliksel bir karşılaştırmasına dayanıyordu. Marksist-leninist ve anti-faşist devrimci örgütler ve kişiler, güçlerini ideolojilerinden, devrimin mutlak zaferine duydukları inançtan, işçi sınıfı ve halkın, onmilyonların gerçek özlem ve çıkarlarının ifadesi olan programlarından alırlar. Güçlerinin kaynağında bunlar bulunur ve belirli bir anda sayısal güçleri sınırlı, teknik donanımları yetersiz dahi olsa, ideoloji ve programları büyük maddi-yığınsal güçlere ulaşmalarının teminatıdır. Diğer taraftan eğemen güçler devasa bir makinaya sahip görünüyorlarsa da çökmekte olanı temsil ederler. Dolayısıyla bu görüş devrimci hareketlerin prestij ve gerçek gücünü yadsıyan, karşı tarafın gücünü ise abartan yenilgi psikolojisinin yansıması, yanlış bir düşünceydi. Mahkemedeki tavrı, salt hukuki bir anlayışa göre belirlemekti.

Politik düzeyde asıl önemlisi ise, o dönemde henüz netleşmemiş olmakla birlikte ilerde bazı davaların sorgu-savunma aşamalarında kendisini açıkça ortaya koyan tasfiyeci düşüncenin mahkeme platformuna yansıyan biçimiydi. 12 Eylül sonrası pratik faaliyeti durduran ve örgüt organlarını dağılmaya bırakan kimi hareketlerin liderleri, harcında yüzlerce anti-faşist devrimcinin kanı olan örgütlerini yadsıyıp, bir dergi çevresi olduklarını iddia ettiler. Poliste zincirleme çözülmelerle örgüt ele verilmişti, şimdi ise örgütü ve onun militan eylemini savunmak yerine daha az ceza almak için traji-komik bir yol benimseniyordu. Siyasal platformdaki varoluş nedenlerini de sömürü ve zulme dayanan bir düzeni yıkmak, anti-emperyalist demokratik halk iktidarı, sosyalizm ve sınıfsız toplum için mücadele değil, faşist saldırılara karşı -bu da MHP olarak sınırlanıyor- 27 Mayıs Anayasasına dayanan meşru müdafaanın sağlanması olarak açıklıyorlardı. Sözün kısası, tasfiyecilik, mahkeme huzurunda en açık bir biçime bürünüyor, amaç ve idealler savunulmuyor, örgüt yadsınıyordu.

Bir diğer yanlış görüş de, örgütlerinin silahlı eylem çizgisini yadsıyan, iddianamelerde sözkonusu olan eylemleri de münferit ve örgüt inisiyatifi dışında gösterme tavrıydı. Devrimci şiddet düşüncesinden taviz üzerinde temellenen

bu görüşün amacı da davalarının 141. madde kapsamı içinde değerlendirilmesi isteğiydi. Nitekim bu düşünce bir dönem için, yargıtay ve mahkemelerden beklediği ürünü aldı.

Parantez açarak belirtelim, sözünü ettiğimiz tek tek eylemlerin üstlenilmesi değildir. Bu kural değil ancak istisna olabilir. Sözünü ettiğimiz, örgütlerin kendi çizgileri doğrultusunda devrimci şiddetin, buna ilişkin mücadele biçim ve taktiklerinin savunulmamış olmasıdır.

Belirttiğimiz düşüncelerin varlığı, bizim için, mahkemelerde doğru devrimci tavrın ve siyasi savunmanın önemini artırıyordu. Daha ana-dava savunma aşamasına gelmezden önce "Mahkemelerde Devrimci Tavır; Faşizmi Yargılayalım." isimli bir yazıyı cezaevlerindeki devrimcilere dağıtmıştık.

SAVUNMAYA HAZIRLIK YÖNÜNDEN KOŞULLAR NEYDİ? SİYASİ BİR SAVUNMA İÇİN GEREKLİ MATERYAL VE ARAÇLARA SAHİP MİYDİNİZ?

Bunun için koşullarımız son derece elverişsizdi. Bildiğiniz gibi, cezaevlerinde siyasi kişiliğimizi yoketmeyi amaçlayan sistemli ve yoğun bir saldırı ile karşı karşıyaydık. Bu amaca varabilmek için, fiziki zor, yaşam koşullarımızın alabildiğine daraltılması ve her türlü psikolojik baskı yöntemi uygulanıyordu. Uzun süreli açlık grevleri, pekçok kısa süreli açlık grevi; havalandırma, görüş gibi en doğal gereksinmelerimizin gasp edilmiş olması, saldırılar, aramalar, gün-hafta demeden yapılan koğuş değişiklikleri... Siyasi kişiliğimizi yoketmeyi başlıca hedef edinmiş olanların siyasi savunma yapmamızı engelleyebilmek için de ellerinden geleni artlarına koymayacaklarını tahmin etmek güç değildir. Çok uzun dönem doğru dürüst bir kitaba sahip olamadık. Dışarıda binlerce kitap vb. yayınların yasaklanmış olması yetmiyormuş gibi belki de ömründe eline bir tek kitap alıp okumamış bir görevlinin keyfi sansürü sözkonusuydu. Pekçok kitap alınmadığı gibi, ziyaretçilerimizin getirdiği kitaplar aylar sonra verilirdi. İlk birkaç yıl bazı roman ve bilimsel değeri önemsenmeyecek kitaplara sahiptik. 12 Eylül'ün ilk günlerinde önceden var olan kitaplar toplanmıştı. 83 yılında Metris'te bir operasyonla yine tüm kitaplar toplandı. Bu operasyonların hemen tarihsel bazı çağrışımlar yapmaması mümkün mü? Nazilerin kutsal kitap yakma ayinindeki gibi koridora üstüste yığılmış, sağa sola savrulup postallarla örselenmiş kitaplar... Bununla da yetinmediler! İstanbul cezaevlerinde kalemler toplandı. Artık, köşe bucakta kalem arıyorlardı. Sanıyorum, Eylül yönetiminin seleflerinin dahi akıl edemedikleri bir uygulamadır bu, Onu tanımakta ve tanımlamakta bir simge olarak kabul edilmelidir. Kitap ve kalem operasyonları belleklerimizde derin izler bıraktı. Cumhuriyet gazetesi, Nokta ve Girgir dergile-

rini çok uzun zaman okuyamadık. İçeri alınmaları yasaklanmıştı. Bir dönem Milliyet veTercüman da bu yasaktan nasiplerini aldılar. Savunma için hazırladığımız notlar, kestiğimiz bazı gazete kupürleri de aramalarda tarümar ediliyordu.

Keza avukatlarımızla iki yılı geçkin bir süre görüşemedik .Görüşebildiğimiz dönemlerde ise,yakından dinleniyor,baskı altına alınmaya çalışılıyorduk. Mahkeme dosyalarında bulunan birçok materyali,hukuksal açıdan en gerekli olanları dahi avukatlarımız alamıyor,alabildiklerinin bize verilmesine de cezaevi yönetimince güçlük çıkartılıyor, kimi zaman engelleniyordu.Aynı durum mahkemeye vermek için hazırladığımız sorgu ve savunmalar için de sözkonusuydu. Savunmalar cezaevi yönetimince iletilmek üzere kural gereği alınıyor, iletilmiyordu.

Davalarda, hukuksal prosedüre önem verilmediğinden savunma aşamalarına beklenmedik bir hızla geliniyordu. Sorgusu yapılmamış sanıklar, bulunamayan tanıklar, savunmanın gösterdiği tanıklar vardı, diğer delillerin mütalaası gerekiyordu. Bunların tümü kararı etkilemeyeceği gerekçesiyle atlandı. Bizlerin ve avukatların tevsi-i tahkikat taleplerimiz reddedildi. Yargı usulünün zorunlu kıldığı bu aşamaların bir kalemde geçilmesi nedeniyle savunmaları daha kısa bir zamanda hazırlamak gibi bir durumla da karşı karşıya kaldık.

Tutsaktık ve koşullar hemen tümüyle karşımızdakilerce belirleniyordu. Buna karşın, bulunduğumuz maddi ve psikolojik ortamın üstüne çıkıp savunmaların hazırlanması gerekliydi. İçinden aşmalıydık! Bunun gerçekleştirilmesi cezaevlerinde bize yöneltilen saldırıya bir başka boyuttan vurulan bir darbe olacaktı. En başta ideolojik ve politik olmak üzere her türlü düşünsel faaliyetin ve üretimin yokedilmeye çalışıldığı bir ortamda, bunun sorumlularını, siyasi-ideolojik düzeyde yanıtlayan bir metinle çıkmak, onların canevine bir saldırı demekti. Koşullarımız ne olursa olsun bunu başarmalıydık. Kaçınılmaz olarak bazı eksikliklerimiz olacaktı, oldu da. Fakat tüm çabalarına karşın, siyasi savunma hazırlamamız ve cezaevindeki siyasi faaliyetimiz hiçbir zaman engellenemedi. Legalitenin tüm olanakları gaspedilmişti. Fakat, ancak kendilerini legalite ile sınırlayanlar bu koşullarda eli kolu bağlı kalırdı. Biz nerede olursak olalım özgürlüğümüzün koşul ve araçlarını kendimiz yarattık. Birçok yayınımız, en zor zamanlarda elimize ulaştı. Yasaklanmış kitaplarımız, bulunamaz zulalarımız vardı. Bunlarla özgürdük, bunlarla soluk alıyorduk.

TİKB DAVASI SAVUNMALARI VE ANA DAVANIN SAVUNMASI NASIL BİR YAKLAŞIMLA HAZIRLANDI?

Savunmanın siyasal bir metin olması amaçlandı. Tarihi, toplumsal, ekonomik yapı analizlerine girilmedi. Bunlar başka platformlarda zaten yapılmıştı ve

yapılmaktaydı. Bu nedenle, savunmalar konuyu dağıtacak çok gerekli olmayan ağırlıklardan uzak tutularak yakın tarihsel dönemi de içerecek şekilde, yaşanılan dönemde yoğunlaşan, olabildiğince kapsamlı, Eylül yönetimiyle hesaplaşmayı amaçlayan bir öngörüşle hazırlandı. Ana davanın savunması ve diğerleri bu yönden 12 Mart dönemi davalarındaki savunma anlayışından farklıydı.

Ana davanın savunması, ana başlıklar olarak; Eylül yönetiminin kurumlaşmış yargı sisteminin ve dava sürecinin hukuksal açıdan eleştirisi, Eylül yönetiminin işçi sınıfı ve tüm emekçi halka karşı azgın sömürücü ve baskıcı niteliğinin ortaya konulması, ekonomi-politikası, iç ve dış politikası, emekçi halka ve azınlık milliyetlere karşı giriştiği saldırılar, baskı ve katliamlar, devrimci hareketin, işçi sınıfı ve halk hareketinin 80 öncesi ve sonrası gelişiminin eleştirel bir değerlendirilmesi, TİKB programının ve eylem çizgisinin savunulması, "Ölen Ama Yenilmeyenler", referandum gündemde olduğundan Eylül rejimini onaylatma ve kurumlaştırmayı amaçlayan "82 Anayasası'nın Değerlendirilmesi" ayrı bir bölümde yapılmıştı. Savunmada, 80 sonrasındaki yenilginin nedenleri devrim cephesi yönünden de değerlendiriliyordu. "Halkların Mücadelesi ve İşkenceye Karşı Direniş"i konu alan bölüm Fatih tarafından yazılmıştı. Yaşamında da kanıtladığı gibi bu O'nun çok duyarlı olduğu bir konuydu.

SAVUNMA CEZAEVLERİNDEKİ DEVRİMCİ ÇEVRELERDE NASIL KARŞILANDI?

Olumlu. Mahkemede devrimci bir tavrın ve böyle bir anlayışın ortaya konması ve savunmanın militan havası etkili olmuştu. Sola yönelik eleştirilerimizin ağırlığının, mahkeme platformunda dile getirilmesini doğru bulmadıklarını söyleyenler de oldu. Bu eleştiriyi doğru bulmuyoruz. Mahkeme, sadece bir platformdu. Orada Eylül yönetimi ile hesaplaşıyorduk fakat bununla yetinemezdik. Bu kürsüden sesimizi asıl ulaştırmaya çalıştığımız devrimciler, işçi sınıfı ve emekçi halk idi. Bir dönem değerlendiriliyordu ve tüm yönleriyle birlikte ele alınmalıydı. Onu karakterize eden olgulardan birisinin durumu gözardı edilemezdi. İnkarcı, bir yerlere mesaj veren bir günah çıkarma değil, devrimci güçleri hatalarını görerek devindirmeyi amaçlayan bir eleştirellik sözkonusuydu. Doğruydu, yerindeydi. Eleştirilerimizin ağırlığına gelince bunun abartıldığı kanısındayız. Bir yenilgi yaşanmışsa birşeyler yerinden oynatılmalı, sarsılmalı, değiştirilmelidir. İdeolojide, siyasette, örgütlenme ve taktiklerde hiçbir şey olmamış, bir yenilgi dönemi yaşanmamış gibi her şey olduğu gibi sürdürülmek isteniyorsa bu anlayışa saldırılmalıdır. Düşüncemiz, sağlıklı bir özeleştiri yönelimi olmadığıdır. Yeniden toparlanmaya çalışan devrimci hareketlerin son iki-üç yıllık gelişim seyrine baktığımızda 80 öncesi yenilgiye neden olan zaafların bu nedenle aşılamadığı görülür.

TÜM SAVUNMALAR BİÇİM VE İÇERİK YÖNÜNDEN AYNI DÜZEYDE MİYDİ?

Bu "sol" bir tavır olurdu. Şöyle bir yol izledik. Her davada, sayı olarak çok az sanığın bulunduğu davalarda dahi, TİKB'nin program ve diğer görüşleri mutlaka savunuldu. Diğer savunmalar da bakış açımızla yazılmıştı fakat içerik olarak bazı yönlerden kısıtlanmış üslup olarak ta esnetilmişti. Bu savunmalarda işkenceler, anti-demokratik yargılamalar teşhir ediliyor, döneme ilişkin değerlendirmelere daha sınırlı değiniliyor, kiminde değinilmiyordu. Bazı arkadaşlarımızın da hukuksal durumları gözönüne alınarak siyasi savunma yapmamaları uygun görüldü.

Burada şunu belirtmek gerekiyor. TİKB davalarında yargılanan arkadaşlarımızdan bir teki bile daha az ceza almak gibi kişisel bir kaygı ile hareket etmedi. Ağır ceza tehditleri hiçbir şey ifade etmiyordu.Onların yegane kaygısı onurlu devrimci tavrı şube ve cezaevlerinden sonra mahkeme önünde de koymak, işçi sınıfı ve tüm emekçi halka karşı görevini bu platformda da layıkı ile yapabilmekti. Bundan gelen bir titizlik ve coşku içindeydiler. Bu duyguların etkisiyle savunması için çizilen çerçeveyi aşmak gibi kimi yanlışların yapıldığı da oldu. Mahkemeler, yeterli delil bulamayınca, bazı arkadaşlarımızın savunmalarındaki siyasi muhtevayı "delil" olarak kullandılar. Mahkemelerde yaptığımız savunmalardan ve onların savunmalarından yeni davalar açıldı. Örneğin, ana davada savunmayı yapan arkadaşlara savunmanın savunmasının savunmasına dava açıldı. Bunlardan toplam 48 yıl hapis cezası verildi.

SAVUNMALAR

ANA DAVA SAVUNMASI

SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI
I NUMARALI ASKERİ MAHKEMESİ
KIDEMLİ HAKİMLİĞİNE

İSTANBUL

Dosya No: 1981/636 E.
Konu: ESAS HAKKINDA SAVUNMA
Savunma Yapan Sanıklar

Mehmet Fatih Öktülmüş
Remzi Küçükertan
Bektaş Karakaya

Bizler toplu davada ortak çıkarlarımız olduğu için birlikte savunma yapmayı gerekli görüyoruz.

Yaklaşık bir yıldır süren bu davada savcılık,iddianamede yeralan hakkımızdaki istemlerini mütalaasında da yineledi. Devrimin geçici bir yenilgiye uğradığı bugün, hakkımızda ölüm fermanı çıkartılmak isteniyor.

Bugüne dek savcılık konuştu, heyetiniz sordu, **bize ise konuşma olanağı verilmedi.** Savunma aşamasına böyle gelindi. Şimdi söz bizim:

MÜTALAA POLİS ANLATIMLARINA DAYANMAKTADIR.

Savcılık iddianamede olduğu gibi, esas hakkında mütalaada da, hangi biçimde hazırlandığı tarafımızca defalarca belirtilmiş "ifade"leri, işkence sonucu elde edildikleri sabit olmasına karşın anlatmakta, iddialarına temel dayanak yapmaktadır. Savcılık ve mahkemede verilen ifadeleri ise, tek bir cümle ile; "emniyette alınan ifadesini kabul etmedi" şeklinde bir cümle ile geçmektedir.

Savcılık, serbest irade ürünü olmayan ve polisçe hazırlanmış anlatımları daha güvenilir bulmaktadır.

1981/4102 Esas sayılı iddianameden aldığımız şu cümleler, iddia makamının anlayışının tipik bir örneğidir.

"...sanığın 1.12.1981 tarihinde Emniyet Müdürlüğünde ifade vermediğine dair zabıt tutulduğu, bu sebeple emniyetçe ifadesinin alınamadığından örgüt adına hangi eylemlere katıldığının tesbit edilemediği..." (sf.4)

Savcı burada, kendisince alınan ifadenin bir değeri olmadığını, poliste işkence sonucu imzalatılan "ifade"leri geçerli saydığını açıkça itiraf etmektedir. İddianamede olduğu gibi Esas Hakkında Mütalaayı da bu bakış açısıyla hazırlamıştır. Hem de bugün ülkemizde yaygın ve sistematik bir şekilde işkence yapıldığının gizlenemez bir gerçek haline gelmesine ve sadece bu dosyada işkencede katledilmiş dört komünist ve devrimcinin bulunmasına, her birimiz gördüğümüz işkenceleri anlatmamıza, yer ve tanıklar ve raporlarla belgelememize karşın.

Savcılık bu iddianame ve mütalaa ile, polisin uzantısı olarak çalıştığını, işkenceyi meşru gördüğünü ve suç ortaklığını kanıtlamış olmaktadır.

ESAS HAKKINDA MÜTALAAYA DAMGASINI VURAN FAŞİST TOPLU SUÇLAMA VE CEZALANDIRMA ANLAYIŞIDIR.

Toplu tutuklama ve cezalandırmalar faşist hukuk sisteminin belirgin özelliğidir. Geniş bir öcalma duygusu ve sindirme amacıyla ayırım gözetmeksizin emekçi kitlelere (.....) saldırılır. Salt komünist ve diğer anti-faşist unsurlar değil, çevrelerindeki birçok kişi de, akraba-

lar, arkadaşlar, onlarla ilişki kurdukları için cezalandırılır.

Faşist İran Şahı, yurtdışındaki muhalif unsurları susturabilmek için ülke içindeki yakınlarını işkenceye çektiriyordu. 12 Eylül sonrasında da ülkemizde, aranan yakınlarının yerini söyletmek için yüzlerce insanın işkenceye çekildiğini, yine işkence tezgahlarındaki devrimcileri konuşturabilmek için akrabalarına, iki yaşındaki çocuklara işkence yapmakla tehdit edildiklerini biliyoruz.

Bu faşist mantık Esas Hakkındaki Mütalaaya da yansımıştır. Bazı sanıkların salt, aranan bir devrimciyle birlikte yakalandıkları ya da onu tanımış olmaktan, akrabalıktan dolayı cezalandırılmaları istenmektedir.

1- Aysel ZEHİR'le ilgili olarak, şöyle denilmektedir:

"...Ümraniye'de ablası ile birlikte örgüt adına adam öldürmede kullanılan silahla birlikte yakalanmış olması..."

(EHM. sf: 2)

Burada,ablası Nurten ZEHİR'in üzerinde silah bulundurmaktan hüküm giymiş olması, Aysel ZEHİR'in örgüt üyeliğinin kanıtı olarak ileri sürülmektedir.

2. Hasan AKDOĞAN'la ilgili olarak,

"... sanık hakkında açılan 12.1.1982 tarih ve 1981/4102 sayılı iddianamede de belirtildiği gibi yargılanan sanıklardan Rıza DOĞAN ile birlikte aynı tarihlerde yakalanarak bu hususta 1980/3240 esas sayılı savcılık soruşturması bulunduğu, her ne kadar bu tahkikatın örgüt üyeliği iddiasına rağmen kovuşturmaya yer olmadığı kararıyla sonuçlanmış ise de, Rıza DOĞAN'ın başka fiillerinden ve özellikle Mürüvvet ÇAKIRERK ile örgüt üyesi olarak örgüt evinde müştereken faaliyetlerde bulunduklarından dolayı derdest davada iddialar olduğu ve iki sanığın halen tutuklu bulunduğu, bunun yanında yine Hasan AKDOĞAN'ın Mürüvvet ÇAKIRERK ile Bahçelievler-Şirinevler'de yakalanarak Kocasinan Karakolunda bir müddet nezarette kaldıkları, örgüt üyelerinden Osman Yaşar YOLDAŞCAN'ın isteği üzerine Mürüvvet ÇAKIRERK'in karakol hakkında istihbarat notları ve planlarını tanzim edip, sanıklardan Adil ÖZBEK ve Rıza DOĞAN'ın müşterek kaldıkları örgüt evinde elde edilmiş bulunması ve yine Mürüvvet ÇAKIRERK hakkında mahkemenizde 1981/307 esas sayılı derdest ve tutuklu davanın bulunduğu, bu suretle sanık Hasan AKDOĞAN'ın

savunmalarına rağmen Payas nahiyesinde Bektaş KARAKAYA ile birlikte şüpheli olarak yakalanması..."

(EHM. sf: 21)

Burada Hasan AKDOĞAN hakkındaki örgüt üyeliği iddiaları nelere dayandırılmaktadır?

a) Hasan AKDOĞAN'ın geçmişte Rıza DOĞAN ile birlikte yakalanması. Bu olay hakkında örgüt üyeliği iddiasıyla soruşturma yapılmış ve kovuşturmaya yer olmadığı kararı verilmiştir.

b) Hasan AKDOĞAN'ın sanık Mürüvvet ÇAKIRERK ile bir müddet nezarette kaldıktan sonra bırakılmaları,

Savcılık, daha sonraları Mürüvvet ÇAKIRERK'e atfen ileri sürülen suçlamaları burada anlatarak hiçbir bağlantı kurulamadığı halde, Hasan AKDOĞAN'ı suçlama gayreti içine girmiştir.

c) "Bektaş KARAKAYA ile şüpheli olarak yakalanması..." Bu "şüpheli" yakalanma nedir? Sanıkların bazı "suç" aletleriyle bir eylem ya da eyleme hazırlık anında yakalanmış oldukları düşünülebilir. Ama bunlardan hiçbirisi sözkonusu değildir. İki sanık kahvede dama oynayıp üzüm yerlerken yakalanmışlardır. Kaldı ki, Bektaş KARAKAYA'nın aranan bir sanık olması, onun yanında yakalanan Hasan AKDOĞAN'ı suçlu duruma düşürmez.

3. Ali KARAKAYA ile ilgili olarak,

"... sanığın bu çevrede ikamet etmiş olması, Bektaş KARAKAYA ile akraba olup münasebette bulunması..." örgüt üyeliği ve korsan mitinge katılmak için delil olarak gösterilebilmektedir.

4. Abdullah ALTINEL'le ilgili olarak,

" ... dükkanda yakalanan Ali KORKMAZ'ın üzerini subay olduğundan aratmayarak bilahare evinde yasak yayınların çıkmış bulunması, kızı Hatice İNCE'nin (Altınel) örgüt üyesi ölü Ataman İNCE'nin karısı bulunması sanığın örgüt üyeliği hususunda şüpheler doğuruyorsa da... "

(EHM. sf:7)

Bunun için söz söylemeyi gerekli görmüyoruz. Fakat iddiaların dayandığı gayri ciddi temelleri görebilmek için altını çizdiğimiz kısmın bir kez daha okunmasının yararlı olacağı kanısındayız. Verdiğimiz örnekler savcının "suç ve cezanın kişiselliği" temel prensibini ihlal ettiğini, ilkel ve (...) bir hukuk mantığı ile hareket ettiğini göstermektedir.

SANIK OLMAYI, SUÇLU OLMAKLA EŞDEĞER GÖREN FAŞİST MANTIK

Sanık, hakkında mahkumiyet kararı verilinceye kadar masum sayılır. Bu karine kişi için temel bir hak niteliğindedir. Yargılama ile bu karinenin aksinin ispatının mümkün olup olmadığı araştırılır. Mahkemeye düşenin suçlu sayılması, suçsuzluğunu kendisinin kanıtlama zorunluluğu geçmişte feodal hukuk sisteminde vardı. Günümüzde de faşist hukuk sisteminin bir kuralıdır. Faşizmin egemen olduğu ülkelerde ceza yargıyla özdeşleştirilmekte, tüm insanlar sürekli bir tehdit altında tutulmaktadır. Örneğin, Nazi Almanyası ve Mussolini İtalyasında ceza sistemi böyle bir temel üzerine oturtulmuştu.

Yine masumluk karinesine uygun olarak, "kuşku" sanık lehine yorumlanır. Bu, kişilerin özgürlüğünün salt şüphe ile yokedilmesini önler ve delillerin objektivitesini zorunlu kılar.

İddia makamı, bu gerçeklikleri hiçe saymakta, faşist hukuk mantığı ile hareket edip önüne çıkanı suçlu ilan etmektedir.

Polis fezlekelerinde, henüz tutuklanmamış kişiler dahi "suçlu" olarak belirtilmektedir. Savcının yaklaşımı da daha farklı değildir. Herkesi peşin hükümle "örgüt üyesi" olarak nitelemektedir.

Savcı Esas Hakkında Mütalaada Mürüvvet ÇAKIRERK'in durumunu ele aldığı bölümde, sanık olmanın suçlu olmakla eşdeğer olduğu düşüncesini net bir şekilde ortaya koymaktadır. Şöyle diyor:

"... tutuklu bulunduğu 1981/307 sayılı mahkeme dosyası münderecatındaki tüm eylemleri sanığın mevcut anayasal nizamı silahlı eylem yoluyla yıkmaya matuf yardımcı eylemler mahiyetinin asli faillere fer'an iştirak şeklinde görüldüğünden eylemine uyan TCK'nun 146/3 maddesi gereğince tecziyesine..."

(EHM. sf: 19)

Savcı, bir başka davada çeşitli eylem iddiaları ile yargılanan Mürüvvet ÇAKIRERK'i henüz o dava sonuçlanmadığı halde peşin bir hükümle yargılayıp karar vermekte ve sözkonusu eylem iddialarını bu yargılamanın delili olarak sunmaktadır.

İddia makamı, yine sanık hakkında, diğer davada yargılandığı "Kartal korsan mitingine katılmak" iddiasını da ileri sürüyor. Ve örgüt üyeliğinin gerekçesi yapıyor.

Sanık, karar verilinceye kadar masum sayılır ilkesi ihlal edildiği

gibi, Mürüvvet ÇAKIRERK, 141/1 istemiyle yargılandığı bir başka davada suçlandığı eylemler delil gösterilerek 146/3 istemiyle yargılanıyor. Hukuk kuralları bir kez daha çiğneniyor ve bu sanık aynı "suç" konusu eylem ve faaliyetler nedeniyle iki ayrı davada yargılanmış oluyor.

GERÇEK DIŞI İDDİALAR VE DELİL ÜRETME ÇABALARI

İddianamede bir sanığın hapiste olduğu halde korsan mitinge katıldığı iddiasını ileri sürebilen savcı, mütalaada da bu anlayışını "incelterek" sürdürmektedir. Mütalaada bazı iddialarını kanıtlayıcı delil bulamayınca, bunları uydurma yoluna başvurmaktadır.

İhsan Yenal ÖZBEK'le ilgili bölümde;

" ...sanığın olay yerinde yakalanması, emniyetteki açık ikrarı, delilleriyle örgüt üyeliği sabit görülen Aysel ZEHİR ve Gülin AYYILDIZ ile birlikte yakalanmış olması, sanığın örgüt üyeliği ve sıkıyönetim komutanlığı emirlerine muhalefet suçunu oluşturmuş olduğundan..." (sf:2)

denilerek 141/5. maddeden tecziyesi isteniyor.

Gülin AYYILDIZ ile ilgili bölümde,

"Her ne kadar sanığın bu olaya elinde Orak Çekiçli bayrak olduğu halde katılıp komünizm propagandası yaptığına dair bir delil yoksa da beraber yakalandığı sanıkların örgüt üyesi olduklarının delillerle belirlendiği, kaçar vaziyette güvenlik kuvvetlerince yakalandığı, Aysel ZEHİR ile önceden telefonda olay bölgesinde buluşmak için anlaştıklarını kabul etmeleri örgüt üyesi olmak ve sıkıyönetim emirlerine muhalefet suçları için yeterli delil görülmüştür." (sf:3)

Aysel ZEHİR için de örgüt üyeliği iddiası, benzer bir yaklaşımla getirilmektedir.

Ne İhsan Yenal ÖZBEK, ne Gülin AYYILDIZ ne de Aysel ZEHİR için örgüt üyeliğini kanıtlayıcı maddi bir delil bulunmamaktadır. İddia makamı, bunun sıkıntısıyla, gerçekdışı ve hukuki bilimsellik ve objektiviteden yoksun bir yaklaşımla delil üretmeye çalışmaktadır. Ve Gülin AYYILDIZ'a örgüt üyesi diyerek İhsan Yenal

ÖZBEK'i ve Aysel Zehir'i, İhsan Yenal ÖZBEK'e örgüt üyesi diyerek Gülin AYYILDIZ ve Aysel ZEHİR'i, Aysel ZEHİR'e örgüt üyesi diyerek diğerlerinin örgüt üyeliğini sözde kanıtlamış olmaktadır.

Bu arada, Aysel ZEHİR ve Gülin AYYILDIZ'ın gezmek amacıyla telefonla buluşmayı kararlaştırmaları dahi, parlak bir delilmişcesine ileri sürülmektedir. Fakat bunlar sadece savcılığın delil yoksunluğunun, delil üretme çabasının ve iddialarının gayri ciddiliğinin kanıtı olmaktadır.

İKRAR HANGİ KOŞULLARDA DELİL DEĞERİ TAŞIR?

Usul kanununda yapılan değişiklikle 1696 sayılı kanun ile eklenen birinci ve üçüncü maddeler ve 353 sayılı yasanın 96. maddesi hükümleri gereğince, siyasal nitelikteki suçların hazırlık soruşturmasının savcılar veya yardımcıları tarafından, bunlar bulunmadığı takdirde sulh ve sorgu yargıçlarınca yapılacağı belirlenmiştir. Bu yasa hükümlerine göre polisin böyle bir sorgulama yetkisi bulunmamaktadır ve polisçe alınan ifadelerin hukuk yönünden geçersiz sayılması gerekmektedir.

Polisçe saptanan anlatımlar serbest irade ürünü değildir. İşkenceye dayanmaktadır ve gerçekdışıdır.

Savcılık, iddianamede ve Esas Hakkında Mütalaada da içtihat kararlarını hiçe saymaktadır. İkrarın hangi koşullarda geçerli sayılabileceği sivil ve askeri yargıtayın çeşitli kararlarında belirtilmektedir.

Askeri Yargıtay Daireler Kurulu, 1982/26 esas, 1982/24 karar sayılı dosyanın incelenmesi sonucunda 141. maddeden verilen cezayı bozarken şunları belirtiyor:

"Kazai ve ilmi içtihatlara göre bir itirafın hukuken varlığının kabulü için, hakim veya askeri savcı huzurunda yapılmasının dahi yeterli sayılmayıp tamamen serbest iradesi ile maddi ve manevi cebir ve hileden azade surette vuku bulmuş olması gerekmektedir. Aynı gün askeri savcı önünde itirafta bulunmayan bir kişinin tutuklama hakimine bazı itiraflarda bulunması ve sonradan tekrar itirafını reddetmiş bulunması bir endişe ve kararsızlık içinde bulunduğunu göstermektedir."

Kararda sanığın beraat ettirilmesi gerektiği belirtilirken, sanığın polis ifadesinin doğru olduğu şeklinde daha sonra ifade vermesinin "baskı altında bırakılmışsa bunun etkisi altında kalabileceği cihetle" hükme dayanak oluşturamayacağı da belirtilmektedir.

Görüleceği üzere, daha önce baskı altında kalmanın etkisiyle, polisteki ifadenin savcılık ya da mahkemede kabulü durumunda dahi, sonradan bu durum belirtilmişse bu ifade yine geçerli sayılmaktadır.

Bu davada ise çeşitli sanıklar, polisteki anlatımların kendilerine ait olmadığını, polisteki işkence gördüklerini, savcılık, tutuklama mahkemesi ve buradaki sorguları esnasında belirtmişlerdir. Buna karşın, iddia makamı tüm hukuki gerçekleri hiçe sayarak Esas Hakkında Mütalaasını polis senaryolarına dayandırmıştır.

Hakkımızdaki iddiaların hukuki dayanaklardan yoksun olduğunu, iddiaların dayandığı delillerin nesnellik taşımadığını göstermek için bir örnek daha vermeyi gerekli görüyoruz.

Askeri Yargıtay 4. Dairesi, Erzurum 9. Kolordu ve Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinin bir kararını,"sanıklar hakkında Emniyet Müdürlüğündeki ifadelerinden başka delil bulunmadığı" için bozmuştur. Bu davada çeşitli sanıkların kendileri ve başkalarına yönelik olarak poliste işkenceyle kabul ettirilmiş gerçekdışı anlatımlar dışında delil bulunmamaktadır. Hakkımızdaki birçok iddia da böylesine sözde delillere dayandırılmaktadır. Bu nedenle mevcut yasalar çerçevesinde dahi ikrarın hangi koşullarda delil sayılabileceğini belirlemesi açısından Askeri Yargıtay 4. Dairesinin kararı önem taşımaktadır. 1 Nisan 1982 tarihli Cumhuriyet gazetesinde yeralan kararda şöyle deniliyor:

"Esasen ikrar bir kimsenin suçluluğunu kabul etmesi, başka bir deyişle kendi aleyhine tanıklık yapmasıdır. Eşine pek az rastlanan olaylar dışında, insanların kendi kendilerini suçlamalarının akıldışılığını anlamak kolaydır. Aksi düşünce insan doğasına aykırı düşer. Suçluluğunu kabul eden bir kimse bunamış sayılmalıdır. Bir kimse ancak cinnet döneminde ya da sarhoş bir halde veya eza ve cezanın şiddeti veyahut işkence korkusu ile kendini suçlayabilir. Cebir veya tazyike maruz kalınmadıkça dünyada hiç kimse kendi suçluluğu için aleyhine konuşmaz.

İkrarın tek başına delil sayılması tarihte ilkel dönemlerin bir uygulamasıdır. Yürürlükte olan kanunlarımıza göre ikrar tek başına delil olarak ele alınamaz. İkrarın mahkemelerde değerlendirilecek deliller arasında

yer alabilmesi hakim ya da savcı önünde olmasına bağlıdır. Hakim ya da savcı önünde verilen ikrar ifadelerinin dahi başka delillerle ve maddi olaylarla doğrulanmadıkça delil değeri kazanamayacağı Askeri Yargıtay'ın yerleşmiş görüşlerinin bir gereğidir."

SAVCILIK, MÜTALAADA ÖÇ MANTIĞI İÇİNDE HAREKET EDİYOR

12 Eylül sonrasında tüm devrimci kitle örgütleri; dernekler, sendikalar kapatıldı. Devrimci yayınlar toplatıldı. (....)* cunta bu şekilde, emekçi kitleleri örgütsüz ve dağınık bırakmak, anti-faşist mücadelenin yükselmesini, daha geniş kitlelere ulaşmasını engellemek istiyor.

12 Eylülcü (....), devrimci mücadelenin yüksek olduğu dönemde yapamadıklarını şimdi yapıyor, mücadeleye şu veya bu düzeyde katılmış her insanı cezalandırmak istiyorlar. Devrimci kitle örgütlerinin yönetici ve üyeleri yargılanıyor, devrimci yayınları okuyup bulundurmak suç olarak görülüyor. Komünistler ve anti-faşist örgütlerin üyeleri darağaçlarında, işkence tezgahlarında, sokaklarda katledilirken, onbinlerce anti-faşist emekçi ve aydın da işkenceye çekiliyor. 12 Eylül'cü (...) dünün intikamını alırken gelecek içinde gözdağı vermeye, emekçi halkı bir daha başkaldıramayacak şekilde ezmeye çalışıyorlar.

(.....) bu öç ve gözdağı mantığı mütalaada da görülüyor.

Savcı,Yılmaz ERDEĞER örgüt üyeliğini kanıtlama çabası içinde, Halkın Kurtuluşu gazetesini satıp dağıtmayı delil olarak gösterebilmiştir. 25.000 tirajlı, yasal ve bayiilerde satılan bir gazeteyi dağıtmak suç sayılmaktadır.

Yine Aysel ZEHİR'in örgüt üyeliğinin kanıtı olarak, evinde bulunan devrimci yayınlar gösterilmektedir. Bunlar 12 Eylül öncesi yayınlanmış kitaplar, devrimci klasiklerdir. Bu kitaplara örgüt yayını, zehabı verilerek örgüt üyeliğinin bir kanıtıymış gibi ileri sürülmektedir.

Bu iddiaların hukuki hiçbir değerinin olmadığı açıktır. Sadece (.....) geçmişe dönük öç mantığı ve gözdağı politikası olarak değerlendirilebilir.

---

*Devletin belirli kurumlarına, yönetim organlarına, kuruluşlarına faşist demek yerleşmiş mahkeme kararlarında ve içtihatlarda suç olarak nitelendirilmektedir. Bu savunmayı yapanlar da bu nedenle yargılandılar ve çeşitli cezalara mahkum edildiler.

SAVCI, HERKESİ ÖRGÜT ÜYESİ İLAN ETMEKLE; KOMÜNİST DÜŞÜNCEDEN, TİKB'NİN LENİNİST ÖRGÜT ÇİZGİSİNDEN HABERSİZ OLDUĞUNU ORTAYA KOYMAKTADIR?

Savcı, iddianame ve mütalaada, hemen her sanık hakkında örgüt üyeliği iddiasını ileri sürmektedir. O, komünist örgütün düzenlediği bir gösteriye, yayın dağıtımına katılan; hatta bu yayınları okuyan herkesi örgüt üyesi ilan etmiştir. Bunun da ötesinde, örgüt üyesi kabul edilen birisi ile şu yada bu düzeyde ilişkide olanlar da, ilişkinin niteliğine bakılmaksızın örgüt üyesi kategorisine sokulmaktadır.

Savcı, bu yaklaşımıyla cehaletini de açığa vurmakta, hakkımızda pervasızca ölüm ve onlarca yıllık hapis cezaları isterken; görüşlerimizden, Leninist örgüt yapısıyla ilgili teorik gerçeklerden habersiz olduğunu göstermektedir.

Çevresindeki geniş sempatizan kitleyi, hatta bazı anti-faşist unsurları da örgüt üyesi olarak değerlendiren savcı, TİKB'ni, içine her isteyenin girip üye olabildiği burjuva-revizyonist partilerle karıştırıyor.

Leninst bir örgüt, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri ve diğer alanlarda çokyönlü bir faaliyeti örgütler. Onun çalışmalarından bazılarına katılan her kişi örgüt üyesi değildir. Leninist bir örgütte, örgüt üyeliği için; örgüt programını benimsemek, örgüt organlarının birinde görev almak, düzenli aidat ödemek koşulları aranır. Leninist örgüt üyeleri, sınıfının Marksist-Leninist teori cihazıyla donanmış en bilinçli üyeleridir. Onlar, proletarya ve halkın devrim, sosyalizm ve yüce (.....)* ideali uğruna canlarını vermekten kaçınmayan en yiğit, fedakar, sınanmış unsurlarıdır.

Sempatizanlar ise, komünist çizgi ve devrimci faaliyetten etkilenen, komünist örgütün çalışmalarına seviyesine göre değişik düzeylerde katılan unsurlardır. Bu unsurlar, her ne kadar TİKB'nin ideolojik, siyasi görüşlerini benimseyip, bazı faaliyetlerine katılsalar da; henüz, burjuva, küçük-burjuva dünya görüşünden ve yaşam tarzından tümüyle kopamamışlardır.

Marksist-Leninist teoriyi, TİKB'nin çizgisini bütünüyle kavramamışlardır ve henüz kendilerini tümüyle komünist çalışmaya hasrede-

*Komünizmi övmek ya da yüceltmek, bu savunma nedeniyle açılan cezai soruşturmanın gerekçelerinden birisi olarak kullanıldı. (DN.)

cek seviyede değillerdir. Bundan dolayı, Leninist bir örgütle sempatizanları arasında sınır olmalıdır. TİKB, her zaman bu sınırı belirlemiş, korumuştur. Örgütte ideolojik, siyasi seviyenin düşmesine, proleter disiplinin zayıflamasına, küçük-burjuva düşünce ve yaşama şeklinin örgüte sızmasına, diğer bir deyişle örgütün Leninist yapısının zayıflamasına, gevşek ve savaşma gücünü yitirmiş bir örgüt haline gelmesine yolaçacak hatalara karşı daima uyanık olmuştur. TİKB'ni Marksist-Leninist oldukları iddiasındaki çeşitli küçük-burjuva devrimci örgütlerden ayıran temel bir kıstas budur. Ve 12 Eylül sonrasında (.....) laşan karşı devrimci saldırı karşısında birçok örgüt çöktüğü, ağır darbeler yediği halde, o ayakta kalmış, faaliyetini kesintisiz olarak sürdürüyorsa, nedenlerinden birisi budur.

SIKIYÖNETİM MAHKEMELERİ, (.....)MAHKEMELER

12 Eylül sonrasında (.....) devlet cihazı pekiştirildi. Ordu, polis halkın mücadelesini bastırmakta güçlük çeken, dağılmaya yüz tutan tüm kurumlarıyla devlet, halka karşı güçlü bir saldırı aracı haline getirildi. Bu dönemde en çok demagojisi yapılan konulardan birisi, özel mahkemelerin kurulmadığı, mahkemelere dokunulmadığı, yargı organlarının bağımsızlığının korunduğu idi.

Özel mahkemelerin kurulmasına gerek yoktu, çünkü onlar zaten vardı. Sıkıyönetim mahkemeleri (.....) devlet cihazının bir parçası, amacı komünist ve devrimci örgüt ve kişileri yargılayıp mahkum etmek olan örgütlenmiş (.....) kurumlardan birisidir. Yapı ve işlerlik olarak (.....) kurumlardır. (.....) sıkıyönetim mahkemeleri kuruluş olarak sıkıyönetim komutanlıklarına bağlıdırlar. Atanmaları sıkıyönetim komutanlığınca belirlenmiş adaylar arasından, Genelkurmayca yapılır. Terfileri de askeri hiyerarşi içinde gerçekleşir. Dolayısıyla, bu mahkemeler hem kurum, hem de heyet üyeleri olarak alt-üst ilişki zinciriyle, doğrudan Konseye bağımlıdırlar. Önceden verilmiş kararların üstten gelen emirlerin uygulayıcılarıdırlar.

Bu mahkemeler işlerlik olarakta (.....) usül hükümleri baştan sona anti-demokratiktir.

Bu mahkemelerde yargılanan her sanık hakkındaki iddia ne olursa olsun "asker kişi" sayılır. Dolayısıyla, daha baştan o kişi emir kumanda zincirinin en alt halkası haline getirilerek savunma hakkı gaspedilmiş olur. AMUK kurallarına uygun olarak sanıklara hemen hiç söz hakkı tanımaz; duruşmanın inzibatını bozma gerekçesiyle

Yine 1982 yazı. Fatih, Sultanahmete geleli bir süre oldu. Tecrit gelenleri Sultanahmet cezaevi müdürü Yzb. Fikret TİMUREMRE koğuşlara dağıtmıyor. Onca çaba sarfediyoruz, en fazla iki hücreye bölebileceğini, adli müşavirin, özel emri olduğunu vurguluyor. Oysa herkes kendi yoldaşlarıyla aynı hücrelerde kalabiliyorlar o günlerde. 12 Eylül'den hemen sonraki günlerdeki gibi zırt pırt yoğun dayaklar yok artık Sultanahmet'te. Belirli bir denge kurulmuş. İşkenceye adam verilmiyor. Şubeden devrimcileri almaya geldiklerinde önce ast subay Süleyman ETLİBAŞ gelir, şu kişiyi alacağız der, vermeyeceğimizi bildiği için çekip giderdi. Sonra tüm koğuşlar barikat kurar, askerler coplarını sallaya sallaya içeri girince sloganlar patlardı. Kol kola girerek askerlere fiilen saldırılarak karşılardık düşmanı. Bu açıdan en ileri eylem biçimleri Sultanahmet'te hayata geçiriliyor. Haksız uygulamalar sloganla protesto ediliyor. Turistlerin uğrak yeri Sultanahmet meydanı sloganlarla zaman zaman inliyor. Tecritten gelen 8 arkadaşı A bloğa taşıyor idare. Bizde onlarla beraber blok değiştiriyoruz. Yzb. Fikret hiç değilse bunu kabul ediyor. Fatih ayrı bizler ayrı koğuşlardayız. Havalandırmaya birlikte çıkabildiğimiz günler hatta gündüzleri birbirimize mi safir gidiyoruz. Tüm ilişkilerimiz tıkır tıkır kuruluyor ama adli müşavir eziyet olsun diye tecriti yaşatıyor. Sanki söktü mü? Neye yaradı? Fatih'in yanına işkencede çözüldüğü bilinen üç kişi düşüyor. O günlerde işkencelerde çözülenlere karşı tavır konusunu içeren bomba tesiri yapan bir bildiri yayınlamıştık. Bunlar da mırın kırın edince tartışma alevlendi ve işkencede çözüldükleri için aynı komünde kalmayacağımızı bildirmiştik. Fatih'in yemeğini ve zorunlu ihtiyaçlarını, çayı da dahil akşam üstleri götürüyorduk yanına.

İdamların, işkencelerin, vahşetin, hayat pahalılığının kol gezdiği, insanların sorgusuz sualsiz dağlarda, sokaklarda kurşuna dizildiği 12 Eylülün en azgın saldırı günlerindeyiz.

Duruşma için işkenceler, idamlar ve hayat pahalılığını içeren bir dilekçe yazdık ve okumaya karar verdik. 1982'nin İstanbul cezaevlerinde hapishaneden mahkemeye yazılı bir belge, dilekçe, hele hele ağır bir saldırıyla yazılmış yazı çıkartmak deveye hendek atlatmaktan zor. Kimi duruşmalarda güç bela bir şeyler götürüyoruz. Dışarıda halkımız onca acıyı çekerken duruşmalarda bunu dile getirmek ve yargıyı hergün mahkum etmek önemli bir görev. Dilekçenin içeriğini tam hatırlamak şimdi güç ama faşist diktatörlüklerle Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti kıyaslanıyor ve sosyalizmin propagandası yapılıyordu.

Her şey hazır. Taktiklerimiz, notlarımız, dilekçemiz. İtelenip kakalansak da hatta dayak da yesek mahkeme günleri çok güzel. O zamanlar mektuplaşma falan yok. Olsa bile 2-3 ay bekletiyorlar. Her yer tam bir te-

merküz kampı. Yoldaşlarımızı görecek ve öpüp koklayacak olmanın mutluluğunu tadacağız.Güzel, acılı, sevinçli günler...

Kapıaltındayız. Dilekçe Fatih'in elinde. Benim elimde boş 4-5 tane kağıt var. Her ihtimale karşı aldık yanımıza. Kalemlerimiz de var. Kalemleri şöyle bir kontrol edip veriyorlar. Faşist ama sinsi, öyle dişini pek göstermeyen, yere bakan yürek yakan bir üsteğmen var Yzb.'nin yanısıra. Dilekçeye şöyle bir bakıyor, koşa koşa komutanına ulaştırıyor. Eline yapıştık, askerler sardı etrafımızı. Çekiştiriyoruz birbirimizi. Bağırıyoruz "alamazsın", "hukuk düşmanısınız" diyoruz.-Nafile. Alıp gidiyor. Söz veriyor; bakıp vereceğiz diyor.

Biraz sonra geri dönüyor, eli boş. Anlıyoruz. Fatih:

- "Ne oldu dilekçemiz?"

- "Vereceğiz."

- "Almadan gitmeyiz."

- "Vereceğiz dedik kardeşim."

- "Sen bilirsin sorumlusu olursun, ona göre."

Üsteğmen askerlere dönüp, bunları arabaya götürün diyor. Ellerimiz kelepçeli. Henüz o günlerde eller önden kelepçeli. Çöküyoruz yere, hep bir ağızdan:

- "Dilekçeyi verin, binmeyiz arabaya."

Askerler atılıyor üzerimize. Yaka paça kaldırıp havaya taşıyorlar bizi. Karar olmadığı için slogan atmıyoruz. Dayak atmıyorlar, sadece sürüklüyorlar. Dayak atsalar parola slogan var. " Kahrolsun Faşizm !" Arabadayız, öfke yüklüyüz, sinirlerimiz tepemizde.

Saat 9. Selimiye'deyiz. Saat II de duruşma var. Bizim dilekçe şimdi Fikret Timuremre'de cezaevinde kaldı. Alacağınız olsun sizin, bizde bu işi her şeye karşın yapacağız. Fatih'e:

- "Gel yeniden yazalım dilekçeyi" diyorum.

- "Olur mu, yapabilir miyiz?" diyor.

- "Niye olmasın, aslını biz yazmadık mı? Kelepçeli elimle ben yazarım. Sırtında hallederim bu işi. Kağıt kalem de var. İnat ettiler, inatsa inat."

-"İyi, hadi başla."

Kıkır kıkır gülüyor Fatih. Bu işten memnun. Zevkten beş köşe. Oturuyor sırtını dümdüz yapıyor. Başlıyorum yazmaya. Zor ama imkansız değil. Yaklaşık birbuçuk saat sürüyor. Fatih sabırsız;

- "Hadi yahu bitmedi mi?"

- "Dur be aslanım, bitecek şimdi."

Gülüşüyoruz.

Mahsus uzatıyorum bittiği halde. Sevecen "sızlanması" hoşuma gidiyor. Daha bir sevimlileşiyor.

Bitiyor nihayet.

Mutluyuz.

Aslında bu bir savaş, inatlarımızın savaşı.

Yeniden konuşuyoruz ve sanki yazmamış gibi yapıp inmeyeceğiz arabadan.

Direnişi burada da sürdürelim diyoruz. Yoksa dilekçelerin gaspına yol açacak. Caydırmak gerekiyor.

Kapı açılıyor. Bir başçavuş var, tim komutanı.

- "Hadi inin aşağıya."

- "İnmeyeceğiz."

"Niye?"

- "Dilekçelerimiz gelsin önce, onu mutlaka mahkemeye vereceğiz!"

- "Olmaz kardeşim, cezaevinde kaldı."

- "İnmeyiz."

Zor kullansa slogan atılacak, ortalık karışacak. Telsizle cezaevine bildiriyor. Fikret'in kararını öğrenecek. Sesleri duyuyoruz.

- "Fatih'le Remzi inmiyor komutanım."

Sessizlik. Hihayet duyuluyor sesi:

- "Bir kereye mahsus insinler, rica ettiğimi söyle, bir daha olmayacak söz veriyorum."

- "İşte duydunuz" diyor başçavuş.

- "Tamam inelim ama gidince görüşeceğiz müdürle."

Yeniden çalıştırıyor telsizi.

- "Komutanım gelince sizinle görüşmek istiyorlar."

- "Tamam, söz, görüşeceğim."

İniyoruz, içerdeyiz. Duruşma başladı. Fatih koynundan dilekçeyi çıkardı, okumaya başladı. Başçavuş, morçavuş oldu!

Duruşma yargıcı tahammül edemiyor. Yarıda kestiriyor. Neredeyse Fatih'i atacaklar. Veriyoruz, dosyaya konuluyor.

Çıkıyoruz. Başçavuş sinirli ve öfkeli. Neredeyse ağlayacak, soramıyor da birşey.

Yoldayız. Ben çıkıp konuşacağım.

Sultanahmet'teyiz... Arandık. Görüşeceğimizi söyledik. Görüştürmek istemiyorlar.

- "Yalan mı söyledi Yzb. ?" diyorum.

- "İçeri girmeyiz" diyor Fatih.

Fikrete haber veriyorlar. "Gelsin" demiş.

Çıkıyorum yukarı. Nerelerden gelen gelirle döşediği meçhul, mükemmel bir oda. Maroken koltuklar, ceviz kaplama masa, havalandırma tertibatı, kristal avize...

İçkili mi ne? Gözleri kan çanağı. Kravatını gevşetmiş, kolları sıvamış, ceketi çıkartmış, leş gibi ter ve losyon kokuyor. Aklısıra teorisyen aydın havalarında. Bizim dilekçeyi önüne yaymış. Kırmızı, sarı, yeşil keçeli kalemlerle aklına gelen yerlerin altını çizmiş. Gözgöze geliyoruz.

-" Vermedin de ne oldu, neyi başardınız?" diyorum.

- " Vermem tabi" diyor.

- " Ama aynısını yazdık, geçmiş olsun."

- "Siz bu dünyanın anasını bellersiniz" diye yakınıyor. Şaşkın. Arabada yazdığımızı anlatıyorum. Arnavutluk'tan söz açıyor. Savunuyorum. Konuşuyoruz. Tıpkı kimi oportünistler gibi" ama orada bir avuç" diyor. Tartışma sertleşiyor.

- "Dava açarım, yumuşak ol."

- "Açarsan aç, ilgilendirmez bizi."

- "İyi, adli müşavire yollayacağım."

- "Yolla, savcıda da savunacağım."

Tam çıkıyorum, geri döndüm, sordum:

- "Bu odayı nasıl döşedin müdür bey?" deyiverdim. Mosmor oldu...

Adli müşavire yolladı. Propaganda aşamasına girmediği halde dava açıldı ve Fatih'le birlikte 6 yıl 8 ay "ceza" aldık. Yargıtay mı?

Onayladı tabi.

duruşmalardan atılırlar.Sanığın yokluğunda duruşmalara devam olunduğu gibi, bundan dolayı bir ay hücre cezası verilebilir.

Bugün uygulanan savaş hali hükümleri isc çok daha ağırdır.Duruşmadan iki kez atılan sanık ya da avukat bir daha duruşmalara giremez.

Avukatlarla görüş imkanları son derece kısıtlıdır ve savunmanın hiçbir baskı altında kalmadan yapılabilmesinin kurallarından birisi olan, müdafi ile sanığın gizli görüşebilmesi kuralına uyulmaz. Savunma için gerekli yayın ve diğer araçların temin edilmesi engellenir. Mahkeme dosyalarına dahi elkonulur.

Mahkemenin bugüne kadarki süreci, heyetinizin tutum ve davranışları da bu belirttiklerimize uygun olmuştur.

DAVANIN SİYASİ BİR DAVA OLMAKTAN ÇIKARTILMASI ÇABASI, (.....) İN İDEOLOJİK-SİYASİ HESAPLAŞMADAN DUYDUĞU KORKUNUN İFADESİDİR

Hakkımızdaki iddialar 146/1. maddeye dayandırılmaktadır. Bu iddialar, siyasi niteliklidir ve dava siyasidir.

Fakat gerek savcılığın, gerekse mahkemenizin bugüne kadarki davranış çizgisi davanın bu niteliğine uygun olmamıştır. Hakkımızdaki iddialarla iddianame ve mütalaanın kapsamları ve yargılama süresince takınılan tavırlar çelişiktir. Dava siyasi bir dava olma konumundan çıkartılmaya çalışılmıştır.

İddianame ve mütalaanın esasını, eylemlerin anlatımı ve kişi-eylem ilişkileri oluşturmakta, eylem iddiaları devrimci amaçlarımızdan kopartılarak ele alınmaktadır. İddianamede sözde siyasi görüşlerimize yer verilmiştir. Fakat nasıl? Polis fezlekelerinden alınmış, dermeçatma bazı bilgi kırıntıları olarak. Savcı, temsilcisi olduğu (....) rejimin görüş ve düşüncelerini ise koyma cesaretini gösterememiştir.

Mahkeme sürecinde bu tavır daha da derinleştirilerek dava siyasal içeriğinden kopartılmaya çalışılmıştır. Siyasi bir davada yargılandığımız halde **siyasal tutukluluk hakkımız hiçe sayılmıştır.** Siyasi savunma hazırlama olanaklarımız sürekli baskı altında tutularak, gerekli materyalleri elde etmemiz engellenerek yokedilmek istenmiştir. İddianamede yeralan siyasi iddialara cevap verme hakkı dahi tanınmamıştır. Bugüne dek sürekli olarak duruşmalardan atılma tehditi altında tutulduk, konuşmak için zorladığımızda ise atıldık.

Bizleri burada sanık sandalyesine oturtan 12 Eylül'cü (.....)'ler siyasal-ideolojik görüşlerini ortaya koyup bu temelde yargılama cesaretini bulamamaktadırlar. Mahkemelerin politik niteliğini örtbas etme çabasının altında (.....) bir politik saldırı yatıyor. Bir yandan (.....)

cunta ve (.....) larınca dizginsiz bir demagojik saldırı yürütülüyor; komünist ve devrimciler, proletarya ve halktan kopuk, amaçsızca adam öldüren mantıktan yoksun, vuran-kıran, soygun yapan katil ve çapulcular topluluğu olarak gösterilmek isteniyor. Öte yandan, koyu bir sansür uygulanarak, mahkemelerde zorla susturulmaya çalışılarak, komünist ve devrimcilerin seslerinin yükselmesi, proletarya ve emekçi kitlelere ulaşması engellenmeye çalışılıyor.

Bu tavır, 12 Eylül'cü (.....) lerin, iddia makamı ve heyetinizin siyasal ve ideolojik hesaplaşmadan duyduğunuz korkunun ifadesidir. Bu köhnemiş düzen adına savunulabilecek hiçbir şeyin olmadığının bir göstergesidir.

Bizlerin çökmekte olan bir düzenin, sömürü ve zulüm düzeninin temsilcilerine verilecek bir hesabımız yok. İşbirlikçi tekelci kapitalistlerin ve toprakağalarının çıkarlarının (.....) lerine, özel mülkiyet düzeninin temsilcilerine verilecek bir hesabımız yok. Hesap vermesi gerekenler 12 Eylül'cü (:.... ...)lardır. Ülkeyi kan gölüne, işçi sınıfı ve emekçi halkın yaşamını devasa bir zindana çevirenlerdir. Yüzlerce komünist ve devrimciyi katledenler, onbinlercesini zindanlara doldıranlardır. İşkenceciler ve (.....) katillerdir. Ülkeyi başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistlere peşkeş çekenlerdir.

İnsanın insan tarafından sömürülmesine ve baskıya dayalı bu köhnemiş sistemin savunucuları, emperyalistlerin işbirlikçileri tekelci kapitalistler ve toprakağalarıdır (..... ....)

HUKUK,
FALAKA VE CEREYANIN ALTINA YATIRILMIŞ,
(.....) CUNTA HAYATIN
HER ALANINI İŞKENCEHANEYE
ÇEVİRMİŞTİR.

İşkence, sömürücü hakim sınıfların çağlar boyu vazgeçemediği yıldırma, baskı ve zulüm aracı olmuştur. Sömürü çarkının en acımasız dişlisi olan işkence, kölelerin sırtlarında kanlı kamçı izi olmuş, feodalizmin engizisyonunda simgeleşmiştir. Dil koparmadan vücut gerdirmeye kadar ölene dek devam eden korkunç işkenceler feodal hukukunun temelidir. Ve sadece emekçi halka değil, bilim ve tekniğin gelişimine karşı da en sert biçimde uygulanmıştır. Galile, savunduğu gerçek uğruna hayatını vermiş ama dünyanın dönüşü durdurulamamış, sömürücü sınıfların düzeni bir bir yokolmaya devam etmiştir.

Çağımızda dünya halklarına ve mücadelesine karşı uygulanan yaygın işkence Hitler faşizminde doruklaşmış ama Hitler ve diğer nazi önderlerinin intiharını ve Sosyalist Sovyetler Birliği önderliğindeki halkların faşizme karşı mücadele ve zaferini engelleyememiştir.

(.... ....) hakim sınıfların devleti işkenceye her zaman özel bir önem vererek sistemleştirmiştir. Sınıf mücadeleleri tarihi özellikle hakim sınıfların iktidarlarının sarsıldığı dönemlerde, işkencenin gelenekselleşerek sistemleştiğini, devletin resmi politikası haline geldiğini göstermektedir.

Özellikle devrimin kendisini tehdit ettiği dönemlerde; egemen sınıflar, örneğin 12 Eylül'de olduğu gibi işkenceye nazi yöntemleriyle sarılmış, devletin her kurumunda uygulanan özel bir politika haline getirmiştir.

Askeri (.....) cunta, hayatın her alanını işkencehaneye çevirmiştir. Devletin her kurumunda askeri (.....) disiplin uygulanmakta, karşı çıkan görevliler cezalandırılmakta, işlerine son verilmektedir. Bugün resmi daireler, fabrikalar, belediyeler, okullar, basın, TRT hemen hepsi (.....) denetim altındadır. Buralarda çalışanlar cuntanın (...) politikasını uygulamak için zorlanmakta, baskı ve zulüm görmektedirler. Ezilen geniş yığınlar, azgın sömürü karşısında yaşayamaz hale gelmişlerdir. En basit hakkın aranması karşısında baskı, tehdit ve işkence uygulanmakta, hak arama mücadelesinin karşısına ise devletin resmi silahlı güçleri çıkarılmaktadır. Doğu'da Kürtler üzerinde milli zulüm uygulanmakta, köylere komando baskınları düzenlenerek çoluk-çocuk, kadın-ihtiyar demeden Kürt halkı karakollarda işkenceye çekilmektedir. Emekçi köylülerimiz jandarma baskısı ve karakollardaki işkenceyi yıllardır çok iyi tanıyorlar.

Bugün tüm halkımıza uygulanan (...) zulüm ve işkencenin bir yönü buysa diğer yönün uygulama alanı, gözaltı merkezlerindeki falaka, elektrik, askı vb. işkencelerdir. Buralarda sadece işçi sınıfını ve devrimci mücadeleyi öndersiz bırakmak için komünistler, devrimciler katledilmiyor. Sıradan insanlar dahil onbinlerce kişi 45-90 günlük sürelerle işkenceden geçiriliyorlar. Falaka, ellerden, ayaklardan, dilden, kafa ve kulaklardan, meme uçlarından, cinsel organlardan cereyan verme, kum torbasıyla döverek iç organlarda hasar bıraktırma, kol ve ayaklardan asma, soğuk su banyosu yaptırma, rüzgarlı bir yerde donma noktasına kadar çıplak bekletme, askıda cereyan verme, cinsel organları burma ve ezme, tecavüz etme, haftalarca aç susuz ve uykusuz bırakma, başkasına yapılan işkenceyi seyrettirme uygulanan başlıca işkence yöntemleridir. Ayrıca, göstermelik idam etme ve kurşuna dizme gibi birçok psikolojik işkence yöntemleri de vardır.

12 Eylül'den bu yana yüzü aşkın devrimci işkence tezgahlarında katledilmişlerdir. Halkın bu yiğit evlatlarının kanları işkence altında damla damla akıtılıp damarları kurutulurken, onlar inançları uğruna ölmenin, boyun eğmemenin, düşmanın elindeyken bile ona teslim olmamanın en yüce ve destansı örneklerini vermişlerdir. İşçi sınıfı ve emekçi halkımızın yüreklerinin derinliklerinde yaşayacak olan anıları, devrimci mücadelede sönmez birer meşale olacaktır.

Zeki Yumurtacı, Osman Mehmet Önsoy, Ahmet Karlangaç, Ekrem Ekşi, Nejdet Oynargül, Süleyman Cihan, Nurettin Yedigöl, Hasan Kılıç, Ataman İnce, Aziz Aras, Songül Kayabaşı, Selma Aybal ve daha ismini şu anda sayamadığımız devrime kanlarıyla imza atan nice yiğit devrim savaşçısı, işkence odalarında devrimci onurunuzla yükselttiğiniz ve kanlarınızla (..... ....) TİKB tarafından asla yere düşürülmedi, düşürülmeyecek, karşı- devrimin burçlarına dikilecektir. Sizler, şanlı direnişinizle abideleşerek düşmanı (.....) gibi küçülttünüz. Onlar karşınızda hayvanlaştıkça ezildiler, kudurdukça çaresizleştiler. Yüreklerine devrim korkusu yerleştirdiniz. Hepinizi saygıyla bir kez daha anmaktan gurur duyuyoruz.

(....) CUNTANIN AÇIĞA ÇIKAN (.....) YÜZÜ:

(..... ....) Devrimcilerin gözaltındayken şubelerde, ölümü sıradan insanların bile sakat kalması, katliam ve idam sehpaları, cezaevlerine onbinlerce devrimcinin doldurulması ve siyasi varlıklarını yoketmeyi hedefleyen baskı ve işkence, herkesin gözleri önünde alenen yapılmaktadır.

Ankara 2. şubede görevli polis memuru Ekrem Özbe, Ankara SYNT 2 nolu Askeri Mahkemesinde Metin Özen ve arkadaşlarının yargılandığı davada tanık olarak verdiği ifadede,

"Gerçeği konuşmak gerekirse, emniyette yapılan tüm soruşturmalarda işkence yapılıyordu. "

"Ancak emniyetlerde işkence yapılmaktadır. Ben de istemeyerek bazı işkence olaylarına katıldım."

diyerek itirafta bulunmuştur. Bizzat işkenceci polislerin bile açıkça ifadelerine geçen işkence, artan ölüm ve sakatlıklarla gizlenemeyince bizzat (... .....) tarafından da "tek-tük kontrolsüz olaylar" olarak kabul edilmişti. Kenan Evren, Der Spiegel dergisine "Türkiye'de her dönemde işkence olduğunu" söylediği demeciyle işkencenin sadece 12 Eylül'e ait özel bir uygulama olmadığı izlenimini bırakmak istemiştir. Onbin-

lerce kişi işkenceyi tüm yönleriyle anlatabilecek durumdayken, Evren 28 Mart 1981 de Manisa konuşmasında "Biz işkencelerin karşısındayız, bu insanlığa da vicdana da aykırıdır" (.. ....) demagojisine sarılabilmektedir. Güya işkence cuntanın kontrolü dışında birkaç kendini bilmezin uygulamasıdır. Bunun somut göstergesi olarakta işkenceciler aleyhine açılan sözde davalar gösterilmektedir. Bu göstermelik davalar ile işkencenin yaygın ve sistemli uygulanışı gizlenmeye çalışılıyor. Halbuki sadece 12 Eylül'den sonra gözaltı süresinin 45-90 gün olması, mahkeme ve savcıların teminatı altında bulunması gereken tutukluların tekrar polisce gözaltına alınması bile işkence ve işkencecilere yeni olanaklar sağladığının açık göstergesidir.

"İşkence iddialarıyla ilgili olarak yürüttüğümüz soruşturmalar sırasında bunlardan bazılarının maalesef gerçek olduğu da anlaşılmış, sorumlular hakkında derhal kanuni işlem başlatılmıştır."

şeklindeki demagoji ise hem halkımızı, hem de dünya kamuoyunu yanıltmayı hedeflemektedir.

İşkence, askeri (.....) cuntanın resmi devlet politikasıdır. İşkence merkezleri resmi devlet kuruluşlarıdır. İşkence tezgahları da polis merkezlerinde, 1. şube odalarında, polis ve askeri karakollarda, MİT'in gizli binalarında kuruludur. İşkence, özel timler, DAL diye adlandırılan ekipler, MİT mensupları ve askeri savcıların nezaretinde uygulanmaktadır.

İşkenceciler hakkındaki mahkeme kararları, işkenceci katillerin nasıl göstermelik cezalara çarptırıldıklarını ve yargılamaların nasıl yapıldığını gösteren örneklerdir.

Ankara 1 Nolu Askeri Mahkemesi'nde işkenceden ölüme neden olma savıyla yargılanıp 1 yıl 6 ay memuriyetten men cezası verilen polis memuru, verilen karardan hemen sonra görevine devam edebilmiştir. Mahkemenin bu konuya ilişkin gerekçeli kararında;

"Hasan Asker Özmen'in sorgusunu icra etmekte oldukları sırada, Hasan Asker Özmen'e cürümlerini söyletmek için işkence yaptıkları, zalimane ve gayri insani haysiyet kırıcı muamelelere başvurdukları toplanan doktor raporları, otopsi açıklamaları, adli tıp raporları, şahadet sanıkların tevilli savunmaları ve tüm dosya içeriğiyle sabit olmuştur."

denildiği halde.

Tunceli'de Hasan Kılıç'ın işkencede öldürülmesiyle ilgili davanın 28.11.1981 günlü kararın gerekçesinde;

"Sanıkların kamu görevlisi olmaları ayrıca ölen Hasan Kılıç'ı tanımamaları ve bir suçun aydınlanması amaç, gayesi içinde hareket etmiş..." (Arayış. sf.49)

denilerek işkence suçu hafifletilmiş, suçun aydınlanmaması amacıyla işkencenin yapılabileceğine açık kapı bırakılmıştır.

Ankara'da işkence yapmaktan 15 yıla yakın ceza alan polis memuru Mustafa Haskırış, karardan önceki duruşmada, serbest bırakılmış ve halen yakalanmamıştır. İzlenen politika bellidir. Ya bir takım sözde gerekçelerle az ceza verip işi savuşturacaksın, ya da ağır ceza veriyoruz görünüp daha önceden serbest bırakacaksın. Bunun da adı, "ben işkenceye karşıyım, işte görüyorsunuz işkence yapanları cezalandırıyoruz" olacak.

Açılmış olan birçok dava ise, sahte ölüm nedenleri gösterilen raporlarla kapatılmıştır. Görülmekte olan bir davada adı geçen Ataman İNCE'nin işkencede ölümü tüberküloz raporuyla örtbas edilmek istenmiştir. 1945'te yayınlanan İnsan Hakları Evrensel Beyannamesine rağmen işkencenin birçok ülkede özellikle faşist ülkelerde gaddarca uygulanması, buna karşı halkların mücadelesi, sözde demokrasinin savunucusu Birleşmiş Milletlerde de yeni yeni kararları gündeme getirmiştir. "Kişilerin işkence, kıyıcı, insanca olmayan ya da onur kırıcı cezalar ve eylemlerden korunmasına" ilişkin bildirgesindeki tanım aynen şöyledir:

"İşkence bir kişiden ya da üçüncü kişiden bilgi ya da itiraf elde etmek, onun işlediği ya da işlediğinden kuşkulanılan eylemden dolayı cezalandırmak onun ya da başkalarını sindirmek amacıyla kamu görevlileri tarafından ya da onların yüreklendirilmesiyle, o kişinin bilerek ağır bedensel ve ruhsal acı ya da ızdıraba maruz bırakılması eylemidir."

Bildirge gereğince;

"İşkence, insanlığa karşı işlenmiş bir suçtur. Hiçbir devlet savaş hali, siyasal istikrarsızlık ya da olağanüstü durumlar dahil, hiçbir durumda işkenceye müsade etmeyecek ve hoş karşılamayacaktır.Önlemek için gerekli eğitimden geçirilecek işkenceyi açıkça yasaklayan emirler verilecektir. Devlet sorguya çekme yöntemini gözden geçirecek işkencenin tanımındaki eylemler ceza hukuku gereğince suç sayılacak, işkenceye maruz bırakılan, yetkili mercileri dava edebilecek, devlet yansız araştırmalarda bulunacak ve eylemleri işleyenler cezai ya da di-

siplin kovuşturmasına tabi tutulacak, işkence edilene tazminat ödenecek, işkence zoruyla söyledikleri herhangi bir dava sırasında delil kabul edilmeyecektir."

Buna rağmen bugün işkence dünyanın birçok ülkesinde gizli ya da açıkça uygulanmaktadır. El Salvador'da, Guatemala'da, Hindistan'da, İsrail'de kitlesel işkence günlük politika haline gelmiştir. Filistin halkından onbinlercesi tüm dünyanın gözleri önünde siyonist işgalcilerin kuşatması ve saldırısı sonucu açlık, susuzluk ve salgın hastalık yüzünden topluca ölüme terkedilmiştir.

ABD emperyalizminin CIA, FBI gibi casusluk teşkilatları ve Pentagon tarafından işkence yöntemleri ve teknikleri, diğer ülkelerin ayni patentli MİT, MOSSAD gibi gizli istihbarat örgütlerine öğretilmekte, özel işkence timleri eğitilmekte ve gerekli işkence aletleri verilmektedir.

Özellikle 12 Eylül sonrası işkencenin bu kadar yaygın ve sistemli uygulandığı bir dönemde kiralık katiller ellerini kollarını sallayarak hem dolaşıyorlar, hem de iğrenç işkencelerine devam ediyorlar. Çünkü onlar (.....) doğrultusunda sıkıyönetim savcıları ve mahkemeleri tarafından korunuyor, suçları örtbas ediliyor. Şubede işkence alenen ve korkusuzca yapılır, devrimciler öldürülür, savcılar ve mahkemeler bu suçları gizleyebilmek ve geçiştirmek için kırk dereden su getirirken, askeri cunta göstermelik bir-iki işkence davası ile kendisini temize çıkartarak kurtaracağını sanıyorsa aldanıyor.

Herkesin gözleri önünde oynanan bu oyun, mahkemenin yargılama sürecinde de açıkça izlenmiştir. Görülmekte olan davanın içinde yeralan Aziz ARAS, Songül KAYABAŞI, Selma AYBAL, Ataman İNCE işkencede katledilmişlerdir. İddianamelerde ise ölüm olayları normal nedenler gibi gösterilmiştir. Polis, sıkıyönetim ve savcılık işbirliği yaparak hastalık, intihar gibi alışılagelmiş ölüm gerekçeleri sahte raporlara dayandırılmıştır.

Gerek poliste yapılan, gerekse de cezaevlerinde uygulanan işkenceler için suç duyurusunda bulunan sanık ve avukatlar tehdit edilerek susturulmaya çalışılmış, talepler sudan gerekçelerle mahkeme ve savcılıkça reddedilmiştir. Şu sıralar Ataman İNCE'yi işkencede katleden polislerin yargılanmak zorunda kalışları bile mahkemenin (.... ... .) olduğunu açıkça göstermektedir. Birçok suç duyurusu dilekçeleri bile, dosyaya belge olur korkusuyla sanıklara iade edilmiştir. Benzer tavır, savunmalar sırasında bile sürdürülmektedir.

Tüm bunlara ilişkin iddialarımızı, iddianame ve duruşma tutanaklarından çıkarttığımız örneklerle belirttiğimiz ve hapishane idaresince

mahkemeye gelirken elimizden alınan 15.7.1982 tarihli dilekçemizde göstermiştik. Aynı dilekçeyi ilişikte sunduğumuzdan tekrarını gereksiz buluyoruz.

Bırakalım hukuk ilkelerini ve "hukukun üstünlüğü ilkesi" tartışmalarını işkenceye karşı çıkmak en azından insanlık görevi, insanlık sınavıdır. İşgal edilen makamın görev ve sorumluluğu düşünüldüğünde, sorun çok daha ciddi olacaktır. Olacaktır ki; mahkemeniz bu sınavda sınıfta kalmıştır. Çünkü o, yıllardır ezilen emekçilerin mücadeleyle kazandığı hukuksal dayanak sağlamış bazı demokratik hakları koruma yerine (.....) çıkarlarını savunup korumaktadır.

Anayasanın 14. maddesi,

"Kimseye eziyet ve işkence yapılamaz"

der. İşkence suçu ve suçluları, bu madde hiçe sayılarak yani bir başka suç işlenerek gizlenmektedir. Gene işkenceyle alınmış ifadelere göre iddianame hazırlanıp ceza verilmek istenmesi, polis ifadelerinin delil sayılmasıyla işkence meşrulaştırılmaktadır. Polis ifadesi olmayan bir sanık için, **"bu yüzden hangi suçları işlediği belli olmamıştır"** diyebilen savcı, polisleri beceriksizlikleri için adeta azarlamaktadır.

Dolayısıyla, hukuk, işkencenin; falaka ve cereyanının altına yatırılmıştır. Sorgu poliste, işkence altında yapılmakta, karar orada verilmektedir. Savcılık ve mahkeme, tavırlarıyla işkenccilerin suç ortakları olmuşlardır.

NE İŞKENCE NE KATLİAM NE ZİNDANLAR VE İDAM SEHPALARI DEVRİMİN VE SOSYALİZMİN ZAFERİNİ ENGELLEYEMEZ!

İşkence, sadece suç kabul ettirmek için veya itiraf amacıyla uygulanmamaktadır. Emperyalistler ve işbirlikçi uşakları, tekelci burjuvazi ve toprakağalarının ülkemizdeki sömürü düzenlerini ayakta tutabilmek için kullandıkları araçlardan başlıcaları işkenceler, katliamlar, zindanlardır. (..)

Komünistlere, anti-faşistlere, emekçi kitlelere, kendilerinden olmayan herkese kanlı saldırılar, katliamlar düzenler; işkence tezgahları, idam sehpaları kurar, devrimci örgütlere darbe vururken; korku, yılgınlık ve teslimiyet duyguları yerleştirmek, devrimci mücadeleyi öndersiz bırakmak, dağıtmak amacını da gütmektedir. İşkence bu anlamda azgın bir siyasal saldırıdır da. Gerçek devrimciler, (...) ler

hayatın her alanında olduğu gibi, bu zorlu kavgada da yenilmezler. İşkence, devrimci ve (...)'lerin proletaryanının yüce ideolojisi Marksizm-Leninizm'e, örgütüne, proletarya ve emekçi kitlelerin mücadelesine, devrime olan inanç ve bağlılığın sınandığı bir savaş meydanıdır. Onların bu savaştaki temel ilkesi, ser verip sır vermemektir. En acımasız ve azgın ve hatta ölüme yolaçan kanlı işkenceler karşısında bile, işkenceci cellatları çaresiz bıraktıran, ölen ama boyun eğmeyen bu yiğit ve başları dik insanlar yenilmezler. Marksizm- Leninizm'e olan sonsuz inanç ve bağlılıkları onları yenilmez kılar, çünkü Marksizm- Leninizm, doğa ve toplumsal gerçekleri doğru bir şekilde açıklayan, tutarlı bir bütünlüğü olan proletarya ve emekçi halkın devrim yolunu, sınıfsız ve sömürüsüz toplum yolunu aydınlatan mücadele silahıdır. Örgütlerine bağlılıkları bu insanları yenilmez kılar, çünkü onların örgütleri yolgösterici olarak M-L'e sarılmıştır. Geleceği temsil eden, tarihin tanıdığı en devrimci sınıfa, proletaryaya dayanmaktadır. Proletarya ve emekçi halka duydukları sonsuz inançları bu insanları yenilmez kılar. Çünkü tarihin gerçek yaratıcısı halktır. Emekçi halk, proletarya ve partisinin önderliğinde eğitildiğinde, herşeyi kendisi için de üretmesini, ürettiğine sahip çıkmasını bilir. Tarihin akışını hızlandırıp kendisi için de bir tarih yazabilir.

(.....)'ler mücadelelerini ve direnişlerini işkence tezgahlarında da devam ettirirler. Paniğe, yılgınlığa düşmezler. Örgütlerine, inançlarına ve mücadelelerine zarar vermemek için her türlü işkenceye katlanırlar. Burjuvazinin zindanlarında da mücadelelerini sürdürürler. Gerektiğinde işkence altında ve idam sehpalarında ölümü gülerek karşılarlar.

Proleter sınıf tavrına uymayan ihanet örnekleri de sözkonusudur. İnançlarını kaybetmiş bu insanlar kendilerini kurtarabilmek için kolaylıkla kandırılarak M-L'i, örgütlerini, devrimi inkar ederler. Polis yakaladığı devrimcileri bir yandan işkence sonucu fiziki olarak çökertmek isterken, diğer yandan da devrimi ezdiğini, örgüt ve mücadeleyi dağıttığını, herşeyin yokolup bittiğini söyler. Devrim, mücadele, örgüt ve yoldaşları, hatta M-L'e karşı güvensizlik ve inançsızlık geliştirmeye çalışır. Her türlü fiziki işkenceye direnebilen devrimcilerde bu tür bir şüphe uç verdi mi çözülme başladı demektir. Derinleştiği oranda da ihanete doğru gider.

Bu inançsızlığın kaynağı M-L'i kavrayamamakta yatar. Proleter sınıf yaşantısını özümleyememekte, illegal çalışma ve örgüt disiplinine uymamakta yatar.Önümüze çıkan sorun ve engelleri proleter sınıf bakış açısıyla değil de faydacı ve bireyci bakış açısıyla çözme anlayışında, kitle çalışmasından kopuk olmakta, kendini kurtarma düşüncesinde yatar.

Gerçek (.....) ler, inançları uğruna canlarını feda ederlerken, sahte devrimciler, her türden revizyonist ve oportünistler, baskı ve zor karşısında kalınca komünizme ve proletaryaya ihanetlerini, pişmanlık teranclerini komünizme ve proletaryaya karşı açık saldırılarla tamamlıyorlar. Ülkemizde gerek 12 Mart döneminde, gerekse 12 Eylül sonrasında modern revizyonist sağ ve sol oportünist saflarda (.....)e ve cuntaya pişmanlık ve tövbekarlık rüzgarları kol gezdi. Bütün mücadele kaçkınları ve dönekler aynı safhalarda birleştiler (.....) cı askeri (.....) cuntaya teslim oldular.

Çeşitli küçük burjuva devrimcileri de bazen en yiğit mücadele örnekleri verebilirler. Ancak bu örgütlerin modern revizyonizmin, troçkizmin derin etkisi altındaki küçük burjuva ideolojik siyasi çizgilerinin küçük burjuva sınıf temeline dayanıyor olması, kararlı ve uzlaşmaz bir mücadele verebilmelerini imkansızlaştırır. Ayrıca tek tek en yiğit kişiler, örgütler bile eninde sonunda uzlaşmaya, teslimiyete sürüklenir. M-L'i rehber edinmeyen, proletarya ve ezilen halk yığınlarına dayanmayan hiçbir güç, sonuna kadar kararlı ve uzlaşmaz olamaz.

M-L ile kendisini silahlandırmış, buna uygun örgüt yaşantısı çalışma tarzı ve mücadele anlayışı olan TİKB'nin (....) kadroları, işkence odalarını devrim marşlarıyla çınlatmışlardır. TİKB'li işkenceye karşı direnir, yüce ideolojisine, örgütüne ve yoldaşlarına zarar vermez, devrime olan inancı sarsılmaz, geleneği yaratılmıştır. Bu, onun M-L siyasi çizgisinden, proleter sınıfla olan bağlarından, devrimci yaşantı ve mücadelesinden kaynaklanır.

Gerçek devrimci ve (.....) olan TİKB militanları, işkence odalarını zafer marşlarıyla çınlatmışlardır. Çelikten bir iradeyle işkenceci zalimleri tek tek yenilgiye uğratarak onların yüreklerine devrim korkusunu yerleştirmişlerdir.

YIKMAYA TEŞEBBÜSLE İTHAM EDİLDİĞİMİZ "KURULU DÜZEN", İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ KAPİTALİSTLERİN VE TOPRAKAĞALARININ SÖMÜRÜ VE ZULÜM DÜZENİDİR

Hakkımızdaki iddialar, 141, 142, 146. maddelere dayanıyor. Bu maddelere göre:

"Kurulu düzeni yıkmaya teşebbüs" ettiğimiz ileri sürülüyor. Nedir "kurulu düzen?" Özel mülkiyeti elinde tutan bir avuç işbirlikçi te-

kelci kapitalist ve toprakağasının, milyonlarca işçi ve emekçinin emeğini zorbaca gaspettiği düzen değil mi? İşçilerin, köyüllerin, tüm emekçi halkın kölece çalışmaya ve yaşamaya mahkum edildiği bir düzen değil mi? Milyonlarca insanın işsizlik, açlık, yoksulluk içinde kıvrandığı, halkların özgürlüklerinin hiçe sayıldığı, emperyalistlerin yağma ve talan için sürdürdükleri savaşların kol gezdiği bir düzen değil mi? Bizleri emperyalistlerin, işbirlikçi hakim sınıfların egemen oldukları bir düzeni,vahşi bir sömürünün hüküm sürdüğü ve dizginsiz bir terörle ayakta kalabilen bir düzeni yıkmaya teşebbüs etmekle itham. ediyorsunuz. Bu bizim için bir onurdur. Evet, çarkların bir avuç sömürücü için döndüğü bu düzen yıkılmalıdır.

Bizleri devrim yapmak istemekle, devrimin ancak silah zoruyla gerçekleşebileceği düşüncesini savunduğumuz için yargılıyorsunuz.

Bir avuç kanemeci asalağın, emperyalizmin uşağı tekelci burjuvazi ve toprakağalarının refahı için, sömürü ve zulüm altında inletilen, davasa bir zindan hayatına mahkum edilen proletarya ve (.....) ların özgür ve insanca bir yaşam için kurtuluş için devrimden başka yolu var mıdır?

(.... .....) dünyasının ordusu, polisi, mahkemeleri, zindanlarıyla örgütlenmiş zoruna karşı proletarya ve halkların esaret zincirlerini kırmak için (.....) sarılmaktan başka yolu var mıdır?

Hakkımızda ihtilalci komünist bir örgüt kurmak ve bu örgüte üye olmak iddiası ileri sürülüyor. Evet, bu köhnemiş düzeni yıkmak, proleterya (.....)'ın egemen oldukları bir dünyayı kurmak için, proletaryanın örgütünden başka silahı yoktur. Proletarya, ancak böyle bir silaha, Markizm-Leninizm teorisine sıkıca sarılmış, siyasi öncü kurmaya sahip olduğunda karşı devrimin zorunu kırıp, devrimi gerçekleştirebilir. Ancak böyle bir silaha, ihtilalci (.....) partiye sahip olduğunda proletarya, burjuva-revizyonist dünyanın ideolojik, siyasi, askeri her türlü engelini yerle bir ederek devrim, ve sosyalizm ve (..... ....) toplum yolunda ilerleyebilir.

İddianame ve mütalaada, "bir sınıfın diğer sınıflar üzerinde tahakküm kurması"ndan sözediliyor. Eğer bir sınıf tahakkümü arıyorsanız, bu işbirlikçi kapitalistlerin ve toprakağalarının işçi sınıfı ve halk üzerindeki (.....) diktatörlüğüdür. (.... ....)'nın, halkın iradesini hiçe sayarak süngü ve silah zoruyla kurduğu tahakkümdür. Uzağa gitmeye gerek yok!. Yargılandığımız 141, 142, 146. maddeler tahakküm kurma aracı değil mi? Temeli özel mülkiyet olan adaletin uygulayıcıları mahkemeler; heyetiniz işbirlikçi tekelci kapitalistlerin, toprakağalarının (... ...)? Mahkemenizin varlık

nedeni, ağır baskı ve sömürü koşullarına, hakim sınıfların (.....) diktatörlüğüne başkaldırmış, komünist ve devrimciler, işçi sınıfı ve halk üzerinde (.....) koruduğunuz işbirlikçi tekelci kapitalistlerin ve toprakağalarının sınıf egemenliğidir. Mahkemeniz bunun için vardır, 141. 142. 146. vb. (.....) yasalar, bu amaçla çıkartılmışlardır.

Komünistler düşünce ve inançlarını gizlemeyi küçüklük sayarlar. Amacımız sizlerin gizlemeye çalıştığınız egemen sınıfların (.....) diktatörlüğünü yıkmak, proletarya (.....); içinde bulunduğumuz anti-emperyalist demokratik halk devrimi aşamasında devrimin zafere ulaşmasıyla onun özgül biçmi olan işçilerin, köylülerin devrimci demokratik (.....) kurmaktır.

Sözkonusu yasa maddesinde bir de "anayasanın ihlali"nden söz ediliyor. Hangi anayasanın? 12 Eylül'de işçi sınıfı ve emekçi halkın demokratik hak ve özgürlüklerinin son kırıntılarını da yoketmek için cuntanın silah ve süngü zoruyla ihlal ettiği anayasadan mı sözediyorsunuz?

Durun!.... Söyleyeceklerimiz bitmedi. Devrimin bugünkü yenilgisine sevinmeyiniz. O geçicidir. Bu yenilgi sınıf mücadeleleri tarihinde geçici bir duraklama, kısa bir zaman yitimidir. Gelecekte devrim, yenilginin dersleriyle de kendisini eğitip eskisinden daha büyük ve daha hızla yükselecektir.

Buraya polisin işkence tezgahlarından geçerek geldik. Yenilgiye uğrayan bizler değil, işkenceci cellatlar (.....) sizin köhnemiş dünyanız oldu. İşkence odaları, devrimin, sosyalizmin ileri siperleri oldu. (.....) bayrak orada yükseklerde dalgalandı.

İki yıldır zindanlardayız. Siyasi varlığımızı yoketme çabaları, bu amaçla uygulanan nazi saldırı yöntemleri, devrime, sosyalizme, yüce (.....) idealine duyduğumuz inançla dolu göğsümüzde kırıldı, parçalandı.

Hakkımızda ölüm fermanı çıkartın. İşkenci cellatların yarım bıraktıklarını siz tamamlayın. Ölümümüz devrime kan olacak, devrimin ilerleyişi durmayacaktır. Ve onun coşkun dalgaları içinde sömürü ve zulmün köhnemiş dünyası ve sizler boğulup yokolacaksınız.

"Kurulu düzeni yıkma" iddianıza gelince, evet, bu düzen yıkılacaktır. Ve onun yıkılması tarihsel bir zorunluluk haline gelmiştir.

İşte, proletarya ve halkların devrim tehditi altında çatırdayan dünyanız. İşte, yıkılması kaçınılmaz ve mutlak olan "kurulu düzeniniz"!..

DEVRİM ATEŞİ EZİLEN HALKLARIN KALPLERİNDE YANMAKTA, DÜNYANIN DÖRTBİR KÖŞESİNİ YANGIN ALANLARI SARMAKTADIR.

Yaşadığımız dünyanın bugünkü görünümü son derece karmaşıktır. Varolan çelişkilerin alabildiğine keskinleştiği, çatışmaların yoğunlaştığı bu dönemde dünya patlamaya hazır bir volkan gibidir.

Dünyanın bugünkü gelişme sürecinin Marksist-Leninist tahlili, devrim ve halkların kurtuluşu sorununun çözüm bekleyen bir aşamada olduğunu bize göstermektedir. Bu eski kapitalist düzenin sömürgeciliğin ve emperyalizmin yıkılışı devlet iktidarının proleterya tarafından paramparça edilerek ele geçirilişi ve ezilen halkların kurtuluşu anlamına gelir. Bu toplumsal ve ulusal kurtuluş yolunun işçi sınıfı önderliğinde şiddete dayanan devrim yoluyla burjuvazinin iktidarının yıkılmasından geçtiği demektir. Uluslararası planda yaşanan olaylar, emperyalistlerin, revizyonistlerin ve uluslararası gericiliğin tüm engel ve demagojik çabalarına rağmen, çağımızın en büyük Marksist'i Lenin'in emperyalizm ve proleter devrimleri çağına ilişkin tüm tespit ve tezlerinin geçerliliğini açık bir biçimde doğrulamaktadır.

"Emperyalizm ve sosyal devrimler" çağını karakterize eden, "emperyalizmin çöküşe, sosyalizmin zafere" ilerlediği ve devrimin emperyalizmin en zayıf halkasından kırılmasıyla zafere ulaşacağı gerçeği, 1917 Ekim Sosyalist Devrimi ile hayat bulmuştur.

Yaşanan olaylar, Markisizm-Leninizm'in tek bilimsel ve gerçek öğreti olduğunu; işçi sınıfının büyük öğretmenleri Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ihtilalci öğretilerine sarılınmadan devrim ve sosyalizmin büyük hedefine ulaşılamayacağı gerçeğini doğrulamaktadır.

Günümüzde bu gerçekler çok daha açık ve çarpıcı bir şekilde görülmektedir.

Proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesi durmaksızın süren sert, amansız bir mücadeledir. Bir yanda tarihin gördüğü en vahşi ve hilekar ve en kana susamış sınıf olan kapitalist-emperyalist burjuvazi; diğer yanda, üretim araçlarından yoksun, acımasızca sömürülen ve ezilen aynı zamanda düşünen, yaratan, çalışan, üreten ama emeğinin meyvasından yararlanmayan toplumun en ileri sınıfı proletarya. Proletarya toplumsal ve ulusal kurtuluş için devrimi gerçekleştirmek için; tüm devrimci ve ilerici güçleri kazanmaya çalışırken, burjuvazi, egemen-

liğini korumak ve devrimi bastırmak için en uğursuz, en gerici ve cani güçleri etrafında topluyor. Marksizm-Leninizm bize, proletarya-burjuvazi arasındaki mücadelenin sürekli geliştiğini ve mutlaka proletarya ve müttefiklerinin zaferi ile taçlanacağını öğretiyor. Ama bu mücadelenin taçlanması için, proletarya öncü partisi etrafında örgütlenmeli, geniş halk kitlelerini devrimin gerekliliği konusunda bilinçlendirmeli ve (.....) iktidarını parçalayarak, kendi (.....) kurmalı, sosyalizm ve (.....) toplumu, (...) inşa etmede geniş halk kitlelerine önderlik etmelidir.

Ama, özellikle Leninist parti ve devrim teorisi üstüne pekçok karışıklık yaratılmaya çalışıldı. Devrim konusunda insanları şaşırtma ve devrimin patlamasını engelleme görevini üstlenen Titocu, Sovyet, Avrupa "komünist"leri, Çin revizyonistleri ve diğer modern revizyonistler yoğun baltalama eylemine giriştiler. Devrim sorununun çözülmek için ortaya konduğu günümüzde revizyonistlerin devrim üstüne yaydıkları sisi dağıtmak, bu sorun hakkındaki manevralarını, kasıtlı yalanlarını, açığa çıkartmak, karşı devrimci, şoven ve hegemonyacı amaçlarını teşhir etmek ve M-L'in devrim hakkındaki öğretilerinin hayata geçirilmesini sağlamak Marksist-Leninistler için zorunlu bir görevdir.

Bugünkü durum, tekelci burjuvazinin uyguladığı baskının her yerde arttığını kanıtlıyor. Bu temel üzerinde burjuvazi ve proletarya arasındaki çelişki keskinleşiyor. Siyasal ve askeri yayılmacılık ile birlikte yürüyen ekonomik ve mali yayılmacılık, halklarla emperyalizm arasındaki çelişkileri ve aynı zamanda emperyalist devletler arasındaki çelişkileri daha da keskinleştirdi.

Uluslararası planda günümüzün en önemli olgusu, dünyanın devrimci bir durum yaşıyor olması ve genel krizin devrimlere gebe bulunmasıdır. Devrim ateşi ezilen halkların kalplerinde yanmakta, yer küren'in dört bir köşesini devrimci patlamaların, kanlı sınıf çatışmalarının cereyan ettiği yangın alanları sarmaktadır. Dünyanın bütün bölgelerinde ve birçok ülkede devrimci durum hızla olgunlaşmış ya da olgunlaşmaktadır. Gerçek özgürlüğü, demokrasiyi ve egemenliği kazanmak, emperyalizm ve uşaklarını yokederek iktidarı ele geçirmek ve sosyalizm yolunda ilerlemek arzusu duyan halklar isyan bayrağı açarak silaha sarılmaktadırlar.

Bugün devrim, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin önünde somut bir görev olarak durmaktadır.

Günümüzde devrimci eylemin zemini neye dayanmaktadır?

KAPİTALİST VE REVİZYONİST DÜNYA, EKONOMİK VE POLİTİK BUHRANIN PENÇESİ ALTINDA PATLAMAYA HAZIR BİR VOLKAN GİBİDİR

Kapitalist-revizyonist dünya bugün derin bir kriz içerisinde temellerine kadar sarsılmaktadır. Ciddi bir ekonomik ve siyasi, mali ve askeri ideolojik ve ahlaki buhranın pençesindedir. Burjuva ve revizyonist düzenin tüm bünyesini ve üstyapısını saran bugünkü bunalım, kapitalizmin genel bunalımını her zamankinden daha derin ve keskin hale getirmiştir.

1930'lardan bu yana ekonomik sıkıntı hiçbir zaman bu kadar geniş boyutlara yayılmamıştı. Kriz salgın bir hastalık gibi tüm dünyayı sararak etkisi altına aldı.

Yaşanılan ve dünyayı etkisi altına alarak allak-bullak eden derin kriz bugüne kadar yaşanmış olanlardan şu farklı özelliklerle ayrılmaktadır.

Birinci Olarak, yaşanan kriz bütün kapitalist-revizyonist sistemi sarmıştır. Sözkonusu hiçbir ülke krizin dışında değildir. Bu nedenle 2. Dünya Savaşından sonra görülen krizlerin en büyüğü ve tahripkar olanıdır. 1974'ten bu yana derinleşerek süren kriz, kapitalist-revizyonist ülkelerin ekonomilerini tahrip ederek derin bir çöküşe neden olmuştur.

Belli başlı kapitalist ülkelerin büyüme hızlarındaki sürekli düşüş bunun bir göstergesidir. İngiltere'de 1981'e göre % 1,4 olan büyüme oranı 1982'de % 0.75'e, bu oranın B.Almanya'da % 6'dan % 1,5'a, ABD'de ise % 0,8'den, % 0,3'e düşeceği belirtilmektedir. Emperyalist dünyada ekonomideki durgunluğun bir göstergesi olarak, imalat sanayi 1980'de % 1'lik bir orana düşmüştür.

ABD bütçesi geçen yıl 57.9 milyar dolar, Alman bütçesi ise, 38 milyar Mark açık vermiştir. Burjuva-revizyonist devletler, bütçelerini bir türlü denk düşürememektedirler. Mevcut krize dayanamayan birçok şirket ya iflas etmekte, ya da iflasın eşiğine gelmekte, kapılarını arka arkaya kapatmak zorunda kalmaktadırlar.

Alman Ekonomi Enstitüsü Başkanı Wolfram Gruhler tarafından bir gazeteye verilen demeçte, bu yıl iflasların rekor düzeyde olacağı, yıl içinde iflas eden firmaların toplamının 11.500'e ulaşacağı, bu rakamın geçen yılki iflaslardan % 25 fazla olduğu açıklanmıştır. 1981 yılında toplam sermayesi 18,5 milyar mark olan 8500 şirket iflas

etti. Borçlarını ödeyemeyen toplam şirket sayısı ise önceki yıla göre % 27,5 artarak 11653'e çıktı. Protesto edilen senetlerin miktarı ise, % 32,3 artarak 1,3 milyar marka ulaştı.

ABD'de ise 1982 başından bu yana iflas eden firma sayısı 11.000'in üstüne çıkmıştır. İflaslar geçen yılın aynı dönemine göre % 44,3 oranında artmıştır. 1981'in üç aylık dönemindeki üç büyük şirket: General Motors 468 milyon, Ford 336 milyon, Chrysler ise 149 milyon dolar, toplam 130 milyar dolar zarar etmişlerdir. Fransa'da 1981'de 20.895 işletme iflas ederken Peuget'in yıllık zararı, 263 milyon dolara ulaşmıştır.

Alman İnşaat Şirketleri Ulusal Birliğinin yaptığı açıklamaya göre, sektör son otuz yılın en büyük krizine girmiştir. İngiltere'de ise iflas eden kuruluş sayısı 14.250 olarak tespit edilmiştir. Avrupa ülkelerinin tümünde 1981 yılında iflas eden şirket sayısının, 1980 yılına oranla ciddi bir biçimde arttığı saptanmıştır.

Amerika'da çıkan Time dergisinde de dünyanın durumunu şöyle değerlendiriliyor:

"Durgunluk terimi artık dünya ekonomisini temellerinden sarsan gelişmeleri anlatmaya yeterli olamıyor."

Burjuva iktisatçıları, politikacılar ve işadamları, dünya ekonomisindeki başaşağı gidişin durdurulması bir yana, sistemde bir çözülmenin başlayabileceği yolundaki korkularını ve endişelerini açıkça dile getiriyorlar. En son yapılan Versailles Zirvesi'nde Kanada başbakanı Trudeau bu yaygın endişeyi şu sözlerle dile getirmişti:

"Bunalımı atlattık, felakete doğru gidiyoruz."

Amerika Ekonomik Danışmanlar Konseyi'nin eski başkanı, Paul Mc.Craken ise şu uyarıda bulunuyor:

"Dünya ekenomisinin dengesi bir bıçak sırtının üzerinde duruyor. En ufak bir sarsıntı uluslararası ekonomik çözülmeyi başlatabilir."

Başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm revizyonist ülkelerde de mevcut ekonomik siyasi kriz derinlemesine yaşanmaktadır. Sözde beş yıllık planlar hedeflerine ulaşamamaktadır. İzvestia gazetesinde yayınlanan bir ekonomik raporda 1980 ekim'inde % 3,4 olması planlanan ulusal gelirdeki artış % 3,2 oranında gerçekleşmiştir. Sınai üretiminde ise % 1.4'lük artış planlanmasına karşılık % 3,4 oranında artış elde edilmiştir. Genel tarımsal üretim bir önceki yıla göre % 2 oranında düşmüştür. Aslında rakamlar gerçeği tam olarak yansıtmamaktadır. Buna rağmen, hedeflenenden geride kalındığı görülmektedir.

Devlet Planlama Komisyonu başkanının prezidyumda yaptığı açıklamada tarım, kömür ve çelik üretiminde plan hedeflerine ulaşılmadığı doğrulandı.

Ekonomik işletmeler için üretim planlarında öngörülen iş verimin arttırılması, üretim maliyetinin düşürülmesi ve sermaye birikiminin sağlanması hedeflerine ulaşamadıkları bilimsel ve teknolojik programlarda da üzerlerine düşenleri yerine getirmedikleri sözkonusu raporda açıklandı. Kömür, demir ürünleri, gübre, kimyasal ürünler, kağıt, kumaş, ayakkabı, et ve hayvansal yağlar gibi ürünlerde de plan hedeflerine ulaşılmadığı yayınlanan raporda belirtilirken tahıl üretiminin durumundan ise hiç bahsedilmemektedir.

Rusya'da özellikle tarım alanındaki rekolte düşüklüğü önemli boyutlara varmış, sık sık, bu açığı kapatmak için dışardan tahıl alınmıştır. 1980'de 236 milyon ton tahıl üretimi hedeflenirken, ancak 170 milyon ton üretim sağlanmış, açık, ABD'den alınan 25 milyon ton tahıl ile kapatılmaya çalışılmıştır. Aynı zamanda temel ihtiyaç maddelerine yapılan % 40 oranındaki zam ve ekonomik krizin aşırı fiyat artışlarının malların kalitesinin geliştirildiği gibi gösterilerek gizlenmek istenmesi, revizyonist ekonominin sonuçlarıdır.

Sosyalist planlamada toplumun ihtiyaçlarından hareket edilir ve tarımla sanayi arasında denge oluşturulur. Sosyalist maskeli revizyonist ülkeler ise planlamalarını kapitalist hedeflere göre yaparlar. Onlar, kapitalizmin bütün hastalıklarından muzdariptirler. İçinde bulundukları kriz, kargaşa sosyalizmden kaynaklanmamaktadır. Lenin ve Stalin döneminde, üstelik sosyalizmin kuruluşunun başlangıç yıllarında beş yıllık planlar dört yılda gerçekleştirilirdi.

Bugün sosyalizmin tek kalesi Arnavutluk, krizden etkilenmeyen tek ülkedir. Her ülkede kriz derinleşerek gelişirken, sosyalist Arnavutluk enflasyon tanımamakta, temel ihtiyaç maddelerinin fiyatları sürekli düşmekte, Arnavutluk halkının refah düzeyi ise artmaktadır. Bu Marksizm-Leninizm'in, sosyalizmin; Markisizm-Leninizm'den sapmadan sosyalist ekonomiyi kendi gücüne güvenerek inşa eden Arnavutluk'un zaferidir. Modern revizyonizmin ekonomik ve siyasi iflasını sosyalizme maledip sevinç gösterisi yapanların suratlarında Arnavutluk gerçeğinin şamarı patlıyor. Arnavutluk'ta yanan sosyalizm meşalesi, kızıl alevleriyle dünya proletaryası ve halklarının devrim ve kurtuluş mücadelesini aydınlatıyor.

Sosyal-emperyalizmin bunalımı, Rusya'ya bağımlı diğer revizyonist ülkelerde daha da katmerli olarak görülmektedir. Bu ülkelerden biri olan Polonya tam bir çöküntü içindedir. Temel yiyecek maddeleri bile bulunmamakta, Polanya halkı açlık ve sefalet çekmektedir. Ülke

kapılarını emperyalizme de açan Polonya'nın 14 milyarı özel bankalara olmak üzere toplam 27 milyar dış borcu vardır. Polonya'da tarımda hala özel mülkiyet egemendir. Toprakların % 75'i küçük çiftlikler halinde ve küçük üreticilerin elindedir. Toplam tarım üretiminin % 74'ü bu özel işletmelerden elde edilmektedir. 1970'ten itibaren tarım ürünleri alanında pazar ekonomisi geliştirilmiş olan bu ülkenin sancıları, burjuva ideologlarının iddia ettikleri gibi sosyalist ekonominin değil, kapitalizme geri dönüşün bir sonucudur.

Revizyonist ülkeler ekonomik çıkmazlarını dışarıdan borç alarak kapatmaya çalışıyorlar. Birçoğunda temel gıda maddelerinin sıkıntısı çekilmekte, sömürü ve yoksulluk artmaktadır. Dünya Bankası istatistiğine göre; Sovyetler 19 milyar, D.Almanya 12,6 milyar, Romanya 9.6 milyar, Macaristan 8.2 milyar, Çekoslovakya 4.7 milyar,Bulgaristan'ın ise 3.4 milyar dolar dış borçları bulunmaktadır. Bu istatistiki bilgileri Polonya'da yayınlanan bir gazete de vererek doğrulamıştır. Diğer yandan, Yugoslavya'da ödemeler dengesi açığı 1980'de 2.8 milyar dolarken, Batı'ya olan borcu ise 17 milyar dolardır.

Genel olarak sanayi üretiminde büyük ölçüde düşüş görülmekte, bazı temel alanlarda üretim kapasitesi kullanılamamakta, üretilen mallar ise satılamayarak stoklaşmakta, buna rağmen fiyatlar sınır tanımayarak hızla artmaktadır.

Amerika otomobil sanayindeki üretim % 11'e, inşaat sektöründe ise % 4'e düşmüş; otomobil satışlarında % 30'luk bir azalma olmuştur. Yeni inşa edilen 300.000 konuta ise alıcı bulunamıyor. Piyasadaki durgunluk uluslararası bir boyut kazanmış, dünya ticareti hızla gerilemiştir. Bu koldaki büyüme hızı 1979'da % 6 iken 1980 de % 1,5'a kadar düşmüştür. (GATT uluslararası ticaret raporundan) piyasadaki mal stoklarına rağmen, yüksek tekel fiyatları nedeniyle tekellerin karları artmaktadır.

Kapitalist ve revizyonist ülkelerin kangrenleşmiş ekonomileri, enflasyonu durduramamakta, enflasyon oranı ABD'de % 11, Federal Almanya'da % 6,5, Hollanda'da % 7,5, İngiltere'de % 12, İsveç'te % 10,5, İtalya'da % 21, Japonya'da % 5, Yunanistan'da % 25.4' ulaşmıştır.

Fiyatlar, özellikle de enflasyon, tekellerin kapitalist ve revizyonist devletlerin elinde, bunalımın ağır yükünü işçi sınıfına ve diğer emekçilere yüklemenin çok kullanışlı bir aracı haline gelmiştir. Enflasyonu yavaşlatma bahanesi altında ücretler dondurulur, emekçilerden kesilen vergiler arttırılırken, tekel karlarından alınan vergiler ise azaltılmakta, sık sık devalüasyon yapılarak halkın boğazındaki ilmik biraz daha sıkılmaktadır. Enflasyon, sınıflar arasındaki

uçurumu derinleştirmekte, orta sınıfları eritmekte kitleler halinde yoksullaşmayı ve proletarya saflarına akını hızlandırmaktadır.

Bütün bunlar, işçi sınıfına ve tüm halka karşıdır. Onların daha fazla sömürülmesine neden olmakta, yaşam düzeylerini sürekli düşürmektedir. Ekonomik bunalım işçi ve köylü kitlelerinin yaşam koşullarını güçleştirdi, ağırlaştırdı. İşsizlik görülmemiş boyutlarla rekor seviyeye ulaştı. Sistemin hastalığı müzminleşti. Kapitalist-revizyonist dünyada 100 milyonun üstünde insan işsiz kalarak sokağa atıldılar. 1981 yılı içinde ABD'de işsiz sayısı 9 milyon 520 bin kişi olarak; her 100 kişiden 8'inin, zencilerde ise 17'sinin işsiz olduğu tespit edildi. Aralarında Türkiye'nin de bulunduğu OECD'ye üye 24 ülkede 1981 kasımına göre işsizlerin 24 milyon 600 bin kişiye ulaştığı, 1982'de ise işsizlere 6 milyon kişinin daha ekleneceği belirtildi. Polonya'da bu sayı 4 milyon oldu. Ortak Pazar'a üye 10 ülkede işsiz sayısında geçen yıla oranla önemli artışlar olmaktadır. Geçen yıl mayıs ayına kadar 8 milyon iken, bu yılın aynı dönemine kadar 10 milyonu aştı. Buna göre, 10 Avrupa ülkesinde bir yılda 2 milyona yakın insan işsizler ordusuna katıldı. Özellikle bu ülkelerden Almanya'da 1.645.800, Fransa'da 1.885.300, İtalya'da 2.290.900, İngiltere'de 2.969.400'e ulaştı. Üstelik bu rakamlara adı geçen ülkelerdeki yabancılar dahil edilmemektedir.

İşsizliğin bu boyutlarda rekor seviyeye ulaşması, bugüne kadar ucuz işgücü kaynağı olarak görülen Türk ve diğer yabancı işçileri Avrupa'da istenmez hale getirdi. Özellikle de bunalımın derinlemesine yaşandığı İngiltere ve Almanya'da yabancı işçilere karşı bu temelde ırkçı bir politika ve saldırı başlatıldı. Bu ülke işçilerinin ekonomik çöküntü temelindeki hoşnutsuzluk ve öfkeleri saptırılmaya, işçi sınıfını bölmeye yönelik bir hedef kazandı.

İngiltere'de Karaip'li ve Hint'li (eski İngiliz sömürgelerinden gelen gençlere) ve Almanya'da Türk ve diğer yabancı işçilere karşı ırkçı saldırılar yoğunlaştı. Yabancı işçiler üzerinde, ölüme de neden olan terör es irildi.

Kapitalizmin yapısal krizi ve bunun arttırdığı işsizlik, yabancı işçiler hedef gösterilerek gizlenmek istendi. Bu temelde ırkçılık el altından körükleniyor; "neo" faşistler göreve çağrılıyor.

Irkçılık İngiltere'de Thatcher hükümetinin resmi politikası haline geldi. "Kuşkulu Kişiler Yasası" uygulamaya sokularak Karaip'li veya Hint'li gençler itilip, kakılarak, sürüklenerek gözaltına alındılar.

Avrupa ülkeleri vize vs. gibi ülkeye girişte birçok kısıtlamalar uygularken, yabancılara ve özellikle siyahlara aşağılayıcı davranışlarda

bulunmaktadırlar. Kadınlara bekaret testi uygulanmakta, siyah gençler sokak vs. yerlerden gerekçesiz toplanıp eziyet edilmektedir. Eğitim, sağlık, konut hizmetlerinde açık bir ayırım politikası izlenmektedir. İşsizlik oranı siyahlarda çok daha yüksektir. ABD'de zencilere karşı yıllardır uygulanan bu politika, mevcut krizle birlikte dünyanın birçok ülkesinde açığa çıkmıştır İngiltere'de geçen yıl patlak veren ve yer yer çatışmalara dönüşen büyük gösteriler, izlenen bu ırkçı politikaya tepki olarak gelişmiştir.

Aynı politika Almanya, Hollanda ve Belçika'da da Türkiyeli işçiler başta olmak üzere diğer yabancı işçilere de uygulanmaktadır.

İşsizlik ve daimi işsizler ordusunun varlığı, kapitalizmin kaçınılmaz bir parçası, yolarkadaşıdır. Her ülkede kapitalistler bu yedek gücü, ücretleri düşük tutmanın şantaj aracı olarak kullanırlar. Ekonomik bunalım işsizler ordusunun daha da büyümesine yol açmaktadır. Birincisi, yatırımlar durmuştur; bu durum artan işgücünün kısmen dahi istihdam edilememesine yolaçmaktadır. İkincisi, mevcut işletmelerin birçoğunda üretim faaliyeti durmuş ve gerilemektedir.

Bugün yüzmilyonlarca insan açlığa mahkum edilmiş ya da bir kısmı açlık içinde yarın ne olacağını bilememenin korkusuyla yaşamaktadır. Dünyada her ellibeş dakikada bir kişi açlıktan ölüyor. Ezilen geniş emekçi yığınların içinde bulundukları durum ve kapitalist-burjuva-revizyonist sistemler tarafından izlenen halk düşmanı iç ve dış siyasetler, halk kitlelerinin hoşnutsuzluğunu daha da arttırıyor. Kendilerini yöneten sömürücü iktidarlara, giderek daha çok öfke ve kin duyuyorlar.

<u>İkinci Olarak;</u> yaşanan kriz altyapıyla sınırlı kalmamış, siyasi askeri, hukuki, kültürel, ahlaki vs. her alanda kendisini göstermiştir. Kapitalist ve revizyonist ülkelerde sık sık hükümet bunalımları ve siyasi istikrarsızlık meydana gelmektedir. Bu devletlerin yönetici grupları içindeki yoğun kaynaşma, siyasal yaşama da yayılmıştır. Sık sık hükümet değişikliklerinin olması bunun kanıtıdır. Aynı zamanda, burjuva-revizyonist klikler bu değişikliklerin öfke ve hoşnutsuzluğunu yatıştırmak, onları devrimden çevirmek için her türlü sahte vaat ve öneriler ileri sürmektedirler.

Hemen her ülkede boy veren skandallar, siyasi cinayetler, eşi görülmemiş bir yozlaşma ve ahlaki çöküntü yeni yeni ortaya çıkan "izm"ler, suçlu sayısındaki sürekli artış, ahlaki ve ideolojik kargaşa ve ahlaki çöküntü hiçbir zaman bugünkü kadar boyutlanmamıştır. Siyasi yelpazedeki sağ, orta ve "sol" içinde burjuva teorilerinin bu kadar çok biçimi daha önce hiç varolmamıştı. Toplumun kötülüklerinden kurtulmak için, "halk kapitalizmi" , "teknik bilimsel devrim" , "bunalımı önleme" , Kruşçevci "barış içinde birarada yaşama", "orduları, silah ve

savaşı olmayan bir dünya", "insancıl yüzlü sosyalizm" gibi burjuva-revizyonist teoriler reçete gibi sunulmaya başlandı. Kapitalist ve revizyonist sistem hastalıklarını tedavi edemeyecek ve yıkılmasını engelleyemeyecektir.

Üçüncü Olarak; yaşanan kriz ülkelerin ulusal ekonomilerinin tüm dallarını kapsamakta, bütün sektörlerde kendisini azami ölçüde hissettirmektedir. Sanayiden tarıma, ticaretten turizme kadar bütün alanlar krizden nasiplerini almışlardır.

Dördüncü Olarak; yaşanan kriz çağımızın başlıca çelişmelerinin (kapitalist ve revizyonist ülkelerde burjuvaziyle proleterya arasındaki çelişme, sosyalist ülkelerle kapitalist-revizyonist ülkeler arasındaki çelişme, emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişme, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişme) hepsinin azami ölçüde ve aynı derecede keskinleşmesi şartlarında hüküm sürmektedir. Bunun sonucunda dünya devrim sürecinin yaygınlaşması ve genelleşmesi, emperyalist-revizyonist sisteme indirilen üstüste darbeler, krizi daha da derinleştirmekte ve içinden çıkılamaz hale getirmektedir.

PROLETARYA SOKAK GÖSTERİLERİYLE GREV VE DİRENİŞLERİYLE DEVRİMİN MERKEZİNDE YERALMAKTADIR

Böylesine derin boyut ve şartlarda yaşanılan kriz, zengin ve yoksul tabakalar arasındaki, gelişmiş kapitalist ülkelerle geri kalmış ülkeler arasındaki uçurumu gitgide derinleştirmiştir. Devrim ve karşı devrim cephesini kesin sınırlarla birbirinden ayırmış, cephe gerisi ve cephe önü ayırımını ortadan kaldırmıştır. Gittikçe daha da derinleşen kapitalizmin bugünkü bunalımı tüm dünyada devrimci durumun hızla olgunlaşmasına neden olmuştur. Kapitalist revizyonist ülkelerdeki hakim sınıflar, bir taraftan buhranın yükünü işçi ve emekçi kitlelerin sırtına yıkabilmek, diğer taraftan kanemici ve zalim düzenlerini gittikçe yaklaşan devrim tehditinden kurtarabilmek için devlet aygıtı ve kurumlarını pekiştiriyorlar. Onlar vahşi şiddet silahlarını orduyu, polisi, gizli servisleri, mahkemeleri, güçlendiriyorlar. Çeşitli gerekçelerle yeni baskı yasaları çıkartmaya çalışıyorlar. Bugün kapitalist ve revizyonist ülkelerde burjuva şiddetinin arttırılması ve demokratik hakların kısıtlanması yönünde bir eğilim var. Ülke yaşamını faşistleştirme isteği giderek güçleniyor.

Burjuva-revizyonist klikler, bir taraftan kendi düzenlerinin çürümüşlüğünü her türlü propaganda yoluyla ve özgürlük, demokrasi gibi demagojilerle kamufle ederken, diğer yandan en küçük karşı kıpırdanmayı bile kanla bastırmaktadırlar. Kötü ve ağır yaşam koşullarını, sosyal adaletsizliği, faşist gerici baskıları ve artan zulmü protesto için grev ve gösteri yapan işçi sınıfına doğrudan silahlı, joplu saldırılar yöneltmektedirler. Sadece İngiltere'de grevlerde geçen işgünü sayısı üçbuçuk milyonu bulmuştur. Geçen temmuz ayı boyunca süren oniki kent ve birçok kasabadaki gösteri ve çatışmalarda yüzlerce kişi yaralandı ve tutuklandı. Arjantin'de beş yıldan bu yana sendikalar ilk defa bir gösteri yürüyüşü düzenlediler. Gösteriye ellibinden fazla işçi katıldı. Letonya'da dağıtılan bir bildiride, Afganistan'daki işgal ve Polonya'ya karşı tehditlerin sona ermesi ve Sovyetler'de demokratik bir yönetimin kurulması istendi ve bu amaçla işçiler yarım saatlik uyarı grevine çağrıldı. Hindistan'da yirmidört saatlik genel grev üzerine girişilen saldırı sonucu onbir kişi öldü, üçyüzü yaralandı, onbirbin kişi de tutuklandı. 1982 mart ayında Belçika'da yüzbin işçinin, hükümetin işsizliği arttıran ekonomik politikasını protesto için giriştikleri gösteri çatışmayla sonuçlandı ve yüzlerce kişi yaralandı. Almanya'da ise nükleer savaş tehlikesine karşı 10 Ekimde Bonn'da ikiyüzellibin kişinin katıldığı bir gösteri yapıldı. Sekizyüz örgütün bu gösterinin organizasyonuna katılması ve son yılların en büyük gösterisi olması, kitlelerin emperyalist savaş aleyhtarlığının boyutlarını göstermesi açısından önemlidir.Yine ABD'de geçtiğimiz aylarda bir milyona yakın kişinin emperyalist savaş aleyhtarı gösterisi,savaş tehlikesini ve bu tehlikeye karşı geniş kitlelerin duyarlılığının ve direnişinin somut göstergesidir.

Başta işçi sınıfının yeraldığı ve tüm dünyayı saran eylemler saydıklarımızla sınırlı değildir. Olanaklarımız ancak bu kadar bilgilenmeye elvermiştir.

Burjuva ve revizyonist yönetici klikler, bir yandan demagoji yaparken, diğer yandan zulme başvurmaktadırlar. ABD, Sovyetler Birliği, Almanya, İtalya, Çin, İngiltere, Fransa ve Polonya başta olmak üzere bütün kapitalist, revizyonist ülkelerdeki aynı tavır açık bir şekilde görülmektedir.

Emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve dünya gericiliğinin bastırma ve yoketme çabalarına, baskı tehdit, şantaj demagojilerine rağmen proletaryanın devrimci hareketi ve halkların kurtuluş mücadeleleri sürekli büyümekte ve güçlenmektedir. Dünyanın her tarafından ekonomik siyasi kitlesel grevler, sokak gösterileri, protestolar yükselmekte ve bu kitle eylemlerinde siyasi taleplere giderek daha çok ağırlık verilmektedir.

Dünya işçi sınıfının mücadelesi M-L partilerin önderliğinde daha kitlesel ve militan bir karakter kazanmaktadır. Geçmişe nazaran işçi sınıfı, binlerce ihanet ve yenilgiden çıkardığı derslerle,bugün daha bilinçli ve örgütlüdür. Bu tarihi dersler, işçi sınıfına sömürü ve zulüm düzenini yıkabilmek ve zaferi kalıcı kılabilmek için M-L partilerin önderliğinin tayin edici rolünü öğretmiştir. Dünya proletaryası bugün, gücü az da olsa,geleceği elinde tutan M-L partilerin saflarında birleşerek mücadele yürütmektedirler.Son yıllarda ABD, İngiltere, İtalya, Fransa, Sovyetler Birliği, Polonya, Almanya, İspanya vb. ülkelerde işçi sınıfının eylemlerinde ve siyasi talepler uğruna yapılan grevlerde artış görülmüştür. Gösteri ve silahlı çatışmalar yoğunlaşmakta, fabrika işgalleri yaygınlaşmaktadır. Bütün bunlar dünya proletaryasının emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelenin merkezinde yeraldığını göstermektedir. Ayrıca işçi sınıfının İran'da faşist Şah rejiminin devrilmesinde, Nikaragua'da faşist Somoza yönetiminin devrilmesinde oynadığı tartışma götürmez role ilave olarak, bugün Salvador'daki genel grevden silahlı çatışmalara varan devrimci eylemi, aynı sonucu doğrulayan çarpıcı örnekler niteliğindedir.

Bugün başta iki süper güç ve dünya gericiliği hegemonya ve pazar alanları için kıyasıya mücadele etmektedirler. Bu yarışta, ABD ve Sovyetler Birliği yanında Çin sosyal-emperyalizmi de yeralmakta ve dünya halklarına karşı vahşi saldırılar düzenlemektedirler.

Emperyalizme bağımlı ekonomik yapılarından ötürü, sömürge ve yarı-sömürgeler, mevcut krizden daha da katmerli olarak etkilenmektedirler. Krizin yarattığı sonuçlar bu ülkelerde daha da tahrip edici ve yıkıcıdır. Ülkede yaratılan değerlere, hem emperyalistler, hem de yerli işbirlikçileri el koymaktadırlar. Yarı sömürge ülkelerin bu yapılarından dolayı dış ticaret dengesizlikleri, artan borçlanmalar, yaygın işsizlik, açlık sefalet ve cahillik hüküm sürmektedir. Emperyalizme bağımlılık ekonominin gelişmesinin önündeki engeldir.

HALKLARIN ANTİ-EMPERYALİST DEMOKRATİK KURTULUŞ HAREKETİ ZAFERLER KAZANARAK GÜÇLENİYOR

Günümüzde halklar, yeni-sömürgeci sistemi yıkmak ve her türlü emperyalist bağımlılıktan ve yabancı sermaye sömürüsünden kurtulmak, ekonomik ve siyasal alanlarda tam bağımsızlık ve egemenlik kazanmak istiyorlar. Bugün dünya halklarının anti-emperyalist demokratik kurtuluş hareketi hem yoğunluk, hem de muhteva bakımından daha

yüksek düzeydedir. Dünya işçi sınıfının ve özgürlüğe aşık halkların emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı ayağa kalkmaları ve zafer kazanmaları Amerikan ve Sovyetçi kukla ve zorba yönetimlerin yıkılması, dünya devrim sürecinin genelleştiğinin ve yaygınlaştığının kanıtıdır.

Asya,Afrika, Latin Amerika, emperyalistlere ve sosyal-emperyalistlere karşı geniş bir mücadele cephesidir. Bu kıtaların halkları siyasi bağımsızlıklarını elde etmek, sömürgeci ve yeni-sömürgeci hakimiyeti yıkıp atmak için fedakar, çokyanlı bir mücadele sürdürmektedirler. Anti-emperyalist demokratik hareketler genişlemekte; yeni-sömürgeciliğe, faşizme ve ırkçılığa karşı mücadele yoğunlaşmaktadır. Portekiz sömürgelerinin siyasi bağımsızlıklarını kazanması, Nikaragua'da faşist Somoza yönetiminin yıkılması, İran'da faşist Şah rejiminin devrilmesi, dünya halklarının mücadelesinin boyutları hakkında bir fikir vermektedir. Faşist Şah yıllarca ABD emperyalizmine uşaklık yapmış, kendi halkını ABD çıkarları doğrultusunda acımasızca sömürmüş, işkenceden geçirmiştir. Ortadoğu halklarına karşı bölgede ABD'nin Jandarmalığını yapmıştır. CIA patentli uluslararası işkence ve zulüm örgütü SAVAK'a rağmen efendilerinin her türlü yardımına, kan, zulüm ve işkenceye rağmen İran halkının mücadelesi faşist Şah'a kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçmaktan başka yol bırakmamıştır. Bugün demokratik devrim sürecini yaşayan İran, tam bir kaos içindedir. Bir yandan emperyalizm, sosyal-emperyalizm denetimindeki İran-Irak savaşı sürerken, diğer yandan ülke içindeki sınıf kavgası sertliğini korumaktadır. ABD ve Sovyet emperyalistleri pusuya yatmışlardır. İran işçi ve köylüleri önündeki karşı devrimci engelleri de yıkarak gerçek kurtuluşlarına kavuşacaklardır.

KAPİTALİST VE REVİZYONİST DÜNYA KRİZİN PENCESİNDE KIVRANIRKEN SOSYALİZMİN TEK KALESİ ARNAVUTLUK DİMDİK AYAKTA DURMAKTADIR.

Lenin'in belirttiği gibi dünya bugünkü şartlarda ikiye ayrılmıştır ve bu iki dünya arasındaki temel ayırım ve farklılıklar, her zamankinden daha çarpıcı bir şekilde görülmektedir. Bir yanda Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nde somutlaşan "yeni dünya", diğer yanda ise kapitalist-revizyonist sistemden oluşan "eski dünya" bulunmaktadır. "Yeni dünya", buhran, sömürü, karışıklık işsizlik ne-

dir bilmeden, istikrarlı bir şekilde sosyalizmin tam inşası yolunda başarıyla ilerler ve üretici güçlerin muazzam gelişmesine sahne olurken, eski dünya çürümekte, can çekişmekle, "yaşıyorken ölmekte", buhran ve karışıklıklar içinde bulunmakta, işsizlik ve sefalet içinde debelenmektedir. "Yeni dünya" sömürücü sınıfları ortadan kaldırmış, toplum dost sınıflardan oluşan kardeşlik ilişkileri temeline oturtulmuştur. Oysaki "eski dünya" uzlaşmaz sınıf karşıtlığı üzerine oturduğundan keskin sınıf mücadelesine ve kanlı çatışmalara sahne olmaktadır. "Yeni dünya"da tam demokrasi, gerçek demokrasi, işçi sınıfı ve emekçiler için gerçek demokrasi ve özgürlük sürerken," Eski dünya" özgürlüğü, demokrasiyi sadece sömürücü ve egemen sınıflar için bir nimet durumuna getirmiştir. "Yeni dünya kitlelerin refah düzeylerini sürekli olarak yükseltirken, "eski dünya" emekçi kitleleri günden güne açlığa sefalete, yozlaşmaya ve utanç verici bir köleliğe mahkum etmektedir. Bu arada bir avuç tekelci, sürekli olarak sömürmekte, milti milyonerler servet üstüne servet yığmaktadırlar.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin yanısıra, "yeni dünya"nın temsilcisi olan Uluslararası Komünist Hareketi oluşturan gerçek M-L parti ve örgütler de bugün hızla gelişmekte ve yükselen devrime önderlik etmeye çalışmaktadırlar. M-L'in tek temsilcisi uluslararası Komünist Hareket, Kruşçevci ve Çinci vb. modern revizyonist ihanetlerin sonucu bugün güçsüz görünmektedir. Fakat bu görünüştedir ve bugün hem niceliksel, hem de niteliksel olarak gelişmekte ve geleceği temsil etmektedir. Bir taraftan modern revizyonist, troçkist vb. ihanet akımlarının yarattığı tahribatı ortadan kaldıran ve bunlara öldürücü darbeler vuran (UKH) diğer taraftan emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve uluslararası gericiliğe karşı mücadelenin önderi olarak şekillenmektedir. Özgürlük, devrim ve sosyalizm için ayağa kalkan dünya proletaryası ve emekçi kitleler, gerçek M-L partilerin önderliği altında toplanmakta ve her geçen gün öz çıkarlarının bu parti ve örgütler etrafında temsil edildiğinin bilincine kendi deneyleriyle varmaktadır. M-L partiler teori ve pratikleriyle bilimsel strateji ve taktikleriyle dünya proletaryasının ve emekçi kitlelerin gerçek önderleri olduklarını kanıtlamaktadır. Zaten, bugün dünya komünist hareketine sızmaya, onun prestijinin arkasına saklanmaya çalışan revizyonist hareketlerin faaliyetini de açıklayan gerçeklerdir.

Bunlar göstermektedir ki bir sistem olarak kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişmenin ortadan kalktığını vaazeden Çin, propagandası, somut gerçeğe dayanmamakla kalmamakta, aynı zamanda M-L devrim ve sosyalizm davasına karşı girişilmiş bir saldırıdır da.

Çünkü sosyalizmin ilk gerçekleştirildiği ülke olan Sovyetler Birliği'nde ve bir dizi ülkede modern revizyonizmin iktidarı gasbetmesini müteakip kapitalizmin restore edilmiş olması, bu temel çelişmeyi ortadan kaldıracak bir özellik taşımamaktadır. Modern revizyonizmin iktidarı gaspetmesi sonucu sosyalist kampın dağılmış olması da aynı şekilde objektif bir yasa olan bu çelişmeyi ortadan kaldırmaz. Bugün sosyalizm canlı ve dipdiri olarak Arnavutluk Halk Cumhuriyetinde yaşamakta ; sosyalizmin tam inşası yolunda hergün yepyeni başarılar kazanmakta ve dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara, ulusal ve sosyal kurtuluşun, özgürlük devrim ve sosyalizmin yolunu çizmeye devam etmektedir.

Modern revizyonist ihanet tarihin genel gidişini; kapitalizmden sosyalizme geçişi ortadan kaldıramaz ve sadece tarihin ileriye doğru akışında bir zig-zagdır, o kadar. Zaten kapitalizmin genel krizinin ve çelişmelerin azami ölçüde derinleştiği, buna karşılık, Arnavutluk Halk Cumhuriyetinin başını çektiği dünya proletaryası, ezilen halklar ve ilerici demokratik güçlerden oluşan dünya devrim cephesinin kazandığı başarılar, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe üstüste indirdiği darbeler, tarihin kapitalizmden sosyalizme geçişe doğru ilerlediğini gösterdiği kadar aynı zamanda, bunun somut olarak karşımızda bulunduğunu da göstermektedir.

DEVRİM VE SOSYALİZM MÜCADELESİ, KANEMİCİ ZALİMLERİN VE SÖMÜRÜCÜ DÜZENLERİNİN KÖKÜNÜ KAZIYACAK, SOSYALİZMİN ZAFERİNİ DÜNYADA EGEMEN KILACAKTIR.

Uluslararası bütün bu karşılıklara rağmen dünya proletaryası ve ezilen halklar, devrim ve sosyalizm güçleri açısından gelecek parlaktır. Emperyalistlerin, revizyonistlerin ve uluslararası gericiliğin ezme, bölme ve pasifize etme çabalarına rağmen, dünya devrim mücadelesi tarihin kendisine çizdiği yolda ilerleyeceği ve güçleneceği ve dünya çapında Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in (...) yolunda ilerleyerek zafer kazanacağı muhakkaktır.

Hiçbir şey, emperyalizmi, kapitalizmi ve revizyonizmi proletarya ve halkların acımasız intikamından kurtaramayacak, hiçbir şey onları devrimin uzlaşmaz çelişkilerinden, sürekli bunalımlardan, devrimlerden, kaçınılmaz bir ölümden koruyamayacaktır.

Bütün ülkelerin proletaryasının; emekçi kitlelcrin ve ezilen halkların M-L (.....) partilerinin önderliğinde verdikleri devrim ve sosyalizm mücadelesinin alevleri bu kanemici zalimlerin bastıkları toprağı yakmakta, sömürü ve zulmün kökünü dünyamızdan kazıma amacına doğru muzaffer adımlarla yürümektedir.

TİKB, uluslararası planda dünya proletaryasının ve ezilen halkların emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve uluslararası gericiliğe karşı yürüttüğü mücadeleyi kararlı bir şekilde desteklemektedir.

TİKB, başında Enver Hoca'nın bulunduğu Uluslararası (.....) Hareketin (UKH) uzlaşmaz bir savunucusu ve O'nun Türkiye'deki müfrezesidir.

YENİ BİR EMPERYALİST SAVAŞ TE LİKESİNE KARŞI İŞÇİ SINIFI VE HALKLAR MÜCADELE BAYRAĞINI YÜKSELTİYOR

Bugün emperyalist ve sosyal-emperyalist ülkeler arasındaki çelişkilcrin had safhaya ulaşması ve ekonomilerini hızla askerileştirerck bunalımı en uç safhasında onu çözmenin bir aracı olması, savaş tehditini gündeme getirmektedir. Süper devletler, yağmacı çıkarlarını ekonomik, ideolojik ve diplomatik yöntemlerle gerçekleştiremedikleri zaman, çelişkiler en keskin hale geldiğinde, anlaşmalar ve "reform"lar bu çelişkileri çözemediği an aralarında savaş başlayacaktır. Reagan ve SSCB, politikalarını saldırı ve silahlı müdahale üzerine oturtmaktadırlar. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler NATO, CENTO, VARŞOVA Paktı gibi saldırgan askeri bloklar yarattılar. Birçok yabancı ülkenin toprakları üzerine çok sayıda silahlı güç yerleştirdiler. Her kıtada askeri üsler kurdular ve tüm denizlere ve okyanuslara yaydıkları güçlü deniz filoları oluşturdular. Devrimleri bastırmak ve boğmak için birçok yere askeri müdahalede bulundular.

Günümüzde savaşın Avrupa'da çıkacağı Çin revizyonist tezinin tersine savaş, emperyalistler arası çelişkilerin en fazla derinleştiği, rekabetin en fazla kızıştığı bir bölgede çıkabilir. Ortadoğu ve Afrika'da savaş çıkabileceği gibi, Güneydoğu Asya'da da çıkabilir. ABD emperyalistleri savaşın ancak kürenin iki noktasında, Ortadoğu ve Afrika'da çıkabileceğini söyledilcr. Yine Afganistan işgalinden sonra ABD yöneticileri Sovyetler'in Basra Körfezi'ni ele geçirmeye kalkışması halinde savaşacaklarını açıkladılar. Çünkü bugün bu bölgeler petrol gibi çok önemli bir hammaddeye sahiptir. Ve ABD çıkarlarının en fazla bulunduğu bölgeler olduğu gibi, emperyalistlerarası çıkar kavgasının en

fazla olduğu bölgelerdir. İran olayları, Filistin halkının İsrail'in saldırısına karşı devrimci mücadelesi ve direnişinde somutlaşan Arap halklarının anti-emperyalist mücadelesi, İran-Irak savaşı ve Afganistan'ın Rusya tarafından işgali, Ortadoğu ve Hint okyanusu çevresinde yeni savaş ihtimallerinin sıcaklığı bunu göstermektedir. Son günlerde Hint Okyanusu ve Basra Körfezi civarında ABD ve Batılı emperyalistler askeri varlıklarını gözle görülür bir şekilde arttırmışlardır. ABD'nin Ortadoğu'da 6. Filodan sonra anında ve direkt müdahaleyi hedefleyen Çevik Kuvvet'i kurması, ve tatbikatlarına girişmesi, peşinden İsrail'in Lübnan'daki vahşi saldırısı bunun açık göstergeleridir. Savaşta kanı dökülecek halklar, savaşa apansız yakalanmamak ve emperyalistlerarası bu savaşı baltalamak; eğer bununla başarılı olamazlarsa bunu kurtuluş savaşına dönüştürmek ve zafer kazanmak için bütün olanaklarını seferber etmektedirler.

Savaşa karşı barıştan yana tüm güçlerin örgütlendirilmesi ve mücadeleye sokulması gündemdeki bir görevdir. Önceki iki emperyalist savaşın tahripkar sonuçlarını bilen, son savaşın yıkımını gören onmilyonlarca insanın yaşadığı dünyamızda bir barış cephesi için büyük bir potansiyel bulunmaktadır. Son dönemde birçok Avrupa ülkesinde ve Amerika'da yapılan yüzbinlerin katıldığı gösteriler bunu kanıtlamaktadır. Fakat dikkati çeken bir nokta, bu mücadelenin ABD ile birlikte savaş kışkırtıcılığı yapan başlıca iki güçten birisi olan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yedeğine düşme tehlikesidir. Sovyetlerin emperyalist karakteri, savaş kışkırtıcısı ve saldırgan tavırları teşhir edilmelidir.

Barış için mücadele, hiçbir emperyalistin güdümüne giremez; daha doğrusu buna olanak tanınmamalıdır. Çünkü, gerçek bir barış, savaşların nihai olarak yokolması, emperyalizmin bir sistem olarak topyekün ortadan kalkışıyla mümkündür. Dolayısıyla barış hareketi, pasifist, reformcu bir hareket olarak değil, onu emperyalizmi yoketme mücadelesinin dinamik bir katılıcısı, devrim ve sosyalizm için mücadelenin yedek bir gücü haline getirmek olmalıdır.

Bugün Şili, Arjantin, Brezilya halklarının faşist yönetimlerine karşı mücadeleleri tüm baskı, ihanet ve tehditleri boşa çıkartarak sürmektedir. Ekonomik durumu günden güne bozulan ve toplumsal muhalefetin yükselmeye başlaması karşısında dikkatleri dışa çevirmek, şoven duyguları körüklemek için faşist Arjantin yönetimi Falkland macerasına girişti. Şoven duyguların kabarmasında kısmen başarılı oldu. Ama zaten çökmüş olan ekonomisinde daha da derin gedikler açılacak olan Arjantin, büyük bir ekonomik bunalıma girecektir. Bolivya,Tayland,Malezya yurtseverlerinin mücadelesi gerici güçlere ve on-

ların destekçisi emperyalistlere ağır darbeler indirmektedir. El Salvador'da işçi sınıfı ve kır yoksullarının yurtsever-demokrat güçlerinin faşist rejime ve emperyalizme karşı devrimci mücadelesi güçlü bir sestir.

Afrika'da ırkçılığa, sömürgeci ve yeni sömürgecilliğe karşı Tanzanya, Namibya, Zimbabve halkları mücadeleyi sürdürüyor, sahte çözümleri kabul etmiyorlar. Batı Sahra'da Fransız emperyalistlerinin, Fas ve Moritanya gericilerinin çabalarına rağmen halklar mücadeleyi durdurmuyorlar. Eritre halkının Rus sosyal-emperyalizmine karşı mücadelesi zaferler kazanıyor. Asya'da Afganistan halkının Sovyet işgaline karşı direnişi sürüyor. Sovyetler ve işbirlikçi Babrak Karmal'ın tüm saldırıları, seksenbeşbin kişilik Rus askeri Afgan halkının direnişini kırmayı başaramamıştır. Kabil ve birkaç büyük kent dışında kırsal bölgeler gerillaların denetimi altındadır. Ve yine Rus sosyal-emperyalizmine karşı Azeri, Abaza, Gürcü milli hareketleri gelişmektedir. Bugün Amerikan emperyalizmi ve onun kana susamış aleti İsrail'e karşı mücadele, başta Filistin ve Arap halkları olmak üzere tüm halkların ortak sorunu olmuştur. Bir avuç halka karşı son model silahlarla girişilen yoketme harekatı karşısında Filistin halkı sindirilememekte, Arap halklarının emperyalizme karşı mücadelesinin meşalesi olmaktadır.

Halkların devrim ve kurtuluş mücadelesinin yaygınlık kazanması emperyalizm ve sosyal-emperyalizm için ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Yarı-sömürge ülkeler üzerindeki sömürü ve denetimlerini kendi etkileri altındaki devletlere ve kliklere kredi vererek yatırımlar yaparak veya silahla yöresel savaşlarla ya da doğrudan işe karışarak veya bir devleti diğerine karşı kışkırtarak sağlamaya çalışmaktadırlar. Yöresel savaşlar, dünya sermayesinin ağına düşmüş olan ülkeleri hegemonyası altında daha sıkı tutmaya hizmet etmektedir. Buhranın ve ondan kurtulma çabalarının başka bir ifadesi de silahlanma yarışı ve savaş için çokyönlü hazırlıklardır. Ekonomiler askerileştirilmekte, silah potansiyelleri bölgesel savaşlar çıkartılarak da eritilmeye çalışılmaktadır. Bu amaçla küçük ülkeler arasındaki anlaşmazlıklar körüklenmekte, sürekli bir gerginlik ortamı oluşturulmaya çalışılmaktadır.

Ortadoğu'da (İran, Irak), Afrika Boynuzunda, Batı Sahra'da, Çin Hindi'nde ve başka yerlerde olduğu gibi sorunlar bahane edilerek, iki ülke hakim sınıflarınca politik çıkar hesapları da yapılarak şoven milliyetçilik körüklenmekte, savaş ortamı yaratılmaya çalışılmaktadır. Bu tür gerginlikler ve yer yer savaşlara başvurulması, içte sınıf mücadelesini bastırmak ve dikkatleri dış "düşman"a yöneltmeyi amaçlamaktadır. Bu yol, şu ya da bu emperyalist devletin hegemonyacı, yayılmacı amaçlarına hizmet etmekte ve bugün benzeri

görülmemiş boyutlara ulaşan savaş sanayii ve silah ticaretini canlı tutmakta, körüklemektedir.

Buna rağmen iki süper devlet ABD ve Rusya ve diğer emperyalistler kendilerini barışçı gösterme çabalarından da geri kalmıyorlar. Helsinki Antlaşması, SALT görüşmeleri vb. nitelikteki konferanslar barış adına sahte bir gösteri olmaktan öteye gitmiyor. Helsinki Antlaşması 1975'te imzalandı. O günden bu yana silahlanma yarışı açısından ne değişti? Silahlanma hızı yavaşlamadığı gibi, bu yöndeki çabalar daha da arttı. Açlığın, yoksulluğun kolgezdiği, milyonlarca insanın açlıktan öldüğü bir dünyada, başdöndürücü bir silahlanma bütün hızıyla sürmektedir. Emperyalist tekellerin doymak bilmez kar kırsı, emperyalist tekel grupları ve ülkelerin egemenliklerini korumak ve paylaşılmış alanları yeniden paylaşmak için yürüttükleri mücadele; bunların sonucu olarak yeni bir savaş olasılığının artması, silahlanma yarışını daha da arttırmıştır. İki süper devlet ve diğer emperyalist ülkeler bütçelerinin devasa bir bölümünü bu amaçla kullanmaktadırlar. İşte rakamlar; ABD'nin bugüne kadar en büyük savunma bütçesi 200 milyar doları bulmaktadır. 1983-1984 askeri harcamalar tutarı ise 554 milyar dolar olacak. 1987 yılına kadar sosyal yardım fonlarından kısarak silahlanma bütçesine ayırdığı para ise birbuçuk milyor-trilyon dolardır. Halbuki beş sene önce dünyada toplam askeri harcamalar 550 milyon dolardı. Sovyetler Birliği'nin 1981'e ait savunma harcamaları 207 milyar dolara ulaşmıştı. Yarı-sömürge ülkelere ise 1961-1978 arasında 2 milyar dolarlık silah sattı. ABD'nin elinde dünyayı 12 kez yokedecek kadar atom silahı var. Dünyada kişi başına üç ton patlayıcı madde düştüğü, Stockholm'daki Barış Araştırmaları Enstitüsü tarafından ise bugün dünyadaki silahlanma giderleri olarak 1 dakikada 130 milyon lira harcandığı tesbit edildi. Dünyada 33 bini ABD 15 bini SSCB ve geri kalanı Fransa, İngiltere ve Çin'e ait 50 bin atom başlığı bulunuyor. Ve tek bir nükleer denizaltıda bulunan bir megaton patlayıcı madde, İkinci Dünya Savaşında kullanılan tüm bomba ve silahların tahrip gücüne eşit.

Cenevre'de başlayan son görüşmeler de, yeni bir emperyalist savaş tehlikesine karşı direnen milyonlarca insanın aldatılmasını amaçlayan bir oyalamadan başka bir anlam taşımıyor. Süper güçlerin herbiri barışın koruyucusunun kendisi olduğuna ve saldırganın savaş çıkarmasını önlemek için silahlandığı yalanını yaymaya çalışıyor.

Taktik nükleer savaş hazırlıkları, salt nötron bombası ve bu silahın hazırlanmasının altında yatan mantık, emperyalizmin iğrenç yüzünü ve yokedilmesinin tarihsel bir zorunluluk olduğunu göstermeye yeterlidir. Doymak bilmezlik, kar ve egemenlik amacıyla,

makinalar, binalar ve benzerlerinin korunması düşünülürken bizzat bu değerlerin yaratıcısı, en önemli üretici güç olan insan yokediliyor.

EMPERYALİST VE SOSYAL-EMPERYALİSTLER ARASINDAKİ " İT DALAŞI "

Dünyanın bugünkü durumunda emperyalistler ve sosyal-emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmeler de keskinleşmektedir. Emperyalist ve Sosyal-emperyalistler, devrime ve halkların özgürlüğüne karşı ittifak halinde canavarca saldırırlarken, diğer yandan pazar ve etki alanlarını egemenlik altına almak ve ulusların zenginliklerini talan etmek için vahşi bir rekabet sürdürmektedirler.

Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmi tarihin tanıdığı en kanlı ve zalim güçler olarak dünya proletaryasının, ezilen halkların, özgürlük, devrim ve sosyalizmin uzlaşmaz düşmanlarıdırlar. Onlar aynı derecede saldırgan tehlikeli ve emperyalizmin ana mihraklarıdırlar. Rekabet mücadelesinde herbiri diğerinden geri kalmamaktadır. ABD ve Rus emperyalistleri, ekonomik, askeri örgütleriyle kollarını yerkürenin dört bir yanına yaymışlardır. Her ikisi de aynı türden yöntemler uygulayan tipik birer sömürgeci ve yeni-sömürgecidirler. Onlar, ülke içinde yarattıkları dev askeri ve bürokratik devlet aygıtını herşeyiyle dünya pazarının hizmetine sokmuşlardır. İkili anlaşmalar, kredi, eşitsiz mübadele, teknoloji yardımı, rüşvet, şantaj vb. her türlü yolu deneyerek kendilerine bağlı ülkeler yaratmakta, halkların kanını emmektedirler. Halkları birbirine kırdırır, bölgesel savaşları körükler. Sömürü ve hegemonyaları tehlikeye girdiğinde açık barbarlığa ve doğrudan askeri işgal, darbe ve müdahalelere başvurmaktan çekinmezler. Amerikan emperyalizminin Kore ve Vietnam'a açık saldırısı; Laos ve Kamboçya'daki vahşeti, Kongo müdahalesi, Ortadoğu'daki bir dizi tertibi, siyonist İsrail aracılığıyla Filistin halkına yönelik saldırısı, Şili, Arjantin, Yunanistan vb. yerlerde faşist darbeler örgütlemesi hala belleklerde tazeliğini korumaktadır. Diğer taraftan Rus sosyal-emperyalizminin Çekoslavakya ve Afganistan işgali, Küba vasıtasıyla Angola vb. yerlerdeki müdahaleleri ve Polonya'da uzun süredir gelişen büyük çaptaki işçi kitlelerinin gösterileri tehdit edici boyutlara ulaştığında, tezgahlanan askeri cunta ve sosyal-faşist darbeler unutulmamıştır. Bu nedenle, dünya proletaryası ve ezilen halklar iki süper devleti çok iyi tanımaktadırlar.

Sovyet Amerikan rekabetine ek olarak Çin sosyal-emperyalizminin süper güç olmak, Japonya'nın pazarları ele geçirmek ve

genişletmek, Alman emperyalizminin Batının "ikinci büyük" haydudu olmak, Avrupa Ortak Pazarı'nın (AET) eski sömürgelerini ele geçirmek için yürüttüğü vahşi rekabet sürmektedir.

Rekabet mücadelesinde Kruşçevci modern-revizyonist ihanetin M-L'ler tarafından teşhir edildiği bir dönemde ortaya çıkan Çin sosyal-emperyalizmi, yüzyılın sonunda bir süper güç olmayı hedeflemektedir. Bu hedefe yönelik olarak sözde "dörtlü modernizasyon" (sanayii, tarım, ordu, bilimin modernleştirilmesi) planıyla yola çıkan Çin sosyal-emperyalizmi faydacı, ilkesiz ve pragmatik bir siyaset izlemektedir. Çin hegemonyacıları bugünkü konumlarıyla çıkarlarını ABD ve Batılı emperyalistlerle birleştirmişlerdir.

Çin Sosyal-emperyalizmi stratejik hedeflerine ulaşabilmek ve Çin'de kapitalizmin temellerini güçlendirebilmek için gerek duyduğu sermayeyi ABD, Japonya ve Batılı emperyalistlerden sağlama yoluna gitmektedir. O, en başta ABD olmak üzere Almanya ve Ortak Pazar'dan, Japonya'dan yoğun bir şekilde kredi, teknoloji ve silah yardımı almaktadır. Avrupa'da daha ziyade Almanya ile ilgili geliştirdiği ilişkiler kuşku vericidir. ABD ile ticari ilişkiler 1980 yılında üç milyon doları aştı. Çin sosyal-emperyalistleri, uluslararası tekelci sermayenin temel direklerinden biri olan, ABD emperyalizminin başını çektiği finans kurumlarından IMF'ye üye olmuşlardır. Şimdiden Çin'in kapitalist ülkelerle olan dış borçlanması onbeş milyar doları aşmıştır. Çin revizyonistleri Uzakdoğu ve Asya'da Japonya ile ilişkiler geliştirmeye de büyük önem vermektedirler. ABD'nin çıkarlarıyla uyuşacak şekilde Japonya ile ittifak kuran Çin, Uzakdoğu ve Asya'da Sovyetler'i kuşatma politikası izlemektedir.

Ayrıca Çin sosyal-emperyalizmi gözünü "üçüncü dünya" olarak sınıflandırdığı ülkelere dikmiştir. Gerici ve kanlı faşistlerle kolkola girmesi, Yugoslavya ve Romanya'yla dostluk kurması ve sözde "üç dünya"lı bir sınıflandırmaya gerek duyması boşuna değildir.

Dünya pazarlarını paylaşma mücadelesinde Japonya da giderek söz sahibi olmaktadır. Bugün esas olarak ABD tarafından desteklenmesine ve Rus sosyal-emperyalizmine karşı kullanılmasına rağmen, Çin ile yaptığı ittifakla aynı zamanda kendi lehine ABD'nin de zayıflamasını istemektedir. Japonya, Uzakdoğu ve Asya'da hegemonya kurabilmek için bütün gücüyle çaba harcamaktadır.

ABD, NATO içinde egemen bir konuma ve büyük bir askeri, siyasi, ekonomik etkiye sahiptir. Emperyalistler ve uşakları arasındaki askeri ittifaka rağmen, özellikle son yıllarda NATO içindeki çatlaklar artmıştır.Batı Alman emperyalizmi NATO içinde giderek güçlenmektedir.Ekonomik,siyasi gücü ve silah ticareti ortak pazar sınırlarını aşmış-

tır. Almanya, eski taktiklerini faşist intikamcılığını Hitlerizm'de hortlatmak özlemindedir.Elbette Almanya'nın güçlenmesi,Fransa ve İngiltere'nin işine gelmemektedir ve onun Çin'le ittifaklarını ve genel gelişmesini kuşkuyla izlemektedirler. NATO içindeki çatlak sesleri son Afganistan işgaline, Rus patentli Polonya cuntasına karşı takınılan tavırlarda izlemek mümkündür. Afganistan işgalinden sonra Sovyetler'e, Polonya sosyal-faşist darbesinden sonra Polonya'ya ekonomik ambargo uygulamasını öneren ABD,bu önerisini, tam bir ittifak halinde benimsetememiştir. Rusya'daki olimpiyatların boykotu konusunda bile net ve ortak bir fikre varamamışlardır. Dünya emperyalizminin Batı Sepeti, büyüklü-küçüklü, herbiri bir tarafa çeken kırkayaklarla dolu gibidir.

Dünya emperyalizminin Batı Sepeti bu durumdayken, Doğu Sepetinin durumu bundan hiç de farklı değildir. Geçmişte Sovyet revizyonizminin yörüngesinde bulunan birçok modern revizyonist ihanet akımı içinden çıkarak karşı-devrimci faaliyetlerini, kendi "özel sosyalizm"lerini yaratarak sürdürmeye başlamışlar ve süreç içinde bir kısmı tamamıyla öz ve biçim olarak batılı emperyalistlerle, uluslararası tekellerle bütünleşmişler; bir kısmı ise güya "bağımsız" tavırlarını sürdürmüşlerdir. Bugün ise gerçek Markist-Leninistlerin ideolojik siyasi, pratik, her alanda sürdürdükleri uzlaşmaz mücadele sonucu, Sovyetçi modern revizyonistlerin, dünya proletaryası ve emekçilerinin gözünde teşhir olması, modern revizyonizmin kendi iç bunalımı, Batılı emperyalistlerin faaliyetleri vb. gibi bir dizi nedenden dolayı meydana gelen çatlaklar ve farklılaşma çok daha hızlı ve açıktır. En yeni örneklerini Rus sosyal-emperyalistlerinin Afganistan işgali ve Polonya darbesi sırasında gördüğümüz gibi genel olarak modern revizyonizmin ve özel olarak Sovyetçi revizyonizmin içindeki çatlaklar büyümektedir. Rus sosyal-emperyalistlerinin bütün güçleriyle denetim sağlama ve birlik içinde görünmeye çalışmalarına rağmen bunda eskisi kadar başarılı olamaktadır.

Doğu Blokunun içinde yeralan Romanya'nın Batı bloku ile ilişkilerini geliştirmesi, Rus efendilerine karşı zaman zaman çatlak sesler çıkarması Rusçu Polonya cuntası öncesi Polonya'daki yönetim değişiklikleri, Doğu blokunun içinde bulunduğu durumu sergileyen bazı güncel örneklerdir. Diğer taraftan Rus sosyal-emperyalizminin maşaları durumunda olan ve kapitalist ülkelerde faaliyet gösteren partilerin içinden, Rus efendilerinden farklı görüşler benimseyen hizipların çıkması ve ayrılmaları, ya da sözkonusu "beşinci kol" partilerinin bazı olaylar karşısında Sovyetçi revizyonistler kadar açık davranmamaları Sovyet revizyonizminin içinde bulunduğu durumu gösteren bir başka kanıttır.

12 EYLÜL ÖNCESİ SINIF MÜCADELESİ

1960'lar sonrasında ülkemizde sınıf mücadelesi hızlı bir gelişme gösterdi. 1969-70'lere gelindiğinde gençliğin anti-emperyalist, antifaşist eyleminin yanısıra işçi sınıfının 15-16 Haziran direnişine uzanan, demokratik sendikal haklar için giriştiği fabrika işgallerine, tütün, üzüm, fındık üreticilerinin miting ve gösterilerine, topraksız köylülerin toprak işgallerine doğru gelişen işçi sınıfı ve halk hareketi 12 Mart'ta karşı-devrimin azgın bir saldırısıyla karşı karşıya kaldı. Emperyalistler ve hakim sınıflar yarı askeri (.....) diktatörlüğü tezgahladılar. Halkın tüm demokratik hak ve özgürlükleri gaspedildi. Devrimci örgütlere ağır darbeler vuruldu, devrimciler katledildi ve binlercesi zindanlara dolduruldu. Devrimci hareket bir daha belini doğrultmamak üzere ezilmek istendi. Ücret ve maaşlar, taban fiyatları düşürüldü.

Bu durum devrimci örgütlerin işçi sınıfı ve halk hareketinin geçici bir yenilgisiydi ve böyle devam edemezdi. Huzursuzluk dalgası ülkeyi kapladı ve mücadele yeniden filizlenmeye başladı. Ekonomik ve siyasi krizin yüklediği sorunlar karşısında aciz kalan ve hakim sınıflar arasındaki çatışmalarla da zayıf düşen (.....) diktatörlük pençelerini zayıflatmak zorunda kaldı. 1975 yılından itibaren yükselen kitle hareketi (.....)'in baskı yasalarını bir yana iterek gelişti ve birçoğunu işlemez hale getirdi. 12 Mart öncesinde hemen hepsi gençlik hareketi tabanında gelişip ağır darbeler yiyen, çalışmalarını sürdüremez hale gelen devrimci örgütler de yeniden örgütlenmeye giriştiler. İşçi sınıfı ve emekçi halk gaspedilen demokratik, sendikal haklarını kazanmak, çalışma ve yaşam koşullarını geliştirmek için mücadele ediyor, mücadele daha geniş toplum kesimlerinin katılması ile ve yeni biçimlere bürünerek zengileşiyordu.

O dönemde öncü partisinden yoksun olan işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin devrimci enerjisi reformist kanallara akıtıldı.

Kapitalist-revizyonist sistemin içine düştüğü ekonomik bunalım derinleşmekte idi. Emperyalizme bağımlı, geri kapitalist bir ülke olan Türkiye içinde yeraldığı dünya ekonomik sisteminin bunalımını daha derinden ve şiddetli yaşıyordu. İzlenen enflasyonist politika, emekçi halkın yaşam koşullarını ağırlaştırıyor, işsizlik artıyordu. Kitle hareketinin ekonomik kriz tabanında seyretmesi kitle hareketinin daha hızlı gelişip yaygınlaşmasına, daha geniş toplum kesimlerinin katılmasına yolaçıyordu.

1974 sonrasında kurulan CHP ağırlıklı hükümetler (.....) MC

hükümetleri, gerek reformcu yollarla, gerek şiddetle ve her ikisini içiçe uygulayarak işçi sınıfı ve halk hareketini durdurma çabaları başarısızlığa uğruyordu. Koalisyon hükümetleri, hakim sınıfların sorunlarını çözümleyemiyor, bunların yükü altında eziliyor, hükümet değişiklikleri birbirini izliyordu. Resmi, sivil (.....) güçlerin devrimcilere, demokratlara, emekçi halka karşı girişikleri kanlı saldırılar, başta polis olmak üzere (.....) diktatörlüğün tahkim edilmesi, yeni (.....) yasaların çıkartılması, neo-faşist MHP'ye desteğin arttırılıp güçlendirilmesi devrimci kitle mücadelesinin gelişmesini önleyemiyordu.

1970'li yılların sonlarında ülke ekonomisi çok derin bir krizin içine girdi. Hızlı enflasyon, birbirini izleyen devalüasyonlar, ithalat-ihracat dengesizliği, iflas eden orta ve küçük işletmeler, dış borçlanmanın artışı, fabrikaların düşük kapasite ile çalışması, döviz darboğazı, enerji krizi...., günlük hayatın tabii görüntüleri halini aldı. 1977'de iflas eden şirket sayısı, 1976'ya göre % 107 artmıştır. 1978'de 272 milyon TL sermayeli 1107 şirket iflas etmiştir.

Protesto edilen senet değeri ise, 1978'de 1977'ye göre % 64'lük bir artış göstermiştir.

1978'de belirlenebilen 584 işyerinden 37.405 işçi çıkartılmıştı. 1979'da çıkartılan işçi sayısı ise, 111 işyerinden 32.326'dır.

Ücret, maaş ve tarım gelirlerindeki düşme ise büyük bir hız kazanmıştır. 1970 yılını 100 kabul edecek olursak, ücretler 1977'de 66.7, 1978'de 57.0, maaşlar, 1977'de 67.8, 1978'de 65.7, tarım gelirleri 1977'de 97,2, 1978'de 74.2'ye düşüş göstermiştir.

Dış ticaret açığı gittikçe büyümektedir. 1978'de ihraç gelirleri 2.2 milyar dolar olmasına karşılık, ithalat 4.4 milyar dolar olmuştur. Makina hammadde ve her türlü girdi yönünden dışa bağımlı ekonomi artan bir döviz açığıyla karşı karşıyadır. İhracat ve turizm gelirleri, işçi dövizleri bu açığı kapatmaya yetmemekte, ardıardına alınan borçlar emperyalizme bağımlılığı arttırmakta, emperyalist sömürüyü yoğunlaştırmaktadır. Öyle bir yere varılmıştır ki, 20 milyar dolara yaklaşan dış borç bir yana, faizleri ödenemez hale gelmiştir.

Enerji krizi de bu çıkmazı derinleştirmektedir. Yeterli su ve kömür kaynakları bulunmasına karşın, emperyalizme bağımlılık çerçevesinde petrole dayalı bir enerji politikası, ihtiyacın artması ve petrol fiyatlarındaki hızlı yükselişle derin bir krize yolaçmıştır. Öyle ki, günübirlik, kısa vadeli çok yüksek faizli borçlanmalar ve ihracat gelirlerinin tamamına yakını petrol alımı için kullanılmaya başlanmıştır.

İzlenen ekonomik politika sonucu, toplumsal kutuplaşma derinleşiyor;tekelleşme hız kazanırken, şehir ve kırlardaki orta ve küçük işletme sahiplerinin iflasları ile proletaryanın saflarına geçiş artıyordu.Emekçi halkın yaşam koşulları alabildiğine ağırlaşmıştı. Devlet Planlama Teşkilatının bir araştırmasına göre işçiler, 1977 yılında milli gelirden % 20.8 oranında pay alırken, bu pay 1980'de % 15.2 düzeyine inmişti.

Aynı zamanda siyasal bir krizin varlığı koşullarında süregiden ekonomik kriz, siyasal krizi daha şiddetlendirdiği gibi, siyasal kriz de ekonomik krizin daha da derinleşmesine yolaçıyordu.

1970'li yılların sonları, o güne dek ülkemiz tarihinde görülmemiş zenginlikte mücadelelere sahne oldu. Grevler, gösteriler, boykot ve direnişler, barikat savaşları, gerilla baskınları... Ülkemizde fabrikalar, okullar, kırlar, sokaklar hergün yeni eylemlere sahne oluyor, yeni mücadelelerle zenginleşiyor, çiçekleniyordu. Tüm emekçi sınıf ve sosyal gruplar büyük bir hareketlilik içindeydiler. İşçi sınıfı toplumun en hareketli kesimiydi. Grevler hızla yaygınlaşıyordu. Grev sayısında ve greve katılan işçi sayısında büyük bir artış görülüyordu.

YIL	GREV SAYISI	KATILAN İŞÇİ SAYISI	GREV GÜNÜ SAYISI
1972	48	14.879	2.297
1973	55	12.286	2.209
1974	110	25.576	4.110
1975	116	13.708	5.601
1976	58	7.240	3.691
1977	59	15.682	3.622
1978	87	9.748	4.457
1979	126	21.011	10.529
1980 (İlk dokuz ay)	220	84.832	24.474

Grev sayısında ve greve katılan işçi sayısındaki artışın yanında grevlerin uzaması ve kilitlenmeye doğru gitmesi de dönemin bir olgusuydu. İşbirlikçi tekelci sermaye bu grevleri kırabilmek için büyük grev fonları oluşturuyordu. Grev dalgası işçi sınıfının en geri bilinçli kesimlerine doğru yayılıyordu. Bu grevlerin çoğunda salt ekonomik talepler ileri sürülmekteydi. Bunun yanında ekonomik ve siyasi taleplerin içiçe geçtiği grevler gelişmeye başlamıştı. Yer yer de doğrudan siyasal nitelikli talepler için yapılan, ya da giderek bu niteliğe bürünen siyasal grev ve direnişler ortaya çıkıyordu.

Kahramanmaraş'taki ve 16 Mart'ta İstanbul Üniversitesindeki faşist katliamları protesto eylemleri, Tekel, Tariş ve Antbirlik direnişleri, 1 Mayıs eylemleri 25 Temmuz 1980 yürüyüşü ve 12 Eylül'ün hemen öncesinde Adana'da Sıkıyönetimce gözaltına alınan dokuz işçinin bırakılması için 12.000'den fazla işçinin katıldığı siyasal grev... İşçi sınıfı ve halkın eylemi, faşizme karşı genel grev ve genel direniş yönünde gelişmekteydi.

Emekçi sınıfların bütün kesimleri dinamizm içindeydi. Kırsal alanlarda tarım proleterlerinin örgütlenmesi ve mücadelesi gelişiyordu. Ürünleri enflasyon erozyonuna uğrayıp değer kaybeden küçük üreticiler; tütün, üzüm, fındık, çay üreticileri ürünlerinin gerçek değerini bulabilmesi, yüksek taban fiyatı için mücadele ediyorlardı. Yer yer toprak işgalleri gerçekleşiyordu.

Öğrenci gençliğin mücadelesi, üniversitelerden liselere, hatta ortaokullara kadar yayılmıştı. Lise gençliğinin anti-faşist mücadelesi büyük bir sıçrama göstermişti.

Memurlar, öğretmenler derneklerde örgütleniyor, grevli, toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkı için mücadele ediyorlar, siyasi gösterilere artan sayıda katılıyor, bulundukları işyerlerinde çeşitli eylemler gerçekleştiriyorlardı.

Yoğun milli zulme, katliamlara rağmen kürt halkının mücadelesi gelişiyordu.

1978 yılında Maraş'taki faşist katliam bahane edilerek ilan edilen sıkıyönetim mücadelenin yükselmesini engelleyemedi. Sıkıyönetimle birlikte gösteriler, toplantılar yasaklanmış, grevler, "milli güvenlik" ve "kamu sağlığı" gibi gerekçelerle ertelenmeye başlanmıştı. Dernekler ve tüm kitle örgütleri kapatılmış, sendikal faaliyet kısıtlanmıştı. Devrimci yayın organlarının basımı-dağıtımı yasaklanmıştı. Sıkıyönetim karşı-devrimin bir ileri adımıydı. Fakat o da işçi sınıfı ve devrimci halk hareketinin ilerleyişini anti-faşist mücadelenin gelişmesini durduramadı. Anti-faşist mücadele ülkenin her yanında yaygınlaşıyordu. MHP'li faşistlerin ve (.....) devlet güçlerinin saldırılarına karşı halk direniyor, barikatlar kuruluyor, kitlesel çatışmalara giriliyordu. Maraş, Çorum, Sivas, İzmir-Gültepe, Çimentepe'de halk elde silah saatlerce, hatta günlerce barikatın arkasında bekliyor, resmi ve sivil (.....) güçlerin saldırılarına karşı direniyordu.

İhbarcılar, işkenceciler, (... ... ...) cezalandırılıyorlardı. Hapishaneler, işkence, zulüm yuvası karakollar basılıyor, MHP'li faşistlerin karargahları dağıtılıyordu.

1980 yılında ekonomi iflasın eşiğine gelmişti. Enflasyon %

107.9 idi. Dış ticaret açığı büyümüş, dış borçlar ödenemez hale gelmişti. İşletmelerin üretim kapasitesi düşmüş, iflaslar artmış, işsizlik dev boyutlara varmıştı. Halkın alım gücü düşmüştü. Birçok mal piyasada bulunamıyor, kuyruklar uzuyordu.

Bu koşullarda emperyalizmin uluslararası finans kuruluşları, IMF, Dünya Bankasının ve işbirlikçi tekelci kapitalistlerin direktifleriyle, 24 Ocak kararları (....) Demirel hükümetince alındı, uygulamaya sokuldu. 24 Ocak kararları işçi sınıfı ve emekçi halka karşı dizginsiz bir saldırıydı. Ekonomik krizin yükünü onların sırtına yıkmayı amaçlıyordu. 24 Ocak kararlarıyla ücretlerin, maaşların, taban fiyatlarının düşürülmesi öngörülüyordu. Tekelleşmeyi hızlandıracak bir politika belirleniyor, orta ve küçük işletmelerin iflası hazırlanıyordu. En büyük tekellerin, bankalarla birleşmiş holdinglerin ayakta kalıp büyümeleri sağlanacaktı. Ülkemiz emperyalist sömürüye daha geniş çapta açılıyor, emperyalizme bağımlılık artıyordu. Bu politikayla işçi sınıfı ve tüm emekçi halk tekellerin azami karlarının korunması ve artırılması için derin bir yoksulluğun, sefaletin içine itiliyordu.

Bu kararlar uyarınca, ücret artışları enflasyonun çok gerisinde tutularak gerçek ücretler düşürülmeye, sosyal hakların kaldırılmasına, çalışma saatlerinin azaltılmasının engellenilmesine yönelindi.

Grevlere devletin müdahalesi artmıştı; kah asker-polis saldırısı, kah Yargıtay ve mahkeme kararlarıyla grevler kırılmaya, kazanılmış haklar gaspedilmeye çalışılıyordu. 1980 Haziran sonu ve Temmuz başında, hükümetçe toplu sözleşmelerin ana maddelerini belirleyen iki genelge yayınlanıyor, bu noktalarda tavizsiz davranılması isteniyordu. Bu, 12 Eylül sonrasında uygulamaya sokulan tek tip toplu sözleşme düzeninin yerleştirilmesi yönünde atılmış bir adımdı.

Yine aynı dönemde, "işkolu ve işyeri düzeyinde tek sendika" uygulanması yönünde adımlar atılmıştı. 320.000 işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme görüşmeleri, ilgili diğer sendikalar bir yana bırakılarak faşist Türk-İş ile TİSK arasında kurulan bir komisyonca yürütülüyordu.

Paranın her ay : % 10-11 oranında değer kaybettiği, temel ihtiyaç mallarındaki fiyat artışının bundan çok daha yüksek olduğu koşullarda, ürünü yok pahasına kapatılan küçük üreticilerin paraları da aylar sonra taksit taksit ödeniyordu.

Hakim sınıflar, işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıfların haklarını adım adım gaspedip, yaşam koşullarını ağırlaştırırken, onların direncini kırmak için daha geniş çaplı saldırıların da hazırlığını yapıyorlardı.

1980 yazına gelindiğinde (....) devlet terörü daha belirgin bir şekilde açığa çıkmıştı. Öteden beri Kürt halkı üzerinde, jandarma ve

komando zulmü uygulanmakta katliamlara girişilmekteydi. Bu genişletilmiş, ülkenin her yerinde uygulanır hale gelmişti. Birbiri ardına düzenlenen tatbikatlarla halka gözdağı verilmek isteniyordu. Tarsus ve İnciraltı katliamları, Çorum'da iki kez girişilen faşist katliam, Orduİ-Çamaş'ta (.....) devlet kırımı, Fatsa operasyonu devlet terörü ile sivil faşist çetelerin cinayet ve terörünün bütünüyle içiçe geçmesi, kaynaşıp aynılaşmasının göstergesi oldu.

Komünist ve devrimciler, işçi sınıfı ve emekçi halk, (.....) diktatörlüğün resmi, sivil güçlerinin kanlı kıyım girişimleri karşısında mücadeleyi sürdürüyor ve pasifizm vaazeden reformcu, revizyonist hainlere rağmen her geçen gün mücadele yeni biçimlerle zenginleşip gelişiyordu. Faşist saldırılara karşı aktif direnişler örgütleniyor, mücadele daha kitlesel ve militan biçimlere bürünüyordu. Toplumun en geri kesimleri dahi, siyasete ilgi duyar hale gelmiş mücadele alanına girmekteydiler. Yığınlar bilinç ve örgütlülük kapasitelerini çok aşan eylemlere, gösterilere, silahlı çatışmalara girişmekteydiler. Mücadele, ezilen, sömürülen bütün toplumsal sınıf ve sosyal gruplara yayılmakta, devrimci durum olgunlaşmaktaydı. Sınıf mücadelesinin gelişimi bir olgu olarak iç savaş sürecini yaratmıştı. Gelişim ise, bunun derinleşmesi yönündeydi.

Öte yandan subjektif faktördeki gerilik bu süreçte çarpıcı bir biçimde kendini göstermekteydi. Komünist hareketin güçleri azdı. Sanayi merkezlerinin bazılarında, belli başlı birçok şehir ve bölgelerde henüz örgütlenmiş değildi. İşçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar içinde geniş bağlara sahip değildi. O kendi, gücünün çok üstünde bir çaba ile, bulunduğu alanlarda, işçi sınıfı ve emekçi halkı örgütlemeye, mücadelesine önderlik etmeye çalışıyordu.

TİKB ideolojik, siyasi, örgütsel çok yönlü görevlerin üstesinden gelebilmek için de gücünün üstünde bir çaba sarfediyor, sınıf mücadelesinin ateşi içinde çelikleşiyordu. Revizyonizmin, küçük burjuva oportünistlerinin tecrit çemberini kırma mücadelesi veriyordu.

Revizyonizmin, reformculuğun her türden oportünizmin kitleler ve devrimci örgütler üzerindeki etkisini kırmak için yoğun bir ideolojik, siyasi mücadele yürütüyordu.

Militan ve devrimci bir propaganda, geniş kapsamlı bir siyasal ajitasyon örgütleniyordu. İhtilalci Komünist ve Orak-Çekiç çıkartılıyor, İK kadrolara, sempatizanlara ve diğer devrimci unsurlara, OÇ ise işçiler ve emekçi halka; devrimci, demokrat kitlelere dağıtılıyordu.

Teorisi, programı, örgütlenmesi; çelikleşmiş, sınanmış kadroları ve kitle bağları ile, ihtilalci Komünist Parti'nin inşası hedefine doğru ilerliyordu.

Devrimci hareketin yükseldiği o günlerde, faaliyet alanını genişletmeye, bulunduğu her yerde kitlelere önderlik etmeye, kitleleri düzene karşı dolaysız saldırılara yönelmeye çalışırken, örgütü sağlam temeller üzerinde inşa etmeye, her şart altında devrimci çalışmasını sürdürebilecek tarzda bir örgüt yaratmaya çalışıyordu. Orak-Çekiç, bugün dahi faşistlerin tüm çabalarına rağmen basım ve dağıtımını sürdürebiliyorsa, sıkıyönetim dönemi boyunca hiç aksatmadan sürdürebilmişse, temellerinin ta o dönemden atılmış olmasındandır.

Fabrikalarda grev ve direnişlere önderlik edilmeye, siyasal grevler geliştirilmeye çalışılıyor, sıkıyönetimle belirlenmiş (.....) legalitenin kırılması için, korsan gösteriler örgütleniyor, (...) resmi-sivil güçlerle çatışmalara giriliyor, faşistler cezalandırılıyordu.

Çeşitli kitle örgütlerini yönlendirebilen daha geniş kitle bağlarına ve tabana sahip anti-faşist örgütler ise daha militan ve sert biçimlere bürünen kitle hareketinin gerisinde kalmışlardı. Mücadeleyi daha üst biçimlere sıçratmak, siyasi kitle eylemlerini yaygınlaştırmak, düzene karşı dolaysız saldırılara doğru geliştirmek yerine sağ çizgileri ile onun önünde köstektiler.

Küçük burjuva maceracı örgütlerin ise, zaten kitleleri örgütleme, önderlik etme diye bir sorunları yoktu. Mücadelenin üst biçimlerinin gündeme geldiği koşullarda kitle hareketine siyasi bilinç ve örgütlük kazandıracak önderlik eksikliği, hareketin gelişip yükselmesinin önündeki en önemli engeldi.

İşçi sınıfı ve devrimci halk haketenin gelişmesi, karşı devrim kampındaki çelişkileri de derinleştirmişti. Hakim sınıf partileri, halkın mücadelesini engellemek için farklı yöntemler öneriyor, aralarında anlaşamıyorlardı. AP, MHP gibi azılı faşist partiler, ittifak halinde, halka karşı Milliyetçi Cephe adı altında azgınca saldırılar örgütlemeye yönelik bir cephe kurmuşlardı. CHP ise bir yandan saldırılar örgütlerken, öte yandan reformcu vaazlarla kitlelerin devrimci atılımını frenlemeye, durdurmaya çalışıyordu.

Hakim sınıflar eskisi gibi yönetemez hale gelmişlerdi. Parlamento kilitlenmişti. Cumhurbaşkanlığı seçimi, yüz turu geçmesine karşın sonuç alınamıyordu. Hükümet krizleri birbirini izliyor, bir hükümetin yerini kısa süre sonra bir diğeri alıyordu. Parlamenter dalaveralar, ayyuka çıkan rüşvetlerle mebus transferleri, rüşvet ve bakanlık vaadleri ile kurulup zar-zor ayakta kalabilen hükümetler, o günlerin görüntüleridir. Bu görüntüler, ("... ...")'nın gerçek yüzünün daha açık görülmesini sağlıyor, emekçi halkın parlamentoya, siyasal partilere güven ve desteği azalıyordu.

Devlet kurumları içinde ve çeşitli devlet kurumları arasında uyum sağlanamıyordu. Çeşitli devlet kurumlarının tabanında memur kitlesi örgütlenmişti ve küçümsenmeyecek bir anti-faşist potansiyeli oluşturuyordu. Bu, faşist saldırı mekanizmasının saldırı gücünü zayıflatıyordu. Çeşitli devlet kurumları arasında da tam bir uyum sağlanamıyor, siyasi partiler arasındaki görüş farklılıkları, buralara da yansıyor, çıkartılmış bazı yasalar Anayasa Mahkemesi'nden hükümetin bazı kararları Danıştay'dan dönüyordu.

1979 14 Ekim seçimleri sonrasında siyasi istikrarsızlık daha da derinleşti.Hakim sınıflar,işçi sınıfı ve halk hareketini bastıracak ve pasifize edecek geniş tabanlı bir AP-CHP hükümeti öngörüyorlar, bu istek TİSK,TÜSİAD gibi tekelci sermaye örgütlerince dile getiriliyordu.

1980 Ocak'ında ordu tarafından acil olarak yeni faşist baskı tedbirlerinin alınmasını öngören bir muhtıra verildi. Muhtırada; "anarşi ile mücadelede siyasal partilerin bir ve beraber olamadıkları", "devlet çarkının iyi çalışmadığı ve partizan yönetimden bir türlü kurtulamadığı", "Milli eğitim ve güvenlik teşkilatının politikanın içine girdiği" vb. belirtiliyor; "Sıkıyönetim komutanlarının yetkilerinin arttırılması", "sıkıyönetim suçlarının cezalarının arttırılması", "polisin etkinliğinin arttırılması", "mahkemelerin hızlı karar almasını sağlayacak değişikliklerin yapılması", "dernekler yasasının değiştirilmesi", "anarşik olaylar ve her türlü olaylar için af çıkarılmaması", "her türlü zararlı yayının önlenmesi" gibi, hepsi 12 Eylül sonrasında uygulamaya sokulan (...) yasa ve uygulamalar öneriliyordu. Ayrıca, "siyasal partiler kanununun yeniden düzenlenmesi" isteniyor, siyasal partilere "yıkıcılık ve bölücülük faaliyetlerinin önlenmesinde bir ve beraber olduklarını bir deklarasyonla kamuoyuna açıklama" çağrısı yapılıyordu.

Daha o günlerde askeri (...) bir darbenin hazırlıkları yapılıyor, bu şekilde kamuoyu oluşturulmak isteniyordu. Muhtıra aynı zamanda buna yönelikti. Mevcut siyasal partilerin ve parlamentonun içinde bulunduğu durumda, emperyalizmin işbirlikçi hakim sınıfların siyasal ve ekonomik istek ve kararlarını yerine getirebilmesi giderek daha da güçleşiyordu. İşçi sınıfı ve devrimci halk hareketinin sıkıyönetime karşın durdurulamadığı, yükselmeye devam ettiği, hükümet krizlerinin birbirini izlediği, parlamentonun ve hakim sınıf partilerinin güven ve desteğinin zayıfladığı koşullarda istenilen biçimde ve hızda (...) yasaların çıkartılması ve uygulanması güçtü. Keza 24 Ocak kararlarının öngörüldüğü şekilde uygulanması da. Bunların gerçekleştirilebilmesi için (...) devlet mekanizmasının tahkim edilmesi, saldırı gücünün arttırılması, işçi sınıfının ve devrimci halk hareketinin ezilmesi gerekliydi.

Egemen sınıflar; parlamento, siyasal partileri, hükümetleri devimci mücadeleyi durdurmaya yetmediğinde, sistemlerini ayakta tutabilmek için son bir çare olarak orduyu, tek ve ortak (...) partileri gibi kullanıp egemenliklerini onun aracılığıyla sürdürme yoluna girdiler.

ASKERİ (...) DARBE, EMPERYALİZMİN ORTADOĞU'DAKİ ÇIKARLARI DOĞRULTUSUNDA GERÇEKLEŞTİRİLMİŞTİR

Türkiye'de askeri (...) darbe gerçekleştikten hemen sonra Kenan Evren"in ilk konuşmasında daha önceki hükümetlerce, emperyalist ülkelerle gerçekleştirilen tüm anlaşmalara uyulacağı belirtiliyordu. NATO'ya, ABD emperyalistleriyle yapılan ikili anlaşmalara sadakat yemini ediliyordu.

Bu doğaldı; çünkü, darbe ABD emperyalistleri ile birlikte tezgahlanmıştı. Hava Kuvvetleri Komutanı, darbenin iki gün öncesinde ABD'deydi ve son rötuşlar orada yapılmıştı. Askeri (...) darbe ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarları ve geleceğe yönelik hesapları doğrultusunda gerçekleştirilmiştir.

Ortadoğu, ABD emperyalizminin stratejik çıkarlarının olduğu bir bölgedir. Gerici Arap şeyhlik ve krallıkları, İsrail, Mısır ve Türkiye o dönemde İran, ABD emperyalizminin hegemonyası altındaki ülkelerdi. Bu ülkelerde ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin yükselmesi, başta ABD olmak üzere emperyalizmin çıkarla ı için en büyük tehdit idi. Anti-emperyalist bilincin derinleşmesi ve mücadelenin gelişmesi emperyalizmin siyasi, ekonomik, askeri vb. çıkarlarının korunmasını ve halklara karşı yeni oyunlar tezgahlanmasını güçleştiriyordu. Bölge ülkeleri arasında emperyalizmin güdümünde RCD, CENTO gibi oluşturulmuş paktlar eriyip gitmişler, ABD emperyalizminin hegemonyasını güçlendirmek için oluşturmak istediği askeri, siyasi, ekonomik yeni paktlar ise bölge halklarının anti-emperyalist muhalefeti ile karşı karşıyadır.

1979 yılında İran'da faşist Şah rejiminin yıkılması, ABD emperyalizminin bölgedeki hakimiyetine ağır bir darbe oldu. Faşist Şah rejiminin yıkılması ile ABD emperyalistleri İran'daki çıkarlarının yanısıra, Ortadoğu'da İsrail'le birlikte baş iki jandarmasından birini de kaybetmiş oluyordu.

Ortadoğu, başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistler

arasındaki hegemonya mücadelesinin odak noktalarından birisidir. ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalistleri arasındaki mücadele, bu bölgede de başta petrol alanları olmak üzere hegemonya alanlarını korumak ve diğerinin hegemonyası altındaki ülkelere el atmak ve ele geçirmek için mücadele olarak sürmektedir.

Sovyet nüfus alanındaki Mısır'ın bir manevrayla ABD emperyalizminin etki alanına girmesi ve ardından Camp David anlaşmasını imzalaması, son yıllarda ABD'nin Ortadoğu'da kazandığı en büyük başarıydı.

Öte yandan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Afganistan'da gerçekleştirdikleri bir iç darbeden sonra bilfiil işgale girişmeleri, halkların egemenlik ve kendi kaderlerini tayin hakları hiçe sayılarak sürdürülen süper devletler arasındaki karşılıklı tırmanma mücadelesinin diğer bir görüntüsüydü.

İki süper devlet arasında gün geçtikçe kızışan bu mücadele ve İran'da faşist rejimin büyük bir halk hareketiyle yıkılması, bölgede ABD hegemonyasını zayıflattı. ABD emperyalizmi, özellikle Basra Körfezi ülkelerine yönelik jandarmalık görevini verdiği Şah, İran'ını kaybetmiş oluyordu. Bu anti-emperyalist mücadelenin daha da yükselmesi, devrim yangınının her yanı sarması tehlikesini büyüttüğü gibi, ABD nüfus alanındaki Basra Körfezi ülkeleri üzerindeki hegemonya mücadelesini de şiddetlendiriyor, Sovyet sosyal-emperyalizminin tehdidini arttırıyordu.

ABD emperyalizminin bölgede İran'ın yerini dolduracak yeni jandarmalara, halkların mücadelesini boğmaya, hegemonyasının devamını sağlayacak yeni paktlara ihtiyacı vardı.

Bu koşullarda, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıfların mücadelesinin yükselişi, ülke içinde olduğu gibi başta ABD olmak üzere emperyalistlerin bölgedeki çıkarlarını da tehdit etmekteydi. Gelişen anti-emperyalist mücadele, ABD emperyalizminin Türkiye üzerinden Ortadoğu bölgesine yönelik hedef ve planlarının önüne dikilen bir engeldi.

12 EYLÜL SONRASINDA SİYASAL TERÖR ŞİDDETLENDİ. KARŞI DEVRİM İŞÇİ SINIFI VE HALKA KARŞI (...) SALDIRIYA GEÇTİ

Askeri (.....) cunta işbaşına geldiği andan itibaren (...) diktatörlükçe öteden beri hedeflenen, fakat işçi sınıfı ve halk hareketinin gelişimi nedeniyle hayata geçirilemeyen kararları uygulamaya soktu.

İşçi sınıfı ve tüm emekçi halkın siyasal özgürlüklerinin son kırıntıları da yokedildi. Komünist ve anti-faşistlere, işçi sınıfı ve halka karşı dizginsiz bir terör estirilmeye başlandı. Grev ve direnişler yasaklandı, sendikalar ve dernekler kapatıldı.

Komünist ve devrimci örgütleri çökertmek, proletarya ve emekçi halka gözdağı vermek, sindirmek için ülkede baştan sona terör estirildi İşçi sınıfı ve emekçi halk için hayat zindana çevrildi. Kürt ulusu üzerindeki şoven-milliyetçi baskı ve terör daha da azgınlaştı. Başta komünist ve diğer devrimciler olmak üzere yüzbinlerce demokrat, yurtsever işkence tezgahlarından geçirildi, gözaltına alındı, tutuklandı. Polis ve ordu merkezleri, jandarma karakolları işkence merkezleri haline getirildi. Birçok komünist ve devrimci işkence tezgahlarında, idam sehpalarında katledildi, sokaklarda kurşunlandı.

Parlamento dağıtıldı, siyasi partiler kapatıldı, seçimler yasaklandı. Bundan amaç, (...) karşı-devrimci saldırı gücünün arttırılması, (.....) düşmanın kararlarının hızla uygulamaya sokulabilmesiydi.

(... ...) mekanizması bu temelde yeniden biçimlendirildi. Milli Güvenlik Kurulu'nun yetkileri genişletildi. Milli Güvenlik Konseyi adı altında cunta, yasama ve yürütme yetkilerini kendi üzerine aldı. Üniversiteler, yargı kurumları Konsey'e bağımlı hale getirildi. TRT, il ve ilçe belediyeleri hatta muhtarlıklar askerileştirildi. Buralara ve devletin birçok kilit noktasına subay ya da emekli subaylar getirildi.

Cunta, parlamentoyu dağıtıp siyasal partileri kapatırken bu kurumların içine düştükleri durumları, kendi yönetimine meşruiyet kazandırmak için kullandı.

Basın üzerine koyu bir sansür çekildi. Cuntanın, sıkıyönetim komutanlıklarının karar ve uygulamalarının eleştirilmesi, askeri (...) mahkemelerde komünist ve devrimcilerin yargılanmalarıyla ilgili haberler yasaklandı. Askeri (...) cuntanın gelişine alkış tutan faşist basın da bu sansürün gönüllü uygulayıcısı oldu.

Askeri (...) cunta kendisini sınıflarüstü bir konumda göstermeye çalıştı. MHP, MSP gerici, faşist partiler hakkında göstermelik soruşturmalar açıldı.

"Kemalizm" resmi (...) ideolojiye dayanak yapıldı. "İmtiyazsız, sınıfsız, kaynaşmış kitle" demagojisi yeniden piyasaya sürüldü. Milli birlik, beraberlik demagojisi de.

Cunta, bu sınıflarüstü ve tarafsız görüntüsüyle kendisine karşı gelişebilecek tepkileri zayıflatmak, bölmek, kitlelerde duraklama yaratmak istiyordu.

Cunta, ilk atağında başarı kazandıktan sonra devrimci örgütlere, işçi sınıfı ve halk hareketine ağır darbeler indirdikten sonra, saldırılarını daha genişletti, pervasızlaştı.

Siyasal alanda başlangıçta, komünist ve silahlı anti-faşist güçlere yönelen dizginsiz saldırı genişletildi.

Cunta, kendi siyasal hakimiyetini zayıflatacak hiçbir muhalefete olanak tanımadı. Baskı ve gözdağı politikasıyla muhalefet girişimlerini bastırmaya çalıştı. Sendika ve kitle örgütlerinin taban örgütleri, yöneticilerine, işyeri temsilcilerine anti-faşist aydınlara, bilim adamlarına, avukatlara, sanatçılara kadar uzanan bir gözaltı ve tutuklama politikası izlendi. Askeri (...) disiplin ve tahakküm, hayatın her alanında egemen hale getirildi. Fabrikalar, atölyeler, okul ve devlet daireleri (...) disiplin yönetmelikleriyle kılık kıyafete varıncaya dek yeni düzenlemelere tabi tutuldu.

(...) ideoloji yaygınlaştırılmaya çalışıldı.1981 Atatürk yılı ilan edilerek, tüm basın-yayın araçları (...) propaganda için seferber edildi. Okullarda,devlet dairelerinde, hapishanelerde (...) ideoloji dayatıldı.Bu amaçla yüzlerce kurs, seminer, konferans düzenlendi. (...) ideolojik eğitimi halk kitlelerine yayabilmek için sözümona okuma yazma kursları açıldı.

Doğu'da kürt halkına karşı düzenlenen geniş çaplı operasyonlar, baskı ve katliamla içiçe, şoven Türk milliyetçiliği propagandası ve eritme politikası yürütüldü.

Hapishanelerde onbinlerce devrimci ve komünistin siyasi varlıklarını yoketmek için nazi yöntemleriyle saldırıya geçildi. Faşist ideolojik eğitim ve askerleştirme politikası uygulanmak istendi. İçerde ve dışarda devrimci hareket atomlarına kadar parçalanmak, direnme gücü ve düşüncesi yokedilmek isteniyordu. İçerdeki komünist ve devrimciler faşist terörle bir yılgınlar ve dönekler ordusuna çevrilmek isteniyor; bu yılgın ve dönekler, halk kitleleri içinde ihanetin, boyun eğmişliğin canlı propagandacıları, reformcu fikirlerin yayıcıları haline getirilmek isteniyordu.

Fabrikalardan işçi önderleri, devlet kurumlarından anti-faşist memurlar işyerlerinden atıldılar, sürgüne gönderildiler.

Bütçede sosyal yardım fonları daraltılırken askeri harcamalara, polise büyük paylar ayrılıyor, (... ....) mekanizması güçlendiriliyordu.

"Özel Güvenlik Örgütü" yasası ile, fabrika ve işyerlerinde, geçmişte MHP'li sivil faşistlerin işlevini üstlenecek yeni saldırı güçleri örgütleniyordu. Grev kırıcılığı, muhbirlikle yükümlü bu cinayet mangalarına yarı-resmi bir statü kazandırılıyordu; polisle işbirliği yapacak, silah taşıyabileceklerdi.

Askeri (...) cunta, çok sayıda (...) yasayı birbiri ardına hızla çıkarmıştır. Bunların büyük kısmı siyasi özgürlüklerin son kırıntılarının da yokedildiği yasalardır. "Toplantı, Gösteri ve Yürüyüş Kanunu'nda öngörülen müdahale, erteleme, cezaların arttırılması gibi bir dizi engelleyici hükümle bu hakkın yasal yollardan kullanılması hemen hemen olanaksız hale getirilmiştir. Sendikalar Kanunu ile sendika kurma ve sendika seçme hakları çok güçleştirilerek faşist sendika tekelini koruyucu hükümler getirilmiştir. Toplu sözleşme ve Grev Yasası ile ise işçi sınıfının ekonomik mücadele yolları tümüyle tıkanmıştır. Grev yapmanın yasak olduğu işkollarına yenileri eklenmiştir. Grev kırıcılığı yasallaştırılmıştır; "Greve katılmayan işçiler işyerine giriş çıkış sırasında engellenmeyecek", "işveren grev sırasında stoklarını dışarı çıkarabilecek ve içeri hammadde sokabilecektir" Hak grevi yasaklanmaktadır. Grevi etkisizleştirmek için getirilen diğer bir nokta da, "grev yasadışı ilan edilecek "tüm bu (...) yasalara Anayasa tasarısında grevin iki ay süreyle sınırlanması ile nokta koyulmuş oldu.

Bu yasalar ve Anayasa (...) cuntanın uygulamalarına yasal kılıf geçirmesidir. Yakın bir gelecekte bir kağıt gibi yırtılıp suratlarına fırlatılacaktır.

CUNTANIN EKONOMİ POLİTİKASI; BUNALIM KOŞULLARINDA İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ KAPİTALİSTLERİN AZAMİ KARLARININ KORUNMASI, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKIN (.....) SÖMÜRÜLMESİ POLİTİKASIDIR.

Emperyalizmin finans kuruluşları IMF, Dünya Bankası ve İşbirlikçi tekelci kapitalistlerin direktifleri doğrultusunda (...) Demirel hükümetince alınan 24 Ocak kararları, cuntanın da ekonomi politikasının temelini oluşturdu. Bu kararlar işçi ve diğer emekçi sınıfların daha (...) soyulmaları yoluyla, emperyalistlerin ve bir avuç işbirlikçi tekelci kapitalistin bunalım koşullarında azami karlarını korumasını ve büyük tekellerin güçlendirilmesini amaçlıyordu.

12 Eylül öncesinde bu kararların öngördüğü ücret ve maaşları dondurmak, düşük taban fiyatı politikası, halk muhalefetinin yoğunluğu nedeniyle istenildiği gibi uygulanamıyordu. "12 Eylül olmasa bu ekonomik programın neticesini alamazdık, anarşi yükseliyordu. "Bu sözler 24 Ocak kararlarının baş uygulayıcısı, ekonomik mucize peygamberi ilan edilen sabık başbakan yardımcısı Turgut

Özal'a aittir. Ve 12 Eylülle birlikte faşist karşı devrimin işçi sınıfı ve halka karşı giriştiği dizginsiz siyasal terörle içiçe ve peşisıra yoğunlaşan ekonomik sömürüyü kanıtlayıcıdır. Faşist karşı-devrim işçi sınıfı ve devrimci halk hareketine ağır darbeler vurdukça, ekonomik baskı ve sömürü de ağırlaştı.

12 Eylül sonrasında işçi sınıfı derin bir yoksulluk ve sefaletin içine itildi. İşçi sınıfının toplu sözleşme ve direniş yapması yasaklanmış, tüm sendikal ve siyasal hakları gaspedilmişti.

12 Eylül'ün hemen sonrasında faşist "tek sendika" uygulamasına geçildi. İşbirlikçi tekelci kapitalistler ve (...) cunta, revizyonist sendika ağalarının çirkefliklerini kullanarak "sendika ağalığı ve sendikal bölünmüşlük sendikal rekabet" sözleriyle yoğun bir demagojiye giriştiler. Öte yandan faşist Türk-İş'in başındaki sendika ağalarıyla kol-kola, işçi haklarını (...) gaspettiler.

Faşist sendika tekeli Türk-İş'e fiilen tanındı. Faşist burjuvazinin tek bir (...) devlet sendikası kurması, işçi sınıfının elini kolunu bağlayarak rahatça sömürüp soyabileceği bir iş ve sendika düzeni kurma girişiminin bir parçasıydı.

Toplu sözleşme düzeni de kaldırıldı. Bu işlev, YHK adı verilen, işçi, işveren ve devlet temsilcilerinden oluşan devlete bağlı bir kurul tarafından yerine getiriliyordu. Fakat nasıl? Enflasyon oranları gerçekte olduğundan çok daha düşük tespit ediliyor, sözleşmeler ise bunun da altında gerçekleştiriliyordu. Örneğin 1982 yılında enflasyon oranının belirlenen % 25'in çok üstünde seyredeceği, şimdiden burjuva ekonomistlerce dahi belirtiliyor. Ancak bu dönemde yapılan tüm sözleşmeler % 25'in altında, ücret ve maaşların geç ödenmesi de yaygın bir uygulama. İşçinin eline geçecek para enflasyon canavarınca yutulup gidiyor. YHK öylesine pervasızca davranıyor ki, açıklanan bazı sözleşmelerde işçiler kapitalistlere borçlu bile çıkarılıyordu.

İşletmelerin içine düştükleri kriz ve bunun sonucu izlenen ekonomi politika gereği, kredi maliyetlerinin yükselmesi, temel girdi fiyatlarındaki artışın yarattığı maliyet artışını düşürmenin bir yolu, üretilen metanın toplam maliyetini belirleyen diğer kalemlerde tasarruf etmektedir. Faşist burjuvazi için ise bunun en kolay yolu işçi ücretlerinin düşürülmesi idi. Bunun ise başlıca iki yolu vardı ve 12 Eylül sonrasında faşist burjuvazi her iki yolu da büyük bir pervasızlıkla uyguladı. İşçiler işten atılmakla tehdit edilerek ücretler düşürüldü; ya da daha az sayıda işçi eskisinden daha fazla üretim yapmaya zorlandı.

12 Eylül öncesinde işbirlikçi tekelci kapitalistler işçi ücretlerinin yüksekliği üzerine büyük bir yaygara koparmışlardı. İşçilerin

"mutlu azınlık" oldukları demagojisini yayan faşist burjuvazinin korosuna (.....)' de katılmış, bir konuşmasında "işçilerin müdürlerden de fazla ücret aldıklarından" yakınmıştı.

Gerçekte ise, ülkemizde işçi ücretlerinin toplam maliyet içindeki payı çok düşüktür. Bu, MESS rakamlarına göre dahi % 12.3'ü geçmiyordu. 600.000 sigortalı işçi, 12. derecenin altında 400.000 memurun ve yüzbinlerce sigortasız emekçinin asgari ücretle çalıştığı ve asgari ücretin de net 7200 lira olduğu koşullarda bu faşist demagoji (...) sürdürülüyor, ekonomik sömürünün daha ağırlaştırılmasının şartları oluşturuluyordu.

Mücadele silahları gaspedilerek işçi sınıfının eli-kolu bağlanmıştı. Fiyatlar ise serbestti ve enflasyon sürüyordu. Bu durumda gerçek işçi ücretlerindeki düşüş büyük bir hız kazandı. İşçi sınıfının hayat seviyesi 10 kat geriye gitti. İşçi ücretleri 1963 yılının bile altına düştü. Günlük asgari ücret 1963 yılında 8 lira 91 kuruş iken, bugün 8 lira 54 kuruşa inmiştir. 1981 Nisan'ından 1982 Şubat başına kadar geçen 10 ayda asgari ücretin gerçek değeri 7400 liradan 5570 liraya düşmüştür. Buna karşılık kanemici tekellerin karları kat kat büyüdü. Buhran koşullarına rağmen 1981 yılında tekeller, bir önceki yıla oranla % 60 daha fazla kar elde ettiler. Büyük tekellerin karları ise % 100'den aşağıya düşmüyor, hatta bazılarının karları % 300'e, % 400'e, % 920'ye kadar çıkıyordu. Büyük tekellerle içiçe geçmiş olan bankaların karları ise 1981'de 1980'e oranla ortalama % 70 artmıştır.

12 Eylül sonrasında işçi sınıfının sosyal haklarına da büyük kısıtlamalar getirildi. Türk-İş genel sekreteri (...) Sadık Şide bakan olduktan sonra, SSK Yasasında yapılan değişikliklerle, işçilerin daha çok prim ödemesi, tedavi ve ilaç ücretleri ödemeleri, emekli maaşlarının düşürülmesi, emeklilerden prim alınması (vb.)... Yıllık ikramiyeler yok denecek kadar azalırken, yıllık ücretli izinler de 30 günle sınırlandırıldı. Kıdem tazminatına taban sınırı kondu ve istifa halinde de kıdem tazminatı ödenmemesi getirildi.

İzlenen ekonomi politikanın diğer bir sonucu da, beş milyonu aşan işsizler ordusunun safına yüzbinlerce işsizin katılması olmuştur. Bugün ülkemizde çalışabilir her beş kişiden biri işsizdir. Ekonomik krizin derinleşmesiyle, yeni yatırımların gerçekleştirilmemesi, işletmelerin düşük kapasite ile çalışması ve bazılarının üretimi durdurması, yaygınlaşan iflaslar işsizliğin büyümesine neden olmuştur.Sadece tekstil işkolunda 26 fabrikanın kapanmasıyla 25.000 işçi işsiz kalmıştır.

Askeri (...) cunta işçi sınıfının gaspedilen haklarına karşı sözde işçi çıkarımını da yasakladı. Bu karar tamamen demagojikti ve cunta sözde işçi (....) yüzünü gizleyebilecekti. Fabrikaların düşük kapasiteyle

çalıştığı, iflasların birbirini izlediği koşullarda işçilerin sokağa dökülmesi tüm hızıyla devam etti. 12 Eylül sonrasında başta önder işçiler olmak üzere, onbinlerce işçi sokağa atıldı. Bir kısmı da ağır işlere sürüldüler. Bugün bu göstermelik karar da yürürlükten kaldırılmıştır. Toplu işten çıkarmalar hızla devam etmektedir.

12 EYLÜL FAŞİZMİ'NİN KIRLARDAKİ EKONOMİ POLİTİKASI

12 Eylül günü (...) Evren, okuduğu bildiride şöyle diyordu:

"Köylünün milletimizin efendisi olduğu inancını kuvveden fiile çıkarmak için tarım alanında üretimi arttıracak bir tarım seferberliği ve fiyat politikasıyla gerekli diğer tedbirlerin alınmasına bilhassa önem verilecektir."

Daha sonra bu "tarım seferberliği", "petrola karşı buğday" gibi sloganlarla süslendi.

Uygulama ve bugün ortaya çıkan sonuç nedir? Tarımsal krizin derinleşmesi ve kır yoksullarının yaşam koşullarının daha da ağırlaşması. İzlenen ekonomik politika sonucu tarımsal üretim geriledi; 1980'de % 1.7 olan tarımdaki büyümc hızı, 1981'de binde 4'e düştü. DİE raporlarına göre, bitkisel ürünlerden baklagiller % 2,2, patates, % 3, 3, zeytin % 6,3, çay % 32,8, tütün % 14,5, elma % 28,6 gerilemiştir. Ayrıca buğday üretiminde % 18,1 ayçiçeği üretiminde % 23,3 düşüş vardır.

(...) generallerin "tarım seferberliği ve fiyat politikası" dedikleri şeyin, köylülerin lehine olmayıp emperyalistlerin, kapitalistlerin, toprakağalarının köylülere kurdukları vahşi bir tuzak olduğu şimdi iyice anlaşılmıştır.

Askeri diktatörlüğün kırlardaki (...) ve (...) politikası, tarım bunalımını ortadan kaldırmadı, derinleştirdi. Özellikle 12 Eylül 1980'den beri sanayiyi izleyen tarımdaki bunalım şiddetlenmiş, hayvancılık, tarım ürünleri ve besin maddeleri üretimindeki düşüş belirginleşmiştir. Pamuk, ayçiçeği, şeker pancarı vb. ürünlerdeki düşüş birçok dallarda ithalat ile birlikte ilerlemektedir. Önümüzdeki yıllarda et, süt, meyva, sebze ve bakliyat ithal edilmek zorunda kalınacağı belirtilmektedir.

24 Ocak kararları ve (...) cuntanın izlediği ekonomik politikanın kapsamında köylülük üzerindeki sömürüyü bir kat daha arttırma amacı da vardı. 24 Ocak kararlarıyla (...) Demirel Hükümeti gübre fiyatlarına

ortalama % 600 oranında zam getirdi. Elbette bu zam büyük toprak sahiplerini değil, doğrudan küçük ve orta köylüleri etkiledi. Zaten zor durumda olan küçük üretici köylü yeniden üretim için gerekli tarım aletlerini,tohumluk gübreyi alamaz duruma gelmişti.Çünkü gübre zamları, hayat pahalılığı, düşük taban fiyatları gibi diğer etkenlerle birleşiyordu. 12 Eylül faşizmi köylülere en ağır darbeleri başta düşük taban fiyatları politikası olmak üzere, Vergi Yasası, tarım ilaçlarına, tohumluk ve yemlere, tarım araç ve gereçlerine, akaryakıta ve diğer tüketim mallarına getirdiği zamlarla indirdi. Bunlar, kırsal alanlarda büyük toprak sahiplerinin egemenliklerini güçlendirme, emperyalistlerin, yerli tekelci kapitalistlerin, ağaların, tefecilerin sömürüsünü yoğunlaştırma, orta ve küçük köylüleri mülksüzleştirme ve yoksullaştırma, kır proletaryası üzerindeki sömürü oranını yükseltme sürecini hızlandırdı.

(...) generaller nasıl ilk planda işçi ücretlerini dondurmak için gerekli siyasi ve ekonomik önlemleri aldılarsa, aynı şekilde buna benzer bir işlevi yerine getiren düşük taban fiyatı politikasıyla da, tarımsal besin ve hammaddelerin fiyatlarını en alt seviyede tutacak kararlar aldılar. (...) Devletin tütün, fındık, çay, pamuk, zeytin, ayçiçeği, şeker pancarı gibi hemen bütün tarım ürünleri üzerinde uyguladığı düşük taban fiyatları, milyonlarca küçük üretici köylüyü yoksulluk ve sefaletin kucağına itti. Öyle ki, tarım ürünlerinin taban fiyatlarındaki artış hızı % 20'ler civarında oynarken, köylülerin üretimde kullandıkları malların ve hayati tüketim maddelerinin fiyatlarındaki artış hızı % 100'ün üzerinde seyrediyordu. Aradaki fark emekçi köylülerin omuzuna biniyordu. Düşük taban fiyatları, devletin belirlediği tekel fiyatlarıyla, küçük üreticinin ürününü maliyetinin altında bir fiyatla ucuza kapatmak anlamını taşırken, büyük toprak sahipleri ürünleri daha düşük bir maliyetle üretiklerinden, hatta taban-tavan fiyatları onların çıkarlarına göre ayarlandığından, bundan karlı çıkmışlardır. Öte yandan, köylüye sattığını en yüksek fiyat seviyesinde tutan, üretimde kullandığı tarım hammaddelerini ise en ucuza alan tekelci devlet ve kapitalist, bankacı, ihracatçı, tefeci bu sayede büyük vurgunlar vurmaktadır.

Bununla birlikte (...) askeri rejim Vergi Yasası'yla emekçi köylüler üzerindeki vergi yükünü arttırmış, kır yoksullarının durumunu ağırlaştırmıştır.

Bunun gibi, tarım bölgelerine verilen kredi faizlerinin en üst seviyeye yükselmesi, köylülerin kanını emen bankacılara ve tefecilere büyük vurgun ortamı sağlamıştır. Bilindiği üzere, Ziraat Bankası ve diğer mali kuruluşlar, kredileri toprakağalarına ve tefeci köylülere vermekte, zaten zor durumda olan köylü, krediyi % 500'e varan oranlarda tefecilerden sağlamak zorunda kalmaktadır. Köylünün parasız ve geçim

sıkıntısı içinde olması, onu tarlasını ipotek ettirmeye, malını tüccara taban fiyatının altında kaptırmaya itince; ağa, tefeci-tüccar, köylünün elinde ne varsa silip süpürmektedir. Buna ek olarak (...) devlet yetkilileri, küçük üreticiye malları karşılığında avans vermeyi kaldırmakla kalmamış; pamuk, tütün, çay vb. üreticilerinin durumunda olduğu gibi, teslim ettikleri malların karşılığını, aradan aylar geçtiği halde hala ödemeyerek onları açlık ve sefaletin kucağına itmişlerdir. Cuntanın tarımsal üretimdeki anarşinin yükünü köylülere yıkmak için egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda ekim alanlarını sınırlandırması veya devletin elindeki stokları eritinceye dek alımı düşük tutması, tarım ürünlerinin fiyatlarını düşürmek için ithalat yapması bunların üzerine binen birer felaket olmaktadır.

Askeri (...) rejimin (... ....) ekonomik politikası kırsal alanlardaki topraksız ve az topraklı köylü sayısını hızla çoğalttı. Orta ve küçük köylülerin topraklarını kaybetmeleri, (...) devletin keyfi şekilde düzenlenen istatistiklerinde dahi gizlenemiyor. MGK İhtisas Komisyonu raporunda;

"1963 yılında tüm köylü ailelerinin sadece % 9.1'i topraksızken, bu oran 1978'de % 24.9'a çıkmıştır. Topraksız aile sayısı 1.180.000'dir. Ayrıca, toprağın mülkiyeti ve kullanımı açısından ülke çapında dengesiz ve adaletsiz bir dağılım izlenmektedir... Ailelerin % 28,5'i tarımsal gelirin % 3,6'sını alırken, ailelerin % 24'ü ise gelirin % 22.6'sını almaktadır."

denmektedir.

Toprakağası, kendi (...) düzeninde devrimci-demokratik hareketin ezilmesini de fırsat bilerek kamçısını köylünün sırtına daha da şiddetli indiriyor; angarya yükünü, kirayı, yarı-feodal baskıyı arttırıyor, köylülerin topraklarına ve meralarına zorbalıkla el koyarak köylüyü ve ailesini toprağından sürüyor. En ağır sömürü ve baskı da tarım proleterlerinin ve yoksul köylülerin üstündedir. Faşizmin sömürüsü arttıkça tarım bunalımı derinleştikçe, kırlardaki işsizlik, açlık ve salgın hastalıklar da yaygınlaşmaktadır. Tarım proleterleri hiçbir demokratik hak ve güvenceye sahip değillerdir. Sendikasız, sigortasız, günde en az 12 saat - o da iş bulabilirlerse - ve en düşük ücretle, boğaz tokluğuna, yük hayvanı gibi çalıştırılıyorlar. Bir yandan köylülerin ekonomik ve demokratik hakları gaspedilirken, öte yandan kırsal alanlar baştan başa, ova köyünden en üera köşedeki dağ köyüne kadar jandarma birlikleri tarafından birkaç kez tarandı, "terörist" ve "bölücü" avına çıkıldı. (... ... ...) sıkıyönetim ve jandarma komutanları, valiler, kaymakamlar, savcılar seferber olup köylerde terör fırtınası estirdiler. Silahlı köylüyü si-

lahsızlandırmak için seferber oldular. Baskın düzenleyerek kadın-erkek, genç-yaşlı demeden köylülere işkence ve meydan dayağı çektiler. Silah olsun olmasın her köy belirlenen miktarda silahı teslim etmek zorunda bırakıldı. Anti-faşistler için kara listeler çıkartıldı. Her yerde muhbirlik ağı örüldü, geniş tutuklamalara girişildi. (...) devlet, özellikle de devrimci-demokratik uyanışın gelişkin olduğu köylere, (.....) köylerine, alevi halka amansızca saldırdı. Bir yandan zulüm çarkı, bir yandan sömürü çarkı, bir yandan faşist propaganda ve demagoji çarkı üç çatallı kıyma makinası gibi işleyip durdu.

Tarım bunalımının altında yatan neden, emperyalizmin boyunduruğu ve kapitalist sistemdir.Burjuvazi bunalımı ne denli gizlemeye çalışırsa çalışsın, onun göstergelerini gizleyememektedir. Örneğin, gübre üretimi en üst noktadayken, en alt seviyeye inmiş, tarımda makinaşma hızı yavaşlamış, geri teknik boy gösterir olmuş, tarım üretimindeki düşüş ile birlikte toplam ihracattaki tarım ürünleri payında gerileme görülmüştür. "Petrole karşı buğday ve hayvancılık", "tarım seferberliği" gibi ekonomik sloganlar atılıyorsa bunun nedeni, tarım bunalımını gizleme telaşı, köylülerin üzerindeki soygun planını gerçekleştirme isteğidir. Faşizmin geniş köylü yığınlarına boş vaadler dışında vereceği birşey yoktur. İşte (....) generaller ve (....) hükümeti binbirinci kez, yeniden aldatıcı "Toprak ve Tarım Reformu Yasasını" çıkarma balonunu uçurdular. Belli ki, bundan esas ve ilk amaç, yoksul ve topraksız köylüleri aldatmak ve oyalamak ise; ikincisi de (Onu da uygularsa) bazı yörelerde toprakağaları için en verimsiz bazı toprakları az topraklı ve topraksız köylülere borçlandırma yoluyla satıp, onlar üzerinde daha ağır sömürünün yolunu bulmak, toprak köleliğinin yeni biçimlerini hortlatmaktır. Tarım ve Orman Bakanı Sabahattin Özbek "Toprak ve Tarım Reformu kanun tasarısının yanlış hazırlandığını" söyledikten sonra, yukarıda sözünü ettiğimiz bu politikayı şu sözlerle doğruladı:

"Bir defa hazırlanan Toprak Tarım Reformu değil, Tarım Toprak Reformu olmalıdır. Yani, önce tarıma elverişli topraklar işletmeye açılmalı, sonra arazisi olmayan çiftçiye tarıma elverişli olan topraklar dağıtılmalıdır." (12 Nisan 1982 TERCÜMAN)

Askeri (...) diktatörlüğün kırsal bölgelerdeki ve tarım sorunundaki politikası, sistemin tüm çelişkilerini misli misli keskinleştirmek, demokratik köylü yığınlarıyla egemen sınıflar arasındaki uzlaşmaz zıtlığı derinleştirmek dışında bir başka yol izleyemez. O köylü yığınlarını faşist ideoloji ve demagojiyle, kapitalist ve feodal ideolojiyle uyuşturmaya, aklını çelmeye ne kadar çalışırsa çalışsın, kır proleterleri, yarı-proleterler, emekçi köylüler arasındaki hoşnutsuzluk ve

öfke gitgide büyüyecektir. Bugün Türkiye'nin kırsal alanlarında yüzyıllardır değişmeyen ve çözülmeyen sorunu, hala Toprak Devrimi sorunudur. Yiğit Türk ve Kürt köylülerinin yüreğinde TOPRAK ve ÖZGÜRLÜK özlemi derin kökler salmıştır. Türkiye'de köylü sorunu egemen sınıfların yolundan değil, ancak köklü bir toprak devrimi, tam bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm yoluyla çözülebilir. Tek yol budur.

Bu yolu açacak olan anahtar ise emperyalizme ve askeri (...) diktatörlüğe karşı proletarya ve köylülerin (... ....)*

YAĞMA VE TALAN SİYASETİ

Ücret ve maaşlar dondurularak, taban fiyatları düşük tutularak günden güne ağırlaşan ekonomik sömürü, tam bir yağma, talan siyasetine dönüşmüştür. Kırın ve kentin küçük üreticilerinin sırtına ağır vergi yükü bindirilmiş, peşin ödeme zorunluluğu getirilmiştir.

"Bankerler Olayı" cuntanın izlediği ekonomik politikanın doğal bir sonucudur. İşçisi, memuru, emeklisiyle emekçi halkın dişinden tırnağından arttırıp biriktirdiği üç-beş kuruş, bankerler aracılığı ile kanemici tekellerin midesinde öğütülmek üzere toplandı. Onların arkasında bankalar holdingler bulunuyordu. Bir dönem sonra, bankerler büyük ölçüde işlevlerini tamamladıklarından hükümet kararlarıyla iflasa sürüklendiler. Onlar işlevlerini yerine getirmişler; toplanan para ile ise tekellerin düşük faizli, adeta bedavaya gelecek kredi talebi karşılanmıştı. Şimdi uzun vadeli ödeme planları ile halk avutuluyor, bir kez daha aldatılıyor. Bankerlere yatırılan paraların büyük kısmı bir daha geri dönmeyecek, ödenecek kısım ise ödeme günü geldiğinde enflasyon hızı ile eriyip gitmiş olacak.

Cuntanın emekçi halka karşı izlediği yıkım politikası, bankerler aracılığıyla gerçekleştirilen (.....)'la bitmiyor. O, (...) gibi, mutlaka bir bahane bulup önüne gelenden haraç alma hesapları yapıyor. Cuntanın (...) siyasetinin bir örneği de vergi, zam ve trafik cezalarına fahiş artışlar koyup bütçeye almış olmasıdır. 1982 Mali Yılı Bütçe Tasarısı'nda, bütçeye mali yıl boyunca 4 milyar trafikten 8 milyar vergi ve zam cezasından olmak üzere toplam 12 milyar liralık bir ceza geliri sağlanması öngörülüyor. Aynı tasarıda, 1982 mali yılında 1981'e göre trafik cezalarında % 60, vergi ve zam cezalarında ise %33'lük bir artış sağlanmasının planlandığı da yeralıyor.

"Proletarya ve köylülerin başkaldırmasından, devrimi zafere ulaştırıp kendi iktidarlarını kurmaktan" bahsetmek, cezai soruşturmanın gerekçeleri arasında yer almıştır. (DN)

İSTİKRARSIZ VE GÜNÜBİRLİK BİR İHRACAT POLİTİKASI

24 Ocak kararları doğrultusunda izlenen ekonomik politikanın bir yönü de, ekonomide yapısal dönüşüm adı altında sunulan "ihracat seferberliği" idi. Ekonomik başarının temel taşlarından birisi olarak sunulan bu ihracat seferberliği ne idi? Sözde sanayide büyük bir hamle yapılmış, büyük bir atılımla geçmiş yılları kat kat aşan bir ihracat patlaması gerçekleştirilmişti. 1981 yılı ihracatının geçen yıla göre % 60 artışla 4.7 milyar dolara ulaştığı söyleniyordu. Bunlar, (...) propagandanın "Ekonomik Mucize" üzerine kopardığı bir yaygara olmaktan başka bir anlam taşımıyordu.

Oysa ihracatta 1981 yılında tutturulan düzeyle, Türkiye'nin dünya ihracatındaki payı yalnızca binde 2.1 kadardır.İlk önce bu, başlı başına bir fiyaskodur. Sonra, 1981 yılında dünya ticaretindeki 2.1'lik pay, 1950-954 döneminde binde 4.7, onu takip eden yıllarda binde 3 olan payların ancak yarısı civarındadır. Bu demektir ki, şimdiki ihracat düzeyi 1950 düzeyine bile varmamış. O yıllardan bu yana Türkiye'nin ihracatının genel grafiği hep düşmüştür.

Geri teknoloji ve düşük kapasiteye sahip sanayi ünitelerinin uluslararası pazarlarda hiçbir rekabet şansı yoktur. Dünya pazarlarındaki fiyatları belirleyen tek güç olan emperyalist dev tekeller ağır sanayi mallarını, sattıklarını en yüksek seviyede tutulurken, yarı-sömürgelerden aldıkları yarı-mamül malları, hammaddeleri, en düşük seviyede donduruyorlar. Dolayısıyla, dünya kapitalist ticaretinin bu değişmez yasası, oldukça emperyalist boyunduruk altındaki Türkiye'nin dış ticaret açığı azalmaz, aksine büyür. Buzdolabında, içerdeki bayi satış fiyatı 40.000 lira iken dış satış 180 dolar, yine fırında bayii fiyatı 20-22.000 lira iken dışarıya 90 dolara satılması, ihracatın zararına yapıldığını ortaya koymaktadır. Mallar, maliyet ve ülke içindeki satış fiyatının altında pazarlanırken, bu sözde ihracatı gerçekleştirenler "teşvik kredileri", "vergi iadeleri" ile besleniyordu. Bu tekelleri kurtarma operasyonunun faturası ise emekçi halka kesiliyordu.

Türkiye gibi yarı-sömürge bir ülke, ihracat artışını ancak tarım ürünlerinden sağlayabilecekken, bunda da gerileme görüldü. Çünkü hem bunalım içindeki tarımda üretim düştü, hem de tarım ürünlerinin dünya pazarlarındaki fiyatlarını düşük tutan emperyalist tekellerin rekabeti Türkiye'yi dışladı. Bu durum 1981 yılında Türkiye'nin ihracatında açıkça görüldü.

Öte yandan, egemen sınıflar 1981 ihracatında sanayi malları payında tarımı geride bırakan bir artış olduğunu, bunun "sanayileşme göstergesi" anlamına geldiğini söylüyorlar. Oysa, sanayi malları ihracatı denilen şey, tarıma dayalı gıda, sanayi ve tekstil ürünleridir. Diğerleri ise, basit ve geri teknolojiye dayanan çimento, döküm sanayi ürünleridir. Bu alanlarda sağlanan gelişme, dünya emperyalizminin hammallığındaki gelişme demektir. Bir başka yönden bakıldığında Türkiye ihracatının önemli bir özelliği, ampul, kibrit, salça, et, yaş meyva, tütün gibi dayanıksız tüketim mallarına dayanıyor. Bu da, yarını belli olmayan, dalgalanma ihtimali fazla olan bir ihracat demektir. Hele bir de, "ihracat seferberliği"nde mezar taşı, papatya, kurbağa, salyangoz, odun kantarı, su, kaldırım taşı gibi mallar var ki o da zengin bir mizah konusu. Bütün bunlara "ihracat seferberliği" deniyorsa, işte Türkiye'nin ihracatı!.. Türkiye'nin ihracatı dengeli, ağır sanayi ve gelişmiş bir tarıma dayanmadığı gibi iç piyasa durgun, üretim düşüş halinde olduğu için önceki yıllara kıyasla sağlandığı iddia edilen artış ise geçici ve sağlıksızdır. Gelecek yıllarda aynı artış hızı bir yana, eski seviyenin bile tutturulup tutturulamayacağı şüphelidir. Türkiye'nin ihracatında AET'nin payı 1979'da % 48 iken, 1980'de % 32'ye düştü. Ortadoğu ve Arap ülkelerininki ise 1978 yılında % 14 iken, 1981 yılında % 40'a yükseldi. Bu, bir gelişme değil, istikrarsız ve günübirlik bir ihracat göstergesidir. Çünkü Türkiye bazı ihraç mallarında Ortak Pazar tarafından pazardan sürülmüştür. Çünkü Ortadoğu ve Arap ülkelerine yapılan ihracattaki artış, dünya ticaretinin güncel boşluklarından, İran-Irak savaşı gibi dönemsel bir olgudan, Libya'nın özel durumundan kaynaklanmaktadır.

İhracattaki nisbi artışın asıl nedeni ise halk üzerindeki azgın (...) terördür. 12 Eylül faşizmi en (...) kemer sıkma politikasıyla halkın tüketimini alabildiğine kıstı. Grevleri, toplu sözleşmeleri yasaklayarak ücretleri dondurdu, taban fiyatlarını en düşük seviyede tuttu. İşte ihracattaki nisbi artışın başta gelen nedeni halkın kanı ve teriyle kirlenmiş vahşi sömürü sistemidir. İhracatın halka sağladığı en ufak bir yarar yoktur, aksine bundan ihracatçı vurgun tekelleri karlı çıkmaktadırlar.

(.....) "BUNALIMDAN ÇIKMAK ÜZEREYİZ" SÖZÜ, SAHTE VE GÜLÜNÇTÜR

"Ekonomide Türkiye Mucizesi", "bunalımdan çıkmak üzereyiz" vb. 12 Eylülcü faşizmin ekonomik alanda demagojik propaganda sloganları oldu. İflasların, küçük ve orta işletmelerden, Asil Çelik, Güney

Sanayi, Banker Kastelli gibi dev işletme ve finansman kuruluşlarına doğru gelişimi, gerçek durumu bütünüyle su yüzüne çıkardı. Öyle ki, bu ekonomik mucizenin mimarı olarak lanse edilen İMF patentli Turgut Özal istifa etmek zorunda bırakıldı. Bu ise, gerçekte izlenen ekonomik politikanın iflasının belgelenmesidir.

Türkiye'de sistem halihazırda derin bir ekonomik kriz içindedir. Gerçekte bunalım durdurulamadığı gibi hafifletilebilmiş de değildir. Tüm olgular bunalımın giderek daha da derinleştiğini göstermektedir. Dünya ölçüsünde kapitalizmin devleri dahi günden güne ağırlaşan bir bunalım içindeyken, yarı sömürge bir ülke olan ve bunalımın sonuçlarını çok daha ağır yaşayan Türkiye'nin tek başına bunalımı altedip düze çıkmak üzere olduğu iddiası sahte ve gülünçtür. Bugün düze çıkmak bir yana, orta ve küçük işletmelerin uzun süredir devam edegelen iflaslarına, bazı büyük işletmelerin iflasları eklenmektedir. Hatta bazı bankaların iflasları gündemdedir. Ekonomik kriz o kadar şiddetlidir ki, işçi sınıfı ve emekçi halkın vahşice sömürülmesi temelinde sürdürülen ekonomik takviyeye karşın birçok işletmenin iflaslarını önleyememektedirler. Sanayiinin hemen tüm dallarında varolan durgunluk, bazı dallarda tam bir çöküntüye doğru genişlemektedir. Tekstil sanayiinin içine düştüğü durum bir örnektir. Bu dalda 20 fabrika kapanmış, 25.000 kişi işsiz kalmıştır. Otomotiv sanayiinde 1981 yılında, kapasite kullanımı % 28 düzeyinde kalmıştır. Ülke içi inşaat sektöründe de derin bir kriz hüküm sürmektedir.

İşte krizin gittikçe derinleşerek sürdüğünün diğer bazı kanıtları:

1981'de feshedilen şirket sayısı, 1980'e göre % 101.4 oranında artış göstererek 2300'e ulaşmıştır. 1980 yılında ise fesih veya tasfiye yoluna başvuran şirket sayısı 1142 idi. 24 Ocak uygulamalarına başlandığı günden itibaren ticari faaliyetlerine son veren şirket sayısı ise 3442'yi bulmuştur.

Bu dönemde protesto edilen senet sayısı artmış ve karşılıksız çek verme yaygınlaşmıştır. DİE'ye göre 1981'in ilk 11 ayında protesto edilen senet sayısı 1.800.000'i geçmektedir ki bu, bir önceki (1980) yıla göre % 25 oranında artma olduğunu göstermektedir. İzmir Ticaret Gazetesinin bir araştırmasına göre 1981 yılında sadece İstanbul'da 90-100 milyar liralık karşılıksız çek kesilmiştir.

Bunlar ekonomik krizden çıkışın değil, onun derinleştiğinin ve zincirleme iflasların göstergeleridir.

Bugün birbirleriyle ticari ilişkiler içindeki işletmelerin, aynı zincirin halkaları olarak, durumları sarsılmakta, iflaslar birbirini izlemektedir. Bugün sanayide derinleşen kriz bazı küçük bankaları da sallamaya

başlamıştır. 24 Ocak kararları, tekellerin dışında kalan orta ve küçük büyüklükteki işletmelerin zaten içinde bulundukları iflas ve yıkım sürecini daha da hızlandırırken, öte yandan tekelleşmeyi özellikle de sanayi banka kompleksine sahip tekel gruplarının daha da büyümesine yolaçmıştır. Bankalar ve büyük holdingler, iflas durumuna gelmiş işletmelere el uzatarak gerçek değerinden çok ucuza kapatmışlar veya birlikte iş yapma önerisinde bulunarak hisselerin önemli bir kısmını ele geçirmişlerdir.

ASKERİ (...) CUNTANIN DIŞ POLİTİKASI; ABD EMPERYALİZMİNİN (..... .....)*

ABD emperyalizminin çizdiği rotaya uygun bir yolun izlenmesi, işbirlikçi hakim sınıfların dış politikadaki geleneksel çizgisidir. Askeri (...) cunta, ABD emperyalizminin güdümündeki bu dış politikayı, (.....) her alanda doruğa çıkardı. ABD emperyalizmine siyasi, askeri alanlarda bağımlılık daha da arttı. ABD emperyalistlerinin siyasi ve askeri konulardaki direktiflerni daha çabuk uygulayabilmesini sağlamak amacıyla Türk-Amerikan Savunma Konseyi kuruldu. ABD emperyalistlerinin Ortadoğu halklarına yönelik saldırı stratejisinde cunta daha aktif görevler üstlendi. ABD'nin başını çektiği Batı emperyalist bloğunun saldırgan askeri paktı, NATO'nun saldırı hedeflerinin Ortadoğu'ya doğru genişletilmesi planlarını onayladı. Bu planın bir parçası olarak, Van havaalanının ABD uçaklarının kalkıp inebilmesine uygun olarak düzenlenmesi kararı alındı.

Bugün daha saldırgan ve savaş kışkırtıcısı bir politika izleyen ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki vurucu gücü olma yolunda ileri adımlar atıldı. Bu ileri karakol görevini yerine getirebilmesi için ABD emperyalizmince yapılan yardımların 700 milyon dolarının 400 milyon doları askeri harcamalar için veriliyordu. ABD'nin (... ...) yerine getirebilmek için 1982 bütçesinde de askeri harcamalara büyük pay ayrıldı. Sosyal hizmetlere ayrılan paylar kısıtlanırken, askeri harcamalar için ayrılan pay 353 milyar lira oldu.

Bir yandan (.....) askeri harcamalar arttırılıp Ortadoğu halklarına karşı ABD'nin bölgedeki saldırı gücü olarak örgütlenirken, öte yandan bölgedeki ülkelerle (.....) bir yakınlaşma siyaseti izleniyordu.Bu da ABD

*Askeri yönetimin dış politikasını "ABD emperyalizminin dümen suyunda, ikiyüzlü ve kalleş" olarak nitelendirmek, savunma nedeniyle açılan cezai soruşturmanın gerekçelerinden biri olmuştur. (DN)

emperyalistlerince belirlenmiş politikanın diğer bir yönüydü. Cuntanın dış politikası, Ortadoğu'da ABD emperyalizminin Truva Atı rolünü oynamaktır. Arap ve tüm Ortadoğu halkları arasında ABD ve İsrail'li siyonistlere karşı bir bloğun oluşmasını engellemek, bu yöndeki çabaları içten baltalamaktır. Onun dış politikası hiçbir zaman ABD emperyalizminin çizdiği sınırların dışına çıkmaz.Nitekim onun Arap halklarına gösterdiği güleryüzün (....)'liği, Birleşmiş Milletlerde İsrail'in Golan Tepelerinin ilhakının kınanması sırasında ortaya çıktı. Türkiye, ABD ve İsrail'le birlikte karara karşı çıkan birkaç ülkeden biriydi.

Cuntanın ABD'ye (.....) siyasetindeki pervasızlığının diğer bir örneği de, yine BM'de yapılan bir başka oylamada, ABD uşağı ve insan kasabı Şili, El-Salvador, Guatemala faşist yönetimlerini görünüşte olsun kınamaktan kaçınmasıydı. Türkiye yine karara karşı çıkan birkaç ülkeden biriydi.

Cuntanın izlediği bu dış siyaset, dünyadan tecrit oluşunu hızlandırırken, öte yandan maceracı, saldırgan ve savaş kışkırtıcısı bir siyaset izleyen ABD emperyalizminin güdümündeki dış politika, ülkemizi yeni bir savaşta ilk hedeflerden birisi haline getiriyor.

12 EYLÜL VE ANTİ-FAŞİST DEVRİMCİ GÜÇLER

"Devrim, karşı-devrimi doğrurarak ve güçlendirerek ilerler." 12 Eylül öncesinde ülkemizdeki sınıf mücadelesinin durumunu bu özde özetleyebiliriz. (...) karşı-devrim (... ...), yeni (...) yasalar çıkartarak, polis vb. saldırı kurumlarını tahkim ederek, işçi sınıfı ve devrimci halk hareketinin yükselmesini önlemeye, bastırmaya çalışıyor, bunu başaramıyordu. İşçi sınıfı ve halk hareketi, hakim sınıflar için egemenliklerini korumada giderek büyüyen bir tehdit oluyordu.

Sıkıyönetimle birlikte ordunun siyasal hayata müdahalesi arttı. İşçi sınıfı ve devrimci halk hareketine karşı geniş çaplı örgütlenip saldırıya geçirildi. (...) karşı-devrim bazı ileri hamleler yapıyor; devrimci örgütlere darbe vurmaya, çökertmeye, devrimci faaliyet alanını daraltmaya, kitlelerle devrimci örgütler arasındaki bağları zayıflatmaya ve kesmeye çalışıyor, zaman zaman bazı başarılar da elde ediyordu. Bu darbeler, devrimin genel yükselişini, egemen sınıflar için büyüyen bir tehdit haline gelmesini engelleyememekle birlikte, bazı bölgelerde çalışmaların geçici olarak durmasına, zayıflamasına, faaliyetlerin daralmasına yolaçıyordu. Bu süreçte askeri (..,) diktatörlüğün koşulları da ağır ağır hazırlanmaya başlanılıyor, etkin bir karşı direnişin örgütlenememesi için de devrimci harekete adım adım darbeler vurulmaya çalışılıyordu.

Hakim sınıflar eskisi gibi yönetemez hale gelmişlerdi. Durumda bir değişikliğin, daha geniş çaplı saldırıların hazırlığı içindeydiler. Devrim cephesindeyse birçok örgüt mücadelenin gerisindeydi ve bunu aştedici bir hazırlıkta sözkonusu değildi.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, sosyal demokrasi ve modern revizyonist ihanet akımları tarafından bölünmüştü. Sendikalar ve birçok kitle örgütünün yönetiminde reformcu ve revizyonist hainler egemendi. Bu akımlar kitleleri pasifize etmeye, kitle eylemini yasallık sınırları içinde tutmaya, devrimci eylemin yönünü saptırmaya çalışıyorlardı.

12 Eylül faşizminin kolay başarısında revziyonizmin güçlü etkisi birinci dereceden rol oynamıştı. Bu sadece revizyonizmin yönetiminde bulundukları sendikalarda ve kitle örgütleri tabanında, kitlelerin belirli kesimi üzerindeki siyasal etkisi nedeniyle değildir. Revizyonist propaganda bu yönde uyuşturucu zehirini yaymıştır. Revizyonist mikrop başka bünyelere de şırınga edilmiş ve onları da uyuşturmuştur. Ortayolcu hareketler, çeşitli revizyonist akımların etkisi altındaydılar. Sovyetçi, Çinci revizyonizmin yarattığı ideolojik kargaşa, bunun sonucundaki bölünmüşlük ve etki alanındaki ortayolcu akımların sağ bir çizgi izleyerek devrimci mücadeleyi zayıflatmaları, revizyonizm mikrobunun bünyede yarattığı tahribatın sonucudur.

O dönemde kitleler bilinç ve örgütlülük kapasitelerini aşan eylemlere atılmaktaydılar; fakat anti-faşist örgütler bu gelişimin gerisinde kalıyorlardı ve kitle mücadelesini daha üst biçimlere doğru sıçratacak güç ve kapasiteden yoksundular. Bazılarının çok sayıda kadrosu, yaygın kitle ilişkileri vardı. Fakat bunlar illegal temelleri zayıf, sınırları belirsiz, savaşma dinamizminden yoksun örgütlerdi. Birçoğu sınıf mücadelesinin gelişim yönünün giderek sertleşeceğini sözde tespit ediyor, fakat bunun gereklerini yerine getirmiyorlardı.

Sıkıyönetimle birlikte gençlik ve diğer kitle örgütleri kapatılınca legal yayın organları yasaklanınca bu örgütlerin bazıları bir süre hareketsiz kaldılar. Kendi tabanlarıyla dahi ilişkileri koptu. Bu örgütlerin kof ve faşist legaliteye bağımlı yapıları açığa çıkmıştı. Bu durum gelecek için sınıf mücadelesinin daha sert günleri için uyarıcıydı ve kavransaydı eğitici olabilirdi. Fakat değişen birşey olmadı. Ciddi bir atılım ve toparlanma gerçekleşmedi. Bu örgütlerin faaliyetleri biraz daha daraldı. Sıkıyönetim koşullarına kendilerini uydurdular, legal ve menşevik yapılarında ise temel bir değişiklik olmadı.

O dönemde devrim cephesinin diğer bir zayıflığı, anti-faşist örgütler arasında dayanışmanın, eylem birliklerinin zayıf olmasıydı. Birçok örgütün revizyonizmin etkisi altında olması devrimci eylem birliklerinin gelişmesini de engelliyordu. Eylem birliğini zayıflatan diğer bir etken de, başta geniş tabana sahip bazı örgütler olmak üzere

çeşitli örgütlerin bönce bir gurura kapılmalarıydı.

Ö günkü süreç, işçi sınıfı ve emekçi kesimlerin önder ve kararlı unsurlarını saflarında toplamış geniş yığınların güvenle izledikleri komünist öncünün zayıflığını, eksikliğini her aşamada çarpıcı bir şekilde ortaya koyuyordu.

12 Eylül askeri (....) darbesi, egemen sınıfların hakimiyetlerini tehdit eden kitlelerin devrimci atılımını kırmak için son güçlerini kullanarak saldırıya geçtikleri son alternatifleriydi. TAVIR NE OLMALIYDI? Devrimci bir karşı saldırı örgütlenmeliydi!

Darbeyle (...) karşı-devrim atak yapmış,üstün bir konuma geçmişti. Fakat henüz bu konumunu sağlamlaştırabilmiş değildi. Askeri (...) darbe, devrimci atılım sönerken değil, zirvesindeyken gerçekleşmişti. Devrimci örgütler henüz güçlerini muhafaza ediyorlardı ve bugünkü gibi ağır darbeler yemiş değillerdi.

Devrimci kitleler moral çöküntüye uğramamışlardı ve karamsar değillerdi. Kitlelerin bulunduğu mevziler henüz kaybedilmiş değildi. Karşı saldırının örgütlenmesi için nesnel koşullar elverişliydi, gerekli devrimci potansiyel vardı.

Eğer anti-faşist devrimci güçler toparlanıp tüm güçleriyle karşı saldırıya geçselerdi (...) karşı-devrim geriye çekilmek zorunda kalacak, devrimci dalga eskisinden kat kat büyüyecekti. Bu saldırı, yenilgiyle de sonuçlanabilirdi. Ama Türkiye devrimi için kazanılmış önemli bir tecrübe, geride kalanlara yüksek bir devrimci ruh ve öcalma duygusu bırakılarak yenilinirdi. Bu yenilgi şerefli bir yenilgi olurdu. Engels'in de dediği gibi, "Sert bir çarpışmadan sonraki bir yenilgi, devrimci önemi kolayca kazanılan bir zafere eşit bir olaydır."

12 Eylül askeri (...) darbesi daha ilk anda grev ve direnişleri yasakladı. Sendikaları ve diğer kitle örgütlerini kapattı. Komünistlerin dışında diğer bütün devrimci örgütler şaşkın ve hazırlıksız yakalanmıştı. Devrimci kitlelerin saflarında da örgütsüz ve öndersiz olmanın daha derinleştirdiği bir şaşkınlık ve duraksama vardı. Geniş yığınlarda ise hakim olan "bekle, gör" tavrıydı.

12 Eylül'ün hemen ertesinde devrimci görevimiz (...) cuntaya konumunu sağlamlaştırma fırsatını vermemekti. Durumun panik ve çözülmeye dönüşmesinin önü alınmalıydı. Devrimin yediği darbenin önüne set çekilmeli, bunun bir yenilgi halini almaması için elden gelen çaba gösterilmeliydi. Bu görevlerin hepsinin birden başarılması ise tek bir yolun izlenmesiyle mümkündü. Bu yol, direnmek, kitlelerin harekete geçirilmesi ve karşı bir saldırının örgütlenmesiydi. (...) darbeyi izleyen dönemde kitlelere "saldırın" demeliydik. Bütün gücümüzü bu saldırının örgütlenmesine ve onun başına geçmeye vermeliydik..

Taktiklerimiz saldırıyı esas almalıydı. Devrimin henüz kaybedilmemiş mevzilerini korumak için saldırmalıydık. Öncüyü korumak, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin çıkarlarını korumak için saldırmalıydık (...) saldırının ilerlemesi ve derinleşmesinin önüne geçmek için, onu geri çekilmeye mecbur etmek için saldırmalıydık.

Fakat izlenen yol bu olmadı. Sosyal demokratlar ve modern revizyonistler ihanetlerini bir kez daha sergilediler. İlk günden teslim oldular. Sendikaların ve diğer kitle örgütlerinin anahtarlarını teslim edip bozgun borusu çalmaya başladılar.

Ortayolcu akımlar ise yalpalama, şaşkınlık, korku ve yenilgiyi peşinen kabullenmenin hazırlığı içindeydiler.Bu akımların toparlanmaları bir yana belirttiğimiz zaafları daha da derinleşti.Birçoğu geri çekilme kararı aldılar.Mücadele etmeden, direnmeden siperleri terk ettiler.

"Geri çekilmecilik" daha sürecin başında, belirleyici bir anda, yenilgi bugün olduğu gibi açık ve kesin değilken devrimci mevzileri terk etti. Onlar revizyonist, reformist hainlerle birlikte (...) karşı-devrime yolu açtılar. Sürecin bu şekilde gelişip bugünkü yenilginin alınmasında "geri çekilmeci" opportünist eğilimin, açık veya örtülü olarak ortayolun sağı veya "sol"uyla bütün küçük-burjuva hareketler üzerinde egemen olmasının önemli bir payı vardır.

İhtilalci Komünist hareket o dönemde saldırı taktiğini izledi. Askeri (...) darbe karşısında şaşkınlığa düşmedi. O, sınıf mücadelesinin sertleşeceği fırtınalı günlere hazırdı. Çalışmalarını eski düzeyde sürdürdü. Darbe gerçekleştiğinde sürmekte olan grev ve direnişlerin devamı için şaşkınlığın moral bozukluğunun, bozgunculuğun kol gezdiği bir ortamda, bunların yenilgiye uğratılması, devrimci güçlerin toparlanıp karşı saldırıya geçmesi için çalıştı. TİKB, devrim cephesinin en ön siperlerindeydi, yüksek bir moral ve savaşma gücüne sahipti. ama sayıca azdı, geniş kitle bağlarına sahip değildi. Bu nedenle devrimci kitleleri devrimci bir atılım için, (...) karşı-devrime karşı bir saldırı için seferber edemedi. Grev ve direnişleri sürdürme çabası, revizyonist ve ortayolculuğun bozguncu engellemeleriyle karşılaştı.

1981 yılının ilk yarısına doğru, darbeden 7-8 ay sonra askeri (...) diktatörlük soldaki örgütlere ağır darbeler indirmiş, bazılarını çökertmiş, yığınları susturmuş ve eylemlerini kontrol altına almış, kendi güçlerini toparlayıp otoritesini sağlamış, ilk aşamada ulaşmayı tasarladığı hedeflerine varmış bulunuyordu. TİKB yeni durumu değerlendirip düzenli olarak geri çekilme kararı aldı. Bu koşullarda mücadeleyi eski düzeyde ve biçimlerde sürdürmek mümkün değildi. Bu koşullarda devrimci taktik, düzenli olarak geri çekilişin sağlanması, mücadelenin dönemsel koşullarına uygun olarak sürdürülmesiydi. Bu

koşullarda, karşı-devrimin azgınlaşan saldırılarından, ağır darbeler yemekten kaçınılmalıydı. Elverişsiz koşullarda savaşa girmekten, elverişsiz eylem biçimlerini kullanmaktan kaçınılmalıydı. Fakat devrimci proleter taktik, küçük burjuva oportünistlerinin izledikleri "arkaya bakmadan kaç" taktiğinden temelden farklıydı.

Küçük burjuva oportünistlerinin bozgun halinde geri çekilme taktiğinin temelinde 12 Eylül öncesinde yaşanılan devrimci bunalımın, kitlelerin mücadele gücünün küçümsenmesi, öte yandan (...) karşı-devrimin gücünün abartılması, zayıflıklarının görülmemesi vardı. Bu, devrime inançsızlığın, yılgınlığın, teslimiyetçiliğin taktiği idi. Oportünist "geri çekilmecilik", devrimci ajitasyonu ve devrimci pratik eylemi tümüyle bir yana bırakarak günün devrimci faaliyetini, salt propaganda ve örgütlenme faaliyeti düzeyine indirdi. Öte yandan TİKB, bu dönemde "sürekli saldırı" taktiğini önerip bunu uygulamayan "sol" maceracı örgütlerle de arasına sınır çekti.

Bolşevik geri çekilme taktiğinin oportünist "kadroları bekleyerek koruma","örgütlenmeyi ve faaliyeti durdurma"teorileriyle bir ilgisi yoktur.Bolşevik geri çekilme, faşizme karşı mücadelenin koşullarında meydana gelen değişmelerin gözönüne alınması ve devrimci eylem ve mücadele biçimlerinin yeni koşullarda,yeni biçimlerde sürdürülmesidir. Düzenli bir geri çekilme, komünistlerin dilinde militan, proleter,bolşevik bir ruha,anlayışa sahiptir.Komünist geri çekilme,devrimin yenilgisinin geçici olduğu,devrimci dalganın yeniden yükseleceği gerçeğini görür. Ve çalışmalarını yeni bir çatışmanın hazırlanması temelinde yoğunlaştırır.

ÖLEN AMA YENİLMEYENLER...*

* El yazısıyla dört sayfa tutan bu bölümde TİKB Merkez Komitesi üyesi olarak aranan Osman Yaşar YOLDAŞCAN'ın, 29 Eylül 1980'de İstanbul Bağcılar'da polisle giriştiği ve bir başkomiserin öldüğü, dört polis ve askerin yaralandığı silahlı çatışmada ölümü; TİKB üyesi olarak aranan Metin AYDİN'ın 1980 Aralık ayında Adana Kiremithane semtinde giriştiği çatışmada bir polisi vurduktan sonra ölümü; yine TİKB üyesi olarak aranan Selma AYBALın polislerce kurşunlanıp yaralanması, hastaneye geç kaldırılması, işkence görmesi, yeterli tedavi yapılmaması nedeniyle ölümü; TİKB üyesi olarak yakalanıp ağır işkencelerden geçirilen Ataman İNCE'nin işkence tezgahında ölümü ajitasyonal bir dille anlatılmış, İstanbul 1. şube müdürünün TİKB sanıkları ile ilgili olarak;

"... örgütlerinden aldıkları illegal talimatların etkisinde kalarak kesinlikle konuşmaktan, ifade vermekten, imza etmekten imtina etmişlerdir."

denilen raporuna yer verilmiş; Enternasyonal'in iki kıtasının da yeraldığı bölüm 12 Eylül döneminde işkencede ya da idam sehpalarında öldürülen devrimciler anılarak bitirilmiş ve bu nedenle hemen her satırı cezai soruşturmanın gerekçesi olmuştur. (DN)

YIL 1981

Kasımın ortalarındayız. Bir gün sonra duruşmamız var. İçim sevinç ve coşku dolu. Diğer cezaevinden gelen yoldaşlarımı görmenin, birlikte kısacıkta olsa sohbetleyebilmenin mutluluğunu yeniden yaşayacağım. Daha duruşmalar başlayalı bir ay kadar oluyor.Doymadık birbirmize. Akşamdan ertesi gün için hazırlanıyorum. Sinekkaydı traş, dişler itinayla fırçalanıyor: sıcak su hakgetire, soğuk suyla bir banyo yapıyorum. En temiz ve güzel giysilerimi çıkarıyorum çuvalımdan. Yoldaş yanımda. Onunla son kez konuşuyoruz bir gün sonraki duruşmada izleyeceğimiz taktiği. Son hazırlıkları yapıyorum. Mahkemeye gidecek notlar zulalanıyor. Son kez uyarıyor, aman şunu unutma ha, aman bunu da unutma. Muhtemel gelişmelere göre tek tek seçilmiş taktiklerimiz var. Duruşmada inisiyatifi kaptırmayacağız heyete. Saldırı sırası bizde. Sorgu aşamasındayız, iyi bitirmek istiyoruz sorguyu. Oturacağımız yerleri bile önceden ayarlıyoruz. Kim nereye oturacak ve beş dakikalık sigara molalarında Alemdağ'la, Metris'le, Hasdal'la, kadın yoldaşlarımızla neler konuşacağız, her şey planlı ve ayarlı. Gece uyku zor tutacak beni. Heyecan, sevinç, hüzün karmakarışık. Boğazdan geçeceğimizi bildiğinden, boğazın mavisine, martıların beyaz kanatlarına selam söylüyor benden.

En önemlisi Fatih'imizi göreceğim. Gıpta ediyor. Keşke hep beraber "yargılansaydık" diye hayıflanıyor. Fatih yakalanıp destanlar yaratarak tutuklanalı aylar oldu. Artık kendisine geldi. Yakalandığında yediği kurşunu çıkartmak için yapılan ameliyattan geriye kalan 30 dikişi çoktan alınmıştı. Yine güleç, yine sevecen, yine gözleri ışıl ışıl ve yine muzip. Yarın içimizi yine ısıtacaktı sımsıcak gülüşüyle. Gergin ve incecik dudaklarıyla gülecek, güç ve moral dağıtacaktı, yoldaşlarına avukatlara ve ailelere. Duruşma salonu önündeki koridor bir ana baba günü olacak, ardarda önce çiçek gibi giyinmiş kadın yoldaşlarımız; işte yanında ardında görünecekler. Fatih de onlardan epey sonra görünecek. Hayal ediyorum. İlk fırsatı kaçırmayıp öpeceğim Fatih'i. Bu öpüşme fasılları aylar ve yıllar boyu sürecekti. Taaa ki, taaki devrimcilerin ve tüm Türkiye halkının kalbine gömüldüğü son günlerine dek... cıvıltılı, duru dingin ve ortama hakim olan sesini duyacaktım.

Erkenden kalktık. Alelacele ayaküstü bir kahvaltı ve kapıaltı aramalarımız yapıldı. Kelepçeler vuruldu... Yıllarca taşıdığımız ve daha yıllarca taşıyacağımız onur bileziklerimiz.İHomurdanıyor, kelepçe vuran çavuşa "ne sıkıyorsun hemşerim..." Ringdeyiz, ziyaret günü, Sultanahmet'in kapısının hemen karşısındaki kahvehane zıngazınk dolu. Analar, babalar, eşler, nişanlılar, sevgililer, çolukçocuk... Gözleri buğulu, gözleri tedirginlikle kaygı ile bakıyor. Bir bir çıkıyoruz kapıdan. Başlarımız dik, göğsümüz kabarık, yüzümüz güleç. 10-15 kişi var Selimiye'ye gidecek. Artık alıştık, mahkemeye

ziyaret günü gidersek kahvedekiler bize biz de onlara elimizi dudaklarımızla götürerek öpücük atıyoruz. Analarımız, bacılarımız bizleri gerçekten sevip sayıyorlar. Hepsi birden aynı anda kahvenin camına üşüşüyorlar, "acaba bizimki var mı", "boşa mı geldik yoksa" dercesine... el sallıyorlar; Askerler G-3'leri doldurmuş, üstümüze doğrultmuşlar, yarım daire çizmişler arabanın arka kapısında. Ziyaretçilerle karşılıklı seslenişimizi önlemeye çalışıyorlar, tetikte olmayan sol ellerini kaldırıp indiriyorlar. Hepsi seçilmiş, semirmiş gerici askerler...

Arabanın motoru homurdanıyor. Arabanın içi pis tahtalardan yapılmış banklarla dolu. Oturmuyoruz, çömeliyoruz. Kuş gözü kadar delikten dışarıyı seyrediyoruz, bir daha göremeyecekmişiz gibi... Nasılsa asacaklar diyoruz, iyice doyuncaya kadar görelim istiyoruz. Dışarda insanlar tedirgin bakıyorlar arabaya. İçlerinden iyileri el sallıyor. Anlıyorlar. Bu manzaralara alışıklar. Hatta demokrat olduğunu sandığımız insanlar işaret ve orta parmaklarını V gibi yayıp "zafer" selamı veriyorlar etraflarına kuşku ile baktıktan sonra.

Ring ilerliyor. Önde eskort, inadına canavar düdüğüne basıyor. Ardımızda "güvenlik" timi. Konvoy şimdi Çemberlitaş'ta. Laleli, Topkapı derken çevre yolu. İşte boğaz. Nasıl özlemişiz. İçimizdeki hüzün kabarıyor. Geçmiş güzel günleri özlüyoruz. Boğazda yoldaşlarımızla buluşmamız, birlikte zevkle yudumladığımız çayları anımsıyorum. Ufak tefek esmer insanları ikide bir Stalin'e (İsmail Cüneyt) benzetiyorum. Ah! diyorum şöyle sabit yere dursalar da güzergahta hiç değilse dünya gözüyle bir kere daha görsem. Çoğu dışarda yoldaşlarımızın. Onlara özlem sınırsız... Arıyoruz onları... Kokularına bile hasretiz... Bizim yoldaşlık bağlarımızı dostluğumuzu, ideolojik temelde şekillenmiş bağlılığımızı ve karşılıklı güvenimizi, saygımızı, aşk derecesine varan sevgimizi kimse anlayamaz. Bazı şeyler anlatılamaz zaten, yaşamak gerek.

Anadolu yakasında ilerliyoruz. Selimiye'nin bahçesine girdik. 12 Eylül'ün İstanbul kalelerinden birine giriyoruz... Arabadan iniyoruz. Askerler telaşlı. Sanki dünya yıkılıyor. Salonun bulunduğu koridora ilk adımımızı attık. Heyecan dorukta. Metris takımı önceden gelmiş. Ziyaretçiler öbek öbek toplanmışlar. Aralarında birşeyler konuşuyorlar. Yüzümüzde yayılmış bir tebessüm var sevinçliyim. İçim yoldaşlarıma duyduğum sevgiyle dopdolu. İlerliyoruz, çevremizdeki askerler hava atmak için ve sanki kaçırılıverecekmişiz gibi döne döne yürüyorlar.

Fakat o ne birşeyler var bizimkilerde. Bir olağanüstülük seziyorum, sessizlikte. Yüzler asık, kızgın bakışlar far. Fatih'in yüzü sararmış başı hafifçe önde. Bizi görünce belli belirsiz gülümsüyor ama bu bizim şen,

neşeli, cıvıl cıvıl Fatih'imiz değil. Kafamda binbir türlü olasılık şerit gibi akıyor. Ne oldu, ne var, bu haliniz ne diyemiyorum. Yüzüm gölgeleniyor bir anda. Bir banka ilişiyorum. Fatih'e kaşgöz işaretiyle soruyorum "Ne var" gibilerden. Gözleri ölgün bakıyor. Fatih ağzını açarak A harfi yapıyor. Sonra heceliyor... Evet anlıyorum ATA MAN... Sonra ne olduğurnu da anlatıyor. Tam anlayamadım ama hissettim, kara haber tez ulaşırmış hissediyorum. Yeniden işaret ediyor, elini boğazına götürüp boğazlanma işareti yapıyor. Öldürülmüş diyor. Artık duyuyor, anlıyorum.

Kan beynime sıçrıyor. Korkunç bir üzüntü ve acı seline kaptırıyorum kendimi. O anki ruh halimi anlatmak gerçekten güç. Yiğit, yağız delikanlımız, Ataman'ımızı kaybettik. Başımdan kaynar sular boşalıyor sanki. Acı beynim ve yüreğim arasında mekik dokuyor. Sarsılıyorum. Ne zormuş meğer yoldaşlarımın ölümünü duymak. İçim çığlık çığlığa. Ataman geliyor gözlerimin önüne. Siyah saçları, esmer yüzü, kara ve kalın kaşları, kahverengi şimşek gözleri ile sevecen, yoldaşlarına karşı yufka yürekli yiğit delikanlımız. Yılların dostluğu, birlikteliği süslemiş anılarımızı. İstanbul'un Kartal'ı, Gülsuyu'su, Adana'nın proleterleri, emekçileri, Adana TİKB örgütü içinde sevgi halesi ile kuşatılmış, yiğit, usta, kıvrak zekalı partizan, tam bir örgüt adamı, şanına yaraşır tarzda son nefesini vermiş. Verirken sancağı bizlere bırakmış. Mapusta zordur ölümleri duymak, çok zordur. Bir beklemek, bir de ölüm haberi duymak zordur. Koyar adama evlat acısı gibi. Bağrımda bir değirmen taşı çöreklenmiş sanki, içim sıkılıyor, sıkılıyor...

Yıllardır yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmeyen bu yiğit (...) yüzlerce anısı canlanıyor şimdi hayalimde. Adana sokakları, ortak örgütlenen eylemler, bildiriler üzerine tartışmalar... insiyatifliliği, neşesi, espirileri ile sıcak gülüşü... O gerçek bir örgüt adamı idi. Örgüt adamı ruhu ile donanmıştı. O yüce Stalin'in tarif ettiği örgütüne, yoldaşlarına, halkına ve proletaryanın kutsal davasına bağlı bir partizandı. Örgütüne ve davaya sadıktı. O böyle olduğunu (...)'nin oluşumu ve sonraki savaş yıllarında defalarca kanıtlamıştı. Muhalefet saflarında koordinasyoncular, araştırma-incelemeciler, yuvarcılar ve trockist bozmaları uç verdiğinde bir avuç kalma pahasına örgütünü ve yoldaşlarını terketmemişti. İyi bir gemi kaptanı olacağını ispatlamıştı. Örgüt ruhu ile hareket ediyordu. Dostluklara, arkadaşlıklara kan bağlarına asla papuç bırakmazdı. 1981'in ortalarında henüz ölümle kucaklaşmadığı günlerde bu sınavı da başarı ile veriyordu Ataman. oportünist, bozguncu, korkak, örgüt iradesi yerine kendi ağalığını öne çıkaran ve zoru görünce kaçacak delik arayan, yılan gibi kıvrım kıvrım kıvrılan A.İ.'nin örgütten ve devrim davasından kaçmaya yüz tuttuğunu ve fare gibi girecek delik arama hazırlığı içinde olduğunu öğrendiği zaman asla yüz vermedi ona. Çağrılarına, hele gelin bir görüşelim yollu davetlerine şu

cevabı verdi. "Ben örgüt adamıyım. Ben (...)'liyim. Yoldaşlarım, örgütüm ve halkımın davası vardır ve bunlardır baki olan, kutsal olan. A. bir bireydir sadece, durumunu biliyor ve sezinliyordum, soysuz ve çirkin yolunda cehennemin dibine kadar gidebilir..." İşte bir partizanın örgüt kafası bu olmalıydı ve Ataman'ın şahadetinden önce bıraktığı mirasların başlıcalarından biriydi bu. Savaşta düşene bakılmaz, savaşta durulup arkaya dönülmez. Kim olursa olsun, dönen döner... Yürüyen de yürür yolunda... Korkusuzca ileri atıldı Ataman o dönemde de. Ataman yaşayacaktı. Ya ağabeyisi ya o, sonraları tamda Troçki cephesinden Stalin gibi bir usta (...) saldırabilecek kadar alçalan kaçkın? Ataman ölümü kucaklayarak yaşayacak. A. mültecisi ise Fransa'nın yumuşak karnında Yunus Doğan mahlasıyla Troçki yamaklığı yaparak her gün ölecek. Tarihe Ataman işkencede öldürüldü, ser verdi, sır vermedi diye geçecek, yiğitliği ile anılacak; A.l. ise "...Bir zamanlar iyiydi ama..." "Evet ama" dan sonrasını istediğiniz olumsuzlukla doldurabilirsiniz. Ah Yunus Doğan aahh... Sen kim Stalin'e dil uzatmak kim? Kayalara kötü bindirmişsin... (...)'nin uzak görüşlülüğü bir kez daha doğrulanıyor, bir kez daha kanıtlanıyor, iyiki doğru bir öngörüyle defedilmişsin örgütümüzden. Zaten yıllardır bir kanbur gibi duruyordun sırtımızda. Şimdi bütün iyi niyetli ve gönlü devrimden yana olan herkes senin için "İyiki (...) bunu atmış" diyecek. Sen bizim ML kadro politikamızı bir kez daha doğrulamış oldun. İşte hayat böyle "Yunus Doğan" nam-ı diğer efendi... Sınıf mücadelesinin azgın fırtınaları, seni nereye fırlattı, bizi nereye getirdi. Osman, Fatih ve İsmail senden nefret ederek şehit düştüler. Ataman da öyle. Ama sen karşı-devrimci bir mültecisin ve hep öyle asalak kalacaksın.

Anılarımdan sıyrılıyorum. Ziyaretçiler Ataman'ı konuşuyor. Yiğit ve başeğmez onurlu insan, saygıdeğer demokrat ve anti-faşist insan, avukatımız İbrahim Açan öfke yüklü, elinde çantası, sırtında cüppesi volta atıyor. Yüzündeki tek bir hat bile kıpırdamıyor. Kimbilir nasıl üzülmüştür. Mermerden bir rakkas gibi, bir o yana bir bu yana gidip geliyor. Duruşma salonuna çağrılıyoruz. Mübaşirin metalik sesi çınlıyor. Kısa, bodur bir adam. "Fatih Öktülmüş ve arkadaşları..." Herkes üzgün kadın yoldaşlarımızın gözleri yaşlı, hepsi tanır Ataman'ın yiğitliğini. Bilir herkes Ataman'ın (...) ipliğinden dokunmuş (...) hamurundan yoğrulmuş olduğunu.

Gidip oturuyorum Fatih'in yanına. Elini elime alıyorum, parmaklarımız tarak gibi geçmiş birbirine sımsıkı... O büyük insanın gözleri dolu dolu. Sesi titriyor. henüz heyet girmemiş içeri. İçimiz hınç dolu... İçimiz hınç dolu öfke dorukta, isyan ateşi harmanlanıyor yüreğimizde...

Soruyorum:

- "Nasıl olmuş?"

- "İşkencede"

"Nerede?"

- "Kartal Soğanlık karakolunda"

Devam ediyor Fatih "İlk haber kızlara gelmiş. Ben de onlardan duydum Çok sayıda kırığı varmış, hastaneye kaldırmışlar, öleceğini anlamış galiba, slogan ata ata ölmüş hastahane koridorlarında..."

Gözyaşlarım içime akıyor. Fatih'in elini daha bir sıkıyorum. İkidebir "vay bee" diyorum. Biraz şaşkınım. Büyük bir sessizlik hakim. Önceki duruşmalarda ortalığı kaynatırdık. Gürültümüz taa dışarı taşardı. Ölümün verdiği acı ve suskunluk hakim salona. Katip Ali yerini aldı. Bizlere çok yardımı dokunan Sivas'lı anti-faşist katip Ali. Bir şeylerin olduğunu o da hissediyor. Kaşı ile soruyor çaktırmadan "ne oldu?" Şimdi anlarsın diye fısıldıyoruz. Bu iyi insan sonra bir trafik kazasında ölecekti. Az tiyö getirmedi bize bu katip arkadaş. Suskunuz, he kesin başı önde sanki herkes içinden Ataman'a söz veriyor. Sanki herkes bir saygı duruşunda. Fatih'le kısaca konuşuyoruz, suç duyurusunda bulunacağız. Birazcık sertleşeceğiz ama kendimizi attırmak istemiyoruz heyete. Zaten fırsat kolluyorlar.

Heyet yerini alıyor. Kimlik yoklamasına geçiliyor. Herkes tamam. Önce Fatih söz istiyor, mahkeme heyeti ısrarla geri çeviriyor. Duruşmanın sonunda söz vereceğini söylüyor. İkna olmuyoruz. O anda İbrahim AÇAN söz istiyor, kalkıyor. Sesi titrek, ağlamaklı. Dokunsan ağlayacak o koca çınar. Başlıyor konuşmaya:

"Bu davanın aranan sanıklarından Ataman İNCE işkencede öldürülmüştür...."

Anlatıyor olayı. Yarıda kesiyor duruşma yargıcı.

- "Efendim bizi ilgilendirmez SYNT komutanlığına başvurun"

- "Hayır, sizi ilgilendirir, bu dosyanın sanığıdır, kimi kime şikayet edeceğiz. Suçu işleyen merci aynı zamanda şikayet merci olmuştur."

- "Oturun yerinize efendim."

- "Oturmayacağım, bu memlekette sizinki kadar anti-demokratik bir mahkeme tanımadım, görevinizi yapın."

- "Size oturun dedim, bizi ilgilendirmez."

-"Oturmayacağım, zapta geçin, suç ortağı oluyorsunuz..."

O sırada diğer avukatlardan homurtular yükseliyor. Fitili ateşledi İbrahim Açan..Ailelerimiz homurdanıyor. Bizler yerimizde duramıyoruz. O sırada salon inzibat subayı bir asteğmen arkadan yanaşıyor İbrahim Beye.

Cüppesinin omuzundan tutarak geriye doğru çekmeye çalışıyor. Hepbirden haykırıyoruz... İbrahim Açan bağırıyor.

- "Çek elini!... Ben bir hukukçuyum, tutamazsın cüppemden..."

Haykırıyor. Asteğmenin bileğini tutuyor. Ayaktayız artık.

Duruşma yargıcı çekiniyor, ürküyor, asteğmene emir veriyor.

- "Geri çekil oğlum sen karışma"...

O anda Fatih'le hemen karar alıyoruz. Avukatları atmaya yeltenirlerse slogan atıp protesto ederek çıkmaya karar veriyoruz. Fakat şimdi asıl hedef tutanağa geçirtmek. Fatih söz istemeden ayağa kalkıyor.

"Tutanağa geçirilmesini istiyoruz. Arkadaşımız Ataman İNCE işkencede öldürüldü. Suç duyurusunda bulunuyorum. Yoksa suç ortağı olursunuz."

Yargıç Tarık SENKERİ nihayet geri adım adıyor.

Katibe sesleniyor... "Yaz oğlum"

Tutanağa bir şey geçirtmek aslanın ağzında o günlerde. Mücadele etmezsen geçirtemezsin. Yiğit, vefakar ve fedakar avukatlarımız ve bizler bir cephedeyiz. Savaş sürüyor; karşı cephede heyet var. Taşlar ustalıkla düşünülerek oynanıyor. Duygusallığa yer yok. Amacımıza ulaştık. Tutanağa kapı gibi geçirttik. Ataman'ın öldürüldüğünü. Aradan aylar geçince göstermelik bir dava açılacak ve Ataman'ın katilleri, sözde cezalara çarptırılacaklardı. Ama asıl ceza ilerde gelecek, bekleyin ve görün. Herkes nasibine düşeni alır elbet.

Duruşma bitiyor, öpemiyorum bile Fatih'i. Onlar Metris'in yolcusu, biz Sultanahmet'in. Arabada zıpkın yemiş gibi oturuyoruz. Dişler kenetli, yumruklar sıkılı... Her birimiz birer öfke yumağı... araba ilerliyor. Boğaz bugün ne kadar kötü... Sanki hava kararmış gibi... Cezaevinin önündeyiz, arabanın homurtusu kesiliyor, nihayet iniyoruz, aranıyoruz ve içerdeyiz işte... Doğru yanına varıyorum, on kişilik küçük bir 4x3 m ebadında bir koğuşta kalıyoruz. Usulca giriyorum içeri. Yüzüm sarıya kesmiş. Bir şeyler var, anlıyor.

- "Ne oldu?"

- "Sorma, acı haber var."

Küçücük bir rahlede çalışıyor. Bir arkadaş orta yerde salata yapmakla meşgul. Herkes iyi haberler bekliyor ama anlıyorlar... Koğuş sessizleşti aniden.

- "Söyle yahu ne oldu?" Diyor.

- "Sıkı dur, kendini hazırla"

Yüzü alı al, moru mor oluyor. Pür dikkat dinlemeye hazır, acılara alışık ve dingin...

- "Ataman'ı kaybetmişiz, işkencede öldürmüşler..."

Dondu kaldı. Elindeki tükenmez düştü yere. Tek ses yerde yuvarlanan kalemin tıkırtısı.

Karşısına oturuyorum. Bağdaş kuruyoruz, onun yatağındayız. Elleri dudakları titriyor. Gözlüklerinin altındaki gözleri buğulanıyor. Başı öne eğik, acı içinde kıvranıyor... Gözündeki tik artmış...

Hücrede P.ci arkadaşlar var. Onlarla ortak komünüz o günlerde. Yanı başımda yatanla konuşuyorum, onlara gelen haberleri iletiyorum. Bir süre sonra ve hepimizin yüreği bu kez Süleyman Cihan için yanacaktı. Anma yapmayı öneriyorum. Akşam hücrelerde anmalar yapılıyor. Yumruklarımız havada, sıkılı. İçimiz hınç, kin, nefret dolu. İçimizden bir kez daha söz veriyoruz yağız komünist Atamana.

- "Sana ve ideolojine layık olacağız..."

Sen rahat uyu canımız, ciğerimiz, yoldaşımız. Omuzumuzdaki yükün ağırlığının bilincindeyiz. Bayrağın düşmedi, düşmeyecek diyorum.

Uykusuz karanlık bir geceye daha giriyoruz. Yattım, hayalimde Ataman, her yerde Ataman. Pencerenin pervazında, gökyüzündeki tek tek yıldızlarda, soluduğumuz nefeste. Ataman son görevini yapıyor ve bizim ruhumuzu bir kez daha bileği taşına vuruyor.

Gece karanlık, zifiri, kopkoyu, simsiyah bir karanlık. Karanlığı yırtan tek çığlık gibi dışarıdaki (...)'nin savaşı. O çığlık büyüyecek. Eminiz bundan. Güvenliyiz. Ama acılı da...

YENİ ANAYASA TASARISI; 12 EYLÜL'DEN BU YANA ÇIKARTILAN (...) YASA VE UYGULAMALARA MEŞRUİYET KAZANDIRMA VE SÜRDÜRME ÇABASI...

Yeni Anayasa tasarısı kısa süre önce açıklandı.. Ve "demokrasiye dönüş" üzerine yayılan hayallerin gerçekdışılığı ve aldatıcılığı bir kez daha açığa çıktı. Anayasa tasarısı, gidişin "demokrasiye doğru" olmadığını, 12 Eylül'den bu yana (...) karşı-devrimin attığı adımlara anayasal bir statü kazandırılmak istenildiğini göstermektedir. Çıkartılan (...) yasalar ve devlet kurumlarında yapılan düzenlemeler Anayasa ile teminat altına alınmaktadır.

12 Eylül'den bu yana yapılan (...) yasa değişiklikleri ve uygulamalar ile demokratik hak ve özgürlüklerin kağıt üzerinde kalan son izleri de silinmişti. Şimdi işçi sınıfı ve halk için siyasal özgürlüğün kırıntısının bile bulunmadığı bir Anayasa ile pekiştirilmektedir. İşbirlikçi tekelci kapitalistler ve toprakağalarının 12 Eylül öncesi isteyipte gerçekleştiremedikleri ne varsa, yeni Anayasa'da onların istekleri doğrultusunda çözümleniyor.

Anayasa tasarısında düşünce özgürlüğü tümüyle yokedilmektedir. Yasaklama komünist ve devrimci düşüncelerin açıklanmasıyla sınırlı değildir. Kapsamı çok daha geniştir. Komünist düşüncelerin açıklanması ve komünistlerin örgütlenmesi özel hükümlerle yasaklanmıştır. Bunun dışında getirilen yasaklama ve kısıtlamalar rejime karşı en küçük kıpırdanmayı dahi bastırmaya yöneliktir.

"Düşünceyi açıklama ve yayma özgürlüğü" başlığı altında ifade edilen 25. madde;

"Herkes düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklama veya yayma hakkına sahiptir."

diye başlıyor. Hemen altından ise, bununla taban tabana zıt cümlelerle devam ediyor:

"Bu özgürlüklerin kullanılması, suçların önlenmesi, suçluların cezalandırılması, başkalarının şöhret veya haklarının, özel ve aile hayatlarının ve meslek sırlarının korunması, devlete ait gizli bilgilerin açıklanması, ekonomik hayatı etkileyecek gerçekdışı veya zamansız haberlerin önlenmesi, yargılama görevinin amacına uygun olarak yerine getirilmesi ve gençliğin zararlı akım ve davranışlardan korunması amacıyla da sınırlanabilir."

Hakim sınıflar tek bir yaprak kıpırtısına dahi tahammülsüzdürler. (...) diktatörlüğe muhalif hiçbir düşüncenin açıklanmasına olanak tanımayan bu madde "basın hürdür ve sansür edilemez" diye başlayıp basın üzerine kapkara bir perde çeken 28. madde ile tamamlanmaktadır.

"Devletin iç ve dış güvenliğini, ülkesi ve milletiyle bütünlüğünü tehdit eden ya da suç işlemeye, ayaklanma veya isyana teşvik eder nitelikte olan veya devlete ait gizli bilgilere ilişkin bulunan her türlü haber ve yasağı, hangi sıfatla olursa olsun, yayınlanması amacıyla başkasına verenler ve bunları aynı amaçla basanlar ve bastıranlar, dağıtım gerçekleşmese bile, bu suçlara ait kanun hükümleri ile sorumlu olurlar."

Bu iki maddeyi okuduktan sonra, ilk akla gelen soru şu oluyor. Geriye ne kaldı? Halka karşı girişilecek yeni bir siyasal saldırıya, 24 Ocak kararları gibi ekonomik baskı ve sömürünün daha yoğunlaşmasını getirecek kararlarına karşı emekçi halkın önceden uyarılması, (...) diktatörlüğün yüzünü açığa çıkartıcı bir yayın, kokuşmuş düzenin pisliklerinin sergilenmesi yasaklanıyor.

Bu maddelerle komünist ve devrimci düşünce, devrimci yayınların basım ve dağıtımı yasaklandığı gibi, tüm basım organları üzerinde bugün olduğu gibi koyu bir sansür; yasaklama, kapatma ve cezalandırma politikasının sürdürülmek istendiğini göstermektedir.

Bu maddelerde, (...)'in demagojik yüzü ve hemen onun altında tüm (...) görünen gerçek yüzü, birbirinin peşisıra pervasızlıkla sergilenmektedir.

25. maddede, "düşünce yayma özgürlüğü... gençliğin zararlı akım ve davranışlardan korunması amacıyla da sınırlanabilir" deniliyor.

12 Eylül öncesinde ve 1960'lardan bu yana gençlik toplumun en dinamik kesimlerinden biri olma özelliğini daha çarpıcı biçimde ortaya koymuştur. Gençliği devrimci düşünceler sarmış, mücadelesi anti-emperyalist, anti-faşist, anti-revizyonist bir çizgide ilerlemiştir. Gençlik ülkedeki anti-faşist mücadeleye aktif bir şekilde katılmış ve desteklemişti. Gençlik sosyalist düşünceye yaygın bir sempatinin olduğu, halkın bilinç ve örgütlenme düzeyi en yüksek kesimlerinden birisiydi.

Özel bir hüküm getirilmesi bu nedenledir. Getirilen hükümle bu yöndeki gelişim, gençliğin gelecekte faşizme, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve revizyonizme karşı mücadeleye aktif bir şekilde katılımı durdurulmak, engellenmek isteniyor.

Yeni anayasa tasarısı ile işçi sınıfı ve emekçi halka siyasal faaliyetinin bütün yolları tıkanmaktadır. Komünist ve devrimci örgütlenme ve çalışma tümüyle yasaklandığı gibi, ekonomik, demokratik düzeydeki örgütlenmelere de siyaset yasağı konulmuştur. Bu örgütlerin ekonomik mücadeleyi dahi yürütmeleri engellenmektedir. Aralarında dayanışma yasaklanmıştır ve her an kapatılma tehdidi altındadırlar. İşçi sınıfı ve emekçi halka tanınan tek siyasi faaliyet hakkı, beş yılda bir hangi hakim sınıf partisini seçeceğini belirleyip oy kullanmaktır.

Tasarıda işçi sınıfının tüm demokratik sendikal hakları gaspedilmektedir. Bu tasarı, faşist burjuvazinin işçi sınıfı mücadelesinden duyduğu korkuyu gösteriyor. Bir daha 12 Eylül öncesi karabasanlar yaşamamak için, işçi sınıfının örgütlenme ve mücadelesini baltalayıcı en ayrıntı maddeler dahi bu tasarıya sokulmuştur.

Sendikalara siyaset yasağı konulmuştur ve her an kapatılma tehditi altındadırlar. Hak grevi, dayanışma grevi, siyasi grev, genel grev işyerinde her türlü direniş yasaklanmaktadır. Ekonomik taleplerle ilgili olarak da grev süresi 60 gün ile sınırlanmakta, bu süre sonunda işveren çalışma bakanlığına başvurduğunda anlaşmazlığın YHK'nca çözümlenecceği hükme bağlanmaktadır.

Bu, işçi sınıfının en önemli mücadele silahlarından grev hakkının gaspedilmesi, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesinde dahi, pazarlık gücünün kalmaması demektir. Kanemici işbirlikçi tekelci kapitalistler, yarattıkları sömürü cennetini sürdürmek istemekte, işçi sınıfı kurdun önüne eli kolu bağlı bırakılmaktadır.

Tasarıda en çok 10 işçi çalıştıran küçük işyerlerinde toplu iş sözleşmesi ve grev yasaklanıyor. Bu hükümle, işçi sınıfının örgütlenme ve mücadelesine ağır bir darbe vurulmak isteniyor.

Ülkemizde sanayileşme geridir ve küçük ölçekli işletmeler çoğunluktadır. Ülkemiz ortalamasında her 100 işletmeden 88'i 10 veya daha az işçi çalıştırmaktadır. (DİE) buralarda çalışan işçilerin büyük bir çoğunluğu asgari ücretle, hatta daha düşük ücretlerle ve sigortasız çalışmaktadırlar.

İşçi sınıfının önemli bir gücü örgütlenmeden yoksun bırakılarak zayıf düşürülmeye, ağır ekonomik sömürü ve insanlıkdışı çalışma koşullarına mahkum edilmeye çalışılıyor.

Getirilen yasaklamalar bunlarla da bitmiyor. Faşist burjuvazinin geleceğini teminat altına alabilme kaygısıyla, bir anayasa ile hiç ilgisi bulunmayan maddeler tasarıya sokulmuştur.

Sendikaları zayıflatmak için aidat ödemede check-off sistemi kaldırılmıştır. Greve katılmayanların çalışabilmeleri, yani grev kırıcılığı anayasal bir hak haline getirilmiştir. İşçilerin grev ve toplu sözleşmelerde ileri haklar alması peşin olarak yasa ile sınırlanmaktadır. Ve lokavtı bir hak olarak belirleyen dünyadaki tek değilse bile birkaç anayasadan birisidir bu.

Tasarıyla köylüler üzerindeki yarı-feodal baskı ve sömürünün sürdürülmesi öngörülmektedir. Toprakağalığı sistemi korunmakta, toprak reformu üzerine uçurulan demagojik balonlar patlamaktadır.

Sözde önce devlete ait boş topraklar, ardından yine devlete ait tarıma elverişli hale getirilebilir topraklar dağıtılacaktır. Daha sonra da, özel mülkiyete ait olup işletilmeyen ya da verimsiz işletilip kamulaştırılmış olan toprakların dağıtılması öngörülüyor.

Bunun ipe un sermc politikası olduğu ve 12 Eylül sonrasında ye-

niden gündeme getirilen "Toprak Reformu" demagojisinin ilerde tekrar indirilmek üzere rafa kaldırıldığı görülmektedir.

Tasarıyla memurların da sendikalaşma hakkı ve siyasi faaliyette bulunmaları yasaklanmıştır.

Anayasa tasarısının 18. maddesiyle, milyonlarca işsiz, daimi işi olmayan veya gelir düzeyi düşük emekçiler, sürekli olarak özgürlüklerinin gaspedilmesi tehditi altında bırakılmaktadırlar. Bu madde, tasarıya damgasını vuran faşist hukuk mantığının en belirgin örneklerinden birisidir. Maddenin gerekçesi aynen şöyledir;

"Serseri terimi muntazam ve normal geçim kaynağından mahrum ve meskeni bulunmayan kimseleri ifade eder. Bir serserinin suç işleme ihtimali diğer kişilerden çok daha yüksektir. Bunlar kendi hallerine bırakıldıkları takdirde toplum için devamlı bir tehlike ve tehdit teşkil edeceklerdir."

Serseri sözcüğü yanıltıcı olmasın. Burada hedeflenenler, bu düzenin tortusu lumpen-proletaryanın dışında geniş emekçi yığınların bir kesimidir. Çünkü ülkemizde, "muntazam ve normal geçim kaynağından mahrum" tanımına giren milyonlarca emekçi vardır. DPT rakamlarına göre 5.5 milyon kişi, OECD'ye göre 6.7 milyon kişi bu tanıma girmektedir. Tarımda 970.000, inşaat sektöründe 350.000 kişi mevsimlik işçi olarak çalışmaktadır; yani, "muntazam geçim kaynağına sahip" değildir ve tasarıya göre, "suç işleme ihtimali en yüksek" diye nitelenen ve "özgürlüğü kısıtlanabilecek" olan bu kitledir.

Ağır baskı ve sömürü altında olan bu kitlenin içinde devrimci mücadeleye katılma oranı yüksekti. 12 Eylül sonrasında 1 Mayıslar öncesinde gecekondu semtlerindeki kahvelerden yüzlerce emekçi gözaltına alınıyor, seyyar satıcılara karşı saldırı politikası izleniyordu. Şimdi bu uygulamalara Anayasa ile meşruiyet kazandırılarak milyonlarca emekçi, her an, hiçbir gerekçe gösterilmeden özgürlüğü gaspedilme tehdidi altında bırakılıyor.

Anayasa tasarısında, "tüketicinin korunması", "tekelleşmenin önlenmesi", gibi faşist demagoji örneği maddeler de bulunmaktadır. Ki, sonuncusu Nazi partisinin programındaki benzer maddeyi hatırlatıyor. İzlenen ekonomik politikanın tekelci sınıf özü, tekelleşmeyi hızlandıran sonuçları ortadadır. Demagoji ile, tasarının işçi sınıfı ve halka karşı azgın bir saldırı olduğu gerçeği gizlenmek istenmektedir.

Diğer demagoji örneği de, komünist örgütlenmenin yasaklandığı maddede faşist partilerin kurulmasının da yasak olduğunun belirtilme-

sidir. (.....) iktidardayken, işçi sınıfı ve halka karşı dizginsiz bir siyasal terör, (...) bir ekonomik sömürü uygulanırken, devletin her kurumu yeni baştan şekillendirilip bütün kurumlarıyla halka karşı açık saldırı örgütü haline getirilirken ve bu tasarıyla bu uygulamalara meşruiyet kazandırılmak istenirken, bundan gülünç ve daha sahte ne olabilir?

YENİ ANAYASA TASARISI İLE DEVLET, KOMÜNİST VE DEVRİMCİ HAREKETLERE, İŞÇİ SINIFI VE HALKA KARŞI SALDIRGANLIĞI ARTIRILMIŞ " AÇIK BİR SAVAŞ ALETİ " OLARAK ÖRGÜTLENMEKTEDİR.

Devletin yapısı, kısmi değişikliklerle, 12 Eylül sonrası biçimlendirilişine uygun olarak korunmaktadır. Hakim sınıflar iktidarlarını gizleyen incir yaprağını da geriye çekmişler, generaller ve üst seviyedeki bürokratlardan, en sadık, denenmiş adamlarından oluşan kurumlarla ve "ekonomik, sosyal konsey"de olduğu gibi bilfiil katılarak daha dolaysız, doğrudan bir yönetime geçmektedirler. İşbirlikçi tekel kapitalistlerin ve toprakağalarının sınıf egemenliği, (... ...) diktatörlüğü olanca çıplaklığı ile ortaya çıkmıştır.

"Rejimin sivilleşmesi" üzerine yürütülen propagandaların da sahteliği ve aldatıcılığı açığa çıkmaktadır. Kenan Evren ve diğer (...) generaller üniformalarını çıkartıp, Cumhurbaşkanlığı ve Devlet Danışma Konseyi koltuklarına oturma hesabı içindedirler. Ayrıca ordunun siyasi hayata müdahalesi meşrulaştırılmakta, MGK iç ve dış politikada en önemli konularda "emredici" yetkilerle donatılmaktadır.

Tasarıda yürütme güçlendirilmekte, kendi içinde daha merkezi hale getirilmektedir. Cumhurbaşkanlığı kurumunun yetkileri olağanüstü arttırılmıştır. Devlet, yukarıdan aşağıya tüm kurumlarıyla "güçlü lider, güçlü devlet" (...) şiarına uygun bir yapıda biçimlendirilmektedir. Yürütme gücünün başındaki Cumhurbaşkanlığı kurumu, "Führer" ve Savcılar Yüksek Kurulu, Danıştay, Devlet Danışma Konseyi, TRT, Devlet Denetleme Konseyi, Türk Dil Akademisi üyelerinin tamamı veya büyük bir kısmını atama yetkisi Cumhurbaşkanına verilmiştir. Bazı hallerde Cumhurbaşkanı Başbakan'ı azledebilecek ve parlamentoyu feshedebilecektir. Olağanüstü hallerde kanun gücünde kararname çıkarabilme yetkisi tanınmaktadır.

Yeni Anayasa tasarısında hükümetin de yetkileri arttırılıp, halka

karşı saldırı kararlarını daha kolay alabilmesinin yolları açılmaktadır. Hükümet de Cumhurbaşkanıyla birlikte "olağanüstü hal" ilan edebilecek, kanun gücünde kararname çıkartabilecektir. İçişleri Bakanına bazı hallerde bir siyasi partiyi feshetme ve idari organları ve üyelerini geçici olarak görevden alma yetkisi tanınmıştır.

Parlamento ve siyasi partilerin işlevleri iyice sınırlanmaktadır. Askeri müdahaleye meşruiyet kazandırılmış ve Milli Güvenlik Kurulu'nun (MGK) yetkileri arttırılmıştır. MGK ile ilgili 134. madde şöyledir:

"Devletin varlığı, bağımsızlığı, ülkenin bütünlüğü ve bölünmezliği ve toplumun huzur ve güvenliğinin korunması için alınacak kararlar, Bakanlar Kurulu için uyulması gereken tavsiye niteliğindedir." (abç)

Görüldüğü gibi, iç ve dış politikayla ilgili tüm temel konularda MGK, siyasi hayata doğrudan müdahale edecektir.

Yürütmeyi güçlendirici yeni kurumlar oluşturulmuştur. Devlet Danışma Konseyi, Devlet Denetleme Konseyi, korporatif tarzda örgütlenen Ekonomik-Sosyal Konsey ve YHK.

Bu kurumlar ve diğer bazı tedbirlerle hakim sınıflar halka karşı saldırı güçlerini arttırıyor, 12 Eylül öncesinde olduğu gibi siyasal bir kriz durumunda saldırı gücünü koruyabilecek ve arttıracak bir mekanizmayı kurmaya çalışıyorlar. Devrimci hareketin yüksekliği ve bunun bir sonucu olarak hakim sınıflar arasındaki çelişkilerin alabildiğine keskinleştiği koşullarda parlamentonun kilitlenmesi, hükümet değişikliklerinin birirını izlemesi gibi durumları giderecek, iç çelişkilerini devrime karşı saldırıyı zayıflatmayacak tarzda tutmayı amaçlayan tedbirler getiriliyor. Böyle hallerde parlamento tümüyle geri plana itilecek veya feshedilecek; Cumhurbaşkanı, hükümet ve MGK, Devlet Danışma Konseyi, Ekonomik ve Sosyal Konsey geniş yetkilerle yönetimi tüm yönleriyle fiilen üstleneceklerdir.

Anayasa tasarısının işçi sınıfı ve halka karşı saldırısı bunlarla da sınırlı değildir. Ekonomik ve siyasal kriz koşullarında "olağanüstü hal" ilan edilecek, kısıtlı haklar da askıya alınıp angarya zorunluluğu getirilebilecektir.

Hakim sınıfların 12 Eylül öncesinde sözünü etmekten ileri geçemedikleri (...) DGM'ler kurulacaktır.

"Yasama Hakkı" gaspedilmekte, idamların yerine getirilmesi kolaylaştırılmakta, bugün uygulandığı gibi, komünist ve devrimcilerin "kaçmaya teşebbüs etti", "isyan", "karşı koyma" vb. gerekçelerle katledilmesi meşrulaştırılmaktadır.

Bu tasarıda halka karşı dizginsiz bir saldırının olmadığı tek bir madde, tek bir cümle yoktur. Devrimci örgütlerin ağır darbeler yedikleri, kitlelerin suskun bir bekleyiş içinde olduğu, devrimin geçici bir yenilgi aldığı bugün (...) karşı-devrim, yaşanılan dönemi kısmi değişikliklerle anayasa ile meşrulaştırmak ve sürekli kılmak istemektedir. Bu tasarı da göstermektedir ki, (...) diktatörlük ele geçirdiği mevzileri kendiliğinden terketmez. O, ancak mücadeleyle geriletilebilir, bu mevzilerden mücadeleyle sökülüp atılabilir, yenilgiye uğratılır.

Bu anayasa taslağının her maddesine 12 Eylül öncesi devrimci dalganın kabardığı dönemin korkusu sinmiştir. Hakim sınıflar bir daha 12 Eylül öncesini yaşamamak için o dönemde düşünüp de gerçekleştiremedikleri birçok (..) yasayı, anayasa ile de teminat altına alarak bir bir çıkartıyorlar.

Ama boşuna!.. 15-16 Haziranlar, DGM, Tariş direnişleri unutulmadı! Devrimci dalganın kabardığı günler, kitlelerin coşkun dalgalar halinde ilerleyişi, sloganların uğultusu, devrimin silah tarrakaları unutulmadı! İşçi sınıfı ve emekçi halkın bilincinde, yüreğinde yaşıyor!

Mücadelenin yeniden yükseleceği günler çok uzak değildir! Ve bu kez eskisinden kat kat daha güçlü olarak, daha bilinçli, daha büyük öfke ve kazanma azmiyle dolu, revizyonizmin ve reformizmin barikatlarını kırıp parçalayarak, sömürü ve zulüm düzenini yerle bir etmek için ilerleyecektir!

İşte o zaman nasıl 12 Eylül öncesi birçok (...) yasa işçi sınıfı ve halkın fiili itaatsizliği ile işlemez hale geldiyse, aynı sonuçla karşılaşacaksınız! Ve bu kadarla da kalmayacak!.. Devrim, sizin (....) iktidarınızı (...) diktatörlüğünüzü paramparça edecektir!..

ASKERİ (...) CUNTA, GÜNDEN GÜNE BÜYÜYEN BİR DİZİ İÇ VE DIŞ SORUNLA KARŞI KARŞIYADIR.

Askeri (...) rejim bugün kendisinin göstermek istediği gibi güçlü değildir. O, 12 Eylül'den bu yana çeşitli başarılar kazanmıştır, fakat bugün bir dizi iç ve dış sorunla karşı karşıyadır. Bunların birçoğunu çözebilmek bir yana, bu sorunlar günden güne ağırlaşmaktadır.

Askeri (...) diktatörlük, 12 Eylül'le birlikte (...) bir karşı-devrimci terör estirerek günden güne kabaran devrimci dalgayı durdurdu, geriletti. Devrimci yükselişle dağılmaya yüz tutan devlet otoritesi

yeniden kuruldu ve (... ...)mekanizması güçlendirildi. Yüzlerce (...) yasa çıkartıldı. işçi sınıfı ve emekçi halkın siyasal hak ve özgürlükleri gaspedildi. Kölece çalışma ve yaşam koşullarına mahkum edildiler.

Cunta, 12 Eylül sonrasında devrimci örgütlere ağır darbeler vurdu. Anti-faşist örgütlerden bazıları faaliyetlerini sürdüremez hale geldiler. Revizyonizm ve oportünizm (...) diktatörlüğün baş yardımcısı oldu, tasiyeci görüşler yaygınlaştı ve önemli devrimci güçler atıl hale getirildiler.

Bunlar 12 Eylül'den bu yana askeri (...) cuntanın kazandığı başarılardır ve günümüzde bunları pekiştirmeye çalışıyor. Fakat o bir dizi sorunla karşı karşıyadır ve devrimci mücadeleyi geliştirerek ileriye doğru yeni adımlar atması önlenebilir.

12 Eylül sonrasında faşizmin, revizyonizmin ve oportünizmin ortak çabaları, (....) karşı-devrimci saldırı, devrimci faaliyetin tümüyle durdurulmasına, ortadan kaldırılmasına yetmedi. Komünist örgütün çalışmaları hiçbir zaman kesintiye uğramadı. Anti-faşist örgütlerin bazıları da kesintili ve yöresel de olsa faaliyetlerini sürdürdüler. Birçok örgütün tabanında tasfiyeci şeflere rağmen devrimci çalışmayı sürdürme yönünde güçlü bir istek de her zaman varoldu.

Askeri (...) diktatörlük, komünist ve devrimci örgütleri yoketmek istek ve iddiasında idi. (...) generaller, devrimci hareketin "köklerini kazıyacağız" diyorlardı. Bu amaçla hiçbir çabayı da esirgemediler. Dışarda katliamlar birbirini izler, dizginsiz bir terör fırtınası estirilir, komünist ve devrimciler yokedilmeye, teslimiyete sürüklenmeye çalışılırken, zindanlarda da onların siyasi varlıklarını yoketmek için (...) askeri disiplin ve eğitim uygulanmak isteniyordu. Zindanlarda da olsa, onbinlerce komünist ve devrimcinin varlığı onlar için bir korku kaynağı idi. Uygulanan Nazi yöntemleri ile birkaç yönlü sonuç alınması amaçlanıyordu: Zindanlardaki komünist ve devrimcilerin siyasi varlıkları yokedilerek mücadeleyi terketmiş yılgınlar ordusu yaratmak; etkileyebildiklerini (...)'in safına kazanmak; bu yılgın ve dönekleri (... ....) gönüllü propagandacıları olarak kitlelerin arasına salmak, kitlelere gözdağı vermek ve yılgın unsurların "süngerin suyu suyla emmesi" örneği revizyonist görüşler üretmelerini veya bilinen limanlarına doğru yelken açmalarını sağlamak.

Askeri (...) cuntanın bu politikası bazı yerlerde başarı kazandıysa da, birçok yerde uygulanamadı. Elazığ, Erzurum ve özellikle İstanbul hapishanelerinde direnişle karşılaştı, saldırılar her seferinde püskürtüldü. İstanbul hapishaneleri uzun süreli açlık grevlerine, protesto eylemlerine, aktif karşı koyuşlara sahne oldu. İstanbul hapishaneleri 12 Eylül sonrasında direniş destanlarının yaratıldığı alanlar olmuştur.

Bugün (...) generaller devrimci hareketin "kökünü kazıyamayacaklarını" anlamış durumdadırlar ve bunu itiraf ettiler.

Askeri (...) diktatörlük darbeden kısa bir süre sonra kitle eylemlerini kontrol altına alabildi. Bunda temel etken, bugün revizyonistlerin o günlerde "arkana bakmadan kaç" taktiğinin uygulayıcısı oportünistlerin göstermek istedikleri gibi, "generallerin rollerini çok iyi oynamaları" ya da kitlelerin daha önceden böyle bir deneyi yaşamamış olmaları değildi. (...) karşı devrimin azgın saldırıya geçişi, revizyonizmin ve oportünizmin firarı ile ve devrimci saflarda yaydıkları yılgınlık zehirinin yarattığı etkilerle birleşti. Askeri (...) cuntanın 12 Eylül'deki kolay başarısı bunun sonuncudur.

Fakat cunta, proletarya ve emekçi kitlelerde 12 Eylül öncesinin devrimci anılarını yokedememiştir. İşçi sınıfı ve emekçi halk, 12 Eylül öncesi sahip olduğu ve bugün kaybettiği siyasal ve ekonomik hak ve özgürlüklerin değerini daha iyi anlıyor.

12 Eylül'den bir dönem sonra yavaş da olsa kitlelerden ilk dönemin şaşkınlığı kaybolmaya, durgunluktan hareketliliğe doğru geçişin belirtileri görülmeye başlanmıştır. Geçici ağırlaşma devreleri dışında işçi sınıfının yemek boykotu, iş yavaşlatma, kısa süreli işbırakma, servise binmeyip yürüme vb. eylemleri yaygınlaşmaktadır.

Proletarya ve emekçi kitlelerin (...) cuntaya karşı duyduğu hoşnutsuzluk derinleşmektedir. Cuntanın ekonomi politikası, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin çalışma ve yaşam koşullarını günden güne daha da ağırlaştırıp, orta sınıfların yıkım sürecini hızlandırıyor. Ağır ekonomik bunalım cuntanın önündeki en ağır sorunlardan birisidir. O, baştan bu yana tüm çabasına rağmen geniş bir kitle tabanı edinememiştir. Hatta bugün, başlangıçta cuntaya karşı "hayırhah" bir tavır içinde olan, halkın bilinç düzeyi geri kesimlerinde dahi hoşnutsuzluk giderek büyümektedir. (....)'in demagojisi ile gerçekte izlediği politika arasındaki zıtlık hergün yeni örnekleriyle açığa çıkmaktadır. Ekonomik bunalımın sürüyor olması yığın hareketinin gelişebilmesi için elverişli bir zemin oluşturuyor.

Askeri (...) cunta homojen bir yapıda değildir. Generaller içinde ve orduda irili ufaklı çeşitli siyasal partilerin görüşlerini yansıtan hakim sınıf klikleri vardır ve bunlar arasındaki çelişkiler zaman zaman su yüzüne çıkmaktadır. Asıl önemlisi, emekçi kitlelerdeki hoşnutsuzluk büyüdükçe bunun ordunun tabanını oluşturan işçi ve köylülere yansımasının kaçınılmaz olmasıdır.

Askeri (...) cuntanın siyasi tekel durumu zayıfladıkça, hakim sınıf klikleri arasında çelişkiler, geleceğe yönelik farklı politik tercih-

ler daha açık bir şekilde görülmektedir. Daha şimdiden kitlelerin büyüyen öfkesinden toplumsal patlamalardan duyulan korku dile getiriliyor.

Ekonomik bunalımdan daha çok etkilenen ve daha az destek alabilen hakim sınıfların bazı kesimlerinde de izlenen ekonomi politikada belirli değişikliklerin yapılması isteği artmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesi geliştikçe, karşı-devrim kampı içindeki çelişkiler daha da belirginleşip derinleşecektir.

Askeri (...) cuntanın izlediği (....) baskı ve terör politikası uluslararası alanda derin bir nefret uyandırmaktadır. Cuntanın sokaklarda, işkencehanelerde, zindanlarda giriştiği katliamlara, idam sehpaları kurmasına karşı dünya proletaryası ve halkları öfkeli seslerini yükseltmektedirler. Özellikle Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde Türkiye'li devrimci ve demokratlarla birlik ardı ardına gösteriler, protesto toplantıları düzenlenmektedir.

Cuntanın dış ilişkileri de sağlam değildir. Uluslararası planda tek "güvenilir" dış desteği, askeri (...) darbenin (....) sında baş rolü oynayan ABD emperyalistleridir. Ülkemizin emperyalist sömürüye daha çok açılmasına ve ABD'nin Ortadoğu ülkelerine yönelik oyunlarında daha çok rol verdiği (.....)'lardan birisi olarak bu ilişkiler pekişmekte, bağımlılık artmaktadır. Askeri (...) diktatörlüğün ABD emperyalistlerine (...) üzerine kurulu dış politikası uluslararası ilişkilerde tecritini hızlandırmaktadır.

Cuntanın Arap ve diğer Ortadoğu ülkeleriyle ABD'nin "Truva Atı" rolünü oynamak için geliştirmeye çalıştığı ilişkiler istikrarsızdır, bölge halklarının nefretini kazanmaktadır ve geriye tepecektir.

TKP, TİP, TSİP vb. işbirlikçilerini destekleyip güçlendirmek, kendisine karşı hayırhah bir yönetimin işbaşına gelmesi Sovyet sosyal-emperyalistlerinin faaliyetinin esasını oluşturuyor. Diğer yandan da ekonomik, siyasi ilişkilerini eski düzeyinde sürdürmeye çalışıyor, bulanık suda balık avlama siyasetini de ihmal etmiyor. "Falkland Krizi"nde Arjantin cuntası ile olduğu gibi ilişki geliştirmenin koşulları doğabilir umuduyla uluslararası alanda tecrit cunta (....)'ne Bulgaristan'ın kapıları açılıyor ve Ziya Ül-Hak'a nazire yaparcasına görülmemiş törenlerle karşılanıyor.

Ülkemizdeki anti-emperyalist, demokratik mücadelenin ezilmesi ve Türkiye'nin Ortadoğu'da NATO'nun bir ileri karakolu rolünü oynaması Avrupa emperyalistlerinin de çıkarına uygundu. Onlar, devrimci mücadeleyi ezebilmesi için cuntaya zaman kazandırmaya çalıştılar ve onun "demokrasiye dönüş" demagojilerini destekleyip, akladılar. Parlamenter sisteme sahip olmayan ülkelerin Avrupa parlamentosunda yer

alamayacağı konusunda açık hükümler bulunmasına rağmen ilişkileri kesme noktasına gitmediler.

Avrupa'daki emperyalist ülkelerin hükümetleri zaman zaman askeri (...) cuntayı zorlayıcı bir görünüm içine girdilerse, bunda asıl etken, Avrupa proletaryası ve emekçi halklarının kendi hükümetleri üzerindeki büyük baskısıdır.

Bugün askeri (...) diktatörlüğün AET emperyalistleriyle ekonomik ve siyasi ilişkileri iyi değildir. Onlar kendi kamuoylarının baskısı sonucu zaman zaman cuntayı sıkıştırmak zorunda kalmaktadırlar. Bunun dışında, kendileri de derin bir kriz içinde olan Avrupa ülkeleri, "iç pazarı" düzenleme zorunluluğuyla Türkiye'den aldıkları geleneksel ithal mallarını (pamuk ipliği, konfeksiyon, tarım ürünleri) kısıtlamaya yönelmişlerdir ve artan işsizlik nedeniyle bu ülkelerde çalışan 2,5 milyon işçiyi geriye göndermek istemektedirler.

Bunlar ülkemizin içinde bulunduğu bunalımı daha da derinleştirmekte, askeri (...) cuntanın önündeki sorunları büyütmektedir.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELE VE HEDEFLER

(.....) ve devrimcilerin önündeki görev, askeri (...) diktatörlüğe karşı proletarya ve diğer emekçi sınıfların örgütlenmesi ve mücadelenin yeniden yükseltilmesidir.

Askeri (...) diktatörlüğün önünde bir dizi sorun vardır. Fakat ne ekonomik bunalım, ne yurtdışındaki demokratik kamuoyunun baskısı, ne de karşı-devrim kampının iç çelişkileri onu yenilgiye uğratmaz, yıkılmaya götürmez. Kitlelerin mücadelesinin kendiliğinden kabarmasını beklemekte doğru değildir. Bu konularda revizyonizmin, reformizmin yaydığı devrimcileri ve emekçi kitleleri atalete sürükleme amacı taşıyan ve askeri (...) cuntanın ömrünü uzatacak hayaller yıkılmalıdır. Askeri (...) diktatörlüğün yıkılması, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesine, bu mücadelenin gücüne ve örgütlenmesine bağlıdır. Bu gerçekleştirildiğinde, diğer etkenler, mücadeleyi güçlendirici elverişli bir zemin, hızlandırıcı bir rol oynayacaklardır.

Emekçi kitlelerde hoşnutsuzluk giderek derinleşmekte, yemek boykotu, iş yavaşlatma, kısa süreli iş bırakımı vb. mücadeleler yer yer yaygınlaşmaktadır. Halihazırdaki genel eğilim ise, durgunluk ve bekleyiş halidir. Askeri (...) cuntanın yaprak kımıldamasına tahammülü yoktur. Terör ve psikolojik baskı yöntemleri uygulayarak kitleler üzerinde kesin bir denetim sürdürmeye çalışmaktadır. Bu koşullarda

proletarya ve emekçi halkın ekonomik amaçlı, küçük bir eylemi dahi, siyasi bir değere sahiptir. Bu tür eylemler 12 Eylül öncesinin silahlı çatışmalara varan kitle eylemlerine, baskınlara bakarak küçümsemek ve böylesi eylemlerin örgütlenmesine yan çizmek hatalı bir tavır olacaktır. Çünkü bu eylemler, günümüzdeki durgunluk ortamının yarılması açısından büyük önem taşımaktadır. Bunlar örgütlenip yaygınlaştığı ölçüde kitle mücadelesinin daha üst biçimlerine geçişin koşulları yaratılmış olacaktır. Kitlelerdeki en küçük öfke belirtisini eyleme dönüştürmek hedefimiz olmalıdır.

Askeri (...) diktatörlük işçi sınıfı ve halkın mücadeleyle kazanmış olduğu siyasal ve ekonomik hakları gaspetmiş; emekçi kitleler özgürlükten yoksun, ağır çalışma ve yaşam koşullarına mahkum edilmişlerdir. Anayasa ve bir dizi (...) yasa ile bu durum sürekli kılınmaya çalışılmaktadır. Dolayısıyla günlük ekonomik, siyasal taleplerin belirlenmesi ve kitlelerin bu talepler etrafında örgütlenmesi, anti-faşist mücadelenin geliştirilebilmesinin temel bir koşuludur.Düşünce, basın, örgütlenme, toplantı-gösteri ve yürüyüş haklarının kazanılması için mücadele şarttır. Gaspedilen, güdükleştirilen grev direniş, sendikal özgürlükler, toplu sözleşme hakkı, işten atılanların geri alınmaları, ücretlerin yükseltilmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesi için mücadele edilmelidir.

Tüm emekçi sınıf ve tabakaları hedefleyen (...) yasa ve yasa tasarılarına, sıkıyönetim yasaklarına, sıkıyönetim mahkemelerine, idam ve ağır hapis cezalarına, jandarma ve polis terörüne, ulusal zulme, işkence ve katliamlara karşı mücadele acil bir durum kazanmıştır. İşsizliğe pahalılığa, ağır vergi yüküne karşı talepler ileri sürülmelidir. Düşük taban fiyatı politikasına son verilmeli, tefeci ve banka borçları iptal edilmelidir. İşçiler, köylüler, memurlar, öğretmenler üzerindeki (... ...) ve baskılara, kışla disiplinine son verilmelidir. Faşist caniler, işkenceciler yargılanmalı, cezalandırılmalıdır. Zindanlardaki işkenceler sona ermeli, tüm devrimci tutuklu ve hükümlüler koşulsuz ve kısıtlamasız salıverilmelidir.

Emperyalistlerle yapılan her türlü anlaşma iptal edilmeli, ülkemizin ABD emperyalizminin maşası olarak kullanılmasına, emperyalist savaş tehlikesine karşı mücadele edilmelidir.

Bunların birçoğu çıkartılmak istenilen (...) anayasaya karşı mücadelenin kapsamı içine girmektedir. Tüm hak ve özgürlüklerin gaspının yasal teminat alınmak istendiği bu (...) yasaya karşı siyasal bir kampanya örgütlenmeli, gerisin geri (... ....) suratlarına çarpılmalıdır.

Kitlelerin günlük ekonomik ve siyasi talepler etrafında örgütlen-

mesi ve mücadeleye sokulmasının yadsınması, kitlelerden tecrit olma ve oportünist bekleme taktiğinin zeminine düşme sonucu doğuracaktır. Bugün firar bildirgeleri çıkartan veya onlarla aynı sahillerde yüzen sağ oportünistlerle, "heyecanlandırıcı terörizm"in sözünü etmekten öteye geçmeyen "sol" maceracılık, bu zeminde birleşmişlerdir.

Bu talepler için mücadele yürütülürken amaç, düzenin aksayan yanlarının düzeltilmesi değil, düzeni yıkmak için, devrim yolunda ilerlemek için daha elverişli olanakların sağlanması,mücadelenin geliştirilmesi olmalıdır. Reformlar için devrimci bir tarzda dövüşülmelidir.

Anti-faşist mücadele iktidar hedefine yönelik olmalıdır. Mücadelenin merkezine(... ....)Anti-faşist mücadelenin içeriğinde emperyalizme karşı tam bağımsızlık ve sosyalizm için mücadele de vardır. Faşizmin kesin yenilgisi (..... ....)* kesintisiz olarak sosyalizme doğru ilerleyen bir halk iktidarı ile mümkündür. Dolayısıyla, devrimci ajitasyon ve propagandada ve eylemlerde, emperyalizme karşı tam bağımsızlık, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağalarının iktidarının yıkılması ve devrimci demokratik işçi-köylü iktidarının kurulması,8 saatlik iş günü, (... ...) kendi kaderini serbestçe tayin etmesi, uluslara tam hak eşitliği temel talepleri vazgeçilmezdir.

Bu perspektifin kararlılması, anti-faşist mücadelenin revizyonizm ve reformculuk tarafından devrimci yoldan saptırılarak düzen sınırları içine hapsedilmesi sonucuna yolaçar. "Demokratik parlamanter düzene geçiş"i hedef gösteren revizyonist, reformcu görüşlerle sınır çekilmelidir. Şiarımız KAHROLSUN (.....)**, YAŞASIN HALK CUMHURYİETİ olmalıdır.

(...)***ÖRGÜTÜNÜ SAĞLAMLAŞTIRALIM, (....) ÇALIŞMASINI GÜÇLENDİRELİM, GÜNÜN KOŞULLARINA UYGUN MÜCADELE VE ÖRGÜT BİÇİMLERİNİ GELİŞTİRELİM.

(.....) ve devrimciler, askeri (...) cuntaya karşı ağır illegalite koşullarında mücadeleyi sürdürme görevi ile karşı karşıyadırlar. (...) örgütünün sağlamlaştırılması, (.....) çalışmasının güçlendirilmesi ve

---

* "Proletaryanın önderliğinden ve hegemonyasından" bahsetmek cezai soruşturmanın gerekçeleri arasında yer almıştır. (DN)
"Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını" savunmak, her zaman cezai soruşturmalara neden olmaktadır. (DN)

*** "İllegal" ve "yarı-legal" örgütlenmeler önermek, TCK kapsamında halkı suç işlemeye tahrik" olarak nitelendirilmiştir.(DN)

günün koşullarına uygun devrimci eylem biçimlerinin geliştirilmesi, günün temel ve acil görevidir. Oportünist tasfiyecilerle bağlar kopartılmalı, devrimci saflardan tasfiye edilmelidir. Tasfiyecilerin yüzüstü bıraktıkları, derin bir atalet içine itilerek çürümeye terk ettikleri devrimci güçler örgütlenip yeniden mücadele içine çekilmelidirler.

Katledilen, dışarıdaki mücadeleden zindanlara doldurularak alakonulan komünist ve devrimcilerin bıraktıkları boşluk, kitle mücadelesi içinde öne fırlayan unsurlarla doldurulmalı, kitleler içinde yeni dayanak noktaları yeni sempatizan çevreler oluşturulmalıdır.

Sınıf mücadelesi bugün daha cesur, sabırlı ve kararlı olmayı gerektiriyor. Koşullar ağırdır. Eskisinden kat kat fazla enerji ile çalışılsa da istenilen sonuçları kısa sürede almak, kitle mücadelesini hızla ilerletmek mümkün olmayacaktır. Devrimci dalganın kabardığı günlerde olduğu gibi topraktan fışkırırcasına devrimci saflara akın akın yeni insanların gelmesi beklenmemelidir. Ama devrim ve (....) davasına gerçekten inanmış yeni insanlar kitlelerin derinliklerinden çıkıp gelecekler, saflarımıza katılacaklardır. Bunlar, devrimin yükseldiği günlerde saflara katılıp, karşı-devrimin azgın saldırılarıyla birlikte mücadeleyi terk eden "geçici yolarkadaşları"ndan farklıdırlar. Ve böylesi daha değerlidir. Günümüzün daha ağır ve zor koşullarında yürütülecek çalışmalar ile atacağımız küçük adımlar, mücadeleyi geliştirip hızlandıracağı gibi; kazanılacak mevziler, yükseliş döneminde sıçrama noktaları olacaktır.

Legal kitle örgütleri kapatılmış, legal propaganda ve ajitasyon yolları büyük ölçüde tıkanmıştır. Anti-faşist mücadelenin geliştirilmesinde (.....) ve (.... ...) yığın örgütlenmelerinin oluşturulması belirleyici önem kazanmaktadır. (.....) sendikaların oluşturulması, işçilerin İşçi Komiteleri, köylülerin Köylü Birlikleri etrafında birleştirilmesi; işçi, köylü, öğrenci gençliğin anti-faşist mücadele örgütlerinin kurulması zorunludur.

Devrimci (.....) basınının geliştirilerek, devrimci propaganda ve ajitasyonunun her şart altında geniş kitlelere ulaşmasının sağlanması da bu yığınsal örgütlenmelerin gerçekleştirilebilmesi için atılması zorunlu bir ön adımdır.

(.... ....) biçimlerde yığın örgütleri oluştururken, legal planda da, kitlelerin bulundukları her yere girmek, Türk-İş vb. kitle örgütlerine sızarak tabanında devrimci çalışmanın yürütülmesi, spor kulüpleri, kültür derneklerinin kurulması için çaba sarfedilmelidir.

Anti-faşist mücadeleyi geliştirmenin önümüze koyduğu diğer bir görev de anti-faşist yurtsever cephenin örgütlenmesidir. Cephe, dev-

rimci proletaryanın asgari programı hedefleri temelinde örgütlenmeli, işçi-köylü ittifakı temeline dayanmalıdır. Çeşitli sınıf ve sosyal grupların temsilcisi siyasi hareketlerle devrimci eylem birliklerinin geliştirilmesi bu yönde atılan adımlar olacaktır.

Bugün yurtdışında başta revizyonist gruplar olmak üzere çeşitli oportünist gruplar "faşizme karşı birlik" çağrılarında bulunmakta, sözde "cephe"ler örgütlemektedirler. Cephe yurtdışında değil, Türkiye toprağında gerçekleşebilir. Anti-faşist yurtsever cephe, pespaye revizyonist gruplarla değil, onlardan ve oportünist tasfiyecilikten kopularak ve devrimci eylem zemininde gerçekleşip gelişecektir.

Bugün çokyönlü devrimci çalışmanın sürdürülmesi, yüksek bir siyasi bilinci sıkı merkeziyetçiliği çelikten disiplini, her şart altında mücadeleyi sürdürecek sağlam bir örgütün varlığını gerektirir. Sınıf mücadelesinin dönemsel koşullarına uygun legal, (.....) mücadele biçim ve yöntemlerini geliştirmede ustalaşmayı gerektirir. Bu vasıfları bünyesinde birleştiren tek hareket, ihtilalci (.....) örgüttür. Ve faşizme karşı mücadelede tutarlı ve zafere giden yol, onun önderliğinden geçer.

TİKB "SİLAHLI BİR ÇETE" DEĞİLDİR. EYLEM KILAVUZU YÜCE MARKSİZM-LENİNİZM OLAN, PROLETARYANIN İHTİLALCİ (...) PARTİSİNİN İNŞASI YOLUNDA İLERLEYEN ÖNCÜ (...) BİR MÜFREZEDİR

Savcı iddianame ve mütalaasında TİKB'ni bir yandan "anayasal düzeni silah zoruyla yıkmaya teşebbüs eden komünist örgüt" olarak nitelendirirken, öte yandan, yer yer de "silahlı çete" diyebilmektedir.

"İşine geldiği yerde, işine geldiği biçimde" davranmak! savcının iddianame ve mütalaayı ele alışına damgasını vuran pragmatist anlayış budur. Savcı, TİKB'ni "silahlı çete" diye nitelerken, iddianamede sözü edilen eylemlerin siyasi muhtevasını gizlemeye, TİKB'ni amacı olmayan, amaçsızca vuran-kıran, soyan bir örgüt konumuna düşürmeye çalışmıştır.

TİKB, "silahlı bir çete" değildir. Amaç ve hedefleri belirlidir. Ve tüm eylemleri amaç ve hedefleri doğrultusunda ilerlemek, yolunu tıkayan engelleri aşmak, yoketmek içindir.

Savcı bir kez daha, (...) açığa vurmakta, hakkımızda idam fermanı çıkartmaya çalışırken, TİKB hakkında doğru-dürüst bir bilgiye dahi sahip olmadığını ortaya koymaktadır.

TİKB, "Silahlı bir çete değildir." Eylem kılavuzu yüce Marksizm-Leninizm olan, proletaryanın ihtilalci (...) partisinin inşası yolunda ilerleyen öncü (...) bir müfrezedir.

TİKB, ihtilalci (...) parti çekirdeği olarak Leninist ilkeler temelinde örgütlenmiş ve faaliyet göstermektedir.

TİKB, devrim, sosyalizm ve sınıfsız (...) toplum amaçları doğrultusunda mücadele eden, ihtilalci (...) toplumun inşası için biraraya gelmiş bilinçli, sınanmış, işçi, emekçi, aydın kökenli M-L öncülerden oluşur.

TİKB, proletaryanın sınıf örgütlenmesinin en yüksek şekli, proletaryanın öncü (...) müfrezesidir. TİKB'nin devrim, sosyalizm mücadelesinde teorik temeli, tek doğru ve bilimsel öğreti, işçi sınıfının yol gösterici ideolojisi M-L'dir. Dünya proletaryasının, devrim ve (...) davasının yüce öğretmenleri Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ihtilalci öğretilerini tartışılmaz sayar.

TİKB, amaçlarına ulaşmak için M-L'in arılığını korumak için modern revizyonizme, her türden burjuva revizyonist sapmaya karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütür.

TİKB, devrimin ancak ihtilalci proletarya partisinin önderliğinde, örgütlü ve bilinçli kitlelerin eseri olacağı inancıyla savaşır. İşçi sınıfının proleter ihtilalciler örgütü olarak parti yolunda mücadele ederken, proleter sınıf mücadelesi ve devrimci kitle eyleminin fırtınası içinde gelişmeyi ve büyümeyi, bu temelde devrimin önder ve yönetici gücü haline gelmeyi esas alır.

TİKB, demokratik merkeziyetçilikle, kollektif yönetim ilkesiyle, kongre, konferans Merkez Komitesi ve organlar aracılığı ile yönetilir. Savcının iddianamesinde belirttiği gibi, "şucu ya da bucu değildir. Savcının "Aktancı"lık şeklindeki iddiası tümüyle gerçekdışıdır ve savcının TİKB hakkındaki (.....) bir kez daha ortaya çıkarmaktadır. Çünkü, TİKB, Merkez Yayın Organı bir yılı aşkın bir süre öncesinde "Aktan İnce'nin TİKB'nin kurucusu ve yönetisi olmadığını, TİKB ile bir ilişkisinin bulunmadığını" açıklamıştır.

TİKB'nin azami programı; sosyalizm, proletarya diktatörlüğü yoluyla sınıfsız (...) toplumu kurmaktır. O bütün faaliyetlerinde İhtilalci Proletarya Partisinin nihai hedefi olan proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmin tam olarak inşaasının gerçekleştirildiği, sınıfların ortadan kaldırıldığı ve "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" ilkesinin gerçekleştirildiği (...) toplumu kurma hedefini gözönüne alır ve mücadelesini bu eksen etrafında yürütür.

TİKB'nin asgari programı anti-emperyalist demokratik halk devri-

mini gerçekleştirmektir. TİKB, ülkemizin bugünkü durumunda içinde bulunduğu devrim aşamasını anti-emperyalist demokratik halk devrimi olarak tespit etmektedir.

Bu devrim, proletarya partisinin yönetimi işçi sınıfının önderliği ve işçi köylü ittifakı temelinde (....) dayanan devrim yoluyla zafere ulaşacaktır. Anti-emperyalist demokratik halk devrimiyle, emperyalizmin sömürüsüne, boyunduruk ve baskısına, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağaları iktidarına son verecek, yerine (....) bir biçimi olan Demokratik Halk Cumhuriyeti devletini kuracaktır.Anti-emperyalist demokratik halk devrimi durmaksızın ve kesintisiz olarak sosyalizme geçişin zorunlu koşulu ve bunun için gerekli ilk adımdır.

TİKB, nihai hedefini bir an bile unutmaksızın, işçi sınıfının ve emekçi halkın gerçek özgürlük, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini var gücüyle omuzlar. Emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve revziyonizme, her türden sömürü ve zulme karşı aktif olarak mücadele eder.

TİKB (...) ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunur ve (...) ulus üzerindeki milli zulme karşı kararlılıkla mücadele eder.

TİKB, Mustafa Suphi yoldaşın önderliğindeki TKP'nin mirasçısı olarak hareket eder. Türkiye halkının tarihindeki devrimci demokratik, anti-emperyalist geleneklere sahip çıkar.

TİKB, kendini Marks, Engels, Lenin, Stalin'in ihtilalci yolundan ilerleyen uluslararası (...) hareketin Türkiye'deki müfrezesi olarak görür. TİKB "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!" sloganına sadık kalarak proleter enternasyonalizminin bayrağını yüksekte tutar.

TİKB YAŞIYOR VE MÜCADELEYİ SÜRDÜRÜYOR

TİKB, 1979 Şubat'ında çeşitli bölgelerden gelen (...) kadroların katıldığı "İleri Militanlar Toplantısı"sıyla kuruldu. İleri Militanlar Toplantısı komünist kadroların önüne; grup dönemine, şekilsizliğe kesin olarak son vermek ve teorisi, programı, örgütlenmesi ve kitle bağlarıyla (...) bir örgütün inşası görevlerini koydu.

1980 Nisan'ında gerçekleşen 1. konferansa gelindiğinde,TİKB, militan (...) öncü bir müfreze halini almıştı. 1. Konferans bu sürece ivme kazandırdı.Ülkemizde sınıf mücadelesini en fırtınalı günlerinin yaşandığı son birkaç yılda, o belirlediği hedefler doğrultusunda hızla ilerledi. Devrim dalgasının kabardığı günlerde mücadelenin en ön cephesinde dövüştü. Bulunduğu alanlarda kitlelerin devrimci eylemine önderlik et-

meye, mücadelelerini üst biçimlere sıçratmaya, egemen sınıflar iktidarını yıkmak için dolaysız saldırılara doğru geliştirmeye çalıştı.

Devrimin, karşı-devrimin azgın bir saldırısıyla karşı karşıya kaldığı bugün, O yaşıyor ve mücadelesini sürdürüyor. 12 Eylülcü (...) TİKB'ni çökertmek için ellerinden geleni yaptılar, yapıyorlar. Fakat onlar ne bunu başarabilmiş, ne de faaliyetini kesintisiz olarak sürdürmesini engelleyebilmişlerdir.

O, var ya da yok olmasını, faaliyetini hiçbir zaman ve hiçbir dönemde egemen sınıfların icazetine bağlamamıştır. Sınıf mücadelesinin iniş ve çıkışlarına, devrimin yükseldiği ya da karşı-devrimin azgınca saldırıya geçtiği günlerde varlığını koruyacak ve çalışmalarını sürdürecek, sağlam, illegal temellerde örgütlenmiştir. O, gücünü Marksizm-Leninizm ideolojisinden, proletarya ve halktan alır.

Biz, proletarya ve halkın yüce davası, devrim, sosyalizm ve sınıfsız (...) toplum için mücadele eden (...)'leriz.

Sizler (.....)*

Onlar adına bizi yargılayıp hakkımızda ölüm fermanı çıkartmaya çalışıyorsunuz. Vereceğiniz karar bizi bağlamayacaktır.

Bizler, yaşayalım ya da ölelim TİKB yaşayacak, proletarya ve halkın özgürlük, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm, ve sınıfsız (...) toplum için yürüttüğü mücadeleye önderlik edecektir!..

Yaşayalım ya da ölelim, devrimin ilerlemesi durmayacaktır. Ölümümüz devrime kan olacaktır.!..

TİKB yaşayacak ve onun uğrunda mücadele ettiği ilkeler ve yüce (....) ideali ergeç gerçekleşecek ve halkların dünyasına egemen olacaktır!..

KAHROLSUN (..... .....)**

YAŞASIN (..... .....)**

13.8.1982

M.Fatih **ÖKTÜLMÜŞ** Remzi **KÜÇÜKERTAN** Bektaş **KARAKAYA**

---

* Mahkeme heyetine "emperyalistlerin, işbirlikçi tekelci kapitalistlerin ve toprakağalarının hizmetkarlarısınız" demek savunma hakkındaki cezai soruşturmanın gerekçelerinden biri olmuştur. (DN)

** "Kah olsun Askeri faşist cunta", "Yaşasın Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği" sözleri savunma nedeniyle verilen cezaların gerekçeleri arasında yer almıştır. (DN)

Duruşmalar sona ermek üzere.

Gerek savcı, gerekse heyet üyeleri son günlerde iyiden iyiye hızlandırdılar duruşmanın seyrini. Anlayamadığımız nedenler mi vardı? Tam kestiremiyoruz. Önceleri daha ağırdan alıyorlardı. Son dönemlerde yıldırım hızıyla yürüyordu işler. Sabah başlayıp geceyarılarına kadar sürdürüyorlardı. En fazla 2-3 kez de ara vermek zorunda kalıyorlar, biz de bu aralardan yararlanıp yoldaşlarımızla daha çok görüşebiliyorduk. O celse aralarındaki sigara sohbetlerinin tadına doyum olmadığı günler...

Savcı mütaalayı bile özet geçerek okumuştu. Okurken ciddi hukukçu havalarına bürünüyordu. Üzerine ne kadar kuzu postu giyinirse giyinsin biz onun ne denli kurt olduğunu biliyoruz. Soruşturmanın genişletilmesi yönündeki ısrarlı taleplerimizi geri çevirmişti heyet. Bağcılar çatışmasının olsun Kartal korsan mitinginin olsun önemli tanıkları hala dinlenilmemişti. Fatih'le birlikte bu hızlandırma ve yangından mal kaçırma tavrı üzerine yorum yapıyoruz. "Bir an önce bitirip sonuç almak istiyorlar." diyoruz. Karardan nasılsa 3-4 kişiye idam çıkacak, Yargıtay ise hemen onaylayacak. TİKB'den birkaç kişiyi idam etmek isterler diyoruz.

Savcı tanış bir avukatla haber yolluyor. Aklısıra bize "tel" çekiyor. "Nedir bu yahu? Fatih'le Remzi ısrarla uzatmak istiyorlar, yoksa bir bildikleri mi var? Bunlar ya kaçacaklar ya da sol bir cunta gelecek..." Bu yoruma gülüyoruz, özellikle "sol cunta" teranesine gülüyoruz. Mütalaa ile savunma arasındaki 15 günlük araya itiraz ediyoruz. Gerçekten de henüz savunmamız hazır değil. Üzerinde çalışmamız gerek. Savunmayı Sultanahmet'te hazırlıyoruz. Elimizde materyal yok, sadece gazete alınıyor o günlerde. Bir de olsa olsa roman türü kitaplar var. Server Tanilli'nin kitapları da girmiş. Kimi örgütlerden sorgu hazırlayanlar Server Tanilli'den "yararlanıyorlar". Kimisi cümle cümle "yararlanıyor" daha ileri giderek. O zamanlar S.Tanilli neredeyse baş tacı. Aksilikler üstüste geliyor. Elimizde bulunan bir nüsha asgari ve azami programımız tam da o günlerdeki bir aramada gidiyor. Oysa "zula"mız sağlamdı. Nasıl olduysa buldular. Bulan askeri 15 günlüğüne mükafaat iznine yolluyorlar. Savunmaya koyamayacağız programı. Üzgünüz.

Savunmalar okunmaya başlandı. Bizimki en sona kaldı. Çeşitli yoldaşlar birer birer okuyorlar. Hemen çıkabilecek olanlara yumuşak hazırlamalarını, "suç" unsuru olabilecek söz ve değerlendirmelerden kaçınmalarını söylemiştik önceden. Dışarıya hiç değilse birkaç arkadaşımızı çıkartmak istiyoruz. Yoldaşların çoğunun savunmaları teşhire, öncelikle de işkence ve insanlıkdışı uygulamalara yönelik.

Savunmalardan 2 gün sonra "son sözlere" gelindi. Herkes sırasıyla

kalkıp "son sözlerini" söylüyor. Kısa ve özlü ama siyasal içerikli, "son sözler". Kimse "suçsuzum" filan demiyor. Hemen çıkabilecek olanlar sadece beraatlerini talep ediyorlar. Bir Adil "suçsuzum" diyor. "Son sözü" güzel. Sevecen sevecen ezberden söylüyor. Aysel, kısacık ama özlü bir cümleyle gurur duyduğunu belirtiyor devrimciliğiyle. Sıra Fatih'te. Ortam öyle gergin ki, iğne düşse sesi gelir yerden. Yavaş yavaş kalktı, sandalyesini düzeltti ve top gibi gürleyiverdi sesi:

- "Biz yaşasakta ölsekte davamız sürecektir!.." diye haykırıyordu.

Heyet ürkek ve tedirgin. Hele Hakim Yzb. Tarık SENKERİ'nin yüzü bembeyaz olmuş. Kızgın ve öfkeli bakıyor. Son sözler serbest, istediğimizi söyleriz. Ardından ben de daha önce yazıp ezberlediğim üç dört cümlelik kısacık metni okudum. Tutanaklara aynen geçiliyor. Vurgu daha çok, örgütümüze, proletaryanın ve halkın davasına olan inanç ve güvenimize, gelecek güzel günlere, devrimin zaferine ve faşist diktatörlüğün devrim yoluyla yıkılacağına dönük oluyor. Herkesin tüyleri diken diken. Avukatlar bu toplu örgüt tavrı karşısında biraz şaşkın. Özgürlüğüne kavuşacak birkaç kişi dışında tüm yoldaşlarımız faşizmi lanetliyor. Herkes örgütüyle övünüyor. Sıra B'ta, ezberlememiş, elinde bir pelur kağıt var. Ondan okuyacak. Daha ilk cümlesini bile okumadan yargıç sözünü kesiyor. "Onu bize ver, dosyaya koyalım, okumana gerek yok." diyor. Aslında yargıç Fatih'inkinden, benimkinden ve örgüt tavrından duyduğu hıncın öcünü çıkartmaya yelteniyor. Hava birdenbire elektrikleniyor. Müthiş bir sessizlik.

- "Vermem, herkes sesli olarak söyledi, son sözümdür müdahale etmeyin diyor.

- "Ver onu bize!.."

- "Vermem!"

Köprüler atılıyor. Herkes patlamaya hazır. Avukatların cenahından mahkemeyi protesto eden homurtular yükseliyor. Yargıç yanındakilerle fiskoslaşıyor. Salon inzibatlarından birine dönüp:

- "Oğlum al getir o kağıdı" diye bağırıyor.

Asker geliyor hışımla. Bektaş kağıdı arkasına gizliyor. Çekiştirme başladı bile. B'ın öfkeden bacakları, elleri titriyor. Gürültüler yükseliyor. Biz de kalkıp müdahale ediyoruz. Asker sayısı arttı, çoğaldılar aniden. Yaka-paşa oluyoruz. B, sloganı patlatıyor.

- "Kahrolsun Faşizm!"

Bir anda diğer yoldaşlarımız da kalkıyor ayağa ve sloganı bir kez tekrarlıyoruz. Heyet şaşkın, askerler şaşkın. Aileler tedirgin... Avukatlar

ayağa kalkmış, herbiri ayrı bir ses tonuyla heyete bir şeyler söylüyor, ellerini kollarını uzatmışlar ileri doğru. Yargıçlar son derece tedirgin. Kantarın topuzunu kaçırdılar., inisiyatif gitti ellerinden.Toparlamaya çalışıyorlar. Salon bir ana baba günü. Beklemediğimiz ama hoşumuza giden bir olay

Yargıç bağırıyor askerlere:

- "Çıkarın hepsini"

Gerçekten olayın büyümesinden korkuyorlar. Yüzleri bembeyaz olmuş. O sırada katibe bir şeyler yazdırma cesareti gösteriyor ama nafile. Gürültülerden zabıt katibi hiçbir şey duymuyor.

Çekiştirilerek çıkartılıyoruz dışarı. Kadın polisler de gelmiş kadın yoldaşlarımızı çıkartmaya çalışıyor. Biz yeterli tavrı koyduğumuza karar veriyoruz ve çıkartılma konusunda fazla direniş göstermiyoruz. Bizim için bu politik sonuç yeterlidir.

Koridordayız. Gürültüler, gürültüler, gürültüler...

Çevremize Selimiye'nin tüm koruma inzibatları üşüşmüş. Yeni bir slogandan çekiniyorlar. İnzibat komutanı bir binbaşı gelmiş, oradaki asteğmene fırça çekiyor, sanki günah keçisi oymuş gibi... Bileklerimize oturuncaya kadar sıkılıyor kelepçeler... O sırada bir avukat bağırıyor. "İki gün sonra karar". Bu olaydan sonra kararın iyice sertleşeceğini düşünüyoruz. Yanılmışız. Kararlar daha önceden yazılmış aslında. Bunu da daha sonra öğrenecektik.

Arabadayız, keyifliyiz. Sultanahmet'e doğru yol alıyoruz. Hava kararalı çok olmuş. Sultanahmet'teki herkes bizi bekliyor. Niye geciktiğimiz üzerine yorumlar yükseliyor hücrelerden. Ağırlıklı eğilim; son sözlerden sonra hemen kararı okuyup Selimiye hücrelerine alındığımız yolunda...

Merakla, hüzünle neşeyle geçireceğimiz iki gün kaldı Sultanahmet'te. Arkadaşlarımızdan kopacağız. En çok bu koyuyor bize. Nasıl da alışmıştık. Özellikle K'dan ayrılacak olmak üzüyor bizi. O günlerde idam alanlar cezaevlerine geri getirilmiyorlar. Hemen orada verilen bir karar sonucunda Selimiye'nin yeraltında bulunan hücrelerine konuluyorlar. Tekoşin davasından Hüseyin Aydın falan orada. Kadir Tandoğan ve Ahmet Soner de oradan götürülmüşlerdi idama. Hüseyin Aydın tüm neşesiyle ziyaretçiler ve avukatlarla haber yolluyor.Daha sonra cuntaya bağlı cezaevi yöneticilerinin ilgisizliği sonucu mide kanserinden kaybedcektik bu arkadaşımızı.

- "Gelsinler yerlerini hazırladık, burası rahat diyormuş. Cezaevinde hazırlıklarımız sürüyor. Ağırlıklı yön hüzün. Çeşitli örgütlerden arkadaşlar veda için ziyaretlerimize geliyorlar, çaylar içiliyor, sohbetler birbirini kovalıyor. Eşyalarımızı tümden yıkadık, herşeyimizi elden geçirip hazırladık.

Denklerimiz, torbalarımız hazır. Üzerlerini özenle yazıyoruz. İdam çıkar da Selimiye'ye alınırsak cezaevi yönetimi eşyalarımızı arkamızdan gönderecek. Nasıl mektuplaşacağımızı, ailelerle, avukatlarla nasıl haberleşeceğimizi, her şeyi ama herşeyi konuşuyoruz. Konuşulmayan tek şey yok. İdam olursak, gömüleceğimiz yerleri bile konuşuyoruz. Hedef Silivrikapı Mezarlığı, Osman'ın yanı.

Sayılı gün tez geçer. Önümüzde 48 saatimiz bile yoktu. Saatler göz açıp kapayana kadar geçti gitti. Duruşma günündeyiz...

Sabah erkenden uyandık. Ortaklaşa yapılan neşeli bir kahvaltı. K'nın yüzü bozuk... Üzülüyor. İçinden kahroluyor ama belli etmek istemez o... Her zaman soğukkanlı... İdam çıkarsa slogan atacağız. Sloganlarımız belli. "Yaşasın TİKB", "Kahrolsun Askeri Faşist Cunta", "İdamlar Bizi Yıldıramaz"... Sloganları atınca yoldaşlarımızla vedalaşmayı kuruyoruz kafamızda.

Ayrılık vakti geldi. Bizi en çok ayrılık üzüyor. Sarılıyoruz, uzun tutmuyoruz vedalaşmayı, ele güne karşı ağlamak istemiyoruz. Yürüyoruz kapıaltına. Kapıaltında yüzbaşı Fikret bekliyor.

-"Nasıl olacak Remzi idam çıkacak mı?" diyor. Aramızda esen buz gibi bir havayla konuşuyoruz usulen ayaküstü. Bileklerimizi fazla sıktırmıyor. Askerlere yalancıktan bağırıyor "oğlum, o kadar sıkılır mı, can bu..." Sanki onca dayağı attıran, arkadaşlarımıza falaka çektiren, ailelerimizi inim inim inleten o değildi. Şimdi sempatik görünmeye çalışıyordu.

İnsan herhangi bir olayın gelişimini tahlil ettiğinde sonuçları hakkında da kimi önyargılara sahip olur. Bizler de mahkemenin sonucundaki kararları kesine yakın bir tahminle kestiriyorduk. Siyasal iktidarın karakteri, diğer davalardaki gelişmeler ve kararların siyasal olması bizi böyle bir yorum yapmaya götürüyordu. Nitekim daha sonradan öğrendiğimiz kadarıyla, davanın perde arkasında birçok dolap döndüğünü de kavrayacaktık. Sıkıyönetim Komutanlığı ve Adli Müşavirin idam çıkartılması yönündeki baskılarına bir duruşma yargıcının "delil bulunamadığı" gerekçesiyle karşı çıktığını öğrenecektik. Delil bulsa çekinmezdi kalem kırmaktan... Ama tahmin ettiğimiz sonuç yıllar sonra da olsa gerçekleşecekti. Mahkeme idam verecek Yargıtay onaylayacaktı.

Selimiye'ye doğru hareket ettiğimizde, idamların çıkacağına kesin gözüyle bakıyor, geçtiğimiz yerleri de son kez seyrediyormuşuz gibi bir havaya kapılıyorduk. Fatih'le şakalaşıyor, güle oynaya gidiyorduk. Muzipliği üstündeydi yine Fatih'in.

Koridora giriyoruz. Burası Selimiye'yi bilen, tanıyan tüm devrimci tutsakların aşina oldukları koridor. Sevk arabasından indikten sonra arka

kapı denilen yerden ! Nolu Mahkemenin bulunduğu koridor. Bir olağanüstülük daha ilk anda seziliyor. Başımız dik, vakur yürüyoruz. Normal inzibat erlerinin yanısıra, mavi bereli muharebe kıyafetiyle tam teçhizat kuşanmış askerler göze çarpıyor. Bir albay kaskını takmış, elinde telsizi, sağa-sola emirler yağdıran havasıyla o özel time komuta ediyor. Sloganlardan devletin iki gün önce ciddi biçimde rahatsız olduğu belli.

Avukatlarımız tedirgin ve üzgün gözlerle tebessüm edip selamlıyorlar bizleri. Aileler birikmişler, birbirleriyle fısıldaşıyorlar. Fatih'in ihtiyar babası, N'ün babası, G'in annesi ilk göze çarpanlardan. R'nınkiler yine topyekün gelmişler. Adil haini bir köşeye büzülmüş, küçülmüş, bitmiş sanki. Süt dökmüş kedi gibi oturuyor. A.Gülyüz Ketenci, N'ün avukatı bir tuhaf geziniyorlar... Ailelerin tümü o anda dokuz doğuruyor.

Yoldaşlarımızla selamlaşıyoruz. Herkes kopacak tufanın sessizliğine gömülmüş.

Heyet giriyor içeri. Suratları bir karış... Etrafımızdaki çember iyice daraltılıyor. Çağırılmayı bekliyoruz. içerden ses seda yok...

Farklı bir uygulama var... İsimleri tek tek çağırıp kararı yüzümüze okuyup yolluyorlar. Kararı dinleyen yoldaşlarımızı tek tek kelepçeleyip arabaya götürüyorlar. Oyunu anladık hemen, toplu slogandan çekiniyorlar.

Fatih'ten önce benim adım okundu. İçeri girdim. Avukatlarımız ayakta kararı dinliyorlar. Slogan atmaya hazırım, gerili bir yay gibi...

Hayret ediyorum... Uzun uzun okudular, en sonunda indir-bindir-topla-çıkar derken yirmi üç senede durdu ibre. Doğrusu şaşırdım. Slogan da atamadım, dışarı çıkıyorum ama müthiş hırslıyım, cezaların 168'den verilmiş olması canımı son derece sıkıyor. İçimden bela okuyorum. Yanlarından geçerken kadın yoldaşlarıma veda ediyorum, o sırada "cezayı" söyledim, bir iki öfkeli laf da ettim galiba.

Kime niyet kime kısmet!.. O anda kafamı hızla çalıştırıyorum, arabaya doğru asker çemberinde yürürken. Sadece Fatih'e idam verecekler galiba diyorum içimden. Arabaya bindiğimde başka dosyalardan gelmiş arkadaşlara durumu izah ediyorum, moralim bozuk, tetikteyim. Kulağım koridorun bize doğru açılan pencerelerinde. Şimdi, şimdi, şimdi... diye bekliyorum Fatih'in sloganını... Gelmiyor ses... Ortalık sessiz... Huysuzlanıyorum... Fatih tek başına kalacak diye Selimiye zindanlarında, kahroluyorum.

Ayak sesleri, mırıltılar yükseliyor. Fatih'in neşeli sesi yırtıyor havayı. Slogan sesi değil!... Arabaya doğru yaklaşıyor ayak sesleri. Kapı açılıyor içeri giriyor Fatih. Atılıp soruyorum hemen. Yanıt:

" 34 yıl."

KENAN GÜNGÖR'ÜN SAVUNMASI

İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI I NO'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞI'NA

SELİMİYE

No: 1981/307 E.
Konu: Ek Savunma
Savunma Yapan:
Kenan GÜNGÖR

Yaklaşık iki yıldır süren bu davada Esas Hakkında Mütalaanın okunması ve savunma yapmamızdan üç ay sonra hakkımdaki iddianın niteliğinde, heyetinizce değişiklik yapılarak 146. maddeden ek savunmamız istendi.

Bu değişikliğe hukuki platformda bir neden bulabilmek olanaksızdır. Dava başlangıcında hakkımda savcı tarafından getirilen iddialar bazı otomobil ve silahların zoralımı, yazılamı vb. idi. Bugüne kadar olan süreçte, diğer sanıklar ve tanıklar dinlendi. Onların ifadeleri, dosyadaki tutanak ve diğer belgelerle hakkımdaki bu iddialar kanıtlanmış mıdır? Hayır! Tüm bu süreç boyunca kabullendiğim sahte kimlik bulundurma dışında, savcının iddialarını kanıtlayıcı tek bir delil çıkmamıştır. Diğer sanıkların, savcılık ve mahkeme ifadelerinde, savcının sözünü ettiği eylemlere benim de katıldığımı belirten tek bir cümle yoktur. Dinlenen tanıklardan üçünün teşhisi bulunmamakta, bir diğer mağdur tanığın ise, hukuki geçerliliği olmayan çelişkili ve yalan beyanı bulunmaktadır.

Tüm dosyada, burada yargılanan sanıklar arasında örgüt hiyerarşi ve ilişkilerini ortaya koyan hiçbir ifade ve belge yoktur.

Kısacası, davanın bugüne kadar olan süreci, hakkımdaki iddiaların doğrulandığını değil, geçersizliğini ve savcılığın ve heyetinizin tüm çabalarına karşın davanın hukuki bakımdan iflas ettiğini göstermektedir.

Buna karşın savcı Esas Hakkındaki Mütalaada da iddialarını

değiştirmemiştir. Bu onun peşin hükümlülüğünü ve bizleri nasıl olursa olsun ağır cezalandırma iştahasını gösteriyor. Mahkememiz ise daha da baskın çıkmıştır. E.H.M.'nin hakkımızdaki nesnel ve hukuki bilimsellikten yoksun, hiçbir maddi kanıt ile doğrulanamayan iddialarını daha önce cevaplamıştım. Öyle ki, delil bulamayan savcının, sorgumda "Markist-Leninistim", "İşçi sınıfı ve diğer emekçi sınıfların sömürü ve zulüm düzenini devrim yoluyla yıkarak iktidara gelmesi..." demiş olmamı delil olarak göstermesi bile E.H.M.'nin boşluğunu kanıtlıyordu.

İlginçtir! Mahkemeniz, yürürlükteki ceza hukuku yasalarına dahi uygunluk taşıyan iki değil bir tek kanıtın sunulamadığı, E.H.M.'ya karşı savunmamızı da dikkate almayarak, maddenin niteliğini de değiştirip ek savunma istemektedir.

Mahkemenizce ek savunma ne zaman isteniyor? E.H.M ve savunmamızdan aylar sonra, alt duruşmadır heyetinizin karar veremeyip bocaladığı bir aşamada. İlk akla gelen soru şudur: Niçin E.H.M'dan sonra, henüz biz savunma yapmadan, 146. maddeden savunma yapmamız istenmedi? O aşamada dava 146. maddeye döndürülmediği gibi, heyetiniz I Nolu Mahkemenin bir başka heyetince, TİKB ile ilgili 146. maddeden görülen diğer bir dava ile sözkonusu heyetin birleştirme talebine karşın bunu reddetmiştir. Hem de bu davanın sanığı olan Mürüvvet ÇAKIRERK'in o davanın da sanığı olması, her iki davada aynı "suç"tan yargılanması ve avukatının birleştirme talebine karşın reddetmiştir. Burada akla gelebilecek diğer bir soru da şu oluyor;EHM'nin verilmesinden sonraki süreçte mahkemeyi tutum değişikliğine götüren yeni kanıtlar mı ortaya çıktı? Bazı hukuk kurallarına göre "kanıtlar" sanıktan gizlenemeyeceğinden bu mümkün değildir.Tüm bunlar mahkemenizin tavır değişikliğinin nedenlerini hukuki platformun dışında aramak gerektiğini gösteriyor. Nerede? Politik platformda.

Buna geçmeden önce, mahkemenizin son kararı ile uyumlu ve göstermelik niteliğini ortaya koyacak, dava sürecindeki bazı örneklerden sözedeceğim. Bu örnekler gerek savcılığın gerek ise heyetinizin dava dosyasına karşı ilgisini (!) gösteren kanıtlardır.

I- Savcının iddianame ve Esas Hakkındaki Mütaalası tümüyle derme çatmadır. Objektiviteden, hukuki bilimsellikten yoksun olmasının yanısıra, hazırlanırken asgari bir dikkat dahi gösterilmiş değildir. Bunun için maddi delil niteliği taşıyan, iddiamızı kanıtlamaya yeterli tek bir örnek vereceğiz.

Savcı EHM'da (sf.3 son paragraf) eylemlerin anlatıldığı bölümde diğer sanıklarla birlikte Lütfü Tunalı'ya ait otomobili silah zoruyla aldığımı iddia ediyor. Hatta olayı anlatırken "Kenan'ın şikayetçiye

Sorgum sırasında ML. olduğunu söylemiştim. Duruşmayı dikkatle, aleyhimize olabilecek en küçük bir açığı yakalayabilmek niyetiyle dinleyen üye hakim, hemen söze girerek bunu açmamı istedi. Bu şaşırtıcıydı. Çünkü heyet üyelerinin her zamanki, bilinen tavırları ideolojik, siyasi konulara girildiğinde sertçe engellemeye çalışmak, olmuyorsa duruşmadan atmak olurdu. ML. olmanın ne demek olduğunu açıkladım. Söylediklerimi sözcük sözcük tutanağa geçirtti. Bu da beklenmedik bir davranıştı. Sonra keyifle arkasına yaslandı.

Bu davranışın, titizliğin nedeni daha sonraları ortaya çıktı. Mahkeme hakkımda delil yetersizliği sorunundan muzdaripti. Mahkeme kararında bu sözlerim, sözde anayasal teminat altına alınmış düşünce ve inanç özgürlüğüne karşın, delil olarak kullanılmıştı.

Delil yetersizliği bu dava boyunca mahkemeyi uğraştıran bir sorun oldu. Yoksa yaratmak gerekiyordu. Yine hakkımda maddi delil olması için, hiçbir ilgim bulunmadığı hiçbir tutanak vb. ile belgelenmediği halde, bazı dökümanların çıktığı bir örgüt evi bana maledilmiş, Yargıtay kararına da dayanak yapılabilmişti.

6)

tabancasını çektiği" gibi bir cümle de kullanıyor. Fakat ilginçtir, benim bu olaydan cezalandırılmama ilişkin bir talepte bulunmuyor. Bundan hiçbir farklılık taşımayan diğer üç arabanın zoralımından ise cezalandırılmamı istiyor. Neye göre?

2- Tutuksuz sanıklardan Hüseyin KOÇGÖZLÜ'ye tevsi-i tahkikat talebinin olup olmadığının öğrenilmesi için çağrıldığı 28.12.1981 tarihli duruşmada "iddianame size tebliğ edildi mi?" diye soruluyor. Ve aynı celsede heyetiniz "İddianamenin tebliği ve sorgusunun yapılması" kararını alıyor. Oysa Hüseyin KOÇGÖZLÜ'nün sorgusu yaklaşık altı ay önce 2.7.1981 tarihli ikince celsede yapılmıştı.

3- 5.2.1982 tarihli duruşmada Filiz ÇETİNSOY tanık olarak çağırılıyor. 23.3.1982 tarihli duruşmada da "çağrıldığı ve gelmediği anlaşılan Filiz ÇETİNSOY'un yeniden celbine," denilerek karar alınıyor. Yine gelmiyor. Çünkü, Filiz ÇETİNSOY isimli bir tanık yok. Dava ile ilgili tanığın ismi Filiz SALAÇIN. Peki Filiz ÇETİNSOY kim? O, savcılık ifadelerimizi yazan tutanak katibesi.

4- Tüm sanık sayısı yedi olan davada haklarında yüz yıla yakın ağır hapis cezası istenilen iki sanığın sorgusu yapılmıyor. 28.12.1981 tarihli duruşmada bu durum belirtildiğinde ve ısrarımız üzerine birisinin, Mürüvvet ÇAKIRERK'in sorgusu alınıyor. Tüm ısrarlarımıza rağmen Ecmen ŞİŞMAN'ın, yapıldığı iddiası ile sorgusu alınmıyor.

Ancak bir sonraki celsede Ecmen ŞİŞMAN 29.1.1982 tarihli di-

Tüm dava boyunca aldığım bir çürüme kokusuydu. Şubedeyken on-binlerce insana işkence yaparak ayakta kalmaya çalışan bir sistemin çürümüşlüğünü ve yıkılmaya mahkum olduğunu düşünmüştüm. Davalar boyunca bu düşüncem kesinleşti. Yargı kurumları bu halde olan bir sistemin yıkılması kaçınılmaz olduğu gibi, zorunludur da.

Bir gün adeta itile kakıla duruşma salonuna sokulduk. Daha herbirimiz yerlerine oturmadan duruşma bitmişti. Söylemek istediğimiz şeyler vardı. Fakat hakim, bir yandan duruşma tarihini ertelediği kararı yazdırıyor bir eliyle de inzibatlara bizi çıkarmalarını işaret ediyordu.

Belleğimde salonun o anki durumu çarpıcı bir şekilde yer etmiş!.. Duruşma hakimi ayaktaydı ve sol tarafında on-onbeş kadar klasör vardı. Kürsünün sağ arka boşluğunda da bir o kadar dağınık biçimde duran, üst üste yığılmış klasörler.. İnzibatlar bizi ite kaka dışarıya çıkartırken bizim dava dosyasını da bunlann üzerine attı. Bir sonraki davanın dosyasını önüne doğru çekerken mübaşire de bu davanın sanıklarının salona alınması talimatını veriyordu.

Bu davanın karara gelişi de ilginçtir. Savcı esas hakkında mütalasını vermişti. Hakkımızdaki ceza istemleri 141 artı eylemlerle ilgili maddelerdi. Savunmalarımızı yaptık. Dava bir türlü karara bağlanmıyordu, aylarca gittik geldik. Dava yönünden yapılacak tek şey kararın açıklanmasıydı, o da bir türlü olmuyordu. Sanıyorum, dört aya yakın bir süre böyle geçti. Nihayet birgün heyet bizlere davanın 146. maddeye çevrildiğini belirterek, ek-savunma yapabileceğimizi söyledi. Galiba bir yerden rufailer ise karışmıştı.

Bizim davanın rölantiye alındığı karar safhasında Adil Özbek isimli hain itiraflara başlamış, beklenti buradan kaynaklanıyordu. Bu hainin itiraflarında benimle ilgili kararı aleyhimde etkileyebilecek bir delil çıkartamamışlardı. Bu konuda, başka bir soruşturma nedeniyle gittiğim savcılıkta, savcının sohbetvari, boş atıp dolu tutma amacıyla sorduğu bir iki soru dışında hiç söz edilmedi. Fakat zımni olarak kararda belirleyici etken oldu. Çok sonraları şubedeki işkenceciler, mahkemeye baskı yapıp bana cezayı kendilerinin verdirdiklerini, yeni yakalanan bir arkadaşa gözdağı vermek için öğünerek anlattılar.

lekçe ile başvurduğunda ve yeniden ısrarımız üzerine durum açığa çıkıyor.

Sıkıyönetim mahkemeleri (...) mahkemelerdir. İşlevleri, kuruluş ve işlerlikleri yönünden (...)'tirler. Devrimci halk hareketini bastırmak, yoketmek isteyen (.....) terör makinasının parçalarıdır.Görevleri komünist ve anti-faşistleri ölüm ve ağır hapis cezalarına çarptırmaktır. Kuruluş itibariyle Sıkıyönetim Komutanlıklarına, Genelkurmay'a ve dolayısıyla MGK'ya bağlıdırlar. İşlerlik olarak AMUK'na dayanır. AMUK savunma hakkını yokeden kısıtlamalarla dolu (...) bir usul yasasıdır.

Bu mahkemelerde burjuva anlamda dahi hukuk, adalet ilkelerinden, temel insan hak ve özgürlüklerinden ve bunların bir parçası olan savunma hakkından biçimsel olarak dahi sözedilmez. Mahkemenizde, bu keyfi, savunma hakkımızın hiçe sayıldığı sözde yargılamanın örnekleri sayılamayacak kadar çoktur. Hatta mevcut yasalarda olduğu kadarıyla dahi "oyunun kuralları"na uygun davranıldığı söylenemez. Bunun için herbiri birkaç satırı geçmeyen sorguların nasıl alındığına bakmak yeterlidir.

Tüm bunlar mahkemenizin halk (...)'nı niteliğini ortaya koyduğu kadar (...)'ümüş yapısını da göstermektedir. Tıpkı bir parçası olduğu, ancak dizginsiz ve açık bir terör sistemi kurarak ayakta durabilen işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağalarının (...) diktatörlüğü gibi.

Heyetiniz, işkenceci cellatların yarım bıraktığını tamamlama çabası içindedir. Devrimin geçici bir yenilgi aldığı (...) yargılamaların koyu bir sansür perdesi ile örtülerek gizlendiği bugün, tam bir keyfilikle savunma hakkımızı gasbetmek, hakkımızda ölüm ve ağır hapis cezaları vermek kolaydır. Fakat bunun yükünü omuzlayabilmek zordur. Devrimci günler uzak değildir. Yarın ve tarih önünde sanık sandalyesine oturacak olan sizlersiniz.

Şunu bilesiniz! İşgal ettiğiniz kürsü ve temsilcisi olduğunuz egemen güçler, tarihin hiçbir döneminde esaret altında yaşayanların özgürlük düşüncesini, onun ileriye doğru akışını, sömürü ve zulme karşı isyanını engellememiştir, engellemeyecektir de..

(...) Savcı dahi hakkımızda 141/1 isteminde bulunacak delil olmadığını belirtirken, heyetinizin 146. maddeden ek savunma isteği bu davanın hukuki yönden iflas ettiğini gösterir. Mahkemeniz adalet tanrıçası rolünü oynamayı bir yana bırakarak maskesini çıkartmış, açık siyasal kimliğine bürünmüştür. Verilecek ölüm ve ağır hapis cezalarının tümüyle politik olacağı ortadadır. Bunun temeli nedir?

Askeri (...) cunta, 12 Eylül sonrasında giriştiği kanlı saldırıyla devrimci örgütlere ağır darbeler vurmayı, devrimci halk hareketini geriletmeyi ve kitleleri denetim altına almayı başardı. Devrim, geçici bir yenilgiye uğradı. Fakat komünist ve anti-faşist örgütleri, devrimci

düşünceyi, emekçi kitlelerdeki direnme isteğini atomlarına kadar parçalayıp dağıtmayı, yoketmeyi başaramadı. Bugün eski boyutlarında olmasa da mücadele içerde ve dışarda sürüyor. Gerçek (...) ve devrimciler, faşist karşı devrimin kendisini en güçlü sandığı işkencehanelerde, zindanlarda, idam sehpalarında direniyor, bulundukları yeri devrim marşları ile çınlatarak ölümü kucaklıyorlar. Dışarda, işkence ve ölüm tehdidi hiçe sayılarak, eşsiz bir fedakarlıkla devrimci çalışma sürdürülüyor. 12 Eylül öncesindeki devrimci günler, emekçi kitlelerin anılarında yaşıyor, cuntaya karşı duyulan öfke ve mücadele isteği günden güne büyüyor.

Bugün sürmekte olan mücadele geri ve alt düzeydedir. Ama görünürdeki durgunluğun altında içteniçe kaynayan bir volkan vardır. (...) cunta bunun korkusuyla doludur. O bu nedenle, idam ve ağır hapis cezaları ile komünist ve anti-faşistlerden 12 Eylül öncesi günlerin intikamını almaya çalışırken, geleceğe yönelik olarak onlara, ilerici işçi ve emekçilere gözdağı vermeye ve sindirmeye çalışıyor.

Mahkemenizin bu tavrı, yargılandığımız Türkiye proletaryasının öncü (...) müfrezesi (...)'ye, onun üye ve sempatizanlarına karşı duyduğu düşmanlığı, çökertme ve öcalma tutkusunu gösteriyor.

(...) 12 Eylül sonrasında azgın faşist saldırı karşısında kayıplar verdi, yaralar aldı. Fakat O, devrimci yükseliş günlerinde olduğu gibi, sürecin azgın gericilik yıllarında da dimdik ayaktadır. Birçok anti-faşist örgütün ağır darbeler yeyip faaliyetlerini sürdüremez hale geldiği; revizyonist ihanetin, mücadele kaçkınlığının ve dönekliğin kol gezdiği bir ortamda, O, M-L'e sarılmış olarak devrim, sosyalizm, sınıfsız (...) toplum yolunda şaşmadan ilerliyor.

Faşist terör ve zulmün kol gezdiği yaşamakta olduğumuz kara günler (...)'nin bulunduğu her yerde güneş gibi parlamasını, ışık saçarak etrafını aydınlatmasını engelleyemedi. İhtilalci (...)'ler içerde ve dışarda, işkencede, zindanda ve mahkeme önlerinde destansı direniş örnekleri verdiler. O'nun devrimciler ve emekçi kitleler içindeki prestiji günden güne büyüdü ve büyüyor.

146. maddeye göre cezalandırılmak istenmemin özgül yönü ise işkencehane ve zindanlarda boyun eğmemiş olmam, komünist olduğumu, düşünce ve inançlarımı her koşul altında savunmamdır. Bundan gurur duyuyorum.

İşte (...) mi çılgına çeviren, intikam çığlıkları atarak (...) muşcasına saldırtan, tüm hukuki değerlere sırt çevirerek ölüm fermanımızın çıkartılmak istenmesinin onlarca yıllık hapis cezalarının nedenleri bunlardır. (...)'nin yaşıyor, yaşıyor ve savaşıyor olmasıdır.

Ama bir kez daha yenilgiye uğrayacaksınız. Hakkımızda ölüm kararı verseniz de, vermeseniz de!..

12 EYLÜL ASKERİ (...) DARBESİ, KOMÜNİST VE ANTİ-FAŞİSTLERE-İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKA KARŞI (...) BİR SALDIRIDIR.

12 Eylül, faşist karşı devrimin işçi sınıfı ve halka karşı açtığı iç savaşın dinamitlenmesidir. 12 Eylül öncesinde "eskisi gibi yönetememe" durumuna düşen ABD emperyalizmi ve işbirlikçi hakim sınıflar son ve güvenilir kozlarını oynayarak (...) ordu ve azgın bir savaş aleti haline getirdikleri tüm devlet mekanizması ile emekçi halka karşı dizginsiz bir saldırıya geçtiler. Hedef devrimci halk hareketinin ezilmesi, kapitalist buhranın yükünün emekçi halkın sırtına yıkılması, Türkiye'nin ABD emperyalizmi ve NATO'nun Orta-Doğu bölgesindeki güvenilir bir saldırı üssü haline getirilmesiydi.

1973 sonlarından itibaren yeniden gelişmeye başlayan işçi sınıfı ve halk hareketi 12 Eylül öncesinde hızlı bir yükselişe girdi. Günden güne büyüyen, çeşitli sosyal sınıf ve tabakalardan katılımın artmasıyla genişleyen, daha sert ve militan mücadeleye doğru gelişen devrimci halk hareketi karşısında egemen sınıflar eskisi gibi yönetemez duruma gelmişlerdi. Polis terörü, neo-faşist MHP'nin giriştiği katliamlar, 1978 yılında Maraş'taki faşist katliam bahane edilerek ilan edilen sıkıyönetim, sosyal demokrat ve modern revizyonist hainlerin emekçi kitleleri pasifize etme çabaları bu gelişimi durduramıyordu.

Aynı dönemde hakim sınıf klikleri arasındaki çelişkiler de büyümüş, hükümet krizleri birbirini izleyip, parlamento toplanamaz hale gelmişti. Bu da faşizmin devrimci harekete karşı saldırı gücünü zayıflatıyordu.

Bu koşullarda hakim sınıfların önünde devrimci hareketi bastırabilmek için tek bir yol kalmıştı, başta ordu olmak üzere tüm (...) devlet cihazını açık bir savaş aleti olarak örgütlemek ve saldırıya geçirmek.

Bugün aşılabilmiş olmak bir yana giderek derinleşen, emperyalist sömürü altında geri kapitalist bir ülke olan ülkemizde daha şiddetli yaşanan bir kriz hüküm sürüyordu. Siyasal bir krizin varlığı koşullarında süregiden bu ekonomik kriz, toplumsal muhalefetin genişlemesine ve derinleşmesine zemin oluşturduğu gibi, siyasal yönde de ters etki yaparak ekonomik krizin daha da derinleşmesine yolaçıyordu.

24 Ocak 1980'de (...) Demirel hükümetince açıklanan, emperyalizm ve hakim sınıfların bunalımı emekçi halkın sırtına yükleme amacını taşıyan ekonomik programının uygulanmasını güçleştiriyordu. Bu programın öngördüğü, ücret ve maaşları dondurmak, düşük taban fiyatı politikası halka muhalefetinin yüksekliği nedeniyle istenildiği gbii uygulanamıyordu.

Gelişen anti-emperyalist mücadele, ABD emperyalizminin Türkiye üzerindeki Orta-Doğu bölgesine yönelik hedef ve planlarının önüne dikilen bir engeldi. İran Devrimi, Filistin halkının mücadelesi, tüm bölgede anti-emperyalist uyanışın hızlanması ve sosyal kurtuluş mücadeleleri, başta ABD olmak üzere emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını sarsıyordu.

Sovyet sosyal-emperyalizminin Afganistan'ı işgali bölgede odağını Basra Körfezi ve petrol alanlarının oluşturduğu hegemonya mücadelesini hızlandırmıştı. ABD emperyalizminin bölgede İran'ın yerini dolduracak yeni jandarmalara, hegemonyasının devamını sağlayacak güvenilir saldırı üslerine ihtiyacı vardı. Askeri (...) darbe aynı zamanda bu amaçla, ABD emperyalizminin Orta-Doğudaki çıkarlarına ve geleceğe yönelik hesaplarına uygun olarak gerçekleştirildi.

DİZGİNSİZ BİR SÖMÜRÜ VE (....)'LIK DÖNEMİ

12 Eylül'le birlikte (...) diktatörlük askeri bir nitelik kazandı. Kumanda merkezinde MGK'nın bulunduğu açık (...) devlet terörüyle işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı saldırıya geçildi. Bu (...) ve Türk milliyetinden halkımız için acı ve çile ile dolu, tüm ülkede hayatın devasa bir zindana çevrildiği günlerin başlangıcı oldu.

Emekçi halkın tüm siyasal ve ekonomik hakları gasbedildi. Biçimsel ve burjuva anlamda dahi hak, hukuk, adalet ilkeleri yokedildi. Bunların yerini keyfiyet, yasa tanımazlık, (...)'min dizginsiz (...)'lığı aldı. Daha ilk anda, grev ve direnişler yasaklandı, sendika ve dernekler kapatıldı. Anti-faşist mücadelenin yükseldiği semtlerde, köylük bölgelerde dizginsiz bir terör estirildi, toplu tutuklamalara girişildi. Kürt halkı üzerinde ırkçı şoven baskılar artırıldı. Bunun yanısıra, dil, kültür ve ulusal geleneklerini unutturma, zorla Türkleştirme çabaları hızlandırıldı.

Askeri (...) cunta, devrimci halk hareketini bastırabilmek, kitleleri denetim altına alabilmek için ilk andan itibaren halkın, örgütlü ve önder güçlerine karşı saldırıya girişti. Komünist ve anti-faşist devrimci

örgütlere karşı (...) bir saldırı başlatıldı. 16 yiğit anti-faşist idam sehpasında katledildi. 215 komünist ve anti-faşist savaşçı sokaklarda kurşunlandı. 50'den fazlası işkncehanelerde can verdi. Yüzlercesi çatışmalarda yaralandı. Yüzbinin üzerinde komünist, anti-faşist ilerici, yurtsever işçi ve emekçi gözaltına alındı, onbinlercesi tutuklandı, daha bugünden (...) sıkıyönetim mahkemelerinde göstermelik yargılamalarla 30 binine beş yıldan müebbete kadar uzanan ağır hapis cezaları ve idam kararları verilmiş durumda.

Bu dönemde dizginsiz bir siyasal baskı ve terörün yanısıra, vahşi bir ekonomik sömürü ve baskı da başlatıldı ve uygulanıyor. Askeri (...) cunta'nın IMF, Dünya Bankası gibi, uluslararası finans kuruluşlarınca dikte ettirilen ekonomi politikası, bunalım koşullarında emperyalizmin, işbirlikçi tekelci kapitalistlerin yeni karlarının korunması ve arttırılması, diğer bir deyişle işçi sınıfı ve emekçi halkın (...) sömürülme politikasıdır. Bu politika ile işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağaları servetlerini birkaç katına çıkartırken, işçi sınıfı ve emekçi halk derin bir yoksulluk içine itildi. Bu dönemi, TİSK başkanı H.Narin'in ağzından kendileri için, "gülme dönemi" ilan ettiler. İhracatı teşvik kredisi, servet ve stok affı, kaçak yapı affı, birikmiş vergi borçlarını azaltan ve ödemesini kolaylaştıran kanun, iflas eden işletmelerin fahiş karla devlete satılması vb., vb.... Kısacası her türlü teşvik ve destek sağlandı.

Öte yandan işçi ücretleri, memur ve emekli maaşlarındaki son 5 yıldır süregelen hızlı düşüş, özellikle 1980-81 yıllarında sıçrama yaptı, işçi ve memurların gerçek ücreti 1977'ye göre % 43 azaldı. Emekli maaşlarının satınalma gücünde % 55.1 düşme görüldü. Köylülük içinde yoksullaşma süreci büyük bir hız kazandı. Tarım ürünlerinin fiyatları çoğu kez maliyetin de altında belirlendi ve küçük üreticilerin gelirlerinde büyük bir düşüş oldu. Örneğin, (...) Ulusu hükümeti, 1981 yılında enflasyon oranını resmen % 36 olarak açıkladığı halde taban fiyatlardaki ortalama artış oranını % 25'lerde tutmuş, gerçek enflasyon oranı ise belirtilenin üstünde % 70 civarında olmuştur. Tarım girdilerinde ve temel ihtiyaç mallarındaki artış ise daha da yüksekti.

Bunlara karşılık 1981 yılındaki bankaların karları % 130 oranında artarken, sanayi işletmelerinin karları da % 70 artış gösterdi. Özel sektörde işçi başına kar 628 bin liraya çıkmış, bazı tekellerde bu miktar 2 milyona kadar varmıştır.

(...) cuntanın ekonomik politikası emperyalist sömürünün daha yoğunlaşmasına yolaçtı. Son günlerde çok sözü edilen IMF programı çerçevesinde belirlenmiş serbest bölge planı ülkemizin sömürgeleştirilmesi yönünde atılmış ileri bir adım olacaktır. Bu ülkemizin askeri

alanda olduğu gibi ekonomik alanda da Orta-Doğu pazarlarına sıçramak için yeni bir üs alanı olarak kullanılması amacını taşıyor. Grevlerin zorbalıkla bastırılmasından, işgücü ve toprağın ucuzluğundan, hammadde ve tarım ürünleri fiyatlarının düşüklüğünden yararlanıp , gelir ve gümrük vergilerinden muaf tutularak yatırım yapmak çok uluslu banka ve şirketlerin iştahasını kabartıyor. OECD gibi emperyalist kuruluşlara Türkiye güvenli ve karlı yatırım alanı olarak ilan ediliyor.

Emperyalizmin ekonomi alanında izlediği dayatmacı politika, ağır sanayiye ve en karlı alanların kendi tekellerinde kaldığı, ülkemizin ise emperyalizmin ekonomik ihtiyaçlarına uygun geri, tekyanlı, tarım ürünleri ve işlenmiş hammadde üretimi ile sınırlandığı bir işbölümünü öngörüyor. (...) ruhlu işbirlikçi (...) lerde, ziyafet sofrasından kemikleri toplayabilmek için bu sömürgeleştirme politikasına ülkemizi peşkeş çekiyorlar.

12 Eylül sonrasında askeri (...) cunta, ABD emperyalizminin güdümündeki geleneksel dış politikasını doruğuna çıkardı. ABD (...)'lığı 1950'dekine benzer yeni bir sıçrama gösterdi. "Amerikan Türk Savunma Konseyi" kuruldu. Van merkez olmak üzere Türkiye (...)'tan'ında on havaalanı, radar üs ve alanları kurulması karar altına alındı. II. ordunun merkezi Malatya'ya kaydırılıyor. Ülkemiz ABD ve NATO'nun Basra Körfezi ve İran'a yönelik bir saldırı üssü olarak hazırlanıyor. Sovyet Sosyal-emperyalizmi ile rekabette feda edilecek bir piyon olarak kullanılmak isteniyor. Türk Ordusu buna uygun olarak askeri bakımdan tahkim ediliyor, bunun sonuçlarından birisi de emekçi halkın sosyal haklarında kısıntılara girilir, ücretler düşürülür, vergiler artırılırken askeri harcamalarda devasa bir büyüme, Amerikan silah tekellerine artan borçlanmadır.

Evren'ci (...) cuntanın dostları, kendileri gibi ABD (...)'lığı dünyaca bilinen, lanetlenen Ziya Ül Hak, Erşad, Suharto gibi faşist diktatörlerdir. İzlediği Amerikancı dış siyaset onun bölgede ve dünyadaki tecritini hızlandırmakta, yeni bir savaşta ülkemizi ilk hedeflerden biri haline getirmektedir.

(...) YASASI,SAHTE REFERANDUM VE SONRASI...

Yeni Anayasa, sınırsız (...) baskı ve (...) lığa dayanan 12 Eylül rejimini gelecekte de sürdürmeyi amaçlayan bir kılıftır. Yeni (...) Anayasa işçi sınıfı ve emekçi halkın 12 Eylül öncesi sahip olduğu tüm demokratik hak ve özgürlükleri silip süpüren (...) bir (...) yasasıdır.

Bu (...) Anayasa, 7 Kasımda yapılan sahte bir referandumla sözde halka onaylatıldı. Sözde % 91'lik bir sonuç sağlandı. Ama nasıl? Askeri (...) cunta bu sonucu sağlayabilmek için referandum öncesinde baskıyı ve terörü yoğunlaştırdı. Faşist propaganda, referandumun "demokrasiye dönüş" için ileri bir adım olduğuna halkı inandırmaya çalışıyordu. Fakat Anayasa'nın hazırlanışı bir yana referandumun yapılış koşulları dahi bunun aksini doğruluyor, sahtenin de sahtesi bir referandum olduğunu kanıtlıyordu. Bu referandumda (...) Anayasa'ya "evet" propagandası serbest, aleyhte propaganda yasaktı.

(...) Askeri ve idari mekanizma tümüyle (...) Anayasanın zorla onaylatılması için seferber edildi. Kimi yerde halk açıktan tehdit edildi. Kimi yerde bol vaatte bulunuldu. Kimi yerde mavi red oyu bulunamadı. (konulmadı) vb. vb.

Fakat yine de bunlar yeterli değildi. Bu baskı tehdit, hile ve vaatlerle belki "evet" oylarının çoğunlukta olması sağlanabilirdi. Ama "hayır" oylarının bu koşullarda belirli bir yüzdeye ulaşması da cuntaya karşı güçlü bir muhalefet potansiyelinin varlığını ortaya koyacak ve gelecekteki adımlarını zorlaştıracaktı. Bunun için bu tedbirler yeterli değildi. İstenilen sonucu sağlayabilmek için asıl hile seçim kurullarında yapıldı. Ve tüm (...) cuntalar gibi, E.Sedat, Suharto, Ziya Ül Hak gibi Evrenci cunta da sonucu % 90'ın üzerinde açıkladı.

Bu sonuç, cuntanın bazı sadık dostları, hararetli savunucuları için dahi inandırıcılıktan uzaktı. Yurtiçinde ve yurtdışında cunta destekçisi çeşitli faşist odaklar ve politikacılar hoşnutsuzluklarını dile getirdiler. "Eğer" dediler, "Referandum sonuçları % 80'lerde kalsaydı, daha inandırıcı olurdu."

Askeri (...) cunta sahte referandum sonuçlarına dayanarak sonuçları 12 Eylül'den bu yana izledikleri politikanın onaylanması gibi göstermeye çalıştı. Bu demagojik propaganda ile birlikte komünist ve devrimcilere, işçi sınıfı ve halka karşı saldırısını hızlandırdı ve genişletti.

Bugün 12 Eylül sonrasında elde edilen faşist kazanımlar yasallaştırılarak kalıcılaştırılmak isteniyor. Yeni (...) Anayasa ile teminat altına alınan toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasası; grev, toplu sözleşme ve sendikalar yasası; DGM yasası gibi bir dizi (...) yasa birbiri ardına çıkarılıyor. İşçi sınıfı ve emekçi halkın yasal hakları tümüyle gasbedildiği gibi ekonomik hakları da büyük ölçüde budanıyor.

(...) devlet mekanizması dipten doruğa tahkim ediliyor. (...) Evren'in aşırı yetkilerle donatılarak cumhurbaşkanı ilan edilmesi, diğer MGK üyelerinin de onun yanında yer alışı (...) ordunun iç ve dış poli-

tikaya ilişkin tüm temel konularda söz sahibi olma ve gerektiğinde müdahale hakkının anayasal bir teminata bağlanması eski durumun bazı rötuşlarla sürdürüleceğini demokrasiye dönüş manevralarının sahte ve aldatıcı olduğunu kanıtlıyor.

Faşist burjuvazi ve toprakağaları 12 Eylül öncesi yaşadıkları karabasanı bir kez daha görmemek için polis ve orduyu güçlendiriyor, valileri geniş yetkilerle donatıyor, cezaları ağırlaştırıyorlar. Bütün bunlar (...) devletin tüm kurumlarıyla halka karşı daha güçlü bir saldırı aracı olarak örgütlendiğini gösteriyor. İdamların hızlandırılıp, kurumlaştırılmaya çalışılması, komünist ve anti-faşistlerin ağır hapis cezalarına çarptırılması, üniversite ve diğer devlet kademelerinde açılan geniş kapsamlı soruşturma ve tasfiyeler bu tabloyu tamamlıyor.

Askeri (...) cunta yoğun bir demagojik kampanya ile kendisini önündeki tüm sorunları çözmüş ve güçlü olarak göstermeye çalışıyor. O anti-faşist devrimci örgütlere ağır darbeler vurmayı, dizginsiz bir terörle geçici olarak emekçi kitleleri sindirmeyi başardı. Yeni Anayasayı ve bir dizi (...) yasayı çıkarttı. (...) devlet mekanizmasını yeniden güçlendirdi. O 12 Eylül'den bu yana bazı başarılar kazanmıştır. Fakat bunlar onun kof gücünü ve çürük temelini gizleyemez.

Askeri (...) cunta siyasal ve ekonomik alanda üstüste biriken bir dizi iç ve dış sorunla karşı karşıyadır. 12 Eylül darbesi sonrasında önüne koyduğu temel sorunların birçoğu hala çözülememiştir ve günden güne ağırlaşmaktadır. (...) Evren cuntası bütün çabalarına, manevralı demagojilerine rağmen kendisine kitleler içinde sağlam ve kalıcı bir destek sağlayamadı. Faşist demagoji ve vaatlerinin foyası açığa çıktı, çıkıyor. İşçi ve emekçi kitleler üzerinde askeri darbenin yarattığı "şok" ve durgunluk hali günden güne yarılıyor. Öfke ve muhalefet birikimi artıyor. Cunta, düşük ücret ve taban fiyatı, ağır koşullarda çalışmaya dayalı ekonomi politikasını yoğun bir baskı uygulayarak sürdürebiliyor. Buna karşın örgütlenme ve grev yasağına rağmen işçiler bir yılı aşkın süredir giderek artan sayıda yemek boykotu, iş yavaşlatma ve kısa süreli iş bırakma gibi eylemlere girişmektedirler. Düşük taban fiyat politikası, toprakağalarının artan baskısı, kürt halkı üzerinde ve demokrat yörelerde yoğunlaşan jandarma-komando zulmü, kırsal alanlarda cuntaya karşı nefreti büyütmektedir. İdam, işkence ve kurşunlamalar artan bir öfkeyle karşılanmaktadır.

(...) cuntanın önündeki en önemli sorunlardan birisi ağırlaşarak süren ekonomik bunalımdır. "Ekonomik mucize yaratma" demagojisi iflas etmiştir. Sanayi ve finans kuruluşlarının (...)* rından sonra değiş-

*Esas metinde okunmuyor.(DN)

tirerek" göz boyama çabası da kısa sürede boşa çıkmıştır. Artan işsizlik, ihracat bağlantılarının zayıflığı, borçların büyümesi ve ödeme zamanının yaklaşması, yeni kredi bulmakta zorluk çekilmesi krizi daha ağırlaştırmaktadır. Bazı bankalar, Güney Sanayi, Asil Çelik gibi işletmeler pahası halkın sırtına yıkılarak devlet desteği ile ayakta tutul maya çalışılmaktadır.

Cuntanın "ihracat patlaması" balonu da sönmenin eşiğindedir. Tüm kapitalist-revizyonist sistemde bunalımın derinleşmesi dünya ticaret hacminde daralmaya ve rekabetin kızışmasına yolaçıyor. Geleneksel tarım ürünlerinde tarımsal bir kriz içinde olan ABD emperyalizminin rekabeti ile karşılaşırken, T-Shirt, dokuma, tarım ürünleri ithal eden AET'nin iç pazarını koruma kaygusu ile kısıtlamalara başvurması sonucu çıkmaza girilmektedir. Bunun yanısıra, petrol fiyatlarındaki hızlı düşme ve savaş nedeniyle, şu anda en yüksek ihracat yapılan Irak ve İran'ın ödeme güçlüğü içine girmeleri çıkmazı derinleştirmektedir. Bu maliyetin altında günübirlik, istikrarsız ihracat politikasının kaçınılmaz sonucudur.

Askeri (...) cuntanın izlediği (...) baskı ve terör politikası dünya halklarının artan nefretini kazanmaktadır. Özellikle çeşitli Avrupa ülkelerinde Türkiye'li anti-faşistlerle birlikte ardıardına düzenlenen gösteriler ve protesto toplantıları cuntanın teşhirini ve tecritini hızlandırıyor.

Tüm bu etkenler askeri (...) cuntaya karşı mücadele için elverişli bir zeminin varlığını gösteriyor. Askeri (...) diktatörlük çözülmesi güç sorunlarla karşı karşıyadır. Ama ne ekonomik bunalım, ne yurtdışındaki demokratik kamuoyunun baskısı, ne de karşı devrim kampının iç çelişkileri onun kendiliğinden yıkılmaya götürmez. Onu yıkacak olan devrimin güçlü yumruğudur. Askeri (...) cuntanın sahte "demokrasiye dönüş" manevralarının aldatıcılığına da kapılınmamalıdır. Seçimler sonrasında siyasal rejimin ne olacağı yeni (...) Anayasa ile belirlenmiştir. Siyasal partiler ve parlamentonun kısıtlanarak yer aldıkları her zaman (...) ordunun denetiminde ve müdahalesine açık bir tablo, buna sahtenin de sahtesi bir demokrasi bile denemez. Bu askeri (...) diktatörlüğün bazı rötuşlarla sürdürüleceğini gösterir.

Kitlelerin mücadelesinin kendiliğinden kabarmasını beklemek de doğru değildir. Modern revizyonist ve reformcu hainlerle sınır çekmek, mücadele kaçkını tasfiyecilerle bağları koparmak, devrimci mücadeleyi omuzlamak gereklidir. (...) diktatörlüğün yıkılması, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesine, bu mücadelenin gücüne ve örgütlenmesine bağlıdır.

Bunlar gerçekleştiğinde (...)'in yıkılması mücadelemizin devrimle taçlanması kaçınılmazdır. Devrimci günler uzak değildir. Proletarya ve emekçi halkın mücadelesi yenilgiden aldığı derslerle, daha bilinçli, daha büyük öfke ve kazanma azmi ile dolu ve daha büyük güçlerle revizyonizmin, reformizmin barikatlarını yıkarak, sömürü ve zulüm düzenini yerle bir etmek için ilerleyecektir.

Son söz devrimin olacaktır.

(...) ASKERİ (...) CUNTA!

(...) TİKB!

15.3.1983

KENAN GÜNGÖR

Ek savunma için gelmiştik. Oniki-onüç sayfalık kısa bir metin hazırlamıştım. Salona girdik. Duruşma hakimi, savunmalarımızı vermemizi istiyor. Alıp hemen dosyaya koyacak. "Okuyacağım." diyorum, "sen ver, biz okuruz." diyor. Mübaşir önümde aleste duruyor. Kağıtları boş bulunup biraz öne uzatsam çekip alacak. Çekişme uzadıkça arkamdaki inzibatlar da daha bir diklenip, sağımdan solumdan dürtüklemeye başladılar. Ama kararlıyım. Okuyacağım. Duruşmalar boyunca içimde birçok şey birikmiş. Kimi zaman fırlayıp onları söyleme isteğimi nasıl duydum. Kendimi frenlemem gerekiyordu ve tüm onlar içimde birikti. Şimdi ise konuşmakta özgürüm. Onlar ne kadar engellemeye çalışsalar da direteceğim. Usul Kanununda savunmamı sözlü olarak yapma hakkımın olduğunu söyleyerek okumaya başlıyorum. Heyet üyelerinin yüzlerinde kayıtsızlık maskesi, dinliyorlar. Sadece duruşma hakimi biraz telaşlı ve biraz da tedirgin. Hukuki bölüm bitip siyasi konulara girinci, irkiliyorlar. Cepheden bir saldırı, bir meydan okuyuş.. Duruşma hakimi dayanamıyor, tekrar müdahale ediyor. Sonra diğerleri de söze giriyorlar. Yeni bir çekişme. "Dosyaya koyalım, biz inceleyeceğiz..." buna beni inandırmaya, ikna edip savunmamı elimden almaya çalışıyorlar. Kabul etmiyorum.

Kafa kafaya verdiler. Ara kararı alıp savunmayı okumamı on dakika ile sınırladılar. Tekrar okumaya başladım. Vuruş gücünü artırmak için özellikle sonları okumak istiyorum. Bunun için arada bir sayfayı da atladım. Bitmesine çok kalmadı ama süre doldu. Savunmayı elimden alıyorlar. Artık rahatlar. Benimse canım biraz sıkkın. Daha diretse miydim? Fakat bu atılmak istemediğim bir duruşma. Daha "son söz"üm var, karardan sonra söyleyeceklerim var!

Dışarda kararı bekliyoruz. İkisi kız, beş yoldaşız. Ailelerden birkaç kişi, iki avukat karşımızdalar. İlk kez böyle bir araya geldik. Aramızda asker barikatları olurdu her zaman. Son duruşma ve karar uzun sürecek diye bu kez böyle bıraktılar. Cezaevindeki diğer arkadaşları soruyoruz birbirimize. Keyifliyiz. Heyetin karar vermesi en azından daha iki saat sürer! Savunmaları okuyup değerlendirecekler, davanın bütününü tartışacaklar, usulen "son söz"lerimizi sormaları gerekiyor, karar daktilo edilecek vb., vb. Fakat daha on dakika bile dolmadı. İçeriye çağrılıyoruz. Karar okunmaya başlanıyor. Belli ki her şey önceden bitirilmiş. Üç ömür boyu hapis beş ve on yıllık ağır hapisler.. "Bu cezalar bizim için onurdur. Kararınız bizleri korkutmuyor" diye bağırıyorum. Ve bizler, beş yürek ve beş ses! Salon sloganlarımızla inliyor.

SELİM AÇAN'IN SAVUNMASI

I. ORDU VE İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI
I NO'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

SELİMİYE

Dosya No: 83/391 ESAS
Konu: "SAVUNMAM"DIR.
Savunmayı Yapan:
Selim AÇAN

Sözlerime başlarken herşeyden önce, aynı zamanda bu davanın maktül sanıkları olan, proletarya ve halkımızın yiğit evlatları:

(.....) İsmail CÜNEYT'in,

(.....) Mehmet Ali DOĞAN ve Aslan TEL'in,

İnsanlıkdışı bir baskı ve zulmün kolgezdiği (.....) zindanlarında bizleri komünist ve devrimci inanç ve idaeallerimizden zorla vazgeçirmeye, siyasi kişiliğimizi ezerek teslim almaya çalışan 12 Eylül'cü (.... ....) baskı ve saldırılarına karşı yüce devrim ve (.....) davasına bağlılığın, başeğmezliğin ve yiğitliğin görkemli bir örneğini vererek ölümü kucaklamakta tereddüt etmeyen şanlı ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİ'nin şehitleri:

(.....) Mehmet Fatih ÖKTÜLMÜŞ,

(.....) Adtullah MERAL, Haydar BAŞBAĞ ve Hasan TELCİ ve DİYARBAKIR ÖLÜM ORUCU şehitleri ile,

Onların şahsında proletarya ve insanlığın kurtuluşu uğruna, devrim ve (....) davasının zaferi yolunda can veren tüm devrim şehitlerinin anıları önünde saygıyla eğilirim!

Bizler neden buradayız? Neyle suçlanıyoruz? Kokusu daha

şimdiden çıkan F-16 rüşvetini yediğimiz için mi? Yoksa halka yıllardan beri kan kusturan ABD emperyalizmi ve sömürücü egemen sınıfların (... ... ...) olduğumuz için mi? Sömürücü sınıfların azgın kar hırsı uğruna silah zoruyla iktidar mı gasbettik? Anayasayı generaller gibi süngü ucuyla çöp sepetine mi attık? Yoksa göstermelik parlamentonun kapısına kilidi biz mi vurduk? Yüzbinlerce komünisti, devrimciyi, işçiyi, emekçiyi işkenceden geçiren, katleden, sakat bırakan caniler miyiz? Yoksa (.....) dipçik ve süngülere sırtını dayayarak işçi sınıfı ve emekçi halkın kanını-iliğini emen sömürücüler mi? Halkın alınterinden gasbedilen paralarla oluşan muazzam fonları bir avuç kanemici tekelci burjuvaya sebil gibi mi dağıttık? Ulusal onuru ve bağımsızlığı Beyaz Saray ve Pengaton'un yer halısı mı yaptık? Yoksa ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini emperyalist çakallara peşkeş mi çektik? Üç-beş Dolar, Sterlin, Mark, Yen, Riyal daha koparabilmek için işçi sınıfımız ve halkımızın alınterini pazarlamak amacıyla (.....) bezirganlar gibi kapı kapı dolaşmaya mı çıktık?

Silah, uyuşturucu, sigara ve daha akla gelebilecek her türlü malın kaçakçılığını yapan mafya babaları mıyız? Yoksa onlarla işbirliği halinde çalışıp komisyon alan polis şefleri, yüksek rütbeli subay ve bürokratlardan mıyız?..

Hayır! Burada yargılananlardan hiçbirisi böylesi yüzkızartıcı soygun ve zulüm suçları işlemedi. Bu suçların failleri bizzat (.... .....)

Bu davanın "sanık"larına yöneltilen suçlama TİKB'nin üyesi olmak, onun faaliyetlerine ve gerçekleştirdiği devrimci eylemlerden bazılarına katılmak, desteklemek veya yardımcı olmaktır. Bu iddiaların gerçeği ne derece yansıttığı, nereden ve nasıl çıktığı ayrı bir tartışma konusudur. Yapılan yargılamanın göstermelik niteliğine rağmen hakkımızdaki iddiaların çürüklüğü, bunların hukuki ve ciddi doğrudürüst hiçbir kanıta dayanmadığı gerçeği, görmek istedikten sonra kör gözlerin bile görebileceği kadar açık-seçik ortaya çıkmıştır. Bu davada "sanık" sandalyesine oturtulan insanlar arasında eğer ortak bir payda aranacak olursa, bu en genel ifadeyle bu insanların anti-faşist, anti-emperyalist siyasal düşünce ve eğilimlere sahip olmalarıdır. Bu topluluk içinde komünistler de vardır, devrimci demokrat olanlar da vardır, aktif bir siyasal tutum içinde olmamakla birlikte dürüst ve namuslu emekçi insanlar da vardır. Hatta geçmişte hasbelkader ilerici, devrimci düşüncelere sempati beslemişken, bugün devrim ve komünizm davasını onun azılı düşmanlarının ağzıyla "boş bir hayal" olarak niteleyen bazı tipler de burada "sanık" sandalyesindedirler. Bana gelince, ben proletarya ve ezilen insanlığın nihai kurtuluş davasının neferi bir

komünist olduğum, faşizme ve emperyalizme karşı dövüştüğüm için buradayım.

Neresinden bakılırsa bakılsın bu dava siyasi bir davadır. Bu davanın temeli ve ruhu 12 Eylül'cü (.....) intikamcılık, özel olarakta egemen sınıflar ve onların (.....) TİKB'ye karşı besledikleri özel kin ve düşmanlıktır. Eğer davanın bu özü ve ruhu gözden kaçırılırsa o zaman poliste insanlıkdışı işkencelere uğramamızın, hukuki ve güvenilir kanıtlara dayanmak bir yana akıl ve mantıkdışı zorlamalarla en ağır cezalara çarptırılmamızın istendiği 83/595 ve 84/153 karar sayılı iddianameler ve 14 Mayıs 1985 tarihli Esas Hakkındaki Mütalaaya damgasını vuran (.....) bir cezalandırma tutkusunun, gerçekleri araştırmak bir yana gerçeklerin üzerini örtmek için elden gelen çabanın gösterildiği, göstermelik yargılama sürecindeki burjuva hukukuna dahi sığmayan tutumların nedenleri anlaşılmaz. Başından beri gördüğümüz muameleler en hafif deyimiyle "akılalmaz şeyler" olarak görünebilir. 12 Eylül sonrasında komünistler, devrimciler, anti-faşist yurtsever işçiler, emekçiler, aydınlar hakkında açılan siyasi davalarda olduğu gibi, bu davada da davanın siyasi niteliğini temelinin ve amacının ne olduğunu gizlemek için elden gelen çaba gösterildi. Faşizmin hakkımızda verdiği peşin hükme "meşru" bir kılıf ve dayanak yaratmak amacıyla faşist işkencecilerin hazırladığı senaryonun boğucu sınırları içinde tutulmaya çalışıldık. (.....) yargılama komedisinde bizlerden de figüran olarak sanık rolünü oynamamız isteniyordu. Bu nedenle, gerçekleri ortaya koymak için gösterdiğimiz her çaba, ya duruşmadan atılma tehditleriyle karşılaştı, ya ısrarlı çabalarımıza rağmen söz hakkı verilmedi, söyleyebildiklerimiz ise tutanaklara tanınmayacak ölçüde kuşa çevrilmiş ve çarpıtılmış olarak geçirildi, gözümüzü korkutmak için hakkımızda yeni davalar açıldı ve yeni cezalar verildi, en haklı taleplerimiz sudan bahanelerle reddedildi, vb. vb. Eğer kimimizin kellesinin alınmak istenmesine,kimimizin onlarca yıllık hapis cezalarına çarptırılmamıza dayanak yapılmak istenen faşist işkencecilerin hazırladığı, İddianame ve Esas Hakkındaki Mütalaanın da birkaç küçük rötuşla tekrarladığı polis senaryosunun düzmece niteliğini sergilemeye, davanın siyasi özünü ortaya koymaya ve bu temelde hakkımızda ne ceza verilecekse verilsin siyasi bir hesaplaşmadan korkmadığımın bilinmesine çalışmak yerine, revizyonist hainler veya oportünistler gibi karşınızda diz çökseydim,günah çıkartsaydım, pişmanlık gösterseydim, hele hele Adil Özbek denilen polis köpeği gibi kendi paçamı kurtarmak için önüme geleni ısırmaya kalksaydım, dostun-düşmanın özü, sözü ve eyleminin bir olmasıyla tanıdığı TİKB ve komünistler hakkında iğrenç ve alçakça iftiralar yağdırmaya yelten-

seydim,eminim o zaman geniş bir hoşgörü ile karşılanır, sınırsız bir söz hakkına sahip olurdum.

Oyunu hiç olmazsa kurallarına göre oynamaktan bu kaçışın nedenleri neydi? Bir kez hakkımızda düzenlenen faşist senaryo öylesine çürük öylesine zavallı, öylesine eğretiydi ki, şöyle bir darbe vurmamız onun yerle bir olması, iler-tutar tarafının kalmaması için yeterliydi. İkinci ve en önemli neden ise, tamamen siyasal neden ve hesaplara dayanarak bizleri olabildiğince ağır cezalara çarptırma çabası içerisinde olan (...) in siyasal hesaplaşmadan duyduğu korkuydu. Burjuvazi ve onun bütün uşakları biz komünistleri, siyasal düşünce ve amaçlarımızı gizleyerek ikiyüzlü ve sahtekarca davranmakla suçlar. Gerçek ise, bu yüzsüzce iftiranın tam tersidir. Proletaryanın yüce önderleri K.Marks ve F.Engels'in işçi sınıfının ideolojisinin temellerini atarken, bundan yaklaşık 150 yıl önce "Komünist Manifesto" da belirttikleri gibi, hangi koşul altında olursa olsun biz (...) ler siyasal düşünce ve inançlarımızı, uğrunda mücadele ettiğimiz amaçları gizlemeyi bir alçaklık sayarız. Çünkü biz tarihin ve toplumsal gelişmenin önüne geçilmez akışında aydınlık geleceği temsil eden bir sınıfın temsilcileriyiz. Ancak tarihsel bakımdan ömrünü tamamlamış, insanlığa verebileceği hiçbir şeyi kalmayan tam tersine toplumsal gelişmenin önünde engel olan, çürümüş ve bu yüzden de yok olup gitmesi kaçınılmaz olan sınıflar ve onların (...) ları bu cesareti ve güveni gösteremezler. Hele kapitalizmin (... ... ...)'i burjuvazinin (... ....)ler bunu hiç gösteremezler. Bu yüzden de en azılı demokrasi düşmanı, kendini dünyanın allamesi sanan (... ... ...)ları "demokrasi aşığı", "gerçek bir demokrasinin mimarları" pozlarına bürünürler, emperyalist burjuvazinin gözde kahyası olmakla böbürlenip sabah-akşam ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmedik daha neyi kaldığına kafa yoranlar iş etikete geldi mi "Anavatancı" kesilirler, demokrasinin "d"sine bile tahammülü olmayan ateşli emperyalizm (...)ları "Milliyetçi demokrat" geçinirler, vb. vb. Kısacası bu davada da, davanın siyasal niteliği ve özünün ortaya konması demek, herşeyden önce onun içyüzünün bütün çıplaklığıyla ortaya çıkması demektir. 12 Haziran 1984'teki duruşmada yapılan sorgumdan itibaren sürekli bu gerçeğe işaret ettim ve gerçeklerin ancak bu temelde açığa çıkabileceğini ve anlaşılabileceğini her fırsatta vurguladım. Bunlara karşı sık sık tekrarladığınız bir gerçekte "bunların savunma kapsamına girdiği, savunma aşamasında genişçe ortaya koymama olanak tanıyacağınız" sözüydü. Şimdi artık usul gereği söz savunmanın!

Hakkımdaki iddiaları burada tek tek saymayacağım. Zaten bunların hepsi tek bir başlık altında toplanabilir: TİKB'nin kurucuları ve

MK üyeleri arasında yeralmak... Hakkımdaki iddiaların nereden ve nasıl çıktığı bunların hukuki ve ciddiye alınabilir tek bir kanıta bile dayanmadığı gerçeğinin üzerinde durmaya geçmeden önce şunu belirteyim: Hakkımdaki iddiaların tümünü bir an için doğru ve geçerli saysak bile, bir komünist olarak bunları yapmış olmayı "suç" değil onur verici bir tutum olarak kabul ederim. TİKB gibi ihtilalci Marksist-Leninist bir müfrezenin değil kurucuları, değil MK üyeleri, değil üye veya aday üyeleri: O'nun güvenilir sempatizanlarından biri olmak bile bana göre bir (...) tir.* Çünkü TİKB proletarya, ezilen halklar ve insanlığı (.....)'dir.** "TİKB'nin kurucuları ve MK üyelerinden olmak" iddiası gibi hakkımdaki ileri sürülen diğer iddiaları da bir "suç" olarak görmüyorum. Bu nedenle de bir suçlu psikolojisi içinde değilim ve olmadım da. Siyasasi inanç ve ideallerim nedeniyle ağır bir cezaya çarptırılacağım korkusu içinde değilim ve olmadım. Bundan ötürü vereceğiniz cezadan kurtulma kaygısı ve telaşı içinde değilim ve olmadım. Kendimi bir "suçlu" olarak görmediğim için söyleyeceklerim klasik anlamıyla bir savunma değildir.

Önce hakkımızdaki iddiaların çıkış noktasını oluşturan polis soruşturması üzerinde duracağım. 12 Eylül sonrasında komünistler, devrimciler, anti-faşistler aleyhine açılmış olan tüm siyasi davalarda olduğu gibi bu dava da polis soruşturmasına dayanıyor. 12 Eylül (.....) yargı sisteminde herşeyi belirleyen polis ve polis soruşturmasıdır. Polis soruşturmasının belirleyici hatta tek dayanağı ise işkencedir.

İddia makamının gerek hakkımızdaki iddianameleri gerekse Esas Hakkındaki Mütalaayı hazırlarken dayandığı birinci kaynak polis ifadesidir. "Sanık"ların savcılıkta, tutuklama yargıçlığında ve mahkemede verdikleri ifadeler hiç mi hiç anlam taşımıyor bay savcı için. Varsayoksa polis ifadeleri. Yalnız bu konuda, daha sonra Esas Hakkında Mütalaada, nasıl seçmeci bir tutum izlediğine ilerde değineceğim. Bay savcı polis ifadelerinin doğruluğuna öylesine güveniyor, onları öylesine değişmez ve geçerli kabul ediyor ki, içerdiği gafları bile aynen ve sürekli tekrarlıyor. İddia makamının polis ifadelerine gösterdiği düşkünlük ve güvenin yanısıra bu konudaki tutumunda bir nokta daha dikkati çekiyor. Kendisi ve başkaları hakkında suçlamalar içeren ifade-

* "Kanunun suç saydığı" bir eylem ya da faaliyetten "şeref" duyduğunu söylemek ülkemiz yargısında genellikle "suç" olan fiili övmek" olarak değerlendiriliyor. (D.N.)

** TİKB'nin eylem ve faaliyetleri, amacı, program ve tüzüğü, örgütlenme anlayışı övücü bir dil ile savunuluyor. Yasalarımızın "düşünce özgürlüğü" anlayışı, bu bölümü yayınlamamıza el vermiyor. (D.N.)

lere dört elle sarılıyor da, kimi sanıkların kendisi hakkındaki suçlamaları kabul etmeyen, başkaları hakkında suçlamalar içermeyen polis ifadelerine itibar etmiyor. Onların hakkında kendi ifadelerine değil başka sanıkların onlarla ilgili suçlamalar içeren ifadelerine dayanma yöntemini izliyor. Benim hakkımdaki tüm iddialar da sadece ve sadece Adil Özbek denilen polis piyonunun ifadesi ile Oya SALAÇİN, A.Coşkun E ENDİOĞLU ve Safiye Ömür EFENDİOĞLU'nun, daha sonra savcılıkta, sorgu yargıçlığında ve mahkemede reddettikleri polis ifadelerine dayanıyor. Oya SALAÇIN, A.Coşkun EFENDİOĞLU ve Safiye Ömür E ENDİOĞLU benim hakkımdaki tamamen gerçekdışı suçlamaları da içeren bu ifadelerin kendilerine işkence baskı altında, okumalarına izin verilmeden imzalatıldığını da belirtmişlerdir.

Bu davanın tüm sanıkları poliste insanlıkdışı işkencelerden geçmişlerdir. Bir kısım "sanık"ların gerek kendileri gerekse başkaları hakkında olmadık suçlamalar içeren ifadeleri polisce düzenlenmiş ve işkence zoruyla imzalatılmıştır. Yani iddia makamının Esas Hakkındaki Mütalaasında açıkca da söylediği gibi "sanıkların eylemleri ve buna bağlı suçlarının belirlenmesinde" kullandığı ikinci kaynak olan "bir kısım sanıkların diğerleri hakkındaki anlatımları" da birinci kaynağı olan "zabıtadaki açık kabul ve anlatımları..."nın bir parçasıdır. Davanın belirleyici unsuru olan bu ifadelerin nasıl alındığını, dolayısıyla gerçeği ne derece yansıttığını daha iyi ortaya koyabilmek, asıl önemlisi de 12 Eylül'cü (...)'rın bugüne kadar gözaltına aldıkları yüzbini aşkın komünisti, devrimciyi, işçiyi, emekçiyi nasıl bir tezgahtan geçirdiklerini, faşist işkence tezgahlarında katledilen 50'ye yakın devrim savaşçısının nasıl hunharca katledikliklerini sergilemek amacıyla poliste bizzat gördüğüm işkenceleri anlatmak istiyorum.

26 Aralık 1983 günü Adana'dan İstanbul'a geldim. Hem kendisini görmek, hem de evinde kalmak amacıyla, 1974'ten beri Ankara'da okul çevresinden tanıdığım Coşkun EFENDİOĞLU'nu çalıştığı işyerinden telefonla aradım. Birlikte evine gitmek üzere telefonda bana verdiği buluşmada ise polis tarafından yakalandım. Yakalandığım andan itibaren başlayan bir tekme, yumruk, küfür ve tehdit sağanağı altında bir arabaya bindirildim. Bu arada ellerim arkadan kelepçelenmiş, gözlerim de bağlanmıştı. Resmi adı İstanbul Emniyet Müdürlüğü 1. Şube olan, Gayrettepe'deki işkence yuvasına geldiğimizde kapıda bir işkenceci güruhu tarafından karşılandım. Konuşmalardan anladığım kadarıyla içlerinde üst düzeyde şefler de vardı.

Yine tekme, yumruk, tokat, küfür, tehdit sağanağı altında arabadan indirilip işkencenin yapıldığı odaya götürülene kadar üzerimde bir tek fanilam, bir de gözümdeki bağ kalmış.. Hemen "askı"ya alındım.

Yanlara doğru açılan kollarım, bileklerimden dirseğe kadar, kalınca bir bezle sırtımdan geçirilen kürek sopasına benzer bir sopayla sarıldı. Sopanın uçları tavana monte edilmiş uçları halka şeklindeki demirlere takıldı. (Bu demirleri, çok sonra gözlerim açık olarak o odaya götürüldüğüm bir sırada gördüm.) Ayaklarım yerden kesilmiş, vücudumun bütün ağırlığı koltukaltı kaslarıma binmişti. Bu haldeyken vücuduma peşpeşe cop ve yumruk darbeleri iniyordu. Bu arada işkenceci caniler öncelikle ev, silah ve bir takım tanımadığım insanların yerlerini göstermemi istiyorlardı. Askıdaki dayak faslı çok sürmeden vücuduma elektrik vermeye başladılar. Elektrodlardan biri sağ ayak başparmağıma, diğeri ise önce sağ el serçe parmağıma bağlandı. O gece ve daha sonraları yapılan elektrik işkenceleri sırasında ayak parmağımdaki elektrot sabit kalıyor, başlangıçta serçe parmağıma bağladıklarını ise penis, makat, göbek, çene, dudaklar ve sağ kulak memesi gibi vücudumun çeşitli noktalarına tutuyorlardı. Bu arada verdikleri cereyanın voltajını yükseltiyor, zaman zaman da aynı anda üç noktadan veriyorlardı.

Elektriğin arkasından askıdan indirilip falakaya yatırılıyordum. Cop ve çeşitli kalınlıkta sopalar kullandıkları falaka sırasında 60-80 arası darbe indirildikten sonra kısa bir süre için duruyorlar, ayakların çabuk şişmesini engellemek ve tabanlarda toplanan kanın dağılmasını sağlamak için olsa gerek, ayağa kalkıp zıplamamı istiyorlardı. İşkenceci alçakların işlerini kolaylaştırmayı reddetmem üzerine bu "zahmeti" de kendileri üstlendiler. Bir taraftan kafamı ve vücudumu insafsızca tekmelerken bir yandan da bacaklarımdan tutarak ayaklarımı duvara vuruyorlardı. Bu işlemin yapıldığı kısa aralıklardan sonra falaka devam ediyordu. Bir taraftan tabanlarıma cop veya sopa inerken bir taraftanda çeneme, göğsüme, sağıma-soluma tekmeler indiriliyordu. Daha ilk gecenin sonunda sabah işkenceye ara verildiğinde, tabanlarım patlamış, ayaklarım kütük gibi şişmiş, yürüyemez haldeydim.

Bir süre atıldıktan sonra falaka duruyor, bu kez sürüklenerek tuvalete götürülüyordum. Burada üzerime hortumla tazyikli soğuk su tutuluyordu. Vücudum soğuktan morarıncaya kadar suyun altında tutulduktan sonra tekrar işkence odasına sürükleniyor, cereyan yapacak şekilde açılan pencerelerin önünde tutuluyordum. Bunun arkasından tekrar askı, tekrar elektrik, tekrar falaka, tekrar soğuk su... Askı, elektrik, falaka, soğuk su... İşkence seansları bu minval üzerine sürüp gitti. Bunların dışında gündüz, işkencelere ara verildiğinde uygulanan "Filistin askısı" denilen yöntemle sağ elim bileğimden kelepçe ile yüksek bir yere bağlanıyordu. Kol hiçbir yere değmeden saatlerce havada kaldığı için parmaklardan başlayarak kola kan gitmiyor, zaman iler-

ledikçe elde ve kolda başlayan karıncalanma giderek iğnelenmeye, daha sonra şiddetli bir acıya dönüşüyordu.

Askı-elektrik-falaka-soğuk duş zincirinin dışında her fırsatta sık sık meydan dayağı atılıyordu. Bu arada kafamı duvarlara çarpıyorlar, hayalarımı buruyorlar, tekmeliyorlar, döverken özelliklede mideme, karaciğerime, böbreklerime yumruk, karate darbesi, tekmeyle vuruyorlardı. İşkenceci manyaklar için insanlara acı çektirmek, eziyet etmek, özel zevk aldıkları bir alışkanlık haline gelmişti. Bu konuda birbirleriyle yarışıyorlardı. Önüne gelen, her fırsatta ya pelte halinde atıldığım hücreme damlıyor, ya tuvalete gidiş gelişte sadistçe dövüyor, eziyet ediyor, iğrenç sarkıntılıklarda bulunuyor, fiziki ve psikolojik baskı uyguluyorlardı. İşkenceci sadist manyaklar, iğrençlikte askıdayken tecavüze yeltenecek derecede ileri gittiler. Bir seferinde de burnumdan zorla süt vermeye kaktılar. Onların aşağılık tutumlarını protesto ve ölümden de korkum olmadığını göstermek için yemek yemiyordum. Bunun üzerine zorla süt içirmeye kalkışan manyak, bir yandan kahkaha atarken, bir yandan da "nasılsa bütün delikler mideye çıkar. Sen istediğin kadar ağzını kenetle. Ağzın olmazsa burnundan, burnundan olmazsa kulağından, o da olmazsa ters çevirip makatından vereceğim. Sana bu sütü içireceğim...! " diyordu.

İlk günlerdeki yoğun işkencenin sonucu vücudum pelteye dönmüştü. Ayaklarım, ellerim, yüzüm şişmiş, patlamış, morarmış bir haldeydi. Bütün kemiklerim sızlıyor, soluk almakta güçlük çekiyor, vücudumun her yanından acı fışkırıyordu. Böbreklerimin uğradığı tahribat sonucu idrarımı tutamıyordum, yürüyemez haldeydim. Bu halimle zemin katta bulunan hücrelerden birine götürülüp atıldım. Gözaltında tutulanların ikişer-üçer-dörder kişi olarak atıldıkları bu hücreler tahminime göre alanı 2x1-1.20 m. boyutlarında havasız, ışıksız adeta birer beton mezardı. Tek olarak atıldığım hücrede ne altına serebileceğim, ne üstüme örtebileceğim el kadar bir bez parçası bile yoktu. Bunun da ötesinde ya kapının altından su dökerek hücreyi su içinde bıraktılar ya da sürükleyerek götürdükleri tuvalette ensemden ve göğsümden içime hortum sokarak vücudum ve üzerimdeki giysiler ıslatıldı. Hücrenin veya giysilerin kuruması en az 3-4 günü alıyordu.

İşkenceci cellatlar fiziki işkencelere paralel olarak yoğun bir psikolojik baskı ve işkence uygulamayı da elbette ihmal etmiyorlardı. İğrenç tehditler savuruyor, hakaret ve aşağılamalara başvuruyorlardı. Yaptıkları psikolojik işkenceler aslında anlatılamayacak kadar uzundur. İstedikleri ifadeyi vermemekte devam edersem örneğin gözümün önünde gayriresmi eşim olan Oya'ya tecavüz edeceklerinden, anamı, babamı, kardeşlerimi, akrabalarımı, tanıdıklarımı toplayıp getirecekleri

12 Eylül sıkıyönetim mahkemelerinde sivil yargıçlar da görev yaptılar. Askeri mahkemelerde askeri yargıçların yanısıra sivil yargıçlara da yer verilmesi herşeyden önce, sıkıyönetim mahkemelerinin emir-komuta zinciri içinde, sıkıyönetim komutanı generallere olan bağımlılığını perdeleme amacını taşıyan bir sis bombasıydı. Bu karma heyetler bir yönüyle de DGM gibi yine asker sivil karması bir başka hukukdışı mahkemelere geçiş için yapılan bir ön hazırlık, bir nevi "acemi alayları" idi.

Subay üye ve yargıçlar gibi 12 Eylül mahkemelerinde görev verilen sivil yargıçların da özenle "seçildikleri" her zaman her hallerinden belli oluyordu. Bunların hemen hepsi her konuda kraldan fazla kralcı, subay üye ve askeri yargıçlardan daha ateşli birer 12 Eylülcüydüler.

Şubat'ın oldukça soğuk günlerinden biriydi. Dışarda inceden, inceye sulu sepken bir kar atıştırıyor. Selimiye'deyim. "Hemen hazırlan, 1 noludan çağırıyorlar..." dediler. "Hazırlanmam" hemen ve kolay oluyor. Tutuklandığım günden beri bir hücrede don-gömlek tutuluyorum çünkü. Bir astsubay, bir çavuş, 5-6 tane de er eşliğinde yola (!) koyuluyoruz. Cezaevi binasından çıkıp Selimiye'nin mahkemelerinin bulunduğu bölümüne geçmek için 15-20 adımlık bir yolu aşmamız gerekiyor. Ama refakatçilerim inadına ağır davranıyorlar. O 15-20 adımlık yolu aşana kadar az üşümüyorum, bu arada üzerimdeki fanila da sırılsıklam olmasa bile yeterince ıslanıyor.

Beni çağırtan yargıcın odasını buluyoruz. Astsubay geldiğimizi haber veriyor, otoriter görünmeye çalışan cırlak bir sesin içerden "beklesin" dediğini duyuyorum. "Bekleyelim beklemesine de koridorda dışardakinden daha fazla üşüyorum. Cereyanda duruyoruz çünkü. Dişlerimin takırtısı giderek şiddetleniyor, kendimi sıkmaya, çenelerimin birbirine vurmasının önünü almaya çalışıyorum ama elimde değil, başaramıyorum. O an hücreyi bile özlüyorum. O halde aradan yarım saat mı, yoksa bir saat mı geçti farkında değilim. Yargıç beyin keyfi nihayet yerine geliyor, çağırtıyor bizi. Odaya girer girmez tatlı bir sıcaklık yalıyor yüzümü, bedenimi... Sıcağın etkisiyle kapının önünde adeta eriyecekmiş gibi gevşediğimi hissediyorum bir an... Fakat lanet olası çenelerim yeniden, hatta bu kez dışardakinden de şiddetli vurmaya başlıyorlar birbirine. Tam soğuğa alışmış gibiyken bu ısı değişikliği bedenimin zaten güç bela kurduğum dengesini bozuyor çünkü. Ne yapsam nafile... Dişlerimi sıkmaya çalışıyorum olmuyor, dudaklarımı ısırmayı deniyorum, fark etmiyor. Koskoca odada sanki tamtamlar çalınıyormuş gibi dişlerimin takırtısından başka ses duyulmuyor, bir an masalardan birinde oturan bir yargıç okuduğu dosyadan kafasını kaldırıyor, bir diğer masada oturan fısıltı halinde konuştuğu ziyaretçisi ile olan sohbetini kesiyor. Beni çağırtan yargıcın yanında oturan bayan sekre-

terin bir an irkildiğini, irileşen gözlerle bana baktığını görüyorum. Gözgöze geliyoruz. Acıyla dolduğu apaçık belli olan gözlerini kaçırıyor hemen, dudaklarını ısırarak başını öne eğiyor. Zaten benim de gözlerim onun üzerinden, tel çerçeve bir gözlüğün arkasına saklanmış açık renk bir çift göze kayıyor. Parlayan camlardan dolayı bu gözlerdeki bakışların anlamını ilk anda çıkaramıyorum, ama soğuk mu soğuk bir hava taşıdıklarını derhal hissediyorum. Açık renk gözlerdeki demir soğukluğundaki bakışlarla karşılaşınca sanki bir Gestapo subayının karşısına getirilmişim gibi bir duyguya kapılıyorum. Ama hayır! Karşımdaki masada bir kara veya boz gömlekli falan değil, 50-55 yaşlarında gösteren sivil giyimli biri oturuyor. Benekli papyon kravat (!) ile insanın hemen dikkatini çekiyor. Beni çağıran yargıçmış.

"- Siz bunu cezaevinde böyle mi tutuyorsunuz?"

Azarla aşağılama karışımı bir sesle beni getiren astsubaya soruyor bu soruyu. Arkasından ne geleceğini kestiremediği bu soru karşısında astsubay önce bir afallıyor. O daha;

"- Şey... efendim...falan" diye kekelerken, bu kez aşağılamanın belirgin bir şekilde egemen olduğu ses üzerimde slip külot ve fanilayı işaret ederek:

"- Niye bunları da almıyorsunuz?" diye yeni bir soru soruyor.

Ben de şaşırıyorum. Bir an şu insanlıkdışı manzara karşısında, insanlığın bir isyanı mı yoksa diye bir düşünce geçiyor içimden. "Demek ki içinde insani duygu ve yön adına ne varsa henüz hepsi ölmemiş, geriye kalan insanlığının, sıkıyönetim yargıçlığına ağır bastığı bir bunalım anını yaşıyor içinde herhalde" diye iyimser yorumlar geçiyor kafamdan. Astsubay da karşısındakinin kimden yana olduğunu daha hala çıkartamamış olmanın verdiği ürkeklikten dolayı olsa gerek cılız ve güvensiz bir sesle:

"- Evet ama komutanım, Verdiğimiz elbiseyi giymiyor..." gibisinden birşeyler geveliyor.

Yargıç sabırsız bir tutumla astsubayın sözünü kesiyor.

"- Ben olsam bunları da vermem!..."

Sadece bağırarak söylediği için değil, açık bir biçimde cezaevi idaresini eleştiren bir cümle olduğu için odadaki herkesin bakışları hemen onun üzerinde toplanıyor.O ise lafı nereye getirmek istediğine açıklık kazandırırken aslında kişiliğini, karakterini, o göreve neden seçildiğini gözler önüne seriyor.

"- Ben olsam bunları da vermem. Cezaevinin en soğuk yerinde

çırılçıplak tutardım böylelerini."

(Bu adam) sözde hukuk adamı, ondan da önce sözde bir insandı ve 12 Eylül döneminde hakkımızdaki kararları işte böyleleri "verdi".

... Hakkımda daha önceden açılmış onlarca basın davası var. Bu yüzden haftanın en aşağı iki günü bunların duruşmalarına götürülüyorum. "Selimiye yolculukları"nın bazen haftada dört hatta beş günü bulduğu bile oluyor. Çeşitli duruşmaların yine böyle peşpeşe geldiği bir sıraydı... Metris'teyim... Birkaç gün üstüste sabah akşam geçtiğim "aramalar" sırasında yediğim tekmelerden sağ bacağımın kaval kemiği üzerindeki deri neredeyse dizden ayak bileğime kadar soyuluyor. Sırf deri soyulmakla kalmamış derinlemesine yaralar da açılmış. Adım atarken dahi bunlar sık sık açılıyor ve kanıyor. Zaten normal olarak yürüyemiyorum. Sağ ayağımı ancak sürükleyebiliyorum. Bu bile müthiş bir acı veriyor. Metris idaresi "bu adamın bu bacağını kim bu hale getirdi" gibisinden belki bir soran çıkar diye en küçük bir kaygı dahi duymadan beni ayağımın o haliyle mahkemelere göndermekten çekinmiyor. Tabii Metris işkencecilerinin bu güven ve cesareti, kimsenin kendilerine böyle bir soru sormayacağını bilmekten ileri geliyor. Nitekim son günlerde artık sürüklemekte bile güçlük çektiğim ayağımın o haliyle yaklaşık iki hafta boyunca bir, iki ve üç Nolu Sıkıyönetim Mahkemelerinde belki beş ayrı heyetin karşısına çıktım. Bunların hepsine yaptığım suç duyurularından hiçbiri kabul edilmedi. Hele bunlardan birinde cezaevi arabasından inerken yaralar yine açılmıştı, sızan kanlardan sadece ayağımdaki çorap ve ayakkabılarım lekelenmekle kalmamış, yürüdüğüm koridorlarda arkamdan ince bir şerit halinde kandan bir iz bırakarak gelmiştim heyetin karşısına. "İşte" diyorum ayağımın halini göstererek "poliste ve bulunduğumuz cezaevlerinde gördüğümüz ve halen de süregiden işkenceler konusunda bugüne kadar yaptığımız suç duyurularının bir çoğunu, " kanıtı olmayan soyut iddialar olduğu" bahanesiyle reddettiniz. Alın işte size somut küçük bir örnek... Bakalım şimdi ne yapacaksınız?.. "Şans mı demeli bilemiyorum" ama, ayağımın o halinin dışında yaranın etrafında çorabımın kanının lekelediği kısımlardan sabah gelirken yediğim tekmelerin postal izleri açıkça görülüyor. Fakat "Bağımsız Mahkeme" heyetinin hiçbir üyesi ne yüzümüze ne de ayağıma bakıyor veya bakabiliyor o andan itibaren. Başkan açıkça kafasını çeviriyor, duruşma yargıcı yüzünü önündeki dosyaya çevirmeyi tercih ediyor, üye yargıç ise boş gözlerle her gün saatlerce oturduğu kürsüyü sanki yeni görüyormuş gibi seyre dalıyor. Karşımdakilerden sadece tutanak katibesinin yüzünün sarardığını sonra da dudaklarını ısırmaya başladığını farkediyorum. "Efrada sui muamele"yi, "İşkence ve eziyette bulunmaya" vb.... vb. sözde suç sayan Anayasa ve yasaların temsil

cisi, bu suçları gördüğü veya duyduğu anda hemen re'sen soruşturma açmakla yükümlü olan savcı mı? Daha ayağımın halini gördüğü andan itibaren önündeki dosyadan rastgele eline gelen dava konusu 4 sahifelik bir gazete özel sayısını "incelemeye" başlıyor ve salonda kaldığım 3-5 dakika boyunca o topu topu 4 sahifenin bir önünü bir arkasını çevriyor.Kimbilir, belki de yitirdiği insanlığını arıyor?... İşkenceci cezaevi yöneticileri hakkında yaptığım suç duyurusu talebim reddediliyor. Durumu dilekçeyle sıkıyönetim komutanlığına bildirmem örgütleniyor. Ve yıllardır yetkili-yetkisiz, etkili-etkisiz bütün resmi ağızlar dünya ve ülke kamuoyunu "en küçük bir işkence iddiası ve belirtişinin bile hassasiyetle üzerine gidildiği" masallarıyla uyutmaya çalışıyor...

ve onlara işkence yapacakları tehditlerine, bu insanların sırf acı çekmekle kalmayıp bundan ötürü beni lanetleyeceklerinden, cezaevlerinde tutuklu komünist ve devrimciler arasında "polisle gizli işbirliği yaptığım" söylentisi çıkarıp yayacakları şeklinde manevi baskı ve tehditlere kadar akıllarına gelen herşeyi kullanıyorlardı. Kendi yozluk ve kokuşmuşluklarını yansıtan, özellikle eşim, anam ve komünistlerle ilgili aşağılık ve iğrenç iftira ve küfürleri peşpeşe sıralıyorlardı.

İşte bay Savcı! Sizin dört elle sarıldığınız " zabıtadaki anlatım "lar bu iğrenç ve insanlıkdışı yöntemlerle alınıyor.Buralarda "sanık" sandalyesine oturtulan insanların hemen hepsi siyasi polis denilen o (.....) işkence yuvasında üç aşağı-beş yukarı aynı muameleye maruz kalmışlardır. Sizin mahkeme heyeti olarak "bizi ilgilendirmiyor" diyerek suç duyurularımıza kulaklarınızı tıkadığınız gerçek budur. "Bizi uygulanan yöntem değil sonuç ilgilendiriyor" diyebilirsiniz. Zaten iddia makamının ve sizin işkence konusundaki suç duyurularımızı kulak arkası edişinizin bir anlamı da budur. O halde işkence zoruyla imzalatılan polis ifadelerinin gerçeği ne derece yansıttığı üzerinde de kısaca durayım.

Polis ifadeleri, insanlıkdışı iğrenç bir suç oluşturan bir tutumla da alınmış olsa nesnel gerçekleri mi yansıtıyorlar? Hayır!.. Bunlar, işkenceci faşist cellatların kendilerinin hazırladıkları birer senaryodur. Ve bu senaryolar sokaklarda, dağlarda, işkence tezgahlarında (...) katledemediği komünistleri ve devrimcileri olabildiğince ağır cezalara çarptırma gözüdönmüşlüğü ile hareket eden (.....) intikamcılığın, buna dayanak yaratma amacıyla hazırlanmıştır. Faşist işkencecilerin, çözemedikleri olaylara "fail", bunun çok açık sırıtacağı hallerde ise önce bir "suç" yaratma çabalarının bir ifadesidir. Örneğin işkenceci cellatlar bana kapıyı TİKB'nin gerçekleştirdiği çeşitli devrimci eylemler sırasındaki 9 öldürme ve bir banka soygununa katıldığımı kabul et-

tirmeye çalışmakla açtılar. Bunlar arasında halen suçlanmakta olduğum 15-16 Haziran şanlı işçi direnişinin 10. yıldönümünde TİKB'nin düzenlediği devrimci militan gösteriye katıldığım iddiası da vardı. Bunlardan bir diğeri de üç polisin öldüğü Sefaköy direnişine katıldığım iddiasıydı. Mehmet ARUZ'un üzerine yıktıkları bu çatışmada kaçan iki kişiden uzun boylu olanın aslında ben olduğumu söylüyorlardı. vb. vb. İşkenceci cellatların bana kabul ettirmeyi denedikleri suçlamaları kabul etmemem üzerine ilerleyen günlerde "Sen kerizliğine yan. Sana kabul ettiremediğimiz şeyleri biz nasıl olsa başkalarının ağzından alırız" demeye başladılar. Hatta hatta "cezamı" da tebliğ ediyorlar! Basın davalarından zaten alacakların bir yana, buradan da en az bir 30 sene giydireceğiz" diyorlardı.

Hakkımda 30 yıldan aşağı giydirmeme -bu deyimler bana değil cellatlara aittir- kararı vermiş bulunan faşist işkencecilerin buna dayanak yaratma çabaları bu kadarla da kalmadı. Askeri Savcılığa sevkimden hemen önceki günlerde gerekçesiz veya sudan bahanelerle 5-6 kez işkencecilerin yapıldığı ve evrakların hazırlandığı "yukarı"ya götürüldüm. Bunlardaki esas amacın beni birtakım insanlara göstermek olduğunu daha sonra anladım. Şöyle ki: Bunlardan 2-3'ünde gözümdeki bağ hiç çözülmeden bir odaya sokuluyor, girer girmez birkaç saniye süreyle öne, sağa, sola, arkaya döndürülüyor ve hemen odadan çıkarılıyordum. Odada kalış sürem yarım dakikayı geçmiyordu. Odaya girdikten sonra gözlerimin açıldığı 3 tanesinde ise birkaç işkencecinin dışında odadaki koltuklarda oturan değişik insanlar gördüm. Birinde bunlar arasında genç bir çocukta vardı. Daha sonra duruşmalar sırasında Barikan kuyumcusunun soyulması olayıyla ilgili tanıklar dinlenirken Ergun BARİKAN, Aşkın BARİKAN ve Ahmet ÇOLAK'ı tanıdım. Bunlar polisle sözünü ettiğim şekilde gördüğüm ve benim de kendilerine gösterildiğim kişiler içindeydiler. Bunlardan Ahmet ÇOLAK, 18 Ocak 1985 günlü duruşmada tanık olarak yeminli ifadesini verirken, soygunu yapanlardan birinin Hüseyin IŞIK olduğunu, teşhisinde yanılmadığını söylemek polis ve savcılık ifadelerini kabul etmek ve aynen tekrarlamakla kalmamış, soygun sırasında gördüğünü söylediği elinde pazar çantası ve silah bulunan şahsın "% 90 Hüseyin IŞIK" olduğunu da böylesine kesin bir ifadeyle vurgulamıştır. (Tutanaklar, sayfa: 31) Duruşma yargıcının tutuklu ve tutuksuz sanıklar arasında Hüseyin IŞIK'ı göstermesini istemesi üzerine de bizlere bakmış ve fazla duraksamadan Hüseyin IŞIK olarak beni göstermiştir. (Tutanaklar, sayfa: 31) Ahmet ÇOLAK'ın bu tutumu o'nun tanık olduğunu iddia ettiği soygun olayının ne derecede güvenilir ve dürüst (!) bir tanığı olduğunu göstermesinin dışında (....) polisin beni nasıl hiç ilgim olmayan olayların içine dahil etmeye çalıştığının ve hatta bunlar için

18 Ocak 1985 tarihindeki duruşma bizim davanın en hareketli duruşmalarından biri oluyor. Önceden bakıldığında aslında bu da ötekiler gibi sıradan bir duruşma olacaktı. Bazı tanıklar çağrılmıştı. Eğer gelmişlerse onlar dinlenecekti. Nitekim çoğu da gelmişti. Duruşmanın başlamasıyla birlikte sırayla tanıkların dinlenmesine başlandı. Yalnız, tanıklar konuştukça davanın dayandığı-polis soruşturmasının ipliği bir kez daha ortalığa saçıldı. Dinlenen her tanığın neredeyse her söylediği, polisin hazırladığı dosyadaki belgelerin nasıl düzmece ve güvenilmez olduğnu sergileyen birer büyüteçti sanki...

Polisin hazırladığı tutanaklarda güya "birden fazla şahsın arasında görerek..." tanıdıkları iddia edilen tanıklar poliste, değil başkalarının görüp tanımak, tek olarak bile yüzümüzü görmediklerini, kendilerine sadece resimlerimizin gösterildiğini, bu arada imzalatılan tutanaklarda neyin nasıl yazıldığını doğrusu bilmediklerini; çünkü bunların kendilerine aceleyle okutturulmadan imzalatıldığını söylüyorlardı. İçlerinden bazıları kendi imzalarını taşıyan ifade ve teşhis tutanakları okundukça hayrete düşüyor, "ben böyle şeyler söylemedim..." veya "ben böyle bir teşhis veya tarifte bulunmadım..." diyerek reddediyorlardı.

O gün "tanık" olarak dinlenenlerden biri de, polisin maşası olmayı kabullenmiş; kuşbeyinli, beyinsiz olduğu kadar da namussuz bir piyondu. 12 Eylül yönetiminin mahallesinde muhtar yaptığı bu adam, bir soygun olayına sözde yakından tanık olmuştu. Yemin billah soygunu yapanlardan özellikle birini çok yakından gördüğünü söylüyor, birlikte yakalandığımız bir arkadaşın adını vererek "gördüğü şahsın % 90 o olduğunu" iddia ediyordu. O güne kadar poliste ve savcılıkta bu yönde sayısız ifade vermiş, teşhis tutanakları imzalamıştı. Kendisine ezberletilenleri papağan gibi şimdi bir de mahkeme önünde tekrarlıyordu. Yanlız "sahibinin sesi" olmaya soyunan bu polis piyonunun her nedense haberinin olmadığı yepyeni bir gelişme olmuştu. Aradan geçen süre içinde, o hala, polisin kendisine aylar önce ezberlettiği masalları bizzat tanık olduğu (!) gerçekler olarak yutturmaya çalışırken, sözkonusu soygunu başka bir grup devrimcinin yaptığı açığa çıkmıştı.

İpleri polisin elindeki bu geri zekalı "tanık" taslağının o gün devirdiği çam bununla da kalmadı. "Soygun sırasında çok yakından gördüm" dediği ve "% 90 oydu" diye ismini verdiği arkadaşı göstermesini istiyor usul gereği yargıç. Seninki bizlere doğru dönüyor ve fazla düşünmeden o arkadaş diye gelip beni gösteriyor. Piyonun bu yeni gafının nereden çıktığını, benim dışımda kimse anlamıyor. Hemen vaziyeti kurtarma çabasına giren duruşma yargıcı " acele etme iyi bak... arka sıralarda oturanlara da bak..." şeklinde uyarıp yönlendirmeye çalışıyor ama anlayan kim... Sözde tanık hala ısrarlı beni göstermeye devam ediyor. Yargıç tutamıyor artık kendini "ismini ver-

diğin o değil be adam!.." senin söylediğin arkada oturuyor..." diye patlıyor öfke içinde

Piyonun bu gafına ve bunu sürdürmekteki ısrarına bir tek ben şaşırmıyorum. Çünkü daha salona girer girmez onu şubede gördüğümü anımsıyorum hemen. Savcılığa sevk edilmeden kısa bir süre önceydi. Sudan bir bahaneyle tim şefi işkencecinin odasına götürüldüm. Odadaki misafir koltuklarında iki kişi oturmuş çay içiyorlardı. Bunlardan biri, işte bu piyondu. Demek o gün "tanışmışız" kendisiyle. Fakat kendisinden her ne istendiyse yine ağzına yüzüne bulaştırmıştı işte.

Polisin dosyaları nasıl sadece sahte tutanak, ekspertiz raporu ve benzeri yazılı belgelerle (!) doldurmakla kalmayıp gerektiğinde nasıl sahte tanıklar bile ayarladığı gerçeği bir kez daha çıkmıştı ortaya. Ama mahkeme heyeti her zamanki gibi bunun da üzerini örtmeye girişiyor. "Sen bu soygunla suçlanmadığın için tanığa soru sorma hakkın yok" gibi bir gerekçeyle durumu açıklamama izin verilmiyor. Başka olay ve davalarda, daha önce polis ve savcılıkta hile, tehdit, şantaj hatta işkence zoruyla devrimcilerin aleyhine verdikleri ifade ve teşhis tutanaklarını mahkeme önünde düzeltme dürüstlüğünü gösteren tanıklar "yalancı tanıklık"tan derhal tutuklanırken polis tarafından ayarlandığı ve baştan sona yalan söylediği bütün çıplaklığıyla açığa çıkan bu sahtekar tutuklanmıyor. Sadece duruşma yargıcının "ya o soygunu yapanlar yakalanmasalardı?.. Senin ifadelerine dayanarak biz bunları mahkum edecektik..." şeklindeki bir azarı ile paçayı kurtarıyor. Sahi, ya eylemi yapanlar yakalanmamış veya olay açığa çıkmamış olsaydı ne olacaktı.? Olayla hiç ilgisi olmayan iki kişi hem de 146/1'den idam veya müebbet ceza alacaklardı. Çünkü o soygunu onların yaptığına dair (!) dosyada sayısız belge, polis raporu, teşhis tutanağı, vb. vardı?!.. Polis bu kadar kanıtla da yetinmemiş, 3 tane de görgü tanığı (!) ayarlanmıştı. Nitekim 12 Eylül yargılamalarında 1, 3, 5... değil yüzlerce insan da işte böylesi güvenilir belge (!) hatta tanıklara (!) dayanılarak ölüm de dahil en ağır cezalara çarptırılmamışlar mıydı?..

"tanıklar" dahi ayarladığının somut bir örneğidir. Polis soruşturmasının içyüzünü sergileyen bu çok somut ve yeni örneğin üzerinde durma girişimim, gerçekleri araştırmak ve açığa çıkarmak için değil üzerlerinin örtülü kalması için çalışan heyetiniz tarafından engellendi. "Bu olay seni ilgilendirmiyor" denilerek söz verilmedi.

Faşist işkencecilerin "en az 30 sene giydirtebilmek" için hakkımda nasıl "suç" yaratmaya çalıştıklarının en çarpıcı örneği Mehmet KELOĞLU'na ait taşınmazı kiralayarak burada TİKB'ne ait yayın, döküman, silah, teksir makinası, vs. sakladığım iddiasıdır. Polis tarafından yapılan soruşturmada bu konuyla ilgili hazırlanan belge ve tutanaklar-

da M.KELOĞLU'nun dükkanını kiralayan şahıs olarak beni teşhis ettiği belirtilmektedir. Mehmet KELOĞLU'nun Dizi: 8'de bulunan ve 28 Eylül 1983 tarihli "ifadeli Teşhis Tutanağı"nda kendisine gösterilen fotoğrafların arasından "..." ısrarla bu şahsın resmini göstererek dükkanını kiraya verdiği şahsın Hasan Selim AÇAN olduğunu ve teşhiste yanılmadığını beyan etti..." Yine Kla: 2, Dos: 2, Dizi: 18'deki 27 Aralık 1983 günü "usulüne uygun olarak..." yaptırıldığı iddia edilen teşhis tutanağında "birden fazla kişi arasından..." beni "teşhis ettiğini" ve "teşhisimde yanılmıyorum; dükkanımı kiralayan bu şahıstır." dediği yazılıdır. Ama aynı Mehmet KELOĞLU 7 Ağustos 1984 günündeki duruşmada yeminli ifade verirken-üstelik duruşma yargıcının tanığa telkin anlamına gelen, usul dışı bir tutumla direkt beni göstermesine rağmen-aynen: "Huzurda gösterdiğiniz Hasan Selim AÇAN, fotoğrafından teşhisini yaptığım ve emniyette görerek teşhisini yaptığım şahıs (değildir). Dükkanımı kiralayan kişi esmer, uzun, Hasan Selim AÇAN'dan daha uzun boylu idi" demiştir. (Tutanaklar, sayfa: 15) Mehmet KELOĞLU, kendisine "poliste beni sana nasıl gösterdiler?" şeklindeki sorum üzerine de, tek ve gözlerim bağlı olarak karşısına çıkarıldığımı söylemiştir. Bu örnek faşist işkencecilerin aleyhimde "suç" üretim çabalarının yanısıra onların düzenledikleri tutanakların da nasıl baştanaşağı düzmece ve güvenilmez olduğunu gösteren örneklerden biridir.

Vereceğim örnekler daha bitmedi...

8 Ocak 1984 günü Adana'daki evimde yapılan aramayla ilgili olarak hazırlanan tutanakta benim "...örgüt genel sekreteri ve Merkez Komitesi üyesi... " olduğum iddia ediliyor. Bu tutanağın altında İstanbul Siyasi Şube Md.Yard. Adana siyasi Şb. Md.Yard. ve 3'ü İst. Siyasi Şb.'den olmak üzere- bunlardan biri de başkomiser-4 polisin imzası var. (Kla:2 Dos: 3, Dizi: 128'de) Burada da tekrarlanan, TİKB MK üyesi olduğum iddiasını bir yana bırakıyorum. Benim "örgüt genel sekreteri" olduğuma dair düzmece dosyanın başka herhangi bir yerinde en küçük bir suçlama dahi var mıdır? Adil Özbek denilen alçak yaratığın kendi sefil paçasını kurtarmak karşılığında polisle yaptığı anlaşma sonucu altına imza atmayı kabullendiği "iftiraname"de bile böyle bir iddia yoktur. (.....) işkencecilerin; işkenceye dayanak yaratma amacıyla yürütüldüğünün bir başka örneğidir.

31 Ocak 1984 tarihli, hakkımızdaki açık polis fezlekesininburada "açık" deyimini kullandım. Çünkü polisin hakkımızda bir de gizli fezlekesinin olduğuna inanıyorum- 6. sayfasında Oya SALAÇİN'in "ORAK-ÇEKİÇ'in yazı kurulu üyesi" olduğu da iddia edilmektedir. Yukarıdaki örnekte olduğu gibi burada da, ileri sürülen bu iddia doğrultusunda dosyanın başkaca hiçbir yerinde düzmece de olsa en

küçük bir suçatma, ima vs. yoktur. Faşist işkenceciler kişiler hakkında yaratmak istedikleri imajı, böyle sokuşturma biçimindeki irili-ufaklı "yan destek"lerle de akıllarısıra "güçlendirmeye" çalışmışlardır.

Yakalandığım randevunun her fırsatta "örgütsel bir buluşma" olarak lanse edilmesi de bu tutumun bir başka örneğidir. Bunun önceden kararlaştırılmış "örgütsel" nitelikte bir buluşma olmayıp buluşmadan iki saat kadar önce Coşkun EFENDİOĞLU ile yaptığımız telefon konuşmasında kararlaştırdığımız, amacımın da görüşmek ve evinde kalmak olduğu gerçeği, en son, 18 Ocak 1985 günündeki duruşmada dinlenilen tanık Mahmut TEZCAN'ın anlatımıyla da tescil olmuştur.

Başta da belirttiğim gibi tekrar vurgulamak gerekirse, polis soruşturmasının esası işkencedir. Faşist caniler gözaltına aldıkları her insana işkence yaparak yalnızca iğrenç bir insanlık suçu işlemiş olmakla kalmamış, onlara bu yolla kendileri ve başkaları aleyhinde gerçekdışı suçlamaları kabul ettirmeye çalışmışlardır. Bu gerçeğin ışığında, iddia makamının yaptığı gibi değil polis ifadelerine "en güvenilir" ve "en sağlam" kaynak olarak dört elle sarılmak, onları dikkate bile almamak gerekir. Böyle bir tutum yalnızca hukuka saygılı ve sadık kalmanın bir koşulu değildir. Bundan da önce insan olmanın, insanlık onuruna ve bilincine sahip olmanın bir gereğidir. İşkence, dürüst ve namuslu her insanın lanetlediği ve lanetlemesinin de görevi olduğu iğrenç ve aşağılık bir insanlık suçdur. İşkenceye göz yuman, ona karşı tavır alınayan, işkencenin suç ortağı sayılır.

12 Eylül askeri (... ... ...) dönemi Türkiye'de işkence uygulamalarının doruğuna çıktığı bir dönem oldu. Sömürücü egemen sınıfların daha önce esas olarak MHP'li sivil faşist beslemeleriyle yürüttüğü sivil faşist terörün yerini 12 Eylül'le birlikte ondan çok daha (...) bir biçimde yürütülen resmi devlet terörü aldı. İşkence uygulamaları ise bunun temel unsurlarından biri oldu. Bu dönemde işkenceler sadece yoğunlaşmakla kalmadı. Ülke çapında yaygınlaştırıldı. (...) 12 Eylül'cü (.....) generaller (...)'nin (...) yönetimi polis merkezlerini, jandarma ve polis karakollarını, MİT ve Kontgerilla karargahlarını, askeri kışlaları, cezaevlerini, kimi resmi daireleri işkence yuvaları haline getirmekle kalmadı, özellikle Türkiye (...)'inde ve kırsal yörelerde faaliyet gösteren gezici işkence merkezleri kurdu. Yüzbinlerce komünist, devrimci, Türk ve Kürt emekçisi harıl harıl çalışan işkence tezgahlarından geçirildiler. Daha bugünden açığa çıktığı kadarıyla 12 Eylül'den sonra 50'ye yakın devrim savaşçısı işkence tezgahlarında hunharca katledildiler. Bunlar arasında TİKB'nin yiğit önder ve kadrolarından İsmail CÜNEYT, Ataman İNCE, Selma AYBAL'da vardı.

İşkence uygulamalarının yaygınlaşması ve yoğunlaşması içte

18 Ocak duruşmasında birçok tanık dinlendi. Fakat o gün dinlenen tanıklar içinden biri çıktı ki, onun dinlenmiş olması ne heyetin,ne de herhalde diğer işkenceciler sürüsünün hoşuna gitmiştir. Aslında İsmail CÜNEYT'le doğrudan hiçbir ilgisi olmayan bir konuyla ilgili olarak çağrılan bu tanık, ifadesi sırasında farkına bile varmadan bu yiğit komünist önder savaşçının nasıl alçakça katledildiğinin saklanamaz bir biçimde aydınlanmasını sağladı.

Polis, İsmail CÜNEYT'in pusu kurulan bir evde polisle girdiği silahlı çatışma sırasında vurularak öldüğünü iddia ediyordu. Bu iddia doğrultusunda dosyada yine bir yığın yazılı belge (!) vardı. Öyle ki, İsmail CÜNEYT'in çatışmada kullandığı söylenen bir tabancaya ve sıktığı mermilere ait bir ekspertiz raporu ile çatışmanın nasıl cereyan ettiğine dair bir kroki bile vardı bu "belgeler" arasında.

Ama sözkonusu tanık, mahkeme önünde ifade verirken polisin bir süre karakol kurduğu işyerinde sağ olarak bir kişiyi daha yakaladığı şeklinde bir cümle kullandı söz arasında. Fakat ne bizler arasında ne de bu davayla ilgili operasyonlarda önce gözaltına alınıpta sonra serbest bırakılan insanlar arasında bile, değil tanığın işyerinde, onun civar semtlerinde dahi yakalanan bir kişi yoktu. O halde kimdi tanığın sözünü ettiği bu şahıs? Tanığın söyleyecekleri bitince söz alıp bunu soruyorum, ardından bu şahsı biraz tarif etmesini istiyorum. Duruşma yargıcının kendisine söz vermesini beklemeden tanık büyük bir safiyetle sorumu yanıtlamaya başlıyor. "Kısa boylu, gözlüklü, gür bıyıklı, esmerce biriydi... Paltosu yeniye benziyordu ama pantalonu ve ayakkabıları eskiceydi... Polisler bir ara bana yakaladıkları şahsın kimliğini gösterip "tanıyor musun" diye sordular. İsmi Bekir'di, soyadını hatırlayamıyorum, fakat Osmaniye doğumluydu. Lise öğretmenliğimi Osmaniye'de yaptığımdan bu hatırımda kalmıştı."

Artık hiçbir tereddütümüz kalmıyor. Bu İsmail... O'nun çatışmada değil, sağ olarak ele geçirildikten sonra işkence tezgahlarında katledildiğine dair bazı bilgiler kulağımıza çalınmıştı önceden. Ama buna kesinlik kazandıracak ayrıntılı bilgi, belge veya tanıklar bulamamıştık o güne kadar. Karşımızdaki tanığın anlattıkları işte bu ince sis perdesini de dağıtıyordu. ama tam da bu sırada yargıç öfkeyle tanığın sözünü kesiyor "konuşmana kim izin verdi? Burada hangi sorulara cevap verip, ne zaman konuşacağını ben söylerim sana..." diye hem azarlıyor hem de düpedüz dehdit ediyor. Benden de yerime oturmamı istiyor. Bu durumda kuzu kuzu nasıl yerime oturabilirim?

Kahpece işlenmiş bir cinayetin aydınlatılmasının sözkonusu olduğunu hatırlatıyorum önce ısrarla. Dinlemiyor bile, beni konuşturmamakta kararlı görünüyor. Yerime oturmadığım taktirde duruşmadan atmakla tehdit

ediyor. Bu arada inzibatlar da işe karışıyor, beni zorla oturtmaya çalışıyorlar. Bir yandan buna karşı koyuyorum bir yandan da tanığa soru sormamızı engellemeye çalışmanın İsmail CÜNEYT cinayetinin üzerini örtme çabası olduğunu haykırıyorum. Bunun işkenceci katillerle düpedüz suç ortaklığı olduğu da dahil ağzıma geleni söylüyorum. Ama bütün çabalarımız boşuna! "Sen bu tanığa soru soramazsın. Çünkü o seninle ilgili olmayan bir konuda dinlenmek üzere çağrıldı..." gibi akılalmaz bir gerekçenin arkasına saklanarak konuyu kapatmaya çalışıyorlar. Bu arada avukatlarımız sessiz kalmıyor, işkencede cinayet gibi bir konunun böylesine insanlık, mantık ve ahlakdışı bir tutum ve bahaneyle geçiştirilemeyeceğini yasal gerekçeleri ile de anlatıyor, bana söz verilmesi gerektiğini belirtiyorlar. Salondaki hava iyice elektrikleniyor. Seslerimiz koridora kadar taştığı için kapının önü subay, er ve avukatlardan oluşan bir meraklı kalabalığı ile doluyor. Salona takviye olarak yeni inzibatlar getiriyorlar. Ama kararlıyız. Ya bu tanığın bildiği herşeyi anlatmasını sağlayacak, yoldaşımızın nasıl alçakça katledildiğini açığa çıkaracağız ya da Selimiye'yi birbirine katacağız!... Bizim ve avukatlarımızın gitgide şiddetlenen tepkimiz karşısında heyet paniğe kapılıyor. Bir yandan bizi susturmaya, yatıştırmaya, oturtmaya çalışırken bir yandan da aralarında fısıldaşmaya başlıyorlar. İşlerin kendileri açısından bu denli sarpa sarması karşısında çaresiz geriliyorlar. Ama yine de soruları bizim değil, o tanığın dinlenmesini isteyen sanık avukatının sorabileceği kaydını getiriyorlar. O aşamada bizim için önemli olan, yoldaşımızın polis tarafından sağ olarak ele geçirildiği gerçeğini mahkeme tutanaklarına geçirterek belgelemek. Bu nedenle fazla üzerinde durmuyoruz bu sınırlamanın. Ayrıca nelerin sorulmasını ve tutanaklara geçmesini istediğimizi o ana kadar en az 4-5 kez vurgulamıştık. Nitekim sadece kendisine söz hakkı tanınan avukat da sorulması gereken bu soruları soruyor tek tek tanığa ve tanık anlattıkça da yiğit yoldaşımızın nasıl yakalandığı en ince ayrıntılarına kada açığa çıkıyor.

emekçi kitleler, dışta da özellikle Avrupa'da demokrat kamuoyunda bu iğrenç insanlık suçuna karşı olan duyarlılığı ve tepkileri arttırdı. (.....) önceleri "Türkiye'de işkence olmadığı..." şeklinde(.....)'la suçlarını gizlemeyi denediler. Ama çok geçmeden mızrak çuvala sığmaz hale geldi.

Tepkilerin artması karşısında (.....) elebaşılar, maşalarından birkaç tanesini "günah keçisi" olarak feda edip kendi sorumluluklarını gizleme yolunu denediler. İşkenceci katillerden birkaçı hakkında göstermelik davalar açıp, bunlara dayanarak "işkencelerin münferit olaylar olduğu, kendilerinin de buna karşı hoşgörü göstermedikleri" demogojisine sarıldılar. Ama bu oyun da sökmedi.

Ülkenin dört bir yanında hayasız işkence uygulamaları kol gezerken, bu tür sahte (.....) showlar ve (...) yalanlarla (.....) yüzlerini gizleyemezlerdi. (.....) (.....) kanlı ellerini gizleme telaşı içinde secaat arzederken kendilerini biraz daha ele verdiler. İşkenceci katillerin söylediklerinin birinci kısmı doğruydu. Türkiye'de işkence, (.....) diktatörlük rejimince her dönem uygulanagelen resmi devlet politikası olmuştur. Ama 12 Eylül (... ...) dönemi, işkence uygulamalarında, geçmiş tüm dönemleri kat kat geride bırakmıştır. Kendi paçalarını kurtarmak için "ateşe attıkları" maşaların sayısındaki yükseklik bile bunun bir göstergesidir. (.....) rejimin resmi sözcülerinden Yalım ERALP 26 Temmuz 1985 tarihli gazetelerde yeralan bir açıklamasında şimdiye kadar 465 (.....) devlet görevlisinin işkence nedeniyle yargılanıp hapse mahkum edildiklerini belirtmiştir. Elbette bu sayı, işkence uygulamalarının gerçek boyutlarının yanında devede kulak bile değildir. Ama şurası iyi bilinsin devrimci hareket, işçi sınıfı ve emekçi halkın 12 Eylül'cü (.....) ve (....) ile hesaplaşması onların döktükleri kan, çektirdikleri acılar, akıttıkları gözyaşının büyüklüğü oranında amansız olacaktır! 12 Eylül yenilgisiyle yitirdiği mevzilerin çokluğu, (.....) karşı derimin kendini daha da sağlama almak için diktatörlük rejiminde yaptığı tahkimat nedeniyle devrimci işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketi, önümüzdeki süreçte geçmiştekinden çok daha kararlı olmak, cesur olmak zorundadır. Bunları gösterip gösterememesi ise her şeyden önce onun devrimci bilinç ve örgütlülük düzeyine bağlı olacaktır. Ama devrimci kitle mücadelesinin önümüzdeki yükselişi müthiş intikamcı olacaktır.! (.....) en başta olmak üzere (.....) katilleri, işkencecileri, halka kan kusturan zalimleri devrimin adaletinin elinden kimse kurtaramayacaktır.! Bu kez "geçmişe sünger çekmeye" yeltelenenler de yumuşatamayacaktır halkın gazabını, devrimci hareketin kinini !..

(.....)

İsmail CÜNEYT, bu davayla ilgili olarak yürütülen polis operasyonu sırasında Coşkun EFENDİOĞLU'nun çalıştığı Galatasaray'daki "Aşama Yayınları"nın bürosunda silahsız olarak yakalanmış (.....) katiller tarafından daha sonra katledilmiştir. Ama katiller işledikleri bu (...)ce cinayetin üzerini örtebilmek için O'nun Coşkun EFENDİOĞLU'nun Beylerbeyi'ndeki evinde giriştiği çatışma sırasında öldüğü yalanını uydurmuşlardır.

Bu yalanı inandırıcı kılabilmek için de bir yığın sahte belge

düzenlemişlerdir.ve dosyaya bunlar konulmuştur. (.....) katillerin yalanı özellikle "Aşama Dergisi Yayınları"nın sahibi Mahmut TEZCAN'ın 18 Ocak 1985 günündeki duruşmada tanık olarak dinlenmesi sırasında iyice açığa çıkmıştır. Tanık Mahmut TEZCAN, duruşma tutanaklarının 30. sayfasında yeralan ifadesini verirken, önce "Coşkun EFENDİOĞLU'nun yakalanmasından sonra işyerine karakol kuran polislerin burada silahsız bir kişiyi silah çekerek yakaladıklarını" söylemiştir. Tanık, C.EFENDİOĞLU'nun savunma avukatı Mehmet Rahmi KADIOĞLU'nun sorusu üzerine dükkanında silahsız olarak yakalanan kişiyi "1.70 boyunda, ince yüzlü, zayıf, bıyıklı biri" olarak tanımlamıştır. Tanığın tanımı İsmail CÜNEYT'e uymaktadır. Asıl önemlisi tanık yakalanan şahsın üzerinde çıkan kimliği tutması için polislerin bir ara kendisine emanet ettiklerini, bu arada kimliği incelediğini, aklında kimlikten bir tek Adana-Osmaniye nüfusuna kayıtlı olduğu hususunun kaldığını, bir ara Osmaniye'de öğretmenlik yaptığı için bunun dikkatini çektiğini ve bu yüzden de aklında net olarak kaldığını ifade etmiştir. (.....) katillerin hazırladıkları düzmece tutanaklarda da İsmail CÜNEYT'in üzerinden çıkan Bekir ÇETİN adına düzenlenmiş kimliğin Adana-Osmaniye nüfusuna kayıtlı olarak göründüğü yazılıdır. Tanık Mahmut TEZCAN'ın bu beyanları işyerinde sağ olarak yakalanan şahsın İsmail CÜNEYT olduğunu hemen hemen hiçbir kuşku bırakmayacak şekilde ortaya koymuştur. Zaten savcılığın haklarında takipsizlik kararı verdikleri de dahil o operasyonda gözaltına alınanlar içinde, değil "Aşama Yayınları"nın bürosunda, Galatasaray'ın civarında bile yakalanan bir tek kişi yoktur.

Duruşmalar sırasında açığa çıkan bu cinayet karşısında heyetinizin tutumu ne oldu? Her zamanki gibi bu konuda da gerçeğin üzerini örtülü tutmak için elinizden gelen çabayı harcadınız.Ben daha sorgum sırasında İsmail CÜNEYT'in bilinçli bir cinayet sonucu katledildiğini belirterek suç duyurusunda bulundum.Söylediklerimin"mücerret beyanlardan öteye gitmediği" gerekçesiyle bu talebimi reddettiniz. (Tutanaklar. Sayfa 8-9-10) Daha sonra cezaevinde İsmail CÜNEYT'in Coşkun EFENDİOĞLU'nun evinde değil işyerinde sağ olarak ele geçirildiğini duydum. Bunun üzerine 21 Eylül 1984 günündeki duruşmada bu kez yazılı olarak suç duyurumu yineledim. ortada alçakça işlenmiş bir cinayet sözkonusu olduğu halde bu konuda serçe parmağını dahi oynatmayan heyetiniz (tıpkı polis ve cezaevlerinde gördüğümüz işkence ve baskılar konusundaki suç duyurularımız-karşınıza çoğu kez vücudunun yara bere içinde geldiğimiz halde karşısında yaptığı gibi), dilekçemde olguların adını açıkça okuyup (.....) "faşist" (.....) "katil", (...) "cinayet, vb. dediğim için benim aleyhimde Sıkıyönetim Komutanlığına ihbarda bulundu.Gerekçeniz de heyetinizin bizlere karşı genel

tutumunun bir aynasıydı doğrusu: "Hasan Selim AÇAN'ın .... dava ile ilgisi olmayan 2 dilekçesinde suç unsuru görüldüğünden gereğinin takdir ve ifası için Synt.K.lığına gönderilmesine" (Tutanaklar, Sayfa: 20) Heyetinizin bu cinayetin aydınlanmaması için harcadığı çabalar tanık Mahmut TEZCAN'ın dinlendiği duruşmada doruğuna çıktı. Benim tanığa soru sorarak konuyu aydınlatmaya çalışmamı zorla engellediniz. Soru sordurtmadınız, sözümü kestiniz. Ancak savunma avukatlarından M.Rahmi KADIOĞLU'nun "konunun kendi müvekkilinin durumunu çok yakından ilgilendirdiği" gerekçesiyle ısrarı üzerine tanığa bir-iki soru sormasına istemeye istemeye izin verdiniz.

İsmail CÜNEYT, yiğit bir (...) önder, gözüpek bir devrimci eylem adamı olduğu için (.....) katledildi.(..... ....) İsmail CÜNEYT'in katledilmesi (... .. ..) cinayettir. Katillerin suçlarını gizleme çabaları ise polis tutanaklarının, yaptırılan teşhis ve yüzleştirmelerin, ekspertiz raporlarının polis fezlekesinin vs. nasıl düzmece ve ne denli güvenilmez olduğunun da çok çarpıcı bir kanıtıdır. Bu dosyada bunun daha başka örnekleri de vardır.

Daha önce değindiğim Mehmet KELOĞLU'na ait dükkanı kiralayanın ben olduğuma dair iddianın dayandırıldığı belgeler bu açıdan da çarpıcı bir diğer örnektir. Ne teşhisler iddia edildiği gibi "usulüne uygun olarak" yaptırılmıştır, ne de sadece sanıklara değil tanıklara da tutanaklar "okutularak" değil, hiç okutulmadan imzalatılmıştır. Bu konudaki talebim üzerine 18 Ocak 1985 günündeki duruşmada tanık olarak dinlenen Bedia KÖKSALAN ve Lamia SALAÇİN'in yeminli ifadeleri de, poliste yaptırıldığı söylenen yüzleştirmelerin yalan olduğunu, dolayısıyla en basit bir yüzleştirme tutanağının bile düzmece niteliğini sergileyen örneklerden bir başkasıdır. (Tutanaklar, sayfa: 31) İşkenceci (...) ların düzenledikleri tutanakların tarihlerinden bile kuşku duymak gerekir. Örneğin, Kla: 2 Dosya: 6 Dizi: 382'de benimle ilgli olarak düzenlenmiş bir "ifade verme ve imzadan imtina etme tutanağı" vardır. Bunun altında önce daktiloyla 29.12.1983 tarihi atılmış, daha sonra bu tarih yarısı daktilo, yarısı elle 29.01.1984'e çevrilmiştir.

İşkenceci (.....)'lık elbetteki arama tutanakları için de geçerlidir. Hakkımdaki belli başlı iddialardan biri de "Adana'daki evimde çok miktarda silah, mermi, fünye, telsiz, teksir makinası, baskı malzemesi, ORAK-ÇEKİÇ ve sair döküman bulundurmak, ve ORAK-ÇEKİÇ'in baskısını yapmak..."tır. Bu iddia tümüyle evimde yapılan aramaya dayanmaktadır. Bu aramanın sonucunda tutulan 8 Ocak 1984 tarihli, Kla: 2, Dos: 3, Dizi: 128'deki arama tutanağında bu silah ve malzemelerin benim evimden çıktığı iddia ediliyor. Aramayı yapanlar ise ikisi İstanbul ve Adana siyasi şube müdür yardımcısı olan 6

işkencecidir. Arama sırasında ne ben ne Oya ne ev sahibi veya komşulardan herhangi biri, ne mahalle muhtarı yoktur ve bulundurulmamıştır. Yani yapılan arama usulüne uygun bir arama değildir. Polisin başına bir "iş örmeyi" amaçladığı insanların cebine, evine veya iş yerine bir parça esrar veya bir silah koyup, daha sonra bunu "bulması" eski ve halk arasında yaygın olarak bilinen beylik bir numaradır.

Zamanla siyasi olaylarda da devrimcilere, anti-faşist aydınlara karşı bu klasik numaranın zaman zaman oynandığı olmuş, yalnız siyasi olaylarda esrarın yerini genellikle "yasak yayın" denilen komünist veya devrimci, kitap, dergi, broşür, bildiri vb. dökümanlar almıştır. Şubedeyken beni, ailemi ve yakınlarımı toplayıp getirmekle tehdit edip çökertmeye çalışan işkencecilerden biri "ulan bu da iş mi?" diyordu. "Eve iki tane ORAK-ÇEKİÇ koyar veya çıktı diye zabıt tutarım. Senin o avukat babanı bile getirip yanındaki hücreye atarım." İşte, Adana'daki evimde sözkonusu edilen silah ve malzemeleri "bulanlar" yukarıdan beri yaptıklarını ve amaçlarını anlatmaya çalıştığım bu işkencecilerdir. Evime bir hırsız gibi gizli-kapaklı girmişler ve bir hırsız sessizliğiyle işlerini görmüşlerdir. Adana'daki evim eli-ayağı düzgünce bir gecekondudur. O evde gerek evin küçük oluşu, hemen her dakika insanların bulunduğu çevre evlere ve sokağa çok yakın konumu, gerekse komşularımızla sosyal ilişkilerimizin samimi ve gelişmiş olması yüzünden gelenin-gidenin çok sık olması gibi nedenlerle onca silah ve malzemeyi gizlice muhafaza etme, hele hele baskı yapmaya elverişli olup-olmadığı konusunda bir fikir edinilmesi için 18 Ocak 1985 günündeki duruşmada, yerinde keşif yapılmasa bile ev sahipleri veya komşuların tanık olarak çağrılıp dinlenmeleri yönündeki talebim mahkeme heyeti tarafından "esasa müessir olmadığı" gerekçesiyle reddedilmiştir. (Tutanaklar, Sayfa: 33-35) iddia gözönüne getirilirse bu talebimi "esasa müessir bulmayan" heyetiniz ya bu iddiayı ciddi ve geçerli görmeyen bir kanaate varmıştır, ya da ne derece "güvenilir" ve "dürüst" oldukları örnekleriyle ortada olan faşist işkencecilerin kendi aralarında düzenledikleri tek bir tutanağı yeterli görmüş, ne olursa olsun hiçbir şeyin onu sarsamayacağı şeklinde kesin bir kanaate varmıştır. Bu olasılıklardan hangisinin geçerli olduğunu gerekçeli kararda göreceğiz.

Bu davanın belirleyici halkasını oluşturan polis soruşturmasının içyüzü ve yürütülüş tarzı üzerine genel hatlarıyla söyleyeceklerim bunlardır. Kimi bir arkadaş radevusunda, kimi yolda giderken kimi evinden, kimi işyerinden, kimi bir mesai sonrası işyerinden arkadaşıyla bir çay içmeye gittiği çay bahçelerinden, kimi yıllarca yattığı zindan kapısından dışarı adımını attığı anda, ... toplanıp işkence yuvası siyasi

polise götürülen insanlar, böyle bir soruşturmadan geçirildikten sonra bu davanın "sanık"ları arasında bulmuşlardır kendilerini. Bir de günlerce benzeri eziyet ve işkenceler gördükten sonra polisten veya savcılıktan bırakılanlar vardır geride. Ve bu insanların büyük bir çoğunluğu TİKB militanı komünistlerin Sefaköy Direnişi'nin ardından estirilen intikamcı (.....) fırtınası sırasında toplanmışlardır.

24 Mart 1983... Yer: İstanbul-Sefaköy-TİKB militanı komünistlerin bulunduğu bir ev İstanbul Siyasi Şube ekipleri tarafından basılır. Evdeki komünistler, zoru görünce soluğu Avrupa'larda alan revizyonist hainler, rahat günlerin "devrimcisi", "yol arkadaşları", tabansız oportünistlerden değillerdir.(.....)*

12 Eylül'cü (.....)cılık komünistler ve devrimciler hakkında 12 Eylül sonrasında açılan bütün siyasi davalarda olduğu gibi bu davanın da ruhudur. Poliste ve cezaevlerinde gördüğümüz insanlıkdışı muamelelere, iddianamelerden hükümlere kadar her yerde karşımıza çıkan bu (.....) öcalma tutkusu nereden doğmuştur? Neyin sonucudur? Bunun idddia makamının ve sizlerin bu güne kadarki tutumlarınızda nasıl ve hangi biçimlerde yansıdığı üzerinde durmaya geçmeden önce bu sorunun yanıtını vermek artık zorunluluk olmuştur.

1973-80 yılları arasındaki dönem, en özet ifadeyle, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin düzene karşı muhalefetinin Cumhuriyet tarihi boyunca daha önce eşine rastlanmadık boyutlar kazandığı bir dönemdir. "özel mülkiyet düzeni elden gidiyor... Cumhuriyet tarihinin en büyük tehlikesiyle karşı karşıyayız..." Sömürücü egemen sınıflar ve (...)larının, 12 Eylül öncesine ilişkin olarak sık sık yinelediklerı bir tesbittir bu. Aslında özellikle orta sınıfları paniğe sürükleyerek onları yükselen işçi sınıfı hareketi ve devrimci harekete düşman etmeyi amaçlayan bilinçli bir abartma vardır burada. Bir kere, içinde bulunduğumuz aşamada devrimimizin hedefi her türlü özel mülkiyete bir çırpıda son vermek değildir. O, bu aşamada işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağalarının elindeki büyük özel mülkiyeti hedeflemiştir ve önce onu ortadan kaldıracaktır. İkinci olarak, işçi sınıfı ve sömürülen emekçi yığınların düzene karşı muhalefeti ve gelişen devrimci mücadele, sömürü düzenini ve (.....) diktatörlük rejimini yıkabilecek bir olgunluk düzeyine ulaşmıştır. Fakat tümüyle de yanlış ve isabetsiz değildir, düzenin sahipleri ve (...)larının yukarıdaki tespitleri. Gerçekten de onlar, sömürü ve zulüm düzenleri açısından daha önce

---

* 24 Mart 1983 günü İstanbul Sefaköy'de TİKB militanlarıyla polis arasında çıkan çatışmanın ajitasyonel bir dille anlatıldığı bu bölümün hemen her satırı TCK'nun belli maddelerini ihlal eder nitelikli olduğundan yayınlanamıyor (DN)

karşılaşmadıkları boyutlarda bir tehlike ile karşılaştılar. 12 Eylül öncesindeki kabarma, ezilen ve sömürülen emekçi halk kitlelerinin düzene karşı tepki ve muhalefetinin yoğunlaştığı Cumhuriyet tarihinde daha önceki bellibaşlı dönemlerle kıyaslandığında kendiliğinden görülür.

1920-40 yılları arasındaki en önemli muhalefet eylemlerini oluşturan Kürt isyanlarına baktığımızda, bunların en büyükleri olan Şeyh Sait ve Dersim sırasında bile Kürt emekçilerinin önemli bir bölümünün katılmadığını görürüz. Kaldı ki, bu isyanlar sırasında yiğit (...) halkı (...)'dan geçirilirken ülkenin Türkiye (....)'nın dışındaki kesimlerinde koyu bir şovenizmin etkisi altında bulunan Türk işçi ve emekçilerinin saflarında herhangi bir kıpırdama ve eylem görülmez.

(.....) DP iktidarına karşı halk saflarındaki hoşnutsuzluk ve muhalefet eğilimi 1956'lardan sonra iyice arttı. Fakat (.....) DP iktidarına karşı kitle muhalefeti eylem planında öğrenci gençliğin İstanbul ve Ankara'daki yiğit eylemlerinden öteye geçemedi.

60'lı yılların sonu-özellikle 1968 sonrası-işçi sınıfı ve halk hareketinin yeniden yoğunlaştığı ve kabardığı bir başka dönemdir. Bu yıllar işçi sınıfından köylülüğe, öğrenci gençlikten öğretim üyelerine, memurlara, öğretmenlere kadar geniş bir toplumsal kesimin grevlerine, direnişlerine, toprak işgallerine, yürüyüş ve protesto gösterilerine sahne olur. Türkiye işçi sınıfı (....) 15-16 Haziran Direnişi gibi mücadele tarihinin en (.....) sayfalarından birini bu dönemde yazmıştır. Yiğit öğrenci gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesi çarpıcı boyutlar kazanmıştır. Fakat her geçen gün işçi sınıfı ile diğer emekçi sınıf ve tabaklara doğru yayılmasına, kitlesel bir karakter kazanmasına rağmen yine de bu dönemdeki devrimci mücadele küçük burjuva devrimci gençlik hareketinin ve Ankara, İstanbul, İzmir gibi büyük şehirlerin sınırlarını fazla aşmamıştır. Devrimci kabarmanın henüz çok alt basamaklarında kalan bu süreç 12 Mart askeri (.....) darbesi ve darbe ile kurulan yarı-askeri (.....) diktatörlük döneminde kesintiye uğramıştır.

1973'ten itibaren adım adım yeniden yükselen 12 Eylül öncesi dönemdeki halk hareketi ise hem genişlik hem de derinlik olarak bunlardan daha farklıdır ve daha ileri boyutlardadır.

Bu dönemde mücadele artık bir gençlik hareketinin boyutlarını kat kat aşmış, başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen ve sömürülen bütün emekçi sınıf ve tabakaların katıldığı, her geçen gün kitlelerin en geri kesimlerine doğru yayılan bir halk hareketi halini almıştır. Mücadelenin alanı artık yalnızca İstanbul, Ankara, İzmir, Adana gibi büyük şehirlerle sınırlı değildir. Edirne'den Kars'a, Sinop'tan İskenderun'a kadar ülke çapında, kasabalara köylere kadar uzanan bir

siyasal uyanış, politikleşme ve mücadele sözkonusudur. Öyle ki, geçmiş yıllarda siyasal bilinçlenme ve mücadele düzeyinin geriliği ile tanınan, devrimci örgütlenme ve faaliyetin daha önceleri sözkonusu bile olmadığı yörelerde birçok büyük şehirlerdekinden daha keskin bir siyasal kutuplaşma ortaya çıkmış, militan bir mücadele sürdürülmüştür. Köyler, kasabalar hatta şehirler bölünmüş, emekçi kitlelerin bizzat katıldığı silahlı çatışmalar, (.....) devlet görevlilerine ve MHP'li faşistlere karşı silahlı eylemler buralardaki sınıf mücadelesinin öne çıkan biçimi olmuştur.

Mücadelenin en fazla kızıştığı ve kitlesel bir nitelik kazandığı yörelerden biri de Türkiye (...) tanı'dır. Ezilen yığınlardaki genel demokratik siyasal uyanışla birlikte yıllardan beri yalnızca sınıfsal bir baskı, sömürü ve zulmün değil bunun yanısıra (...) bir ulusal zulüm, sömürü ve baskının da çifte boyunduruğu altında olan yoksul (...) halkı arasında ulusal bilincin yayılışı da hızlandı. Devrimci halk hareketindeki kabarmaya paralel olarak (...) ulusal kurtuluş mücadelesi de büyük bir sıçrama gösterdi. Tutarlı Marksist-Leninist, enternasyonalist bir önderlikten yoksun olmasına rağmen (...) kurtuluş mücadelesi emperyalizm ve yerli (...)'larının korkulu rüyası haline geldi.

12 Eylül öncsinde yükselen toplumsal muhalefetin başını işçi sınıfı hareketi çekiyordu. 1973-80 arasında grev ve direnişlerle bunlara katılan işçi sayısında büyük bir artış görülür. Bu dönemde (.....) legalite çiğnenerek gerçekleştirilen grev, iş yavaşlatma, boykot, fabrika işgali, vb. biçimlerdeki işçi direnişlerinin sayısı yasal grev ve direnişlerden daha fazladır. İşçi sınıfının dışında diğer emekçi sınıf ve tabakalar da yaygın bir hareketlilik içindeydiler. İşçilerden kır emekçilerine, küçük esnaf ve zanaatkarlardan memurlara, öğretmenlerden teknik elemanlara, emekçi ve öğrenci gençliğe kadın-erkek, yaşlı-genç milyonlarca insan bu yıllardaki grev, direniş, yürüyüş, miting, gösteri, kapalı salon toplantısı, silahlı çatışma, boykot, işgal eylemlerinin içinde yeraldılar. Ezici çoğunluğuyla her zaman emekçi halkının yanında yer alan soylu bir anti-emperyalist, anti-faşist devrimci mücadele geçmişine ve geleneklerine sahnip yiğit gençliğimiz yine mücadelenin ön saflarındaydı.

Toplumsal muhalefet ve devrimci mücadele yıldan yıla, günden güne yayılır, genişler, yeni kesim ve alanlara sıçrar, kitlesel karakteri daha da artarken öte yandan yine süreç içinde gitgide daha militan ve devrimci özellikler kazandı. İnsanca bir yaşam özleminin dürtüsüyle harekete geçen işçi sınıfı ve emekçi kitleler giriştikleri eylemler sırasında yalnızca ekonomik taleplerini öne sürmekle yetinmiyorlar, ücret artırımı, taban fiyatlarının yükseltilmesi, geçim koşullarının iyi-

leştirilmesi vb. talep ve sloganlarının yanısıra demokratik hak ve özgürlük istiyorlar, anti-faşist, anti-emperyalist siyasal talep ve sloganlara da yer veriyorlardı. Zamanla doğrudan doğruya siyasal nitelikteki grev, direniş, protesto gösterileri, miting, toplantı, vb. türdeki eylemler yaygınlık ve sıklık kazandı. Mücadelenin her alanında olduğu gibi bu noktada da yiğit işçi sınıfımız başı çekiyor, ülke çapında yankı yaratan, diğer emekçi sınıf ve tabakaları da sarsan, etkileyen, harekete geçiren çarpıcı direniş örnekleri sergiliyordu. (.....) DGM'lere karşı direniş, faşizme ihtar eylemi, dünya proletaryasının sınıfsal "Birlik Dayanışma ve Mücadele Günü" olan 1 Mayıs'ın faşist yasak ve engellere rağmen fiilen ve kitlesel olarak kutlanması, Tekel, Ant Birlik ve Tariş direnişleri bunlardan sadece birkaçıdır. İşçi sınıfının devrimci siyasal uyanışı ve alttan gelen devrimci baskısı, devrime karşı kurulmuş reformcu ve modern revizyonist ihanet barikatlarını zorluyordu. Başta DİSK olmak üzere ilerici sendikalar ve diğer demokratik kitle örgütlerinin başına çöreklenmiş düzen uşağı reformcu veya sosyal faşist hainleri zaman zaman güç durumlara sokuyordu. Bunlar, gelişen mücadeleyi düzen sınırları içinde tutmak için harcadıkları tüm çabalara rağmen, kitlelerin tabandan gelen devrimci baskısı karşısında, örneğin bir faşizme ihtar eylemi örneğinde olduğu gibi zaman zaman göstermelik genel grev, genel direniş kararları almak zorunda kalıyorlardı. Ama tabii sırf yığınları aldatmak ve kitleler üzerinde kontrolu kaybetmemek için alınan "devrimci" kararlar çoğu kez kağıt üzerinde kalıyordu. Bu burjuva ayakoyununun da sökemediği durumlarda bu kez yasak savma kabilinden, iyice sulandırılmış, olabildiğince en alt düzeyde tutulmaya çalışılan eylem biçimleriyle işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrimci enerjisi boşaltılıyor, militan mücadele istekleri törpüleniyordu. Ama örneğin bir Tariş direnişinde olduğu gibi işçi kitleleri reformcu ve revizyonist sendika ağalarının hain engellerini de çiğneyerek 15-16 Haziranı geleneklerine yakışır eylemler, direniş ve grevler gerçekleştirdi. Devrimin itfaiyecisi reformcu ve revizyonist hainler bunları kırmak, ateşi söndürmek için harcadıkları çabaların ve alçakça tutumların unutulduğunu sanmasınlar! O dönemde işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin gösterdiği devrimci atılım salt reformcu, revizyonist hainleri değil Türk-İş'in başına çöreklenmiş gerici, faşist sendika ağalarına bile taban üzerindeki denetimlerini tümüyle yitirmemek için örneğin 1978'deki şartelleri indirme kararı gibi sahte ve göstermelik çıkışlarda bulunmak zorunluluğunu duyuruyordu. Sınıf mücadelesi keskinleştikçe sermaye düzeninin emekçi kitle örgütlerinin başına çöreklenmiş sosyal demokrat, modern revizyonist, faşist ve gerici hempalarının maskeleri de sık sık düşüyordu. Fakat en başta kendileri de revizyonizmin ve reformizmin güçlü etkilerini üzerlerinde

taşıyan devrimci örgütler ve genel olarak devrimci hareket bu durumu ve çıkan fırsatları gerektiği gibi değerlendiremedi. Faşizme karşı mücadele ile reformizme ve revizyonizme karşı mücadele arasındaki kopmaz devrimci bağ "unutuldu". Reformizme ve revizyonizme karşı tutarlı ve etkin bir mücadele çizgisini izlenmedi. Reformcu, revizyonist, faşist, gerici sendika ağalarını sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinin yönetiminden defetme ve onları alabildiğine tecrit etme görevini yerine getirmedi, getiremedi. Bu 12 Eylül öncesi dönemde kitlelerin gösterdiği devrimci atılımın gerisinde kalan devrimci hareketin en temel zaaflarından biriydi ve 12 Eylül'de uğranılan yenilginin bu denli ağır ve utanç verici olmasında bunun da belirleyici bir rolü oldu.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ekonomik talepler, ekonomik taleplerle birlikte siyasal talepler ve doğrudan doğruya siyasal talepler uğruna giriştikleri eylemler aynı zamanda giderek artan devrimci militan bir karakter kazandı. Yığınlar içinde (....) devlet otoritesinden duyulan korkunun,(.....) yasa ve yasaklara kölece itaat ruhunun yerini gitgide yayılan bir itaatsizlik alıyordu. Özellikle örgütlenme, grev, toplantı ve gösteri, basın ve yayın gibi temel hak ve özgürlükler alanında işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadelesinin önüne dikilen fiili ve yasal bir sürü yasak ve engel devrimci kitle hareketinin gücü karşısında işlemez hale gelmişti. Örneğin mevcut (.....) yasalar 1,5 milyon memur başta olmak üzere öğrencilerin, emekçi gençliğin, halk kitlelerinin sendikal ve demokratik örgütlenmesini yasaklayan hükümlerle doluydu. Ama tüm (....) yasak ve engeller bu kesimlerin yaygın, kitlesel ve devrimci örgütlenmelerinin önüne geçemedi. İşçi sınıfının dayanışma grevi, genel grev ve direniş gibi etkin mücadele biçimlerini kullanmasını yasaklayan (...) yasalar gibi proletaryanın uluslararası "Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü" olan 1 Mayıs'ın kutlanmasının önüne dikilen yasak ve engeller de çiğnenip geçildi. Devrimci halk hareketinin yükselişi basın-yayın alanında da gitgide genişleyen demokratik bir özgürlük ortamı yarattı. İşçi sınıfının bilimi Marksist-Leninist klasikler başta olmak üzere değerli bilimsel ve edebi eserlerin Türkçe'ye kazandırılması, yayınlanması ve yaygın olarak satılmasının dışında yasal olarak yayınlanan devrimci yayın organlarının tirajları onbinleri buluyordu. Birçok grev, direniş ve gösteri (.....) legalite çiğnenerek gerçekleştiriliyordu. İşçi ve emekçi kitleler giriştikleri yasal veya yasadışı eylemler sırasında üzerlerine saldırtılan (.....) düzenin resmi kolluk güçleri ve devlet desteğindeki MHP'li faşist sürüleri ile gözüpek çatışmalara girmekten çekinmiyorlardı. Şanlı Tariş direnişi sırasında kendiliğinden barikatlara çıkan işçiler dünya proletaryasının 1830'lardan beri süregelen militan bir geleneğinin bayrağını dalgalandırıyorlardı.

Sınıf çelişkileri keskinleşip, emekçi yığın hareketi ve devrimci mücadele yükseldikçe,egemen sınıflar faşist teröre sarıldılar.Faşist devlet güçleri ve devlet desteğindeki sivil faşist MHP'li çetesinin gelişen mücadelenin önünü almak, kitleleri yıldırarak sindirmek, devrimci örgütlenmelerini dağıtmak, devrimci faaliyeti engellemek amacıyla giriştikleri saldırılar arttı. Kahramanmaraş katliamı, gitgide daha vahşi biçimler alan ve kitle kıyımına dönüşen faşist terör ve saldırıların tepe noktası oldu. Faşist terör ve saldırıların azması emekçi kitleler içinde silahlanma eğilimini kamçıladı politik kutuplaşmayı derinleştirdi, kitleler ve devrimci hareket, faşist terör karşısında her şeyden önce varlığını korumak için devrimci teröre başvurmak ve militan bir mücadele yürütmek zorundaydı. Resmi ve sivil (.....) güçlerle silahlı çatışmalar, (.....) devlet görevlileri ve MHP'li faşist beslemelere karşı suikast türü eylemler artık salt devrimci örgütler tarafından yürütülen eylemler olmaktan çıkmış, birçok yerde ve çoğu zaman bizzat kitleler ve örgütsüz devrimci unsurlar tarafından da uygulanır olmuştu. Büyük şehirlerde işçi ve emekçilerin yoğun olarak toplandığı gecekondu semtlerinde ve özellikle de taşrada, birçok şehir, ilçe ve köyde silahlı çatışma ve eylemler, devrimci mücadelenin ayrılmaz bir parçası hatta öne çıkan yönü haline gelmişti. Devrimci kitle mücadelesinin gelişimine paralel olarak devrim ve karşı-devrim arasındaki çatışmanın şiddetlenmesi, devrimci kitlelerin ve kadroların cangüvenliğinin sağlanmasının dışında devrimci, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyetlerinin yürütülebilmesi, devrimci örgütlenmelerin korunup geliştirilmesi, kitle mücadelesinin önünün açılması ve eylemlerin korunabilmesi için silaha ve silahlı mücadele biçimlerine başvurmayı gitgide daha zorunlu kılıyordu.

Devrimci hareket, kitle mücadelesinin gelişimiyle ortaya çıkan devrimci militan eğilime bilinçli ve örgütlü bir nitelik kazandırmak zorundaydı. İşçi ve emekçi kitlelerin resmi ve sivil (.....) güçlerin saldırılarına karşı yer yer kendiliğinden barikatlara çıktığı, sert çatışmalara girdiği, yaygın ölçüde silahlandığı koşullarda herşeyden önce kitle eylemleri grevler, gösteriler, direnişler, silahlı sokak gösterileri, fabrika ve toprak işgalleri gibi devrimci kitle mücadelesinin daha ileri ve üst biçimlerine doğru sıçratılmaya çalışılmalıydı. Zaten eğer gizli ya da açık bir reformcu değilse, devrimin ancak ezilen ve sömürülen kitlelerin (...) yoluyla gerçekleşebileceğini samimi olarak savunan devrimci bir hareket, kitleleri ve kitle mücadelesini her adımda (...) devrim hedefine doğru yönlendirme, eğitme, bilinçlendirme ve buna uygun örgütlendirme perspektifiyle hareket etmek zorundadır. 12 Eylül öncesi mücadele her ne kadar silahlı devrim günlerinde değildi ise de sınıf mücadelesinin

gelişimi ve giderek sertleşmesi kitlelerin bu yönde eğilimi, kitle mücadelesinin silahlı biçimlere doğru yükseltilmesi için elverişli fırsatlar sunuyordu. Artan faşist terör ve saldırılar karşısında canını, malını, ırzını, namusunu koruma içgüdüsüyle halk arasında hızla yayılan (...) eğilimi güçlendirilmeliydi. Özellikle önemli görevlerden birisi de, yaygınlaşan silahlı eylem biçimleri konusunda kadroların ve devrimci kitlelerin Marksist-Leninist bir bakış açısıyla eğitimi konusuydu. (...) ve sivil (....) terörün giderek vahşi kitle katliamlarına dönüştüğü, devrimci kadroların ve halk kitlelerinin can güvenliğini ortadan kaldırdığı, devrimci faaliyetin soluğunu kesmeye çalıştığı koşullarda azılı halk düşmanı faşist (.....)lerinin, işkencecilerin, muhbirlerin, halka insafsızca zulmeden sömürücülerin, devrimci ve emekçi kanı döken faşist katillerin (...)esi, devrimci hareketin mali gereksinimlerinin karşılanması amacıyla (.....) eylemleri gibi (...) eylem biçimlerine başvurmak gerekli ve doğruydu. Ama bu, silahlı eylem biçimlerinin artık sınıf mücadelesinin esas hatta tek eylem biçimi haline geldiği anlamına gelmiyordu. Devrimci kitle mücadelesindeki kabarmaya, sınıf çelişkilerinin her geçen gün biraz daha keskinleşmesine, ezilen yığınların gözle görülür bir devrimcileşme süreci içinde bulunmalarına, vb. vb. rağmen hem nesnel hem de öznel koşullar bu olgunluk noktasının daha epey uzağındaydı. O dönemde devrimci kitle mücadelesini daha da geliştirmek ve (.....) devrim yönünde derinleştirmek için henüz hayata geçirilmesi gereken esas mücadele biçimleri grevler, direnişler, toprak (....)'leri, silahsız ve (...)lı gösteriler, genel grev, genel direniş gibi kitlesel mücadele biçimleriydi. Ve Türkiye devrimci hareketi daha bu mücadele biçimlerini etkin bir biçimde uygulayabileck bir güce ve kitleler üzerinde etkinliğe bile sahip değildi. Herşey bir yana eğer öznel ve nesnel koşullar (...)'lı mücadele biçimlerinin artık sınıf mücadelesinin tek veya esas biçimi haline geldiği olgunluk düzeyine ulaşmış olsaydı (....) karşı devrim 12 Eylül (....)'sıyla bu kadar kolay başarı sağlanabilir miydi? Devrimci gerilla eylemleri olarak yürütülen (...)'lı mücadele biçimleri o aşamada mücadelenin tali biçimleri olarak ele alınmalı ve kitle mücadelesinin esas biçimlerine bağlı olarak yürütülmeliydi.

Burada doğal olarak akla şu soru gelmektedir. Devrimci halk hareketindeki bu yükseliş hangi etkenlerin sonucuydu? Nasıl olmuştu da Türkiye İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri daha öncki yıllarda görülmedik ölçüde kitlesel ve militan bir mücadeleye atılmışlardı? Faşist ya da burjuva liberal düzen (...)larının ağızbirliği halinde iddia ettikleri gibi bu devrimci süreç "dış kışkırtmaların sonucu" bir "anarşi ve terör" dönemi miydi? Öte yandan kimi devrimci çevrelerce bugün

dahi ileri sürüldüğü gibi kitleleri asıl harekete geçiren ve devrimcileştiren etken faşist terör ve saldırılar karşısında önemli bir sorun olarak ortaya çıkan "can güvenliği" sorunu muydu?

Başını işçi sınıfı hareketinin çektiği toplumsal muhalefetin ve buna paralel olarak onun önemli bir öğesini oluşturan (...) ulusal kurtuluş mücadelesinin 1973'lerden itibaren çarpıcı bir biçimde yeniden yükselişi, hızlı bir sosyal ve siyasal uyanışın sonucudur. Bu ise tek bir nedene bağlanamaz. Kapitalist-feodal sömürü ve (...) baskı ve (...) rejiminin yapısından kaynaklanan ve herbiri diğerleri üzerinde etkili olan birbirine bağlı bir dizi ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel etkenin bir sonucudur, bu gelişme. Ekonomiye egemen olan emperyalist ve yerli tekellerin ve büyük toprak sahiplerinin bunaltıcı ve açgözlü sömürüsü, özellikle 12 Mart yarı-askeri (.....) diktatörlük döneminde daha da azgınlaşan bu sömürünün daha da derinleştirdiği ekonomik kutuplaşma, bu arada ülke nüfusunun en büyük kesimini oluşturan küçük burjuvazinin elindekini avucundakini de kaybederek proleterleşmesi sürecinin hızlanması, yine 12 Mart döneminde yoğunlaşan (.....) terör, zulüm ve baskının işçi sınıfı, emekçi yığınlar ve (....) ulusu üzerinde yarattığı kin ve öfke, topraksızlığın, işsizliğin, feodal, yarı feodal sömürü ve zulmün yerinden yurdundan ettiği kır emekçilerinin büyük şehirlere akını, kitle iletişim araçlarındaki gelişme -radyo ve T.V.nin en ücra köylere kadar yayılması-, tüm eksiklik ve zaaflarına rağmen devrimci hareketin ezilen yığınları bilinçlendirmek ve örgütlenmek için yürüttüğü yiğit ve fedakar çalışmanın etkileri, geçmiş mücadele yıllarının birikimi, 1970'li yılların ilk yarısında örneğin bir Vietnam ve Güney Doğu Asya halklarının görkemli devrimci zaferleri, son yarısında ise İran ve Nikaragua halklarının Şah ve Somoza gibi kanlı faşist diktatörleri alaşağı edişi gibi çarpıcı başarılarla bezenen devrim dalgasının dünya çapındaki yükselişi ezilen ve sömürülen yığınların siyasal ve sosyal uyanışına yolaçan ve bunu hızlandıran etkenlerden sadece bir kısmıdır. Emperyalizme bağımlı, bu yüzden de geri, çarpık ve çok yavaş da olsa kapitalizmin nisbi gelişimi artan sömürüyle birlikte sınıf çelişkilerini keskinleştirmiş, sınıf farklılaşmasına göreceli bir ivme kazandırmış özellikle kırsal kesimlerde kapalı ekonomik ve sosyal yaşantının emekçi insanları körleştirici o dar kabuğunu çatlatmış, emperyalizmin, bir avuç kanemici işbirlikçi tekelci burjuva ve toprakağasının sömürü, soygun ve zulmü yoğunlaşır, emekçi kitlelerin çektiği yoksulluk, sefalet, işsizlik, diğer acı ve sıkıntılar artarken öte yandan gözleri açılan ezilen ve sömürülen yığınlar içinde en azından insanca bir yaşam özlemini kamçılamıştır. 12 Mart yarı,askeri (.....) diktatörlük dönemi aslında 1960'lı yıllarda başlayan bu sürece hız kazandırmıştır. Nitekim

giderek devrimci bir patlamaya dönüşen, işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinde 12 Eylül öncesi kabarmanın başlangıcı sömürü ve faşist terörün azdığı 12 Mart'ın hemen ertesine dayanır. Zaten 12 Mart yarı-askeri (.....)'nin karanlığının dağılmasının temelinde yatan belirleyici etken de, işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri içinde gelişen tepki ve hoşnutsuzluktu.

Ezilen ve sömürülen işçi ve emekçi kitlelerde yiğit ve çilekeş (...) halkında öfke ve nefret yaratan onları gözüpek mücadelelere iten "kışkırtıcı", bu (...) ve (...) düzenin ta kendisidir. Hayasız kapitalist-feodal sömürü ve (.....) diktatörlük rejimidir. Ancak kan ve terörle, baskı ve zulümle ayakta tutulmaya çalışılan, tarih olarak miadını doldurmuş, üretici güçlerin ve toplumsal gelişmenin önünde engel olan, toplumsal yaşamın iğrenç bir çürüme, yozlaşma ve kokuşmanın batağına sürükleyen, işçi sınıfı ve çalışan emekçi halka, her geçen gün biraz daha dayanılmaz bir hal alan yoksulluk, sefalet, işsizlik, acı ve gözyaşından başka bir şey vermeyen ve hiçbir gelecek vaat etmeyen, toplumun ezici bir çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı, emekçi halk, (.....) ulusu ve diğer azınlık (.....) lerin en doğal ve temel demokratik haklarını dahi gasbederek onları karanlık bir zindan hayatına mahkum eden, insanı isyan ettirecek boyutlarda bir eşitsizliği doğuran ve derinleştiren, ulusal bağımsızlık ve onuru emperyalizmin ayakları altında çiğneten bu "kışkırtıcı" ortadan kaldırılmadıkça ezilen ve sömürülen milyonların ayağa kalkması ve mücadeye atılmasının önüne geçmek mümkün değildir. 12 Eylül'de olduğu gibi (.....) terör ve (.....)le devrim yenilgilere uğratılabilir. İşçi sınıfı ve emekçi halk hareketi bir süre için bastırılabilir. Devrimci harekete ağır darbeler vurulabilir. ama tüm bunlar geçicidir. Devrimci fırtına eninde sonunda yine patlayacaktır! Ezilen ve sömürülen milyonlar, bu kez daha da artmış hesapların bilediği kin ve öfkeyle ergeç yeniden ayağa kalkacaklardır!.. Devrimci hareket, yaralarını sarmış ve yenilginin dersleriyle silahlanmış olarak, eskisinden daha güçlü, daha usta, daha kararlı ve daha militan olarak çıkacaktır. (...) egemen sınıflar, (...) ları ve (.....)ların karşısına! Ta ki bu (.....) düzen layık olduğu yere: devrimin demirden süpürgesiyle tarihin çöplüğüne süpürülüp atılana kadar!

1973 sonrası mücadelenin tabanını genişleten önemli bir etken de kapitalist, revizyonist sistemin dünya çapındaki bunalımının Türkiye'deki yansıması ve sömürücü egemen sınıfların bunalımın yükünü işçi sınıfı ve emekçi halkın sırtına yıkma çabalarıydı. Metropol ülkelerden sömürge ve yarı-sömürgelere kadar tüm kapitalist ve revizyonist ülkeleri pencesi altına alan ve yalnızca ekonomik olmayıp

aynı zamanda siyasi, mali, kültürel, sosyal her alanda yıkıcı sonuçlar doğuran kapitalizmin genel bunalımı, diğer sömürge ve yarı-sömürge ülkeler gibi emperyalizmin yeni sömürgeci boyunduruğu altındaki ülkemizde de çok daha ağır ve yıkıcı sonuçlar doğurarak seyrediyordu. Bir kere emperyalizme bağımlı mevcut geri kapitalist ekonomik yapı metropol ülkeler hapşırsa nezle olacak kadar cılızdı. İkincisi, emperyalist burjuvazi kendi süper karlarını güven altına almak için bunalımın yükünü içte kendi işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerine dışta ise sömürge ve yarı-sömürge ülke halklarının sırtına yıkmaya bakıyordu.

Bunalım derinleştikçe işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağalarının bunalımın faturasını işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerine ödetme çabası yoğunlaştı. Kancmici egemen sınıflar kendi tekel karlarını koruyup güçlendirebilmek için bir yandan halkın en temel ihtiyaç maddelerine zam üstüne zam bindiriyor, bir yandan işçi ücretlerini, memur maaşlarını, taban fiatlarını düşürmeye: işçi sınıfı ve emekçi halkın kazanılmış sosyal haklarını gasp etmeye çalışıyor, öte yandan işçi sınıfı ve emekçi yığınların tepkisini ve mücadelesini engellemek için zaten sınırlı olan halkın demokratik hak ve özgürlüklerine saldırıyor, (...) teröre yeni (...) yasa ve baskı tedbirlerine yöneliyorlardı. Enflasyon ve hayat pahalılığı azmış, yatırımların yavaşlaması kapasite kullanımındaki düşüş, açgözlü yerli ve yabancı tekellerin vahşi rekabetine dayanamayan küçük ve orta işletmelerin birbiri ardına kapanması ve işçi kıyımı sonucunda işsizlik bir çığ gibi büyüyor, yoksulluk ve sefalet derinleşiyordu. Kapitalist sömürü ve zulüm düzeninin doğasından kaynaklanan bütün toplumsal hastalık ve kötülükler azmıştı. Toplumsal yaşamda her geçen gün biraz daha derinleşen bir ahlaki yozlaşma ve çöküntü görülüyordu. Bu kokmuş düzenin mayasında yatan ve en başta "yukardakiler", halkın kanını iliğini emerek korkunç bir lüks sefalet ve debdebe içinde yaşayan tekelci burjuvazi ve büyük topraksahiplerinin saflarında hüküm süren iğrençlikler, "aşağıdakiler"e de empoze ediliyor, ekonomik yoksullaşmaya paralel olarak, alkolizm, uyuşturucu tutkunluğu, kumar, fuhuş, homoseksüellik, manyaklık derecesinde bir seks düşkünlüğü vb. vb. buralarda da besleniyor ve yayılıyordu.

Emperyalizme bağlı ekonominin çarklarını döndürebilmek için gerekli olan emperyalist sermaye ihtiyacı şiddetlendikçe, emperyalist ülke ve kuruluşlardan (...) kredi ve "yardım"ları koparabilmek için en (...) tavizler veriliyordu. Emperyalistlerden alınan kredi, borç ve sözde yardımların her kuruşu emperyalizme kölece bağımlılık zincirinin bir halkasıydı. Alınan kredi ve borçlar ve bunların faiz yükü, yıldan yıla katlanarak büyüyor, yeniden üç-beş Dolar, Mark, Sterlin, Frank daha

fazla alabilmek için emperyalist finans kuruluşlarının eşikleri aşındırılıyordu. Ama alınan cevap değişmiyordu: Türkiye'ye yeni kredi, borç verilebilirdi. Fakat bunun için herşeyden önce Türkiye ekonomisi ve maliyesinin yönetim ve denetimi daha dolaysız ve onursuz bir biçimde emperyalist sermayenin uluslararası güvenilir (... ....)'nin eline verilmeli, Türkiye Ortadoğu bölgesinde özellikle ABD emperyalizminin çıkarlarının gerektirdiği yeni görevler üstlenmeli, emperyalist sermayenin ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini yağmalamasını daha kolaylaştıracak ek tedbirler almalı,işçi ücretleri, memur maaşları, taban fiatları alabildiğine düşürülmeli, sosyal haklar budanmalı, emekçi halkın sırtındaki vergi yükü arttırılmalı ve tüm bunların hayata geçirilebilmesi için en önemli ön koşul olarakta işçi sınıfı ve emekçi halk hareketi ile kürt (... ...) mücadelesi mutlaka bastırılmalıydı. Kitlelerin tepkisine ve mücadelesi karşısında egemen sınıfların sivil uşaklarının ve yüzündeki (...) halkçı maskesiyle sosyal demokrat Ecevit hükümetinin ve (...) MC ve Demirel hükümetlerinin başaramadığı bu (....)ce görevi sonunda 12 Eylülcü (...) generaller (...) üstlendi.

Sömürücü egemen sınıfların bunalımın yükünü emekçi halkın sırtına yıkma yönündeki girişimleri, işçi sınıfı ve emekçi yığınların tepki ve mücadelesini kamçılayan bir etken oldu. Ezilen ve sömürülen milyonlar yaşam koşullarının iyileşmesi, en azından insanca bir yaşamın özlemi içindeydiler. Kanemici toprakağaları ve tekelci burjuvazi ise onları daha geriye, daha derin bir yoksulluk ve sefaletin içine itmeye çalışıyorlardı. Bu çelişki, işçi ve emekçi kitlelerin sömürü ve baskıya karşı öfkesini biledi ve mücadele bilincini keskinleştirdi. Yaşam ve çalışma koşullarının ağırlaşması ve gün geçtikçe biraz daha dayanılmaz bir hal alması, emekçi yığınların en geri kesimleri içinde bile önlerinde mücadeleden başka bir çıkar yol olmadığı bilincinin uyanmasını hızlandırdı. Çalışan kitlelerin ekonomik hak ve çıkarlarını korumak ve geliştirmek için giriştikleri grevler, direnişler, protesto gösterileri yayıldı ve genişledi. Giriştikleri eylemler sırasında kitleler, sahip oldukları gücün bilincine daha iyi varmakla kalmıyorlar; haklarını almak ve korumanın ancak mücadele yoluyla mümkün olduğu gerçeğini daha derinden kavrıyorlardı. En doğal hak ve talepleri uğruna giriştikleri eylemler sırasında karşılarına çıkan yasal ve fiili (...) engeller, emekçi kitle muhalefetini bastırma çabası içindeki sömürücü egemen sınıflarla (...) devlet güçleri ve MHP'li faşist çetelerin üzerlerine saldırtılması, zorlu mücadelelerle sağlayabildikleri nispi, ücret artışlarının hızlı enflasyon ve artan hayat pahalılığı karşısında kısa sürede erimesi gerçeği, egemen sınıfların demokratik hak ve özgürlüklere saldırılarıyla sömürüyü ve ekonomik terörü yoğunlaştırma girişim ve planları arasındaki bağıntının gözle görülür

bir hale gelmesi gibi etkenler, kitlelerin siyasallaşması ve kitle mücadelesinin devrimcileşmesi sürecine hız kazandırdı. Bütün kötülüklerin kaynağının kapitalist-feodal sömürü düzeninde ve onun (...) diktatörlük rejiminde yattığı, sömürü, baskı ve zulümden kurtulmak için bu kokuşmuş düzenin (..) (...) dayanan devrim yoluyla yıkılması gerektiği bilinci sömürüsüz, sınıfsız, baskı ve zulmün kökünün kazındığı bir dünya özlemi ve sosyalizme sempati, geniş emekçi kitleler içinde gün geçtikçe daha fazla yayıldı, güçlendi.

Devrimci kitle mücadelesinin gelişim sürecinde onun gitgide daha militan boyutlar kazanmasında rolü olan etkenlerden biri de, resmi ve sivil (...) terördür. İşbirlikçi egemen sınıfların, özellikle de devlet desteğindeki MHP'li sivil faşist beslemelerini kullanarak tezgahladığı faşist saldırı ve provokasyonlar, halk yığınları içinde anti-faşist bilincin yayılmasında, politik kutuplaşma sürecinin hızlanmasında, devrim ve karşı devrim güçleri arasındaki mücadelenin keskinleşmesinde önemli bir rol oynadı. Yalnız, devrimci kitle mücadelesinin yayılması ve şiddetlenmesi, faşist terör ve saldırıların artmasına, can güvenliği sorununun önemli bir sorun haline gelmesine bağlanamaz. Faşist terörün ve saldırıların artması, işçi sınıfı ve devrimci halk hareketinin yükselmesi ve şiddetlenmesinin sebebi değil bir sonucudur. Bu yükselişin önünü almak isteyen egemen sınıflar işçi ve emekçi yığınların gözünü korkutmak, onları bu yolla sindirmek öndersiz bırakmak, devrimci örgütlenmeleri dağıtmak, halkı birbirine düşürerek gücünü bölmek, kitlelerin dikkatini ve mücadelesini ağırlaşan bunalımın sebebi ve sorumlusu olan sömürü düzeni ve (...) diktatörlük rejiminden başka taraflara çekmek, küçük burjuvazi ve orta sınıfları korku ve paniğe sürükleyerek onları işçi sınıfı hareketi ve devrimci harekete düşman etmek gibi amaçlarla faşist terörü yoğunlaştırmış, saldırı ve provokasyonları tırmandırmışlardır. Nitekim işçi sınıfı hareketi ve devrimci hareket gelişip güçlendikçe faşist saldırı ve provokasyonlar da artmış, vahşi kitle katliamlarına dönüşmüştür.

Devrimci mücadelenin esas olarak gençlik mücadelesinin sınırlarını fazla aşamadığı 12 Mart öncesinde veya devrimci halk hareketinin 12 Mart sonrası yükselişinin ilk yıllarında (...) ve sivil faşist cinayet şebekelerinin kahpe namluları, daha çok tek tek komünist ve devrimci kadrolara, devrimci kitle önderlerine yönelik olmuştu. Bu faşist cinayetlerle kitleler öndersiz bırakılmak ve yıldırılmak isteniyordu. Ama ne zaman ki devrimci mücadele, işçi sınıfı ve halk hareketi geniş, yaygın , kitlesel bir karakter kazandı, sömürücü egemen sınıflar için gitgide daha ürkütücü ve tehlikeli boyutlar almaya başladı, o zaman faşist saldırı ve cinayetler de yaşlı-çocuk, kadın-erkek ayırımı

gözetmeyen iğrenç ve alçakça katliamlara dönüştü. (...) ve sivil faşist terör, ancak faşizmin azılı halk düşmanı, kıyıcı karakterine denk düşen halkın toplu bulunduğu yerleri bombalama, kitlelerin üzerine hedef gözetmeksizin ateş açma, kahvehane tarama, belediye otobüslerini kurşun yağmuruna tutma, ev kundaklama vb. gibi canice saldırı biçimlerine yöneldi. Ve gün geçtikçe de daha aşağılık, daha vahşi, daha kahpece boyutlar kazandı. 1978 yılı Aralık ayının son günlerinde Kahramanmaraş'ta girişilen kitle katliamı faşist terör ve cinayetlerin doruk noktasıydı. Çarlık Rusyası'ndaki Karayüz çetelerinin ya da Hitlerci SA ve SS sürülerinin Yahudi pogramlarından esinlenen Kahramanmaraş katliamı, MHP'li beslemeler, (...) ve diğer (...) güçlerinin işbirliğiyle gerçekleştirildi. Katliamı esas yürüten Hitlerci faşist MHP'li katillerdi. Günlerce süren bu kahpe kitle kıyımı sırasında yüzün üzerinde kadın, erkek, ihtiyar, çocuk hunharca katledildi, yüzlercesi yaralandı, evleri, işyerleri yakıldı, yıkıldı, talan edildi. Hamile kadınlar karınları deşilerek katledildi, ölü kadınların ve genç kızların bile ırzına geçildi, evler içlerindeki insanlarla birlikte yakıldı vb. vb. Kahramanmaraş vahşeti, geniş halk yığınları içinde derin bir öfke ve nefret yarattı. Halkımız faşist terör ve saldırılar karşısında, canını, malını, ırzını, namusunu, huzurunu koruyabilmek için silahlanmak ve kendi silahlı gücüne güvenmek zorunda olduğu gerçeğini daha yakından gördü. Nitekim özellikle Kahramanmaraş deneyimden sonra Çorum'da, Sivas'da, Elazığ'da olduğu gibi faşist sürülerin yeni katliam girişimleri, mahalli devrimci kadrolar ve ilerici kitlelerin silahlı militan savunması sayesinde geri püskürtüldü, faşist köpekler ikinci, üçüncü... bir Maraş yaratma emellerini gerçekleştiremediler.

12 Eylül öncesi işçi sınıfına, emekçi halka ve devrimcilere karşı uygulanan faşist terör yalnızca Hitlerci faşist MHP çtesi eliyle uygulanmıyordu. (...) devlet güçlerinin MHP'li katiller çetesini korumak ve desteklemesinin dışında birçok saldırı ve cinayet bizzat (... ...) güçleri eliyle yürütülüyordu.Bunun sayısız örnekleri içinde en çarpıcısı 1977' deki 1 Mayıs katliamıdır.1977 1 Mayısında TKP'li modern revizyonist hainlerin yarattığı elverişli ortamdan da yararlanarak MİT Kontr-gerilla tarafından sahneye konan bu (... ...) provokasyon sonucunda İstanbul 1 Mayıs Alanı kana boyandı. Fakat zaten oldukça zedelenmiş olan (...) devlet otoritesinin halk yığınlarının gözünde iyice zayıflamasına yol açmasından, katliam ve saldırıların emekçi yığınlarda yarattığı öfke ve nefretin doğrudan doğruya (...) devlete karşı kitlesel saldırı ve patlamalara dönüşebileceğinden çekinen egemen sınıflar, faşist saldırı ve provakasyonlarda esas olarak MHP'li sivil beslemelerini kullandılar.

Gitgide daha kanlı ve aşağılık biçimler alan faşist terör ve

saldırılar işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde faşizme karşı, özellikle de faşist MHP'ye karşı öfke ve nefreti kamçıladı.*

---

* 12 Eylül'cü (...) generaller (...) işbaşına gelir gelmez diğer gerici, faşist sosyal demokrat partiler gibi Hitlerci faşist MHP'yi de kapattı. Bununla da kalmayıp, gerçekte aynı (... ...)dukları faşist elebaşı (... ...) ve MHP'li katillerden -o da hepsini değil- bir kısmını tutukladı. Haklarında göstermelik davalar açtı. 12 Eylül'cü (...)min bu tavrı herşeyden önce, faşist katiller çetesi MHP'ye karşı halk yığınlarındaki büyük nefretin bir sonucuydu ve kitlelerin gözünü boyamayı amaçlıyordu. 12 Eylül'cü (.....) gizleyebilmek için (...) bir tarafsızlık maskesiyle sahneye çıktı.Uzunca bir süre "sağa da, sola da karşıyız" şeklinde (...) bir demagoji yürüttü. Alman işçi sınıfını ve emekçilerini aldatabilmek için iğrenç bir yüzsüzlükle partisinin adını "Nasyonal Sosyalist Parti" olarak koyan Hitler ne kadar sosyalist ise (!) ABD emperyalizmi ve işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağalarının (...) generalleri de o denli "tarafsız"dırlar!.. Ama özellikle iktidarlarını sağlamlaştırıp devrimci halk hareketini bastırana kadar 12 Eylülcü (...)nin "tarafsızlık" demagojisine ihtiyaçları vardı. Eğer komünistlere, devrimcilere, işçi sınıfına ve halka azgınca saldırırlarken MHP'li katillerin de üzerine gidiyor görünümü vermeselerdi, bu (...) çok çabuk düşerdi. Kaldı ki, MHP'nin kapatılması ve faşist elebaşı Türkeş'in sivil faşist kadrolar ve taban üzerindeki prestijinin sarsılması, Evren'ci (...)nin kendi siyasal tekelini kurma ve kendilerine bir kitle temeli yaratma hesaplarına da uygun düşüyordu.Başlangıçta devrimci halk hareketinin ezilmesi ve (...) diktatörlük rejiminin sağlamlaştırılması, egemen sınıfların 12 Eylül'cü (...)nın sınırsız ve keyfi bir yönetiminin kurulmasını gerekli kılıyordu. Bu koşullarda egemen sınıflar açısından ayakbağı haline gelen, görecekleri fazla bir işlevi kalmayan anayasa, göstermelik parlamento, diğer burjuva-toprakağası partiler gibi faşist MHP de devreden çıkartıldı. MHP'li faşist beslemelerin yerine artık (...) ordu ileri sürülüyor, sivil faşist MHP eliyle uygulanan terörün yerine çok daha (...) bir devlet terörüne geçiliyordu. Üstelik kitlelerin derin bir nefretini kazanmış olan MHP'nin varlığını sürdürmesi, 12 Eylül'cü (...)'ın "tarafsızlık" demagojisini baştan sakatlamanın ötesinde ezilen kitlelerin denetim altına alınması ve depolitize edilmeleri sürecini güçleştirecek sonuçlar doğurabilirdi. (...) karşı devrimin bu genel çıkarlarıyla Evren'ci (...)'nin kendini az çok istikrarlı kalıcı bir kitle temeli edinme gereksinimi ve hesapları çakışıyordu. 12 Eylül'le birlikte kendisine verilen iktidar dizginlerini daha sonra başka rakip çetelere kaptırmaya hiç de niyeti olmayan Evren'ci (...)'lik hazır iktidar dizginlerine de sahipken kendisine kalıcı bir kitle temeli yaratmak durumundaydı. Onun bu amaçla gözünü diktiği (...) başında da 12 Eylül öncesi faşist partilerin kadroları ve tabanları geliyordu.Çiğneyip yutmanın nisbeten daha kolay olacağını hesapladığı bu hazır lokmalardan biri de eski MHP tabanıydı. Faşist MHP'nin kapatılıp, faşist elebaşı Türkeş'in tabandaki kadrolar üzerindeki prestijinin sarsılması bu açıdan da Evren'ci (...)nin işine geliyordu.

Ama 12 Eylül'cü (...) generaller (...) sini faşist MHP'ye karşı "tavır" almaya zorlayan ana belirleyici etken emekçi halk kitlelerinin bu katil şebekesine karşı duyduğu kin ve nefretti. Yalnız komünistler, devrimciler, anti-faşistler sokaklarda, dağlarda, kahpece kurşunlanır, alelacele ve göstermelik yargılamalar sonucunda darağaçlarına çekilir, bir bildiri dağıttığı veya bir iki slogan yazdığı, hatta evinde devrimci yayınlar bulundurduğu gibi gerekçelerle

Fakat genel olarak devrimci hareket, kitlelerde uyanan anti-faşist bilince tutarlı ve bütünlüklü bir nitelik kazandırarak faşizme karşı gelişen militan mücadele eğilimini asıl olarak işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağalarının (...) diktatörlük rejimine yöneltme görevini yerine getiremedi. Sonuçta, faşizmi salt Hitlerci faşist MHP'den ibaret gören dolayısıyla da faşizme karşı mücadeleyi mevcut kapitalist sisteme, egemen sınıflara ve devlete karşı genel mücadeleden soyutlayıp MHP'li faşist çeteye karşı mücadeleye indirgeyen hatalı, oportünist bir anlayış ortaya çıktı ve yayıldı. Bu oporünist anlayış yalnızca devrimci kitleler üzerinde değil, devrimci hareket içinde küçük burjuva sağ veya "sol" bir çizgi izleyen devrimci örgütler üzerinde de etkili oldu. En başta devrimci hareketin ve devrimci kitlelerin (...) karşı-devrimin 12 Eylül (...)sı karşısında hazırlıksız ve şaşkın yakalanmasında bu oportünist anlayışın da payı büyüktür. Çünkü bunun da etkisiyle devrim için asıl büyük tehlike ve saldırının (...) karşı devrimin temel dayanağı ve en büyük vurucu gücünü oluşturan (...) ordudan gelebileceği unutuldu, gözardı edildi. 12 Eylül öncesi devrimci harekette egemen olan sağcılık kitlelerde beliren anti-faşist tepkiyi ve mücadele isteğini (...) diktatörlük rejimine karşı doğrudan ve devrimci militan bir saldırıya dönüştürmek şöyle dursun, faşist MHP çctesine karşı mücadeleye daha bilinçli, merkezi, örgütlü bir nitelik kazandırma görevini dahi doğru dürüst yerine getiremedi. Küçük burjuva sağ oportünizm,bu konuda da kendiliğinden gelişmenin kuyruğunda sürük lendi. MHP'ye karşı mücadeleyi adeta herşey haline getiren "sol" oportünizm ise, en başta devlet ve devrim konusundaki Marksizm-Leninizm'e aykırı, maceracı genel çizgisinin de etkisiyle, bunu ne (...) diktatörlüğe karşı mücadeleyle ne de kitle mücadelesinin diğer talep, alan ve biçimleriyle birleştirme yeteneğini gösteremedi.Tek yanlı, dar yanlış ve sık sık da egemen sınıfların istediği zemine düşen bir mücadele çizgisi izledi.

Yükselen devrimci kitle mücadelesine önderlik görevini layıkıyla yerine getiremeyen devrimci hareketin 12 Eylül öncesi anti-faşist mücadelede gösterdiği en büyük zaaf ve hatalarından bir de, (...) karşı devrimin küçük burjuvazi-özellikle de şehir küçük burjuvazisi-emekçi yığınların geri kesimlerini kendi demogojik etki alanına çekmesinin

onlarca yıllık ağır hapis cezalarına çarptırılırken, birçok faşist katil elebaşının daha hala ellerini kollarını sallayarak dolaşmaları göstermelik olarak tutuklanan küçük bir azınlığın da çoğunun, bu arada en son (...) faşist elebaşı Türkeş'in salıverilmesi, 12 Eylül'cü (...)ın (...) ve göstermelik tutumlarının en son kanıtıdır. Ama şurası da bilinsin ki (.....) kendileri gibi Türkeş ve MHP'li katiller de halkımızın gazabından ve adaletinden kurtulamayacaklardır.

önüne geçememek oldu.Hatta bunun tam tersine işlenen küçük burjuva sağ ve "sol" oportünist hata ve günahlar bu konuda faşizmin işini kolaylaştırdı. Küçük burjuvazi ve emekçi kitlelerin geri kesimlerinin faşizmin demogojik etki alanına girmesi 12 Eylül'de uğranılan ağır yenilgiyi hazırlayan belirleyici etkenlerden biridir. (...) ve sivil faşist terör ve provakasyonların temel hedeflerinden biri, küçük burjuvazi ve orta sınıfları ürkütmek, paniğe sürüklemek, mülk sahibi yanlarına hitap ederek onları bir "güven ve istikrar" anlayışı içine itmekti. Faşist terör ve provokasyonların azmasına paralel olarak faşizm sömürü düzeninden kaynaklanan ve yine derinleşen ekonomik krizin yaratıp ağırlaştırdığı sorun ve sıkıntılara "anarşi ve terör"ün sebep olduğu şeklinde iğrenç bir demogojik kampanya yürütüyordu. Tabii burada "terör" olarak nitelenen devrimci mücadele idi. "Anarşi"den kastedilen ise yükselen işçi sınıfı hareketiydi. Egemen sınıflar ve uşakları bizzat kendileri tarafından kışkırtılıp tezgahlanan faşist terör ve provakasyonların sorumlusu olarak kendini savunmak zorunda bırakılan devrimci hareketi gösteriyorlardı. Vicdanları isyan ettiren, halkın derin bir nefretine yolaçan kitle katliamları, kahve tarama, ev basma ve kundaklama, halkı kurşunlama, toplulukları bombalama gibi faşist saldırı ve provokasyonlar alçakça bir ikiyüzlülükle devrimcilerin üzerine atıldı. "Anarşi ve terör" edebiyatıyla, zaten ekonomik bunalımın etkisiyle tüm emekçi sınıf ve tabakalar gibi durumları bozulan, hızla kötüleşen küçük burjuvazi ve orta sınıflar devrimci hareket ve işçi sınıfı hareketine karşı kuşku ve güvensizliğe itildi. Devrimci hareketin ve işçi sınıfı hareketinin amaç ve taleplerinin çarpıtılarak, bu aşamada yalnızca büyük mülkiyeti ortadan kaldıracak olan devrimin, her türlü mülkiyetin düşmanı olduğu ve şiddete dayanarak her tür özel mülkiyete son vereceği şeklindeki karşı devrimci propaganda küçük ve orta mülk sahipleri içinde devrime karşı kuşku ve güvensizlik besledi. (...) karşı devrim izlediği bu taktikle, başlangıçta işçi sınıfı hareketi ve devrimci harekete sempatiyle yaklaşan ve onu destekleyen orta sınıfları giderek devrimden ve işçi sınıfı hareketinden soğutmayı, en azından edilgen bir tarafsızlık içine itmeyi, öte yandan 1978'den itibaren hazırlıklarına giriştiği (... ...) darbeye "meşru" bir zemin yaratmayı ve başta küçük burjuvazi olmak üzere diğer emekçi sınıf ve tabakalar hatta işçi sınıfının geri kesimlerinin bile 12 Eylül'cü (...)'in "huzur ve istikrar" sağlamak, "can güvenliğini temin etmek" vb. demagojilerinden kolay etkilenmelerinin zeminini hazırlamayı başardı.

Devrimci hareket, (...) karşı devrimin bu planlarını bozabilirdi. Bu herşeyden önce, devrimin ve işçi sınıfı hareketinin hedef ve taleplerinin, devrimimizin içinde bulunduğumuz aşamadaki demokratik halkçı karakterinin halk yığınlarına doğru bir biçimde kavratılmasına

bağlıydı. Fakat bu yalnızca lafla ve propagandayla başarılamazdı. Değişik emekçi kesimlerin karşısına onların talep ve özlemlerine cevap veren somut slogan ve eylem planları ile çıkılmalı, işçi sınıfının devrimin bu aşamasındaki talep ve çıkarlarıyla kendi talep ve çıkarlarının çelişmediği, tam tersine ortak olduğu gösterilmeli, kendi özgün taleplerinden hareketle mücadeleye seferber edilmeli, özel örgütlenme ve mücadele biçimleri geliştirilip uygulanmalıydı. Bu arada artan faşist terör ve provakasyonlarla egemen sınıflar ve mevcut devlet arasındaki bağ etkin bir biçimde sergilenmeliydi. Genel olarak devrimci hareket, çok yönlü ve yaratıcı bir çalışmayı gerektiren bu görevleri doğru dürüst yerine getiremedi. En basitinden, sömürücü egemen sınıfların "enflasyona işçi ücretlerinin sebep olduğu" şeklindeki demagojisini ya da MHP'li faşist saldırganların iplerinin egemen sınıfların elinde olduğu ve bunların artan saldırı ve cinayetleri ile (...) karşı devrimin amaç ve planları arasındaki bağlantıyı sergilemekte bile yetersiz kalındığı. Bunun dışında MHP'ye karşı mücadeleye indirgenen anti-faşist mücadele sırasında, çoğu devrimci örgütlerin kontrolü dışında gelişen veya önlemekte yetersiz kalınan silahlı suikast eylemlerinde seçilen kimi hedef ve kullanılan eylem biçimlerinin yanlışlığı, devrimci harekete mali destek sağlama çabalarında rastlanan yoz tutumlar, vb. egemen sınıflar ve uşaklarının devrimci mücadeleyi "terör", devrimcileri "terörist" olarak tanıtma çabalarına malzeme verdi.

İşçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerindeki siyasal uyanış ve devrimci halk hareketindeki kabarına, sömürücü egemen sınıflar ve her cinsten uşakları arasında gün geçtikçe büyüyen bir tedirginlik ve korku yarattı. 12 Eylül sonrası komünistlere, devrimcilere, işçi ve emekçi halk kitlelerine, (... ...)na karşı (...) bir terör, baskı ve (...) uygulamasında ifadesini bulan 12 Eylül'cü (... ...)lığın temeli işte bu korkudur. Esasında işçi sınıfı ve halk hareketindeki devrimci kabarış her geçen gün adım adım yükselmesine rağmen sömürü ve zulüm düzenini, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağalarının (... ...) rejimini yıkabilecek yakın bir devrim tehdidi sözkonusu değildi. Ama buna rağmen kanemici egemen sınıflar, düzenin faşist, gerici ve sosyal demokrat (... ...)ri modern revizyonist hainler de dahil devrim ve komünizm davasının azılı düşmanları korkmakta haklıydılar. Çünkü her geçen gün büyüyen ve devrimci özellikler kazanan bu kabarış, düzenin korunması temel amacında ortak olan çıkarlarının yanısıra her birinin kendine göre kısa ve uzun vadeli hesap ve planları açısından da gitgide artan ciddi bir tehdit ve tehlike oluşturuyordu. Çünkü böyle bir kabarışın son doruğunun devrim olacağını biliyor ve hissediyorlardı.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri, onların geçmiş

yıllarda görmeye alıştıkları gibi kör karanlıklar içinde cahil bırakılmış, faşist terör ve baskıyla sindirilmiş, dünyanın nereye gittiğinin farkına varması engellenmiş, sınıf bilincine ulaşması ve devrimci örgütlenmenin önü sayısız ceza, yasak ve engellerle tıkanmış, sahte vaadlerle avutulan, olmazsa küçük bir parmak balla kolayca aldatılabilen, gerici, faşist, ırkçı, dinci, anti-komünist görüş ve hurafelerle yıllarca beyni yıkanan, nüfusun ezici çoğunluğunun "bir lokma bir hırka" felsefesiyle zehirlendiği mütevekkil ve uysal bir "sürü" görünümünden çıkmıştı artık. Sözde ilerici ve halkçı geçinen liberallerin bile küstah bir tutumla "bu halk adam olmaz" diye aşağıladıkları yiğit işçi sınıfımız ve emekçi halkımız, kendiliğinden çıktığı barikatlarda, yüzbinlerle doldurduğu miting ve gösteri alanlarında, çatışma ve grevlerde göstermiştir ne yaman bir güç olduğunu! Haklarında küçümseyici özel deyimler çıkarılan Çorumlular bile üzerlerine saldırtılan faşist sürülerle Komün'ün yaratıcısı Paris proletaryasının barikat diliyle konuşuyorlardı. Ne faşist terör ve provokasyonların ne yoluna kurulan sosyal demokrat ve modern revizyonist sinsi ve hain tuzakların engelleyemediği devrimci kitle hareketinin o kabarışından korkmakta haklıydılar sömürücüler ve düzenin (...) ları. Çünkü yıllardır uyuyan, uyutulan dev yekinmiştir!..

Yakın bir devrim tehlikesi henüz sözkonusu olmasa da devrimci kitle mücadelesindeki yükseliş işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağalarının iktidarını sarsıyor, tehlike giderek büyüyordu. Devlet otoritesi sarsılmış, birçok (...) yasa ve yasak fiilen işlemez hale gelmişti. (...) devlet cihazı büyük ölçüde felç olmuştu. Siyasal bölünme ve kutuplaşma devlet dairelerine kadar girmiş, hatta (...) rejimin temel dayanaklarından ve vurucu güçlerinden biri olan polise kadar sıçramıştı. Polisteki kadar belirgin ölçüde dışa yansımasa da (...) rejimin en güvenilir dayanağı olan ve bu yüzden de mümkün olduğunca halktan yalıtılmış bir düzene sahip (... ... ..) bir disiplinin hüküm sürdüğü ordu içinde bile, özellikle de ordunun temelini teşkil eden ve zorla silah altına alınan işçi ve emekçi halk çocuklarının oluşturduğu erler arasında da devrimci düşünceler yayılıyordu. Halk yığınlarındaki siyasi uyanış ve devrimci kitle muhalefetinin baskısı egemen sınıfların (...) faşist sosyal demokrat ve gerici siyasal partiler arasındaki taktik farkları derinleştirmişti. İşbaşına gelen hükümetler çok çabuk yıpranıyor, güçbela kurulan koalisyon hükümetleri içinde çatışma ve sorun eksik olmuyor, gitgide sıklaşan hükümet krizleri birbirini izliyordu. Siyasal kriz Cumhurbaşkanlığı seçimi sırasında doruğuna çıktı. (...) diktatörlük rejimini örten incir yaprağı olmanın ötesinde fazla bir fonksiyonu olmayan göstermelik parlamento, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin gözünde hızla itibar kaybına uğruyordu. Ezilen ve

sömürülen yığınlar zaten tekelci burjuvazi ve toprakağalarının hizmetindeki bu göstermelik kurumdan halk yararına ve halkın çıkar ve özlemleri doğrultusunda adımlar beklemenin boş bir hayal olduğu gerçeğinin her geçen gün biraz daha fazla farkına varıyorlardı. Göstermelik parlamento aynı zamanda kapitalist çürüme, yozlaşma ve ahlaki bunalımın yansıdığı bir aynaydı. Açık açık kurulan pazarlarda milletvekilleri satın alınıyor bu yolla hükümetler kuruluyor, hükümetler düşürülüyor, rüşvet, çıkarcılık (... ... ...) vb. vb. bu aynada da boy gösteriyordu. Bu çürümüş ve kokuşmuş görünüm, halkın en geri kesimleri içinde bile tekelci burjuva-toprakağası parlamentoya karşı bir öfke ve iğrenme duygusu yarattı. 12 Eylül darbesini yapan (...) generaller (...) sınırsız ve keyfi terörist yönetimlerin ayakbağı olabilecek kurumları, bu arada egemen sınıflar partilerini ve parlamentoyu devre dışı bırakırlarken (...) bir demogojiyle halk kitlelerindeki bu tepkiyi sömürdüler. Suçladıkları faşist, gerici, sosyal demokrat politikacılar gibi sanki kendileri de (.....) değillermiş gibi. (...) rejimin her kurumunda olduğu gibi (...) orduda da sanki rüşvet ve adam satınalma kolgezmiyormuş ve bunun irili-ufaklı bir yığın örneği yokmuş gibi "mutluluk, huzur ve refah" üzerine (...) vaatlerle aldattıkları halkı salt hayal kırıklığına uğratmakla kalmayıp geçmiştekinden daha (...) bir sömürü, baskı ve zulüm cenderesine sokup, ona kan, acı ve gözyaşından başka bir şey vermeyenler kendileri değilmiş gibi, sabah akşam (...) "yurtseverlik"ten dem vurup ABD emperyalizminin Ortadoğu (...)lığı gibi (...) bir role soyunan, ulusal onuru iyice ayaklar altına alan, ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini emperyalist yağma ve talana peşkeş çekmekte en ileri gidenler onlar olmamış gibi.

12 Eylül öncesi mücadele yıllarında işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri sömürücü egemen sınıfların bunalımın yükünü kendi sırtlarına yıkma hesap ve girişimlerinin önüne set oluşturmakla kalmıyor, giriştikleri eylemlerle ekonomik ve siyasi haklarını koruyup, genişletebiliyorlardı. Gerçek işçi ücretlerinin son 80 yılın en yüksek noktasına çıktığı, taban fiyatlarında memur ve emekli maaşlarında nisbi yükselişlerin olduğu yılların 1976-79 yılları arası olması tesadüf ya da o dönemde işbaşında bulunan tekelci burjuva-toprakağası hükümetlerin yönetim becerisinin, "halkı düşünmelerinin" vb. sonucu değildir. İşçi ve emekçi kitlelerin yaşam koşullarında o yıllardaki nisbi iyileşmeler, mevcut hükümetlerin tam tersine geriye götürme çabalarına rağmen, yükselen kitle eylemleri ile sağlanmıştır. Devrimci hareketin kan ve terörle bastırıldığı, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütlenme ve mücadele olanaklarının dipçik zoruyla ortadan kaldırıldığı, koyu ve dizginsiz bir faşist baskı ve zulmün eşliğinde sömürünün azdığı 12 Eylül sonrasında ise gerçek işçi ücretleri 1963

yılındaki düzeyin bile altına inmiş,memur ve emekli maaşları dilenci sadakasına dönmüş, taban fiyatları maliyetleri bile kurtaramaz olmuş, işçi ve emekçi kitlelerin emeklilik, kıdem tazminatı, sosyal yardımlar ve diğer kazanılmış sosyal hakları gaspedilmiş, kişi başına düşen ulusal gelir miktarı bu dönemde "yoksulluk sınırı" olarak kabul edilen 1000 doların altına düşmüş, gelir dağılımı arasındaki adaletsizlik korkunç boyutlara varmış, Türkiye gelir dağılımının en adaletsiz olduğu dünyanın 8 ülkesi arasına girmiş, (Ülke nüfusunun en yoksul beşte birinin milli gelirden aldığı pay sadece % 3,5 iken, en yüksek gelirli beşte birinin aldığı pay % 56,5'tur), halkın sırtındaki vergi yükü insafsız boyutlara ulaşmış, işsizlik korkunç bir patlama göstererek açık işsizler ordusu 4 milyona yaklaşmış... Kısacası işçisiyle,köylüsüyle, esnafıyla, memuruyla, aydınıyla emekçi halk korkunç bir yoksullaşma sürecine girmiştir.Bu gerçek,emekçi yığınların en geri kesimleri tarafından bile bugün daha iyi görülüyor.Geçmiş mücadele yıllarının anıları işçi ve emekçi kitlelerin bilinçlerinde yaşıyor. Bu anıların beslediği mücadele isteği ve bilincinin eyleme dönüşeceği günler de uzak değildir!

Devrimci halk hareketinin yükselişi, ABD emperyalizminin Ortadoğu'da faşist Şah Rejiminin yıkılmasıyla boşalan Jandarmalık görevini Türkiye'ye verme hesaplarının önünde bir engeldi. Faşist Şah rejiminin yıkılmasıyla ABD emperyalizmi Ortadoğu bölgesinde önemli bir kalesini yitirdi. Bu arada rakibi Sovyet Sosyal-emperyalistlerinin Afganistan'ı işgali, yanki emperyalizmi açısından bu boşluğu süratle doldurmayı gerektiriyordu. Pentagon generallerine göre ABD boyunduruğu altındaki Türkiye coğrafi konumuyla da bu görev için biçilmiş kaftandı. Ama Türkiye'nin bu rolü üstlenebilmesi için herşeyden önce "cephe gerisi"nin sağlama alınması şarttı. Devrimci halk hareketi bastırılmalı, rejim istikrara kavuşturulmalı, Türkiye (...)ndaki ulusal kurtuluş mücadelesi ezilip, bu bölge çevik kuvvetler ve ABD üslerine sıçrama tahtası olarak hazırlanmalıydı.

İran devrimini erken davranıp bastıramamanın kuyruk acısı ve taze dersleriyle dolu ABD emperyalistleri, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağalarının devrimci halk hareketinin yükselişine seyirci kalmayacakları açıktı. Kitle muhalefetindeki devrimci yükselişi bir dönem Ecevit hükümeti'nin sosyal demokrat "havuç taktiği" ile engellemek, yatıştırmak istemişler ama istedikleri sonucu tam manasıyla alamamışlardı. Bunun ardından o dönemdeki sınıflararası güç dengesinin elverdiği ölçüde Demirel Hükümeti aracılığıyla "sopa taktiği"ne yönelmişler ama işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketindeki yükselişi ve devrimcileşmeyi o da durduramamıştı. Hatta (...) ve sivil faşist terör ve

provokasyonların artışı bir noktada ters etki yapmış, devrimci kitle mücadelesinin yayılması ve militanlaşma sürecine hız kazandırmıştı. Gidiş emperyalizm ve işbirlikçileri açısında gitgide daha tehlikeli ve ürkütücü bir hal almıştı. İş işten daha fazla geçmeden bu gidişin önünü almak, egemen sınıfların başlıca gündem maddesi haline gelmişti. Yalnız bu kez karşılarında en fazla birkaç bin devrimcinin etkisizleştirilmesine bağlı bir"gençlik hareketi" yoktu. Sırf devrimci hareketin kadro ve sempatizanlarının sayısı onbinleri buluyordu. Ayrıca antifaşist örgütler işçi ve emekçi kitleler içinde yaygın bir sempati ve desteğe sahiptiler. Bunun dışında işçi sınıfı ve emekçi halk nispeten örgütlü bir durumdaydı ve hiçte deneyimsiz sayılmazdı. Neresinden bakılırsa bakılsın devrimci hak hareketinin boyutları şiddetli bir karşı darbe indirmeyi zorunlu kılıyordu. Ayrıca sorun yalnızca devrimci kitle muhalefetini bastırmak ve ezmekle bitmiyordu. Aynı korku ve tehlikelerin çok geçmeden bir daha yaşanmaması için son 30-40 yıl boyunca burjuvazinin önünde birikmiş sorunlar çözülmeli ve gerekli tedbirler alınmalıydı. Bunun için de en başta halk hareketindeki yükselişin darbeleriyle oldukça örselenmiş olan (...) diktatörlük cihazı sağlamlaştırılmalı, tepeden tırnağa elden geçirilmeliydi.

(...) karşı devrimin hazırlandığı karşı saldırıda dayanacağı güç açıktı. Onun temel dayanağı ve vurucu gücü olan (...) ordu. Burjuvatoprakağası ordunun asıl görevi olan devrimi ezmekle bir kez daha görevlendirilen (...) generaller (... ...) darbe hazırlıklarına 1978 yılında başladı ar. Pentagon patentli (...) askeri darbe planı, sömürücü egemen sınıfların bütün kesimlerinin tam desteği ve (.....) onayıyla 12 Eylül 1980 günü uygulamaya konuldu. Proletaryanın yüce önderlerinden K.Marks'ın dile getirdiği devrimler ve karşı devrimler tarihinin "devrim, birleşmiş ve güçlü bir karşı devrimi doğurarak ilerler..." kuralı bir kez daha doğrulanıyordu. Devrimci hareket, işçi sınıfı ve emekçi halka karşı (...) bir iç savaş ilanı olan 12 Eylül askeri (...) darbesinin üç ana hedefi vardı. Devrimci halk hareketini mümkün olduğunca uzun süre belini doğrultamayacak şekilde ezmek ve (...) diktatörlük cihazını sağlamlaştırmak, derinleşen ekonomik bunalımın yükünü işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin sırtına yıkmak, Türkiye'yi ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki yeni jandarması haline getirmek.

12 Eylül'ün gerekçesini yalnızca "buhranın yükünü işçi sınıfı ve halkın sırtına yıkmaya bağlayan görüşler revizyonisttir. (...) darbeye yolaçan etkenleri ve onun hedeflerini ekonomik politikaya, daha somut bir ifadeyle 24 Ocak kararlarının uygulanmasına indirgemek felsefi açıdan kaba materyalizme, siyasette ise ekonomizme düşmek demektir.

12 Eylül öncesinde uluslararası ve ulusal etkenlerin tek bir noktada düğümlendiği, burjuvazinin bunu "devlet, özel mülkiyet, aile ve din elden gidiyor" çığlığında özetlediği ve Evren'in ancak "üçüncü gündem maddesi ekonomiyi düzeltmek" diye ifade ettiği tespit ne çabuk unutulmuştur? Yukarıda sayılan üç etken birbirine bağlı olmakla kalmaz; ekonomi politikanın uygulanması, burjuvazinin gözünde ilk planda da yeralmaz. Ama eğer illa da bunları bir tek nedene indirgemek gerekirse, bu asıl belirleyici neden devrimci halk hareketinin bastırılmasıdır. Tekelci burjuvazi ve toprakağaları açısından buhranın faturasını işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarına ödetebilmenin de, Türkiye'ye ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki yeni jandarması haline getirebilmenin de önündeki en büyük engel devrimci halk hareketindeki yükseliş olmuştur. İşin ilginci, geçmişte, yükselen kitle mücadelesine karşı en kuyrukçu politikayı izleyenler, onun kendiliğinden ve örgütsüz karakterini gözardı ederek "yakın bir devrim" hayaline en fazla kapılanlar, bugün 12 Eylül askeri (...) darbesinin nedenlerini ve gelişimini "tahlil" ederken, devrimci kitle muhalefetinin sözünü ya hiç etmiyor ya da önemsiz ve daha tali bir neden durumuna indirgiyorlar. Bu tutumun nedenini anlamak güç değil. Çünkü o hareketin yerli yerine oturtulması, zaaflarını ve eksiklerini gözardı etmeden büyüklüğünün ve öneminin teslim edilmesi daha sonra uğranılan yenilginin devrimci hareket açısından ne denli utanç verici olduğunu ortaya çıkaracak, dolayısıyla bunda taşınılan sorumluluklar, yapılan sağ ve "sol" hatalar, 12 Eylül'le birlikte sağcılığın nasıl derinleşip tasfiyeciliğe dönüştüğü gerçeği derhal sırıtacaktır.

(...) karşı devrimin 12 Eylül saldırısı sonucunda devrim ağır ama geçici bir yenilgiye uğradı. (...) ve baskı rejimi kuran 12 Eylül'cü (...) generaller (...) işçi hareketini devrimci kitle muhalefetini ve (..) kurtuluş mücadelesini kısa sürede bastırdılar. Devrimci örgütlere ağır darbeler vurdular. İşçi sınıfı ve emekçi halkın demokratik hak ve özgürlüklerini son kırıntılarına kadar silah zoruyla gasbettiler. Demokratik, devrimci örgütlerini dağıttılar, mücadele silahlarını ellerinden aldılar, (.....) sonucunda ezilen ve sömürülen yığınları sindirmeyi başardılar. Ve kendilerinin dahi ummadığı ölçüde kolay bir "zafer" kazandılar. Neden yenildik? (...) cunta, o kitlesel ve militan işçi sınıfı ve emekçi halk hareketini nasıl oldu da bu kadar kolay ve çabuk yenilgiye uğratabildi? Yenilgi kaçınılmaz mıydı? Eğer öyleyse bu denli ağır ve utanç verici olması da mı kaçınılmazdı?

Önce neden yenildik?..Bu yenilgi,devrimci durumun yeterince olgunlaşmamış olmasından ileri gelen bir yenilgi miydi? Bu anlamda kaçınılmaz mıydı? Yoksa nesnel devrimci durum zafere ulaşmak için yete-

rince olgunlaştığı halde devrimci bir önderliğin olmayışından dolayı mı yenildik? Her ikisi de... Devrimci halk hareketindeki yükselişe, devrimci durumun olgunlaşmakta olmasına rağmen yine de 12 Eylül öncesinde nesnel devrimci koşullar, devrimin zaferini mümkün kılacak ölçüde olgunlaşmış, bir başka ifadeyle devrimci kriz "tepe noktası"na ulaşmış değildi. Devrimci bir önderliğin olmayışı, yani devrimin zaferi için belirleyici önem taşıyan öznel etkenin de yokluğu -daha doğrusu yetersiz ve zayıf oluşu- ise yenilgiyi ağırlaştıran nedendi.

Nesnel devrimci koşulların 12 Eylül öncesindeki olgunluk seviyesinde (...) diktatörlüğün yıkılarak yerine devrimci işçi-köylü iktidarının kurulması beklenemezdi. Halk yığınlarındaki uyanmaya, işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin her geçen gün yayılmasına ve giderek devrimci bir karakter kazanmasına rağmen yine de ezilen ve sömürülen yığınların büyük bir kesimi henüz aktif bir mücadele içine girmiş değillerdi. Bu dönemde işçi sınıfı hareketi diğer emekçi sınıf ve tabakaların mücadelesine oranla en gelişmiş olanıydı. Fakat buna rağmen o bile sınıfın ezici bir çoğunluğunu henüz kapsamıyordu. Gerçi 12 Eylül öncesi dönemde gerçekleştirilen grev, direniş ve gösterilerle, bunlara katılan işçilerin sayısı daha önceki dönemlerle kıyaslandığında büyük bir artış görülür. Ama aktif bir tutum içinde olan kesimlerin sayısı, işçi sınıfının 4-5 milyon civarındaki toplam nicel gücü ile karşılaştırıldığında, sınıf hareketinin henüz sınıfın çoğunluğunu kucaklamadığı anlaşılır. Yasal ve yasadışı grev ve direniş dalgasının en yüksek noktasına çıktığı yıllarda bile bunlara katılan toplam işçi sayısı 150-200 bini pek geçmemiştir. Örneğin yeni bir grev dalgasının kabarmakta olduğu bir sırada gelen (...) darbe gerçekleştirildiğinde grevdeki işçi sayısı 54.000 grev hazırlığı içindeki işçi sayısı ise 110.000'dir. Sonuç olarak sınıfın geri kesimleri de gün geçtikçe artan bir uyanış ve kıpırdanma içinde idiyse de işçi sınıfının daha atak ve mücadeleci bir tutum takınan öncü kesimleri henüz azınlıktadır.

Daha da önemlisi, devrimci köylü hareketinin geri düzeyiydi. Kırsal kesimlerde geniş köylü yığınları işçi sınıfını izleyerek başta toprak talebi olmak üzere kendi ekonomik ve demokratik talepleri için yaygın ve kitlesel bir mücadeleye atılmış değillerdi. Gerçi büyük şehirlerde olduğu gibi ülkenin kırsal kesimlerinde de bir uyanış, hareketlilik ve mücadele sözkonusuydu. Hatta birçok yörede kimi büyük şehirlerden daha keskin bir politik kutuplaşma ve daha sert bir mücadele hüküm sürüyordu. Fakat bu mücadele daha çok MHP'li faşist beslemelere karşı "can güvenliği" çerçevesinde ve savunma çizgisinde kalıyordu. Doğru bir önderliğin yapılmayışı nedeniyle kırsal alanlardaki mücadele işçi sınıfının mücadelesiyle paralel ve eşzamanlı bir

biçimde tarım proleterlerinin grev ve direnişleri yoksul köylü yığınlarının toprak işgalleri, emekçi köylülüğün protesto gösterileri vb. gibi üst biçimlere sıçratılamadı (...)da küçük burjuva milliyetçiliğinin etkisi nedeniyle (...)kurtuluş mücadelesi,(...)nın ezici çoğunluğu oluşturan yoksul kürt köylülerinin feodal toprakağalarına, yarıfeodal ve kapitalist sömürü ve baskıya karşı sınıfsal mücadelesi ile birleşerek daha güçlü daha köklü ve daha kitlesel bir nitelik kazanamadı.

İşçi sınıfı ve yoksul köylülüğün dışında küçük burjuvazi içinde de düzene karşı hoşnutsuzluk ve muhalefet eğiliminin yaygın olmasına ve kimi kesimlerinin nispeten daha mücadeleci bir tavır izlemesine rağmen genel olarak küçük burjuva yığınlar, aktif ve mücadeleci bir tutum içinde girmiş değillerdi. Küçük burjuva yığınlar içindeki yaygın muhalefet eğiliminin eyleme dönüşmemesinde sosyal demokrat reformculuğun ve modern revizyonizmin bu kesimleri üzerindeki etkinliğinin payı büyüktür. Devrimci yükselişin özellikle ilk yıllarında küçük burjuva kitleler, işçi sınıfı hareketi ve devrimci harekete karşı belirgin bir sempati ve yakınlık besliyordu. Fakat devrimci hareket bunu yaygın bir devrimci mücadele bilinci ve devrimci örgütlülüğe dönüştüremedi. Artan faşist terör ve provokasyonların bu kesimlerde yarattığı ürküntü ve panik eğilimi, devrimci hareketin sağ ve sol hatlarıyla da birleşince, küçük burjuva yığınlar faşist karşı devrimin demagojilerinden gitgide daha fazla etkilenir oldular. Özellikle bizim gibi nüfusunun büyük bir çoğunluğunu küçük burjuvazinin oluşturduğu ülkelerde küçük burjuva yığınların desteğini sağlayamadıkça ne devrim ne de karşı devrim ciddi kalıcı bir başarı sağlayamazlar. (...) karşı devrim bu gerçeği devrimci hareketten daha iyi değerlendirdi. Kaldı ki, içinde bulunduğumuz demokratik halk devrimi aşamasında küçük burjuvazi, devrimde proletaryanın vazgeçilmez ve çok önemli bir müttefikidir. Devrimin ilerlemesi ve zaferi, proletaryanın küçük burjuva yığınların en azından büyük bir çoğunluğunun desteğini kazanmasına bağlıdır.

Mevcut ekonomik ve siyasal krize, devrimci kitle muhalefetindeki yükselişin egemen sınıfların çeşitli kesimleri ve uşakları arasındaki taktik farkları ve çelişkileri daha da keskinleştirmesine, (...) devlet otoritesinin sarsılmasına, (...) devlet cihazının teklemeye başlamasına rağmen (...) karşı devrim kampı içindeki bölünmede iç çatışmalar had safhaya varmış, (...) diktatörlük rejimi iyice güçten düşmüş değildi. Nitekim işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağalarının bütün kesimleri ve faşistinden sosyal demokratına kadar bütün uşakları, yükselen devrime karşı düzenin korunması için girişilen (...) darbeyi desteklemekte kolayca birleştiler. Bunun yanısıra

(...) karşı devrimin temel dayanağı ve devrime karşı asıl vurucu gücünü oluşturan (...) ordu, halk hareketindeki yükselişten ve devrimci fikirlerden tabanındaki etkilenmelere rağmen yine de henüz bütünlüğünü koruyordu. Emir komuta zinciri içinde (... ... ...) generallerin denetimi altındaydı. Halkın üzerine (...) generallerin ordunun asıl gücünü oluşturan halk çocuklarını, hiçbir ciddi direnme ve karşı çıkmayla karşılaşmadan halka karşı (....) için kullanabilmeleri, 12 Eylül öncesi, işçi, köylü emekçi yığın hareketinin yeterince gelişmemiş ve devrimci siyasal açıdan olgunlaşmamış olduğu gerçeğinin bir başka göstergesidir.

12 Eylül öncesi işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri güçlü ve etkili Marksist-Leninist bir öncü kurmaydan yoksundu. İhtilalci komünist bir partinin önderliğinden mahrum olan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ileri kesimleri, daha çok sosyal demokrasinin ve modern revizyonizmin etkisi altındaydı. Reformculuk ve revizyonizm yalnızca kitleler üzerinde değil devrimci örgütler üzerinde de şu veya bu ölçüde etkindi. İşçi sınıfı ve emekçi kesimlerin belli başlı büyük demokratik kitle örgütlerinin bir çoğunun yönetimi özellikle Sovyet sosyal-emperyalizminin uşağı revizyonist hainlerin elinde veya denetimi altındaydı. Sosyal demokrat ve modern revizyonist reformculuğun gerek siyasal gerekse demokratik kitle örgütlerindeki örgütsel etkinliği işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin harekete geçirilmesi ezilen yığınlar içindeki muhalefet eğilimlerinin devrimci eyleme dönüştürülmesi, işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin devrimci, militan yanlarının güçlendirilmesi, işçi sınıfı hareketi ile diğer emekçi sınıf ve tabakaların mücadelesinin eş zamanlı ve birleşik bir güç haline gelmesinin önündeki en büyük engellerden biriydi. Bunun yanısıra, devrimimizin temel etkenlerinden ve itici güçlerinden biri olan (...) ulusal demokratik hareketi, yıllardan beri sovenizmin egemenliği altında olan Türkiye solunun günah ve hatalarının bir sonucu olarak ezilen ulus milliyetçiliğinin etkisindeydi. Bu durum Türk ve (.....)'nın proleter enternosyanalist bir temelde tek bir devrimci potada birleşmesini ve emperyalizme ve faşizme karşı ortak ve güçlü bir darbe oluşturmasını engelledi. Tam tersine bölünme çatışmalarla, faşizmin, Türk ve Kürt sömürücü sınıflarının işini kolaylaştıran bir durum çıktı ortaya.

Eğer ihtilalci Marksist-Leninist bir partinin önderliği olsaydı, o zaman işçi sınıfı ve emekçi yığınların hareketine daha büyük bir güç, yaygınlık ve derinlik kazandırılabilir ve en önemlisi de daha sonra (...) karşı devrimin yararlandığı sağ ve "sol" hatalar asgariye indirilebilirdi. Bu açıdan bakıldığında 12 Eylül öncesi yükselen devrimci halk hareketinin belirleyici zaafı, onun Marksist-Leninist bir önderlikten ve örgüt-

lülükten yoksun, tüm devrimci niteliklerine rağmen esas olarak kendiliğinden bir hareket oluşudur. ML teorinin ve dünya devrim deneylerinin de ortaya koyduğu gibi kendiliğinden bir hareket-ne kadar büyük ve görkemli olursa olsun-sonunda yenilmeye mahkumdur. Devrimci hareketin hata ve zaafları ise yenilgiyi ağırlaştırdı, (...) karşı devrimin işini kolaylaştırdı.

Genel olarak devrimci hareket, özel olarakta tek tek devrimci örgütler (en başta da nispeten geniş kadro ve sempatizanlara sahip olanlar) hiçbir zaman devrimci kitle hareketinin önünde yürüyemediler. İzledikleri sağ veya "sol" politikalarla çoğu zaman onun kuyruğuna takılmayı bile beceremediler.12 Eylül öncesinde devrimci harekete esas olarak küçük burjuva sağ oportünist kendiliğindencilik egemendi. Sınıf mücadelesi gelişip keskinleştikçe sağ oportünizmin içyüzünün sırıtmaya başlaması üzerine ona bir tepki olarak gelişip güçlenen küçük burjuva "sol" oportünizmin tavrı da birçok temel sorunda ve belirleyici anda sağcılıktan farklı olmadı. Sağ veya "sol" biçimlerdeki kendiliğindencilik sonuç olarak, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin önüne tutarlı, açık ve belirli sınıfsal politikalarla çıkamadı, çıkamazdı da... Genel olarak devrimci hareket, ezilen ve sömürülen yığınların karşısına anti-emperyalist demokratik halk devriminin temel hedeflerinin ışığında her emekçi kesimin kendi özgün durumunu, devrimci sürecin içinde bulunulan anın somut koşullarını ve gelişimini dikkate alan, işçi ve emekçi yığınları mücadeleye çeken ve onları devrimci harekete yaklaştıran, kitle mücadelesini adım adım yükseltmeyi hedefleyen sloganlar, mücadele ve örgütlenme biçimleriyle çıkmayı beçeremedi. Kitle çalışmasında egemen olan koyu bir ekonomizmdi. Devrimci çalışmanın her adımında proletaryanın sınıf bakış açısıyla harekete etmenin yerine herşey genel bir "halkçılık-demokratlık" potasında eritiliyordu. Demokratik devrim görevlerinden ötesi (o da eksik ve sağcı bir biçimde) görülmüyordu. Lafta ne denirse denilsin faşizme karşı mücadele pratikte salt MHP'li sivil faşist çeteye karşı mücadeleye indirgenmişti. İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız oldukça gelişmiş bir anti-emperyalist bilinç ve duyarlılığa sahip olduğu halde, üstelik emperyalizmin ekonomik, mali, askeri, siyasi boyunduruğunu pekiştirecek yeni yeni teslimiyetçi adımlar halkımızda üyük tepki yarattığı halde, güçlü kitlesel anti-emperyalist eylemlerin örgütlenmeyişi, devrimci hareketin bu alandaki ihmalinin bir göstergesiydi. Keza Türkiye devriminin temel sorun ve görevlerinden biri olan ulusal sorunda; kürt emekçi yığınlarını devrimci enternasyonalist bir temelde örgütlenmede geri kalınması, işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde yıllardır kökleşmiş olan şovenizmin etkilerine karşı yoğun ve etkin bir mücadelenin

yürütülmeyişi, (...) mücadelesinin desteklenmesinde yetersizlik devrimci hareketin temel zaaf ve eksikliklerinden bir tanesiydi. Sağ veya "sol" biçimlere de bürünse, özünde sağ oportünizmin devrimci hareketteki egemenliği; örgütlenmede menşevizmi, legal ve kof bir örgütlenme anlayışını, çalışma tarzında ise yasalcılığı doğurdu, besledi ve egemen kıldı. Menşevizmin ve yasalcılığın ağır faturası ise; halk yığınlarının devrimcilerin sesini duymaya ve onları önlerinde görmeye en fazla ihtiyaç duydukları kritik bir anda her türlü yasal olanağın, ortadan kalkması nedeniyle hareketsizliğe ve şaşkınlığı sürüklenme, 12 Eylül'cü (...)in birçok devrimci örgüte kısa sürede çok ağır darbeler vurabilmesi oldu.

Sağ ve "sol" kendiliğindencilik, halk hareketindeki yükselişin zaaflarının görülmesini engelledi. Artık devrimin önlenemez bir zaferi beklenir oldu. 12 Eylül (...) darbesinin birçok devrimci kadroda, sempatizanlarda ve devrimci kitlelerde ""şok" etkisi yaratmasında, "yakın devrim" hayallerinin yıkılmasının da önemli bir payı vardır. Kendiliğindenci dargörüşlülük, hayalciliğin yanısıra (...) ordu eliyle karşı devrimden eninde sonunda şiddetli bir karşı saldırının gelebileceği tehlikesinin unutulmasına yolaçtı. Devrim ve devlet konusundaki revizyonist görüşlerin etkinliğinden dolayı (...) ordunun teşhiri (..) orduya dayanılarak gelebilecek bir saldırı tehlikesine karşı devrimci kitlelerin uyanık tutulması, eğitilip hazırlanması ihmal edildi. Bunun yanısıra illegal yapıların güçlendirilmesi başta olmak üzere (...) bir askeri darbeye ve yasal olanakların tümüyle gaspedilebileceği günlere karşı örgütsel, siyasal ve pratik hazırlık yapılmadı. Halbuki (...) darbe göstere göstere geldi. Maraş'taki faşist katliam bahane edilerek ilan edilen sıkıyönetim, cuntacı generallerin 1980 başındaki muhtırası, Fatsa operasyonu, Tunceli'deki arama vb. bunlar yaklaşan darbenin sinyalleri, birer nabız yoklamasıydılar. (...) darbeci generaller, bu adımlarla, devrimci hareketin gücünü ve tepkilerini de ölçtüler. Bu işaretlerden gereken sonuçlar çıkarılmadı. Sosyal demokrasiye özellikle de darbenin ilk adımı olan sıkıyönetimin ilan edildiği sırada CHP'nin hükümette olmasına beslenen güvenin gösterilen bu aymazlıktaki payı büyüktür.

O günkü koşullarda devrimin nesnel ve öznel koşullarındaki yetersizlik ve gerilik nedeniyle devrimci hareketin karşı devrimin 12 Eylül saldırısı karşısında yenilgiye uğraması kaçınılmazdı. Ama yenilginin devrimci hareket için bu denli ağır ve utanç verici olması da kaçınılmaz mıydı? Hayır!.. Devrimci hareket 12 Eylül'de yalnızca ağır fiziki darbeler yemek ve acı kayıplar vermekle kalmamıştır. Aynı zamanda utanç verici bir moral yenilgiye de uğramıştır. Bunun giderilmesi zaman alacak ve bundan sonra eskisinden kat kat fazla bir feda-

karlık, cesaret ve tutarlılık gösterilmesine bağlı olan en önemli sonucu, ezilen yığınların devrimcilere olan güveninin sarsılmasıdır. Hiç kimse bu suçun nedenini "nesnel koşulların elverişsizliği" gibi bahanelerle açıklamaya kalkışmasın veya "herkesin ortak olduğunu" ileri sürerek kendi payını hafifletmeye yeltenmesin! Bunun sorumlusu modern revizyonist ihanet ve tasfiyeciliğe dönüşen oportünist korkaklıktır.

Modern revziyonist hainler, askeri (...) darbe ile birlikte proletarya ve halkın savaş mevzileri olan yönetiminde bulundukları sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinin kapısına generallerden önce kilit vurdular. Kitleleri yüzüstü bırakıp mücadele alanlarından sıvıştılar, bir an önce Avrupa'ya kapağı atmanın yollarını aramaya koyuldular. Veya (...)ların "teslim ol" çağrıları üzerine (...) zindanlara doluşmak için kuyruğa girdiler. Kendileri kaçmakla kalmadılar "geri çekilme" adı altında geride kalanlara ve kitlelere de kaçmayı öğütlediler. Onlar bu tutumlarıyla devrimci kitleler, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar arasında paniğe yol açtılar, teslimiyetçiliği ve yılgınlığı körüklediler. Revizyonist hainler, uğranılan yenilginin hazırlanmasında büyük rol oynayan "beşinci kol" faaliyetlerini askeri faşist darbeden sonra da sürdürdüler. Ne yazık ki birçok devrimci örgüt de darbeyle birlikte telaş içinde "ricat" boruları çalmaya başladı. Saldırıya geçen faşist karşı devrimle daha hiçbir ciddi çatışmaya girmeden, ona karşı direnmeyi ve devrimci kitlelerin başına geçerek olabildiğince güçlü bir direniş örgütlemeyi hiç düşünmeden eldeki mevzilerin terk edilmesi, devrimci kitlelerin yüzüstü bırakılması geri çekilme değil düpedüz korkakça bir kaçıştı. Gerçi komünistlerden başka, bir ileri bir geri giderek de olsa direnen anti-faşist örgütler cesaretle savaşıp ölümün üzerine yürüyen yüzlerce yurtsever devrimci de vardı. Bozguncuların beyaz bayrağına karşı, (...) ve anti-faşist direnişçiler de (...) bayrağı dalgalandırıyorlardı. Fakat çoğunluk bozgunculardaydı, teslimiyetçilerdeydi, sağcılardaydı. 12 Eylül günlerinin genel bilançosunu döğüşsüz yenilginin oluşturmasına damgasını vuran da onlar oldu. Halbuki 12 Eylül'den hemen sonra hızlı bir toparlanma sağlansaydı, günün koşullarına uygun mücadele biçimleri geliştirilseydi, (...)in ilerleyişinin önü alınabilirdi, önü alınmazsa bile en kötüsü onun söküp atamayacağı sağlamlıkta kalıcı mevziler elde edilebilir ve yenilgiden devrimci canlanışa daha hızlı geçişin önkoşulları yaratılabilirdi. Darbenin yapıldığı ilk altı ay (...) karşı devrimin en zayıf anıydı. Çünkü (...) karşı devrim güçlü bir karşı saldırının ilk hamlesini yapmış ama bu hamle ile elde ettiği konumunu henüz sağlamlaştırabilmiş değildi. Ona bu olanağı vermemek için direnmeliydik. (...) saldırıyı tümüyle geri püskürtemesek bile karşı devrime rahat rahat ilerleme olanağı ve cesaretini vermemek için

devrimci kitlelerin başına geçmeli ve tüm enerjimizle (...) ya karşı koymalıydık. Buna rağmen yenilgiyi önleyemcycbilirdik. Belki ağır fiziki kayıplara uğrardık. Ama bu kitlelerin hiç olmazsa sonuçta yine ağır kayıplara uğramakla kalmayıp işçi sınıfı ve halk gözünde devrimci hareketin "moral kredisi"nin asgariye indiği böyle utanç verici bir bozgun olmazdı. İşçi sınıfına, halka ve tarihe karşı başımız dik, alnımız açık olurdu. Kendilerinin bile hiç ummadığı kadar kolay ve ucuz bir başarı sağlayan 12 Eylül'cü (...) bu kadar (...) ve (...) davranamaz, yenilginin devrimci saflarda ve kitleler içinde yarattığı moral bozukluğu, yılgınlık ve teslimiyet eğilimleri bu kadar büyük olamazdı. Yenilgiyi, uluslararası proletaryanın tarihteki 1848 Fransız Şubat-Temmuz Devrimi, 1871 Paris Komünü, 1905 Rus Devrimi, 1919 Alman Spartaküs Devrimi, Macar Devriminin yenilgisi gibi, yaşayan ve daha sonraki devrimci kuşaklara güç ve cesaret veren bir esin kaynağı, karşı devrimden öcalma tutkusunu besleyen bir körük, somut, canlı ve kazınamaz bir direniş ve örgütlenme çağrısı, karşı devrimin aklından çıkaramadığı bir karabasan haline getirebilirdik.

Egemen sınıflar ve 12 Eylül'cü (...)ları, revizyonist ihanet ve oportünist korkaklığın da sayesinde kazandığı kolay başarının sarhoşluğu ile kendilerinden geçtiler. (...) kendilerini "yenilmez" ve "karşı konulmaz" ilan ettiler. İşçi sınıfımız ve emekçi halkımızın yiğit kız ve oğullarını sokaklarda, dağlarda, işkence odalarında, darağaçlarında (...) katlederek, yüzbini aşkın komünisti, devrimciyi, işçi ve emekçiyi işkence tezgahlarından geçirerek (...) zindanlara doldurarak, uzun yıllar içerde tutarak çürütmeye çalışarak, işçi sınıfı ve emekçi halkı (...) bir (...) terör ve baskının boyunduruğu altına alarak devrimin belini kırdıklarını düşündüler (...) diktatörlük cihazını iyice tahkim etmekle bir daha aynı korkulu rüyayı görmemeyi garanti altına aldıkları güvenine kapıldılar. Sizi (... ...) sizi! Sizi (... ...) sizi! Sizin "ezdik" dediğiniz devrim yeniden mayalanıyor! Siz, devrimi ancak (...)'le ayakta tutabildiğiniz çürümüş, hastalıklı düzeniniz mi zannettiniz? Bir yenilginin devrimin sonu olduğunu mu düşündünüz? "Devrim,nihai zaferin bir dizi 'yenilgilerden' geçerek hazırlanabildiği tek savaş biçimidir; bu da, onun özel hayat kanunudur." Biz (...)leri devrimcileri, işçi sınıfı ve ezilen yığınları özgürlük, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm kavgasından, sınıfsız, sömürüsüz, baskı ve zulmün olmadığı o eşitlik ve kardeşlik dünyasını sınıfsız (...) toplumu kurma idealimizden vazgeçirebileceğinizi mi sandınız? Nasıl yanıldığınızı, eğer bugüne kadar ihtilalci (...)lerin kesintisiz bir biçimde mücadeleyi sürdürmelerinden, işkence odalarında zindanlarda, darağaçlarında ortaya konulan (...) ve devrimci yiğitlik ve başeğmezlik örneklerinden, anti-faşist mücadele kıvılcımlarının günden güne artışından henüz anlayamadıysanız, bunu

size daha açık ve kesin bir dille göstereceğimiz günler uzak değil! 12 Eylül öncesinde koşulların yetersizliğine, eksik ve zaaflarımıza rağmen şöyle bir silkinmemiz bile sizleri korkudan korkuya sürüklemeye yetti. Bu kez geçmişin ve yenilginin dersleriyle de silahlanmış olarak, eskisinden çok daha kararlı, eskisinden çok daha atak, eskisinden çok daha gözüpek olarak karşınıza çıkacağız! Ve bunun o kokuşmuş ve ömrünü doldurmuş sömürü ve zulüm düzeninizle birlikte sizlerle de olan hesabımızı göreceğimiz o son kapışma olması için elimizden geleni yapacağız!*

H.Selim AÇAN

Hakkımızda açılan örgüt davası başlıyor artık. 15 Mayıs 1984 günü ilk duruşmaya götürülüyoruz. O günün sonradan hepimiz için tarihi bir gün olacağını nereden bilirdik. FATİH'le meğer son görüşmemizmiş.

Ö. O'nun 33. günündeyiz. Halsisiz, bir deri bir kemik kalmışız belki ama yine de hepimiz safi gülücük ve coşku kesilmişiz.Açlığın çukurlarını iyice çökerttiği gözlerimizden mutluluk kıvılcımları fışkırıyor... Çatlamış, hastalıklı bir beyazlığa bürünmüş dudaklarımız hemen hiç kapanmıyor ki, etleri iyice çekilmiş dişlerimizin neredeyse dökülmek üzere oldukları belli olmasın... Göğün yedinci katında böyle bulutlar üzerinde dolaşmamızı mahkeme kaleminin yaptığı bir hataya borçluyuz. Ana dava ile bizim yeni açılan davayı birbirine karıştırmışlar, duruşmaya getirilmemiz için Cezaevine yazdıkları celp yazısında hepimizi birden çağırmışlar. Çoğumuz 3-4 yıldan beri görememişiz birbirimizi.... Bu durumda bizlere can gelmesin de kime gelsin?...

Selimiye'de bizlerin duruşmaya çağrılmamız ile bir süre için kesiliyor sohbetimiz. Tabii hepimiz yine "çıplağız". Dolayısıyla duruşmadan "atılacağımız" kesin. T.T.E saldırısı sırasında cezaevi yönetimleri ile sıkıyönetim mahkemeleri arasındaki işbölümünün bir parçası da bu: cezaevlerinde zorla soyuluyor, mahkemelere don-gömlek gönderiliyoruz; mahkemelerde de "kılığımız mahkemenin mahabetine uygun olmadığı..." gerekçesiyle duruşmalardan atılıyoruz. Yukarı çıkarılmamızdan bir süre sonra avukatlar ve ailelerimiz içeri alınıyorlar. Belli ki duruşma açılıyor ama biz "sanıklar" hala dışarda kapı önünde tutuluyoruz. Bir süre sonra hepimiz sırayla kapının ağzına götürülüyor, içerdeki heyete uzaktan şöyle bir

* H.Selim AÇAN'ın savunmasının yazılı kısmı burada bitiyor. Duruşma yargıcının daha önceden verdiği bütün söz ve teminatlara rağmen, Selim AÇAN'ın savunmasını tamamlamasına olanak tanınmamıştır.(DN)

gösteriyorlar. Duruşma yargıcının kafasını belli belirsiz yukarı kaldırdığını görmemle kolumdan çekilmem bir oluyor. Böylece meğer "duruşmadan atılmış..." oluyoruz(!)

O sırada avukatın ayağa fırladığını görüyorum. Bizlerin mahkemeye kendi isteğimizle don-gömlek gelmediğimizi, cezaevi idaresince bilinçli olarak böyle gönderildiğimizi, giysilerimizin zorla gaspedildiğini, vs. anlatıyor, ardından da "biz" diyor, "kendilerine sivil elbise getirsek müvekkilerimiz de bunları giyseler siz duruşmaya alır mısınız, yoksa elbiseleri T.T.E olmadığı için yine de atarmısınız?" diye bir soru soruyor. Yargıç nasıl olsa böyle bir şey olmaz rahatlığı içerisinde hiç tereddütsüz "tabii alırız..." diye yanıt veriyor bu soruya. Bunun üzerine kimsenin beklemediği bir şey oluyor: Avukatım sivil bir gömlek ve pantolon getirmiş cantasında. Bunları ortaya çıkartıyor ve "verin bu giysileri kendisine, müvekkilim giysin ve duruşmaya katılsın. Hem böylece müvekkillerimizin kendi istekleriyle mi böyle geldiklerini yoksa istek ve iradeleri dışında mı böyle gönderildiklerini hep birlikte görmüş oluruz..." diyor. Sadece heyet değil salonda ve kapının önünde görevli subaylar da büyük bir şaşkınlık geçiriyorlar... Hiç ummadığı bir biçimde köşeye sıkışan duruşma yargıcı, bir an duraklıyor ve sonra bana dönüp: "Bak avukatın giysi getirmiş. Şimdi bunları sana versem giyinir misin?" şeklinde saçma bir soru soruyor. Cehaletinden mi yoksa artniyetinden mi artık tam bilemiyorum ama bu adam ciddi ciddi bizlerin duruşmalara sanki kendi isteğimizle böyle don-gömlek geldiğimizi mi sanıyor yoksa?...

Nedeni ne olursa olsun sadece şaşmamak değil öfkelenmemekte elde değil!.. Düşünsenize bir!.. Bir insan aylardır karşısına don-gömlek getirilen insanları "Mahkemenin mahabetine aykırı bir kılıkla duruşmaya geldiği" gerekçesiyle duruşmalardan atıyor, 2 kez duruşmadan atılan bir "sanık" ise bir daha duruşmalara alınmıyor, dolayısıyla kendini savunma olanaklarını tümden yitiriyor. Nitekim 12 eylül döneminde binlerce insan bu yüzden, değil savunma, doğru-dürüst sorgu dahi veremeden ölüm veya onlarca yıllık hapis cezalarına çarptırıldı. Hal böyleyken hergün onlarca insan hakkında duruşmalardan atma kararını verenlerden biri olan yargıç efendi daha hala sivil giysi verilse giyip giymeyeceğimizi ciddi ciddi sorabiliyor!... Böylesine ne denir?

"Niye giymeyeyim?.." diye yanıtlıyorum sorusunu ve mahkemelere bizim kendi isteğimizle böyle gelmediğimizi giysilerimizin özel operasyonlarla nasıl zorla gaspedildiğini, mahkemelere gelirken nasıl zorla soyulduğumuzu, T.T.E'nin anlamı ve amacını bir kez daha anlatmaya çalışıyorum. Geri dönemiyor artık, avukatımın getirdiği elbiseyi giyip duruşmaya katılmamı söylüyor. Ama tam o sırada mahkeme başkanı albayın eğilip duruşma yargıcının kulağına birşeyler fısıldadığını görüyorum. Bunun üzerine "Biz

beş dakika bir müzakereye çekilelim" diyerek duruşmaya ara veriyorlar. Belli ki avukatın kurnazlığı sayesinde içine düştükleri açmazdan kurtulmanın yollunu arayacaklar, daha doğrusu bu durumda ne yapacaklarına dair "yukardan" gelecek emri bekleyecekler. Böyle bir süprizle karşılaşacaklarını hiç ummamış, buna karşı hazırlanmamışlar anlaşılan. Avukatın çantasından sivil giysiler çıkardığı anda sırf heyetin değil çevredeki görevli subayların da geçirdikleri şaşkınlık ve ardından kapıldıkları telaştan da anlıyoruz bunu. O sırada Selimiye'de görevli bir yüzbaşının bir asteğmeni alelacele bir yere gönderdiğini farkediyorum. Zaten mahkeme başkanı albay da o yüzbaşının gözünün önünde verdiği işaret üzerine duruşma yargıcının kulağına eğilip duruşmaya ara verilmesini sağlamıştı. "Beş dakka..." denilen müzakere süresi uzuyor, 15-20 dakika geçiyor. O arada ben avukatımın getirip verdiği giysileri üzerime geçirirken kapının önündeki subay, asker, avukat kalabalığı artıyor. "Yukardan" geldikleri her hallerinden belli olan 3-4 subay Selimiye'nin yüzbaşısı ile bizi cezaevinden getiren yüzbaşıyı bir köşeye çekiyorlar. Ardından cezaevinden gelen çavuşa aşağıdaki cezaevi arabasından bir takım T.T.E. getirmesini emri veriliyor. Durum anlaşılıyor. Nitekim 1-2 dakika geçmeden salondan çıkan mübaşir er heyetin ancak T.T.E'yi giyersem "salona alınabileceğimi, yoksa o an üzerimde olan sivil elbiselerimle salona giremeyeceğim" şeklindeki yeni kararını duyuruyor. Bu kez kapının eşiğine kadar da yanaştırılmıyorum. Uzaktan da olsa görebilsem o yargıca ve diğerlerine bir-iki çift sözüm olacak. Söyleyeceklerimi bağırarak koridorda söylüyorum. Yapılanların ne taş duvarların arasında ne de yapanların yanında kar kalmayacağını haykırıyorum. Sonuç olarak üzerimde sivil elbiselerimle olduğu halde kılığım "mahkemenin saygınlığına uygun düşmediği gerekçesiyle" salona bile girmeden duruşmadan atılmış oluyorum...

Metris'te duruşmacıların isimleri sabah saat 06.00 gibi okunur. 07.00'ye doğru da almaya gelirler. Metris'te kuraldır: T.T.E'ye karşı direnen devrimcilerden duruşmaya gidecek olanlar, yaz-kış demeden sabahın köründe alınırlar koğuşlarından. Kimse saat 07.00'den sonraya bırakılamaz. Ancak hainler, "bağımsızlar" ve T.T.E'yi giyen "yeşiller" bu uygulamanın dışındadırlar. Onlar 08.00 civarında çıkartılırlar.

Koğuş kapısının önünde seçme işkenceciler takımından en az 8-10 er karşılar sizi. Gününe ve durumuna göre ya koğuş kapısının hemen önünde ya da alınıp götürüldüğü daha kuytu bir köşede- hainlerin koğuşlarının bulunduğu koridor olur bu genellikle- "arama" yapılır. "Soyun" derler. Halbuki

üzerinde bir külot, bir de fanila vardır zaten. Ama onların da amacı arama değildir. Arama bahanesiyle seni aşağılamak, onurunu çiğnemek, kişiliğini ezmektir. Bu onur kırıcı iğrenç isteği anında reddersin ve daha senin "hayır" sözün tamamlanmadan üzerine çullanırlar. Cop, tekme, tokat, yumruk, palaska, kelepçe veya künye zinciri... ile girişirler. Bu konuda eğitilmişlerdir ayrıca her geçen gün artan bir deney sahibidirler. Bu nedenle çıplak bedeninin en duyarlı yerlerine indirirler darbelerini: Dizkapağının altı, ayak bilekleri, kaval kemiğinin ortası... tekmelerinin en gözde hedefleridir, miden ve böğürlerin yumruklarının, kaba etlerin ve sırtın ise coplarının... Yalnız sabah aramalarında, sağında solunda görünür iz bırakmamaya az çok dikkat ederler. Bazen "yavaş ol, nasıl olsa bir de akşama dönüşü var..." diye birbirlerini uyardıkları bile olur. Ama en az 8-10 saldırganın hem karşısındakini dayakla yıldırmaya çalışıp hem de iz bırakmaması mümkün mü hiç?.. Zaten epey yıpranmış ve zayıf düşmüş çıplak bedenler bir de insafsızca inen cop, tekme, yumruk, zincir... sağnağından yara bere almadan kurtulabilir mi?.. Ya ağız veya burun kanamaya başlar, ya kaş açılır, kafa yarılır, dudak patlar, ya göz morarır veya kolunda, bacağında çürükler oluşur, yaralar açılır.

Sağmalcılar'dan farklı olarak Metris'te T.T.E. giymeyenlerin mahkemelere giderken şort giymelerine dahi olanak tanınmaz. Bütün spor şortları toplanmıştır zaten. Çarşaf, nevresim ve benzeri bez parçalarından elde diktiklerimizi de mahkeme gidişlerinde giydirmezler. Parçalayarak zorla soyar, mutlaka slip külotla gönderirler sizi.

"Arama" işlemi bittikten sonra eller arkadan zincirle kelepçelenir. Zincirler öyle sıkı vurulur ki, çok geçmez bilekleriniz sızlamaya kollarınız uyuşmaya başlar, elleriniz ise zaten mosmor kesilmiştir o zamana kadar. Kelepçenin de vurulmasından sonra her mahkeme gidişinde en az iki saat bekleyeceğiniz mahkeme havalandırmasına atılırsınız don-gömlek. Kar, yağmur, rüzgar, çamur, ayaz... farketmez. Hatta karlı, yağmurlu, soğuk havalarda her günkünden daha erken çıkartılırsınız mahkeme havalandırmasına. Bu havalandırma sanki özel olarak Metris'in en fazla rüzgar alan yerine yapılmıştır. Bina yaptırılırken bunun için özel meteorolojik incelemeler yapılıp yapılmadığını çok merak etmişimdir doğrusu. Çünkü o havalandırmanın rüzgar ve soğuk almayan bir köşesi yoktur. Sadece giriş kapısının önünde bir merdiven altı vardır. Nispeten kuytu sayılabilecek tek yer bu 5-6 basamağın altıdır.

Soğuktan mosmor kesilen bedenlerin, eller arkadan kelepçeli olmasına rağmen iki büklüm vaziyette de olsa buraya sığınmaya çalışması bile rahatsız eder işkencecileri. Soğuktan veya yağmurdan biraz olsun korunabilmek için merdiven altına girenleri oradan çıkarmak için operasyon düzen-

lendiği günler bile olmuştur. Dayağa başvurmadıkları zamanlarda da çeşitli iğrençliklere başvurup rahatsız ederek sizi oradan çıkmak zorunda bırakmaya çalışırlar. Ya mutfaktan özel olarak bulaşık suyu getirir dökerler tepenizden aşağıya, ya faraş veya kül tablası boşaltırlar ya da paspas çırparlar...

Özellikle Metris'in sevk arabaları ile mahkemelere gidip gelmek başlı başına bir işkencedir. Bunlar ABD ordusunun muhtemelen II. Dünya savaşından kalma hurdalarından bozma sacdan tabutlardır. Her tarafları sırf demir ve sac levha olduğu için kışın soğuğunu, yazın ise sıcağını adeta yoğunlaştırarak içeri yansıtırlar. Yani arabaya binip Selimiye'ye varmakta "kurtuluş" değildir. Sabah saatlerce havalandırmada çektiklerimizi daha sonraki saatler boyu sevk arabasında da çekmeye devam edersiniz. T.T.E giymemenin bir cezası olarak Selimiye'de özel bir odaya vs. alınmaz, duruşma saatine kadar arabada bekletilirsiniz. Tuvalete bile götürülmezsiniz. Evet, don-atlet Selimiye koridorlarında dolaştırılırsınız, savcılığa götürülebilirsiniz, hatta bazı istisnai durumlarda mahkemelere bile alınabilirsiniz. ama kesinlikle sokulmadığınız bir tek yer vardır: tuvaletler... Bu doğal ihtiyacınızı, için de akşama kadar bekleyeceğiniz sevk arabasının içine yaparak gidermekten başka hiçbir yol yoktur önünüzde. Tabii bu yol (!) da ancak küçük kuvalet ihtiyaçlarınız için geçerlidir. Sevk arabaları saçla kaplı küçük bir minibüs olan Sağmalcılar'dan gelenler için bu yol da kapalıdır. Diyetli, hasta vb. olsanız bile kantinden birşey aldıramazsınız. Saatler boyu bekliyor olsanız bile bir bardak çay veya bir meşrubat içebilmenin rüyasını görmek bile büyük lükstür (!)

Ve siz, ruhen ve fiziken çok rahat ve zinde olmanızın büyük önem taşıdığı kritik duruşmalara bile bu çemberden geçerek girersiniz...

"Sultanahmet cezaevindeyiz. T.T.E.'ye karşı direnişimiz sürüyor. Duruşmalara eşofmanla gidip geliyoruz. Galiba ikinci duruşmamızdı. Bizi sabahın erken saatinde havalandırmaya alıyorlar. Hava soğuk, hızlı hızlı volta atıyoruz. Öte yandan kafamızda bir soru, "neden bu kadar erken çıkartıldık?", çözmeye çalışıyoruz. Az sonra idare tarafından yükselen sloganlarla bu soru cevaplanıyor. "İşkence yapmak şerefsizliktir." "Asker değil siyasi tutukluyuz." "T.T.E giymedik giymeyeceğiz." atılan sloganlardan ne yaptıklarını çıkartıyoruz. Nitekim az sonra yukardan bir arkadaş bağırıyor. Sloganlar ve bunu bastırmak için son sesiyle açılan hoparlör gürültüsünden sesini zor bela duyuyoruz. "Bugün hem saçları kesmeye çalışıyorlar, hem de zorla T.T.E. giydiriyorlar."

Arkadaşlara dönüyorum, "hazır mıyız." diyorum. "Hazırız." Sıra bizde, bekliyoruz. Kapı açılıyor, elinde bir liste ile bir asker giriyor, isimlerimizi okumaya başlıyor, sonunda "bir bir alacağız" diyor. Karşı çıkıyoruz, bizim çıkmayacağımıza kanaat getirince gidiyor. İki dakika geçmiyor ki bir manga askerle tekrar geliyor. Zorla alacaklar... Bu kez direnme idare binasında değil havalandırmadan başlayacak. İlk andaki gerginlik saldırıyla birlikte coşkulu bir heyecana dönüştü. Kolkola girip, betondan bir set gibi duruyoruz. Üzerimize çullanıp tek tek koparmaya çalışıyorlar. Başaramıyorlar, daha da hırslanıp kollarımıza cop, bacaklarımıza tekme ile girişiyorlar. Öfkeli ve kinliyiz, gücümüzün tümünü kollarımıza veriyoruz. Kopacakmış gibi olan olursa, bir diğerimiz onun önüne geçiyor. Direnişimiz sonucunu alıyor. Gelen subay, askerlerin çaresizliğini görünce emir veriyor. "Tamam hepsini birlikte getirin."

İdare binasına giriyoruz. Karşımızda "hazır kıta", komandolar... girişin darlığından yararlanıp, toparlanma fırsatı vermeden hemen saldırıyorlar. İki taraftan bacaklarıma vurup yere düşürdüler. Pantolonu ayaklarımdan yukarı doğru çekmeye çalaşıyorlar. Ceketi giydirmek için kaldırdıklarında birden çöküyorum, pantolon yırtılıyor. Ceketi iğreti bir şekilde üzerime geçirip, kollarımı kıvırarak arkadan kelepçeliyorlar. Kelepçe kemiğe oturdu... Yükselen sloganlarımız koğuştan gelen sloganlara karışıyor. "Kahrolsun Faşizm!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek." kısılan sesimin son perdesine kadar bağırıyorum. Saçlarımızı kesmeye götürüyorlar, birisi ağzımı kapatıyor, nefes alamıyorum. Dizimle karnına vuruyorum, eli gevşiyor. Koyun kırkar gibi saçlarımızı yol yol kesiyorlar. Kafalarımız yara bere içinde. İtekleyerek arabaya götürüyorlar.

Tam cezaevi kapısından beni çıkarttıklarında, ziyaret günü olduğundan toplanmış ziyaretçiler halimi görüyorlar. Bir ana "öldürüyorlar" diye bağırarak kendini yere atınca, bütün ziyaretçiler cezaevi kapısına doğru yürüdüler. Kapı önündeki asker ve polis onları, kahvenin içine, yan sokağa doğru sürmeye çalışıyor. Arabanın içindeyiz. Cezaevinden sloganlar yükseliyor, kapı ve pencerelere vuruluyor sanki yer yerinden oynuyor gibi. Dışarda gürültülü haykırışlar... Mahkemeye gideceklerin hepsi tamam fakat, neden bekletiliyoruz hala! Daha sonra duyduk ki analardan birkaçı arabanın önüne yatmışlar, "arabadakilerle konuşacağız mutlaka, içerde ölü var." diye kalkmamışlar, onun için bekletilmişiz.

Yolda giderken, dişlerimizle yakalarından tutup çekerek söküyoruz T.T.E'leri Selimiye'ye vardığımızda subay bizi bu halde görünce arabadan indirmekten vazgeçiyor. "Ben gidip mahkemeye bir bakıp geleyim." Gidiş o gidiş! Öğleyin geliyor."Elbise yırtığımız için mahkeme sizi kabul etmiyor."

diyor. Sloganı patlatıyoruz. "Savunma hakkımız engellenemez.", "T.T.E giymedik giymeyeceğiz." "... sloganlarımız onları rahatsız etti ki akşama kadar bekletmeden cezaevine götürülüyoruz. Yalnız, araba hareket etmeden önce subay kapıyı açıp, "mahkeme hepinizi atmış oldu." diyor.

Cezaevi kapısında bir başçavuş, bir erle elinde daktilo bizi bekliyorlar. Sözümona "Neden elbiseyi yırttınız ve slogan attınız" diye ifade alacaklar. İfade vermiyeceğimizi söyleyip koğuşlarımıza gidiyoruz.

"Sanıklar, bağsız olarak salona alındılar." Duruşmayı yöneten yargıcın, duruşmanın başında tutanağa geçirttiği ilk cümleler bunlardır. Kalıplaşmış bu sözler, sanığın hiçbir baskı altına alınmadan, serbestçe irade beyanında bulunabilmesinin simgesi gibidirler. Ve duruşma salonunda her şeyden sorumlu olan heyetçe bunun teminat altına alındığının bir göstergesi. Fakat ramp ışıkları altındaki görüntü ile sahne gerisindeki görünüm arasındaki fark gibi farklıdır gerçek. Hemen ardınızda, şöyle kuvvetlice öksürseniz bile müdahale edecek olan inzibatlar bekler. Konuşurken arkandan çekiştirirler, hoşlarına gitmeyen bir şey söylediğinde çoğu kez hakimin işaretini bile beklemeden susturmak için vurmaya başlar, yaka-paça dışarıya atarlar...

Duruşmalarda özellikle ayrı cezaevlerinden gelenlerin birbirlerine yaklaşmamasına dikkat ediyorlardı. Bunun için aramıza askerler diziliyor, değil birbirimizle konuşmamız bakmamız bile yasaktı. "Bunlar gözleriyle bile birbirlerine mesaj verirler." diye düşünüyorlar.

Bir duruşmada yine Sultanahmet'ten gelen bizleri ön sıraya aldılar. Metris'ten gelen yoldaşları da iki sıra arkaya oturttular. Bir süre geçti, heyet, duruşmaya ara verdi. Daha heyet salondan çıkmamıştı ki, fırsatı değerlendirip, kız yoldaşa doğru yaklaşarak "Nasılsın" diye konuşmaya çalıştım. Tam bu sırada arkamızdaki inzibatlardan birisi "not alışverişi yaptılar." diyerek kadın yoldaşın ellerine saldırdı. Ellerinde bir şey bulamayınca bu kez ağzını açmasını istediler. Müdahale ettik. Bunun üzerine salonda bulunan tüm askerler üstümüze çullandılar, diğer yanda, kadın yoldaşın ağzını açmaya çalışıyorlardı. Heyet ise bir tiyatro oyunu seyreder gibi bakıyor, en ufak bir müdahalede bulunmuyordu. Kız yoldaşımızı kadın polisin aramasına razı olduk. Kadın polis geldi, yoldaşımızı götürüp aradılar, geri getirdiler. Birşey bulamamışlardı.

Duruşma tekrar başlamıştı. Bir astsubay ve iki er, salona girip heyete bir tek söz söyleme gereği duymadan, beni kaldırıp götürdüler.

Bekleme salonunda ellerime kelepçe vurup, aradılar. Belli ki not arıyorlar. Fakat benden de bir şey çıkmadı. Tekrar geri döndük. Aradan iki-üç dakika geçmedi, aynı şekilde gelip, bu kez bir başka yoldaşı kaldırıp götürdüler.

Bunlar bir yerlerden emir alıyorlar ama bu emri heyetten almadıkları kesin. İlginç olan şey, mahkeme salonunda mıyız, 1. Şube'nin "sorgu" sırasının beklendiği odasında mı?..

REMZİ KÜÇÜKERTAN'IN SAVUNMASI

6. KOLORDU VE ADANA SYNT. KOMUTANLIĞI 1 NOLU ASKERİ MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

ADANA

Dosya No: 1982/58 E.

Konu İddia makamının 16.8.1984 tarihli mütalaasına yönelik savunmadır.

SAVUNMAMDIR.

Mahkemenize İstanbul dosyasıyla birleştirilmeden önce iddia makamının ilk mütaalasına yanıt olarak 17 Haziran 1984 pazar günü Ölüm Orucu'nda şehit düşen değerli yoldaşım ve örgütümüz TİKB'nin Merkez Komitesi üyesi Mehmet Fatih ÖKTÜLMÜŞ ile birlikte salt siyasal içerikli bir savunma vermiştik. Aslında delillerin hemen hiç değişmediği bir aşamada ikinci bir savunma vermek bizim açımızdan gereksiz bir külfet olacaktı. Ancak dosyayı kabataslak incelediğimizde iddia makamının izlediği yöntemi, sözde delil diye önümüze çıkartılan belgeleri, insanlıkdışı işkenceler altında ölüm tehdidi ile sıradan taraftarlarımıza imzalatılmış işkenceci polisin hazırladığı senaryoları görünce, hukuki alanda da birşeyler söylemeyi zorunlu gördüm.

Herşeyden önce Adana dosyasının İstanbul dosyasıyla birleştirilmeye çalışılması koskoca bir aldatmacadır. Adana bölgesiyle uzaktan yakından ilgisi olmayan arkadaşlarımız şimdi sadece bazılarımıza 146/1'den idam verebilmeniz için burada yargılanır duruma düşmüşlerdir. Amaç, etiyle kemiğiyle bir bütün oluşturan geniş ve toplu bir dava yaratmak, gerekçeli hükme dayanak

hazırlayacak sözde dclillerin hepsini bir dosyada birleştirmekti. Dosyaların birleştirilmesindeki tek siyasal hukuki amaç buydu. Zira gerek İstanbul, gerekse Adana mahkemeleri tek başlarına 146/1'i oluşturacak, özellikle de çok sayıda idam kararı çıkararak 12 Eylül Askeri (....) darbesinden bu yana yılmadan savaşan,varlığını güçlendirerek koruyan ve dipdiri ayakta kalabilen örgütümüz TİKB'ye caydırıcı bir darbe indirebilecek yeterli delilleri bulmaktan yoksundular. İstanbul dosyasının Yargıtay'da aleyhimizde bozulan kararı egemen sınıflar açısından tatmin edici ve sonuç alıcı bir nitelik taşımıyordu. İki dosyayı birleştirip bindirelim mantığı ile dosyaları birleştirmek istediniz; İstanbul mahkemesi işe başbelası olarak tanımladığı dosyayı elinden çıkarmak için fırsat bekliyordu, durumu değerlendirdi ve topu önünüze yuvarladı.

İddia makamı, gerek hazırlık soruşturmaları, gerek iddianamelerin ve gerekse ilk ve son mütalaaların hazırlanmaları aşamalarında 12 Eylül öncesi yükselen halk hareketine karşı duyduğu sonsuz bir sınıf kini ve nefretiyle hareket etmekten geri durmadı. Karşımıza aldığımız işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağalığının, gericiliğin ve faşist güçlerin, devlet içindeki temsilcisi olduğunu kanıtlama çabası içine girdi hep. Kendi burjuva hukuk kurallarını bile açıktan açığa ayaklar altına alarak derin bir öcalma mantığı ile hareket etmekten geri durmamıştır. Hukukta keyfiyetin dahiyane örneklerini sergilemiştir.

Hakim sınıflar, halkın mücadele dalgasının sönmeye yüz tuttuğu, kendilerinin geçici zaferler elde ettikleri her dönemde, geçmişte uğultulu bir sel gibi çıkıp gelen yükselen mücadelenin öcünü tüm yoksul halk kitlelerinden ama özellikle de devrimin önder ve ileri militanlarından komünistlerden misli misli çıkarmaya kakmışlardır. Bu, dünyanın her yerinde böyle olmuştur. Böylesi bir anlayışın türedisi olarakta iddia makamının olaylara bakış, yorumlayış ve çözümleyiş yöntemlerini, siyasal hesaplaşmadan 12 Eylül sonrasının tüm (...) uygulamalarının ortaya çıkabileceği gerçeğinden hareketle özellikle kaçınıp salt zecri tedbirleri onaylayan ve kalem oynatan davranışlarını anlamak güç olmasa gerek. İşkence altında hazırlanmış ve zorla imzalatılmış sözde ifadeler, aynı yöntemle yazılmış polis fezlekeleri, sahtenin de sahtesi yüzleştirme ve teşhis zabıt varakaları vb. vb. belgeler eylemlere ve davayı sonuca götürmeye dayalı "nesnel" ve "inandırıcı" kanıtlar gibi ortaya sürülebilmiştir. Bu türden tüm belgelerin tek başlarına hukuki bir değer taşımadığı Yargıtay'ın sayısız içtihadında varken ve burjuva hukukunun genel bir teamülü haline gelirken iddia makamının bu davranışı sadece, kendisini yadsımaya vardırmıştır. Bu davranışlarıyla iddia makamı,kendi koltuğunu kendisi

terketmiştir.Siyasal davalarda tüm soruşturma yetkisi savcılık kurumunda olduğu halde devreye tamamen polis sokulmuş, yargılama, polisin işkence tezgahından başlatılıp,orada sona erdirilmiş; hukuk; işkence ve falakanın altına yatırılmıştır. Polis fezlekelerine itibar edilmesinin de ötesinde, iddia ve mütalaalar bu sahte belgelerin adeta titrek birer kopyası haline getirilmiştir. İddia makamının bu tür bir davranış içine girmesini hiç yadırgamıyoruz. Haksız da değildir!..Zira, 12 Eylül öncesi yükselen halk hareketi, devletin temellerini sarsalamaya başlamış, devletin dizginleri elinden kaçırmasına ramak kalmıştı. Şimdi içeri doldurulan onbinlerce devrimci, demokrat ve komüniste tam bir diktatörlük uygulanmakta ve devasa bir zindan hayatı çektirilmektedir. Eğer geçici bir örgütsel yenilgi almayıp zafere ulaşabilseydik, şüphesiz biz de diktatörlüğümüzü uygulayacaktık ama önemli ve belirleyici bir farklılıkla; bizim proletarya diktatörlüğümüz bir avuç egemen sınıfa, şaheser demokrasimiz ise geniş emekçi halk kitlelerine uygulanacaktı.

İddia makamı hukukta "kazanılmış hak" diye isimlendirilen haklarımızı hasıraltı etmeye çalışmaktadır. 15 Haziran 1980 İstanbul Kartal korsan mitingindeki devletin sadık güvenlik güçlerinin zayiatıyla sonuçlanan çarpışma olayı, İstanbul mahkemesinde irdelenmiş, derinlemesine tüm deliller elden geçirilmiş, tanıkların hepsi dinlenmiş, oradaki iddia makamı mütalaasında sadece silah irtibatından ötürü ceza verilemeyeceğini bildirmiş, mahkeme de bu olaydan beraat kararı vermiştir. Karar Yargıtay'da esastan bozulmuştur, tek tek eylemlerden değil. Şimdi iddia makamı kalkıyor, devletin işkenceci polis güçleriyle girişilen bir çarpışmada yaralı olarak yakalandığımda bindiğim arabada bulunan otomatik tüfeğin balistiğinden 15 Haziran 1980 Kartal eyleminde kullanıldığı çıktığı için eylemden tekrar beni hukuki anlamda sorumlu tutmaya yelteniyor. Silah direkt benim üzerimde yakalansa dahi tek başına silah irtibatı, cezai bir sonuca varmak için yeterli kanıt olamaz. Silah, örgüt silahıdır ve elden ele gezmesi kadar doğal bir şey olamaz.

İddia makamı dosya kapsamı içerisinde en küçük bir delil yokken ortaya ORAK-ÇEKİÇ gazetesinin yazıişleri müdürü olduğum gibi bir saçmalık ileri sürebilmiştir. Bu iddia makamının önemli bir fiyaskosu olduğu gibi aynı zamanda siyasal davalara yabancılığının, ehliyetsizliğinin, cehaletinin bir örneğidir. ORAK-ÇEKİÇ, TİKB'nin kitlelere yönelik illegal yayın organıdır ve yazıişleri müdürü de yoktur. Dünyada hangi illegal yayın organının yazıişleri müdürü varmış ki? ORAK-ÇEKİÇ'in yazıişleri müdürü olsun, sahibi olsun başta bilinçli proletarya olmak üzere, geniş emekçi halk kitleleridir. İllegal bir yayın organınının tek tek kişiler biçiminde yazıişleri müdürü olamayacağı

gerçeğini dahi bilemeyen, olayları bu biçimde çarpıtacağı açıkça belli olan, siyasal bir hesaplaşmaya giremeyen iddia makamı, oturduğu koltuğun hakkını verip vermediğini tekrar düşünmelidir.

Bunlar, aslında üzerinde durmak istemediğimiz bazı örneklerdi, ama iddia makamının niteliğini ve anlayışını ortaya koyması açısından değinip geçmekte yarar gördüm. Keza, yine aynı anlayışla hareket eden iddifa makamının bazı arkadaşlarımızla ilgili bölümlerde de benzeri türden çarpıtmalara gireceği açıktır. Zaten Adil Özbek haininin düzmece ihanetnamesine dört elle sarılması da aynı anlayışın benzer bir yansıması olarak değerlendirilmelidir.

ÖNÜMÜZE KANIT DİYE SÜRÜLEN TEK "DELİL" POLİS SENARYOLARI!..

Özellikle 12 Eylül askeri (...) darbesinden sonra halkın gelişen devrimci mücadelesinin önüne set çekebilmek ve ezmek amacıyla tüm polis karakolları, ordugahlar, MİT binaları ve siyasi polis şubelerinin azgın birer işkence yuvası haline getirildiği ve işkencecinin devletin resmi politikası düzeyine tırmandırıldığı bilinen bir gerçektir. Bugün hapishanelere doldurulan onbinlerce devrimci ve komünisten bir tekinin bile işkenceden geçmediği söylenemez. İşkencelerde sayısız devrimci kardeşimizi ne yazık ki kaybettik. İşkencenin amaçlarından birisi komünist, devrimci ve demokrat örgütleri çözmek, çökertmek ve gözdağı vermekse; bir diğeri de, mahkemelere sözde delil niteliği taşıyacak olan ikrar elde etmektir. Polis işkence zoruyla çözebildiğini çözmüş, çözemediğine de en adi ve pespaye senaryoları hazırlamaktan geri durmamıştır. Örneğin, siyasi polis, 19 Şubat 1980 İskenderun Devlet Hastanesi baskını olayı ile ilgili olarak varsayımlardan asla bir adım öte geçmeyen rivayetlere dayalı Agatha Christie'vari bir polisiye öykü düzmeye yeltenmiştir. Fakat işkenceci (...) polis şefleri sapla samanı birbirine karıştırmışlar, işi içinden çıkılmaz bir labirente dönüştürmüşlerdir. Görgü, duygu, somut teşhis, mahkeme ve savcılık önünde açık ve samimi ikrar, kriminalistik raporlar gibi objektif delillere bir türlü ulaşamayan işkenceci polis şefi Mehmet Özrek çözümü, kendisini savcı yerine koymakta bulmuş, hazırladığı gerçeklerle tamamen çelişen fezlekenin benzerlerini, işkencede ölüm korkusu içindeki bir takım sanıklara imzalatabilmiştir.Hakkımda tahminlere ve yorumlara dayalı ifadelerin altına zorla imza koyan sanıklardan Lütfi Çınar, Mehmet Koparan, Ramazan Özkan, Kazım Çimendur, gerek savcılık, gerekse mahkeme sorgusu aşamalarında

ifadelerini ölüm korkusu altında imzaladıkları için reddetmişlerdir. Bu ifadelerin tümü doğru bile olsa,hatta mahkemede de kabul edilmiş olsa, tek başına olduğu ve başka önemli yan delillerle desteklenemedikleri için itibar edilemez. Hele hele TCK'nın 146. maddesi sözkonusu ise sorun çok daha vehamet kazanır. Oysa iddia makamı, burjuva hukukunun bu en basit ilke ve normlarını görmezden gelmektedir.

Olayla ilgili rivayet olunan masal nedir?

Günlerden birgün beyaz Murat bir arabayla osman Yaşar Yoldaşcan, Ataman İnce, Filiz Aksinir ve ben Adana Anadolu mahallesine gelmişiz, Mehmet Koparan ve Ramazan Özkan'dan benzin istemişiz, hatta nereye gideceğimizi de söylemişiz (!); aradan birkaç gün geçince bir torba silahı ben Mehmet Koparan'a teslim etmişim ve bu silahlar gömülmüş; daha sonra bir aramada bulunmuş ve silahlardan birisi de İskenderun'da ölen askere ait olanmış!

Evet, polis şefi Mehmet Özrek ve olayı onun gibi yorumlayabilen iddia makamına göre bu masal geçerli bir kanıt oluyor. Buna çocukların bile güleceği apacık ortadadır. Kehanete varan işkenceci polis şefi fezlekesinde şöyle diyor:

"Olayla ilgili olarak yapılan son tahkikatlardan, İskenderun Devlet Hastanesinde olay tarihinde yaralı olarak yatmakta olan TİKB örgütü mensubu arkadaşları HACI KÖSE'yi hastaneden kaçırmak amacıyla Osman Yaşar Yoldaşcan ile birlikte, Remzi Küçükertan, karısı Filiz Küçükertan ve Ataman İnce'nin 34 plakalı beyaz renkli 131 Murat marka bir oto ile Adana'dan İskenderun'a geldikleri anlaşılmaktadır.

19.2.1980 tarihindeki olaydan sonra yapılan tahkikatlar sırasında, tanık ifadelerinden, J.Eri Salim Çankaya'yı öldürdükten sonra bir doktor giysili (Osman Yaşar Yoldaşcan), biri sivil iki erkek ve bir de hemşire kıyafetli bir kız olmak üzere üç kişinin olay yerinden kaçtıkları görüldüğü tanık ifadelerinde belirtilmiştir. Sorgulamalara göre, bu hemşire kıyafetli kızın Filiz Küçükertan olduğu kanaatine varılmaktadır.

İskenderun Devlet Hastanesinde Jandarma Eri Salim Çankaya'nın öldürülmesi olayı faillerinden Remzi Küçükertan olduğu sonucuna varılmaktadır. Çünkü, Mehmet Koparan ifadesinde, kahverengi bir valiz içerisinde bulunan silahları kendisine Remzi Küçükertan'ın saklamak üzere verdiğini..." 31.7.81 tarihli FEZLEKE

Önce ortada ne fol ne de yumurta varken, öyküde Adana'dan İskenderun'a getiriliyoruz, sonra eylem yaptırılıyor, arkasından Adana'ya geri gidiliyor ve kahverengi çantada silahlar veriliyor.

İllegal örgütlerin nasıl çalıştıklarını az-çok bilen herkes rahatlıkla bilir ki, örgüt içinde ya da çevresinde hiç kimse birbirine bilgi aktaramaz. Bu Leninist örgüt anlayışının önemli bir kuralıdır. Fakat, siyasal bir davanın savcılığına soyunan iddia makamı, bu gerçeği ya bilmiyor, ya da bilmezlikten geliyor. Savcı TİKB'yi önüne gelen her yerde gevezelik eden, hatta eylem planlarını sıradan taraftarlarına açıklayan (hem de önceden) gevşek, legal bir dernek sanıyor herhalde. Oysa TİKB, siyasal yaşamanın her döneminde gevşeklikle, legalizmle, boşboğazlık ve iç dökmeler şeklindeki eğilimlerle ideolojik ve pratik alanda yoğun biçimde savaşmıştır. Bugün ayakta kalabilmesinin önemli etkileyici faktörlerinden birisi de budur.

Polis şefi M.Özrek sadece kendi hayal mahsülü fezlekesiyle yetinmiyor. İşkence altında dayak ve ölüm korkusuyla kendisinin hazırladığı ifadeleri imzalayan sanıklara bir de derin hukuki yorumlar yaptırıyor. Bıktırıcı tekrarlardan ibaret bu "müthiş kanıt değeri taşıyan" ifadelerden bazı kısa alıntılar yapalım.

Lütfi Çınar ifadesinde;

" 19.2.1980 tarihinde İskenderun Devlet Hastanesinde örgüt mensubu yaralı HACI KÖSE'yi kaçırmak için içeriye girerek kendilerine müdahale eden J.Eri Salim Çankaya'yı öldürenler, kesinlikle Osman Yaşar Yoldaşcan, Remzi Küçükertan, Filiz Küçükertan ve Ataman İnce'dir. Çünkü ifadede belirttiğim gibi Osman Yaşar Yoldaşcan, Remzi Kücükertan, Filiz Küçükertan ve Ataman İnce'nin Mehmet Koparan ve Ramazan Özkan tarafından benzin ikmali yapılarak bindikleri 131 Murat marka beyaz renkli oto ile İskenderun'a gideceklerini söyleyerek ayrılmışlardı..." (abç)

Şimdi aynı cümleleri Mehmet Koparan'da görelim.

"İskenderun Devlet Hastanesinde görevli J.Erini öldürenler, Osman Yaşar Yoldaşcan, Remzi Küçükertan, Filiz Küçükertan ve Ataman İnce'dir. Çünkü, yukardaki ifademde bahsettiğim gibi, Ramazan Özkan ve benim Gazi Can'ın kıraathanesi önünde şu şahısların bindikleri 131 Murat marka beyaz renkli otoya benzin ikmali yapmış, tarihini hatırlayamadığım için tarih belirtemiyorum."

"Yine ifademde belirttiğim gibi bizim otoya benzin

ikmali yapışımız ile Hacı Köse'nin ölümüyle ilgili korsan gösteri arasında birgün şu anda nezarette tutulan Remzi Küçükertan tarafından içinde silahlar bulunan valiz bize getirilip teslim edilmişti. Remzi Küçükertan'ın getirdiği valiz içeride bulunan silahlardan MP-5 otomatik silahın İskenderun'daki olayda jandarma erine ait silah oluşu ve Ramazan Özkan ve ben yukarıda isimlerini belirttiğim şahısların bindikleri otoya benzin ikmali yapışımız sırasında bu şahısların "İskenderun'a gideceğiz, benzin yeterli olması gerekir" gibi konuşmaları yukarıda belirttiğim gibi İskenderun Devlet Hastanesinde görevli J.Eri Salim Çankaya'yı bu şahısların öldürdüğüne kanıttır. Ayrıca bu olay sırasında J.Erinin görevli olarak Hacı Köse'yi beklemekte olduğunu öğrenmiş bulunuyorum ki, bu da bir delil sayılmaktadır." (abç)

Yukarıdaki dikte ettirilen ifadelere Ramazan Özkan'ın da katkısı şöyle oluyor:

"...Bunları daha önceden basından öğrendim. Daha sonra da mahallede anlatılanlar benim önceden belirttiğim bazı hususlara kesin bir açıklık getiriyordu. Çünkü İskenderun'da kaçırılmak istenen Hacı Köse TİKB taraftarı idi ve bunu da belirttiğim gibi Osman Yaşar Yoldaşcan, Filiz Küçükertan, Remzi Küçükertan ve Ataman İnce'dir. Çünkü İskenderun'a gideceklerini söylemişler, ertesi günü ise basında J.Eri Salim Çankaya'nın şehit edildiği, elinde bulunan otomatik silahın alındığını öğrenmiştim. Hacı Köse olayı ile bağlantı kuracak olursak; İskenderun Devlet Hastanesinde, bu olayı gerçekleştirenler de bu şahıslardır."

Evet açıkça görülüyor ki üç ifade ve fezleke birbirinin aynı, adeta aralarına birer kopya kağıdı konulmuş. Dil, üslup, hatta noktalama işaretleri, olaya bakış ve yorumlayış tarzları hep aynı. Önce eylemin içinde benim de bulunduğum grubun yaptığına kesin önyargıyla yaklaşılıyor. Sonra da bu önyargı iskeletinin eti ve sinirleri doldurulmaya çalışılıyor. Burjuva hukukunda yargılama sisteminin nesnel verilere dayandığı gerçeği ise açıkça iğdiş ediliyor.

Kaldı ki, bu ifadelerin altını imzalayan sanıkların, yani Ramazan Özkan, Lütfi Çınar ve Mehmet Koparan'ın tahsil durumlarını incelediğimizde hepsinin ilkokul mezunu seviyesinde olması, hukuki terimlerin geçtiği neredeyse iddianame diliyle ve düzgün cümlelerle

yazılmış olduğu hesap edilirse, ifadeleri kendi bağımsız iradeleriyle vermedikleri, tersine bunların işkenceciler tarafından dikte ettirildiği çok açık.

Şimdi bir an için ifadelerin tümünün doğru olduğunu varsayalım. Hatta fezlekenin de. Benzin almak illa İskenderun'a gitmeye delalet midir? Veya bir çantayla silahları Mehmet Koparan'a vermek, anılan eyleme katıldığıma dair bir kanıt mıdır? Bir hukukçu olarak sizlere sormak isterim: Tüm bunlar yeterli ve objektif deliller midir? Rivayetler, masallar, önyargılar, polisiye tezgahlar ne zamandan beri delil yerine geçiyor? Bir benzin ikmali yapmanın ve çanta vermenin kanıtlayıcı delil değeri taşıyamayacağını elli tür varyasyonla açıklamak olasıdır. Ama bunlara girmek bile gereksizdir.

Dosya incelendiğinde olayın tek görgü tanığının hastabakıcı Meryem Katar olduğu anlaşılıyor. Polis şefi, M.Özrek'in fezlekesine göre olayı üç kişi gerçekleştirmiş; iki erkek, bir kız. Eylemci gerillalardan birisi görgü tanığı hastabakıcı Halime Kaya'nın gerekse Meryem Katar'ın anlatımlarına göre Osman Yaşar Yoldaşcan olarak anlatılan kişi 1.70 boyunda tanımlanmaktadır. Meryem Katar ifadesinde:

"Silah sesinden hemen sonra birisi kadın olmak üzere üç kişi merdivenlerden aşağıya doğru hızla iniyorlardı. Bunlardan kızın başında hemşire kebi vardı. Üzerinde siyah ceket vardı alt tarafında ne olduğunu hatırlayamadım. Erkeklerden birinin üzerinde doktor forması gibi eyaz bir giysi vardı. Üçüncü şahıs kısa boylu ve tamamen sivil giyimliydi."

demektedir. İkinci erkeği Osman'a göre kıyasladığına göre 1.70'den oldukça kısa olmalıdır. Oysa kendi boyumun 1.82 olduğunu söylemekle yetineceğim sadece.

Yukarıda sözünü ettiğim düzmece ifadelerin altına zorla imza koydurulan sanıklara bizzat gözümün önünde işkence yapıldı ve yine gözümün önünde ifadeler dikte ettirildi. Bununla da yetinmeyip aynı kişileri bana işkence yapmaları için zorladılar ve yaptırdılar. Bu insanlar o anlarda tamamen ölüm psikozu içindeydiler; sadece böylesi bir senaryonun değil, faili meçhul başka cinayetleri de kabullenen ifadelerin de altını imzalayacak duruma gelmişlerdi. Artık kendi kendilerini, insanlıklarını, onurlarını, kişiliklerini yadsır haldelerdi. Aynı dönemde getirilen ve şubede tanıştığım bu dava sanıklarından Hasan Karadağ ve Zeynep Berktaş'a da her türlü işkence yapılmıştı. 1981 temmuzunda Adana ve İskenderun şubelerine alındığımda, şimdi sözüedilen ya da edilmeyen birçok eylemi üstlenmem için barbarca

Fatih Yoldaş...

Her yerde, daima başeğmez, direngen, yiğit (...) devrim düşmanlarına ve düşmanlığına bir milim bile müsamaha göstermeyen o mükemmel insan, hayatının her anında olduğu gibi mahkemelerde de yumuşak ve dingin görüntüsünün altında devrime ve örgütümüze saldırılmasına asla izin vermemişti.

Yüzünden hiç eksilmeyen huzurlu gülümseyişinin biz yoldaşlarına verdiği, anlatılmaz bir güven duygusuydu. Ama, devrime ve TİKB'ye düşmanlık edenler bilmeliydiler ki o huzurlu ve sıcak gülümseyişinin arkasında, onlara karşı en ufak bir iyiniyet ve anlayışlılık yoktu. O düşmanlarına karşı, tırnaklarını gizlemiş saldırmaya hazır ve saldırıya geçtiğinde de mutlaka ama mutlaka yenen yırtıcı bir kaplandı. Bunu ölüme gülümseyerek ve huzur içinde gidişiyle seve seve ölüşüyle ve ölümü bile yenişiyle de gösterdi.

Mahkemelerde onunla karşılaşmak, sıcacık bir "merhaba"sını işitmek, doyumsuz ve sevecen gülümseyişinin muhatabı olmak bize, onun yoldaşı olmanın gururunu tattırırdı. Ama tabii bu durum yargılanan herkes için aynı şeyleri yaşatacak demek değildi. Örneğin "tescilli hain" Adil Özbek, Fatih'imizin bakışlarında ölümünü, devrime ihanette olan tiksintiyi görüyordu. Selimiye koridorlarında ya da duruşma salonlarında elinden geldiğince bu bakışlardan uzak durmaya çalışıyor ve bakışlarındaki öfkeden kurtulmak için kafasını önünden kaldırmıyordu. Fakat o, ne kadar kaçmaya çalışırsa çalışsın, yoldaşlarımız ondaki ölüm korkusunu canlı tuttular.

Sabık bir TİKB'li olması da TİKB'nin gazabının boyutları hakkında ona bir fikir verebiliyordu. Ve o çok iyi biliyordu ki geçmişte çatısı altında barındığı ve şimdi düşmanla birlikte çökertmeye çalıştığı bu örgüt ne olursa olsun ona haddini bildirecektir. Ve o, çok iyi biliyordu ki, bu örgütte onun gibi bir tasmalı it daha yoktur, o ilk ve tektir. O nedenle de ihanete olan kin ve nefret sadece onun iğrenç kişiliğinde yoğunlaşmıştır ve peşi bırakılmayacaktır. Bu da ondaki korkuyu çoğalttıkça çoğaltıyordu.

Mahkemelerdeki nefret ve tehdit dolu bakışların yarattığı korkuyla, daha "toy bir hain" iken, çeşitli manevralarla emniyetteki ihanetini unutturmaya, örgüte yaranmaya, TİKB'nin gazabından bir parça olsun kurtulmaya çalıştı. Bunun için mahkemede kendince, hem mahkeme heyetine hem de bize yaranabileceği, özünü Kemalizm'den alan bir savunma yaptı ve masum bir demokrat havası yaratmaya çalıştı.

Üç gün üstüste süren savunma duruşmalarının ilk günüydü. Dosyanın kadın sanıkları olarak, kendimizce de epey vasat değerlendirdiğimiz

savunmalar hazırlamıştık. Asıl olarak devrimci olduğumuzu savunuyor, TİKB'nin görüşlerine inandığımızı belirtiyor ve ağırlıklı olarak teşhire yöneliyorduk. Bu yazdığımız yazıları cezaevinden gizlice, göstermeden çıkartmak zorunda kalmıştık. Çünkü mahkemelere giderken yanımızda yazılı belge bulundurtmuyorlar, aramada bunlara el koyuyorlardı. Neyseki kazasız belasız atlattık aramayı. Bir an önce mahkemeye varıp yoldaşlarımızın siyasi savunmalarını dinleyebilmenin sabırsızlığı içindeydik. Aynı zamanda da savunmalarımızın vasatlığı nedeniyle eleştirilme endişesini taşıyorduk; hiç beğenmeyeceklerdi. Ödevine güvenmeyen öğrenciler gibi kaygılıydık.

Ellerimiz arkadan kelepçeli, arabadayız. Hepimizin tüm derdi savunmalarımızın kötülüğü. Elimizden gelse o an oturup sayfalarca daha iyisini yazmaya çalışabiliriz. Herkes kendini hoş gösterecek bir bahane arıyor. Ama birimiz, kolu rahatsız olduğu için kolları önden kelepçelenme bahtiyarlığındaki kucağında savunmasını biraz daha iyileştirme gayretinde. Hepimiz gülüyoruz. Kucakta yazılan yazının çirkinliğine gerekçe aramayı heyete bırakıyor, "nasılsa kolunun kötü olduğunu biliyorlarmış, kızcağız ondan çirkin yazmıştır" derlermiş.

Saatler süren ve demir arabanın içinde sallana yuvarlana yapılan bir yolculuktan sonra Selimiye Kışlasının iç avlusundayız. Duruşma saati yakın, hemen çıkarılıyoruz araçtan, eller hala arkadan kelepçeli ve uyuşmuş, 10-15 kadar askerin doğrulttuğu G-3'lerin arasında yürüyoruz. Gözümüz diğer cezaevlerinin arabalarında. Arabaların ufak detaylarından ve yanlarındaki şubaylarından hangi cezaevlerinden geldiklerini anlayabiliyoruz. Bizim davadaki arkadaşların hepsi getirilmiş galiba.

Mahkeme salonlarının olduğu koridorda çok yoğun bir güvenlik kordonu içinde ilerliyoruz. Askerler, bizler, aileler, daha önce getirilmiş koridora oturtulmuş arkadaşlar, hep birlikte. Bizler ve aileler fırsat yaratıp konuşabilmek, askerler konuşturtmamak için tetikte.

İşte karşıdan Aysel'in annesi ve babası, geliyorlar. Ama havaları, sanki ilgilendikleri biz değilmişiz gibi. Bu anaların, askerleri aldatıp boş bulunmalarını sağlamak için bir taktik. Biraz sonra Aysel'in annesi tam yanımızdan geçerken askerlerin arasından sızıverip Aysel'e sarılacaktır. Böyle düşünerek ilerlerken askerlerin başındaki çavuş, daha önceki duruşmalardan edindiği tecrübeyle uyanık, daha aileler yanımıza varmadan Aysel'e sesleniyor:

- "Aysel, sen öteye geç."

Aysel sanki onu hiç duymuyor. Bu defa askerler o yana aşılmaz bir duvar oluşturuyorlar. İlerlemeye devam ediyoruz.

Fatma teyze üzgün, taktikleri boşa çıkmış, şimdi seslenerek duvarı aşmak istiyor."

- "Aysel'im, kızlarım nasılsınız?"

Neşeyle sesleniyoruz.

- "İyiyiz."

Duruşma salonunun önünde banklara oturmadan kelepçelerimizi açıyor ve içeri alıyorlar. Duruşma salonunda herkes hazır. Henüz heyet yok. Katip daktilodaki son hazırlıklarla meşgul. Arkadaşlarla en rahat konuşabileceğimiz yerlere oturmaya çalışıyoruz. Fısıldaşmalar, merhabalar, hatır sormalar bitemeden katip heyetin girdiğini söylüyor. Ayağa kalkıyoruz. Herkes birbirine yakın olmaya çalışırken Adil en uzaktaki bir yerde bir sıranın ucuna ilişmiş yapayalnız. Duruşmanın diğer detaylarını geçiyorum, asıl söylemek istediğim ihanetin ve onurun çatışmasını anlatmak.

Adil savunmasını okumaya başladığında tümden herşeyi reddetmeye emniyet tavrını inkara yeltendi. Gördüğü "işkencelerden", uğradığı "adli yanılgılar"dan sözetti bol bol. Ama inkarları bile öyle uyduruktu ki, mahkeme heyeti de dahil, sanıklar ve dinleyiciler, herkes şaşkınlık içinde bu tuhaf masalı gülerek dinlemeye koyuldu. Hepimizin çok ilgisini çekmişti. Bu zavallı yaratık, bu iki camia arasındaki utanmaz beynamaz hem TİKB'ye, hem de mahkeme heyetine karşı kendini savunmaya kalkmış ve iyice saçmalamaya başlamıştı. Bir ara öyle bir yere geldi ki, TİKB çizgisini anlatmaya başladı. Ona bağlılığından sözederken Fatih yoldaş yerinden fırlayarak, öfke ve tiksinti dolu korkunç bir sesle haykırdı:

- "Adil Özbek gibi bir hainin TİKB'nin şanlı ve yüce adını ağzına almaya hakkı yoktur. Hemen SUSSUN!"

İşte her yerde, her zaman olduğu gibi en açık ve en net tavır düşmanının önünde sözlü olarak ilan ediliyor ve bir hainin son yaltaklanma çabaları da boşa çıkarılıyordu.

Onun düzeyindeki bir hainin asla affedilmeyeceği, bundan sonra onun için TİKB'nin ölümle eş anlamlı olacağı salondaki herkes tarafından hissedildi.

Heyet Adil'in bu deli saçması savunmasını tuhaf bir ilgiyle izlerken Fatih'in gürleyişiyle irkildi ve başkan Fatih'e müdahale etmemesini, yoksa onu salondan atacağını söyledi. Aynı heyet daha sonra Fatih'e siyasi savunmayı sadece İl sayfa okutarak ve zorla susturarak tarafgir tavrını koydu. Mahkeme salonu karşılıklı saldırılarla bir savaş alanıydı. Fatih'in susturuluşunun ardındaki gerçek, siyasi savunmadaki ithamlardan heyetin korkusuydu. Adil'in susturuluşunun arkasındaki gerçek ise, onun savunmasındaki tanıtıma ihtiyacımızın olmadığı ve o adi köpeğin böyle bir şey yapmasına dahi izin verilmeyeceği idi.

Biri korkunun, diğeri onurlu güvenin susturuluşuydu.

Adil ıslak ve ürkek bir köpek gibi titreyerek ve duyulur duyulmaz bir sesle tamamladı savunmasını, sonra da her zaman yaptığı gibi adeta görünmez olmak istercesine, sandalyesine büzülerek ve iyice alçalarak çöktü. Bu çöküş, onun için artık TİKB'nin affının olmayacağını, artık bir insan gibi yaşamasının sonuna geldiğini gösteriyordu. Zaten bundan sonraki evrimi de hızla ihanetçilik teorisyenliğine soyunma ve tescilli bir hain olma yolunda oldu.

Faşist gazetelere hainlik teorilerini satarken, cezaevinde bulduğu kendi gibi bir (...)le nişanlandı. Metris'te tüm devrimcilere kan kusturulduğu günlerde biz hainler koğuşunun tam karşısındaki koğuşta ölüm orucumuzu sürdürürken, Fatih'imizin artık göremediği haberleriyle kahrolurken o, hainler güruhunun koğuşunda "En büyük Adil, başka büyük yok" sloganlarıyla nişanını kutluyordu. O ve onun gibi hainler böyle çılgınlıklarla, pastalı, limonatalı nişan törenleriyle ve idarenin sonsuz müsamahasıyla içlerine sinmiş ölüm korkusunu biraz olsun yatıştırmaya çalışıyorlardı.

Şimdi ise bir yılan gibi en kuytu köşelerde gizlenerek TİKB'nin onu cezalandırmaması için dua ettiği muhakkak.

Korkuyor; çünkü sonsuz çabalarla yoketmeye çalıştığı TİKB hala var ve hala dimdik. Mahkeme koridorlarında kuyruğunu bacaklarının arasına saklayan korkak bir köpek gibi önünden geçtiği Fatih, artık bedenen yaşamasa da bir efsane gibi dilden dile dolaşıyor. O yüce efsane sürdükçe ve Adil köpeği yaşadıkça kulaklarından: "Adil Özbek gibi bir hainin TİKB'nin şanlı ve yüce adını ağzına almaya hakkı yoktur. Hemen SUSSUN!" çınlayışı silinmeyecektir. Ve bu çınlayışı her duyduğunda, mahkeme koridorunda Fatih'in yüzüne tükürüşünün ıslaklığını pis suratında hissedecektir.

Korksun ve beklesin...

Artık Fatih , Sultanahmet'teydi.

Metris'te 1982'deki tecrit,dayak ve ön iliklettirmeye yönelik saldırılara karşılık hayata geçirilen ve 28 gün süren,taleplerin elde edilmesiyle ve dayağın püskürtülmesiyle sonuçlanan büyük bir AG'nin yaşandığı günlerdeyiz.

Sultanahmet 10 günlük desteğin içinde.Desteğin üçüncü veya

döndüncü günündeyiz. Metris eyleminin yükseliş günleri...Cezaevi önleri ana-baba günü.Aileler tedirgin ama canlı.İkide bir Selimiye'nin kapısını aşındırıyorlar .Metris'te dayak politikası fiilen geriletilmiş ama diğer haklar için de eylem devam ettiriliyor.Teslimiyet cephesinin koçbaşı E.B. eylemi çoktan bırakmış. Metris yönetimi Eylem Birliği'nin sırtını sıvazlıyor. Ardından gelen ve birinciliği E.B'ne kaptıran teslimiyetçi oportünistler mızırdanıyor. Dayaklı, direnişli, çoşkulu günler...

Mahpus yatan bilir, hapishanede gelişen herhangi bir olay anında kulaktan kulağa, dalga dalga yayılır.En gaddar yönetimler bile içeride gelişen olayların duyulmasını önlemeyez. Sultanahmet'te o zamanlar günde iki saat havalandırmamız var.Metris'i desteklediğimiz için o da gasbedilmiş. Küçük, hücrevari "koğuş"larda dört ,altı ,sekiz, on kişi kalıyoruz. Sultanahmet'te saldırı insiyatifinin ve atılım hamlesinin devrimcilerde olduğu günler.Yaz aylarındayız. Hava sıcak ve ağır. Buram buram terliyoruz hücrelerde...

Birden Metris'te tecrit tutulan 8 devrimci önderin geldiği haberi çalındı kulağımıza. Hücre mazgallarında kulaklar dikilmiş, kulaklar dayanmış... İçerde bir sevinç dalgasıdır yükseliyor. Terli bedenlerimizi unutuyoruz bir anda.Yüreğimiz soğuyor.K.'la bakışıyoruz.Iııh gökten altın yağsa bize taş düşer, şanssızız biz. Fakat yine de belki gelmiştir diyoruz, beklenen Fatih'imiz. Tecritte olduğunu biliyorduk. Sevincimiz acaba niye getirdiler sorusuna dönüşüyor. İçerde düşman daima tetiktedir.Her davranışında bir amaç vardır. Yine bir hinlik düşünüyordur diyoruz. K.'la ilk yorumumuzu yapıyoruz:"Devrimci önderleri tecrit edip, çeşitli cezaevlerine dağıtarak yeniden saldıracak düşman. Şimdi geri çekilir gibi yapıp yeni saldırının elverişli zeminini oluşturmaya çalışıyor." yorumunda birleşiyoruz.Bu ilk andaki yorumumuzu , sonraki aylar ve yıllar doğrulayacaktı.

Cezaevi uğuldamaya başladı haber duyulur duyulmaz. Ufak tefek ihtiyaçlarımızı gören arkadaşlar sevinç içinde koşuşturuyorlar, gelenleri haber veriyorlar. Ayak sesleri var. Müjdemi verin diye sevinçli bir ses duyuluyor. O anda anlıyoruz Fatih'in de geldiğini. Duygularımız anlatılır gibi değil. Sevinç, çoşku, şaşkınlık, uç noktalardaki duygularımız içiçe geçmiş bir yumak sanki. Hayaller kuruyoruz; beraber yatacağız, beraber yiyip içeceğiz, beraber uyuyacağız ve en önemlisi beraber bir şeyler yapacağız.

Çamaşır bahanesiyle kapıyı açtırmaya çalışıyorum nöbetçi askere. Epeyce uğraştıktan sonra nihayet ikna edebiliyorum. Bir elimde leğen, içinde göstermelik bir-iki parça çamaşır, soluğu koridorda alıyorum. Hepsini sekiz kişilik bir hücreye koymuşlar. Yerlerini biliyorum. Kapıya varabilmek için bir nöbetçiyi daha tavlamak gerekli. O iş de oluyor. İşte kapıdayım. Ve ilk anda diğer arkadaşları görüyorum "Fatih " diye

bağırıyorum.Sesimi tanıdı. İçeride bir bağırış, çağırıştır gidiyor. Koşar adım geliyor, yine aynı sevecen ve sıcak gülümseyişi, kolunu mazgaldan dışarı uzatıveriyor. Ellerimiz kenetleniyor. İlk anda, ne söylediğimizi bilemediğimiz, sözleri birbirine karıştırdığımız şaşkınlıkla ve heyecanla konuşuyoruz. Gözlerimiz ışıl ışıl. Fatih'in gözleri doluverdi. Çook çok özlediği belli . Kuş gibi cıvıldayıp sekiyor yerinde. Kapı engel; öpüşüp kucaklaşamamanın huysuzluğu var üzerimizde. Hemen ayaküstü Metris'in durumunu ve niçin getirildiklerine dair ilk bilgileri aktarıyor.

"Adamlar saldırmayı plânlıyorlar, bizi onun için sürdüler ama yerimiz doldu bile.Avuçlarını yalarlar."

-"Çok dövdüler mi son günlerde?"

-"Eylemin ilk on gününde dayak attılar,sonra kestiler."

-"Kendini nasıl hissediyorsun?"

-"Görmüyor musun bomba gibiyim."

Devam ediyor.

-"K. ne yapıyor ? Nerede?"

-"Aynı hücredeyiz,iyiyiz, birazdan gelir yanına."

Ellerini bırakmak istemiyorum.İki gün sonra duruşma var.Kısaca konuşuyoruz duruşmayla ilgili. Çeşitli cezaevlerinden son haberleri veriyorum. Sonra K. gelsin diye çekilip gidiyorum. Aklımız hep orada.

Gece K.'la uzun uzun konuştuk. Fatih'li bir yaşamın nasıl olacağı ve bu durumu nasıl değerlendireceğimiz üzerinde durduk. Yeni bir plân ve program gerekiyordu. Metris'e yönelik yeni bakışımızı da şekillendiriyoruz. Neler yapabiliriz, düşünüyoruz...

Aylar boyu süren,birlikte aynı sevk arabalarında Selimiye-Sultanahmet arası mekik dokumalarımızın ilki için ringdeyiz şimdi Fatih'le. Daha içerde, kapısı açılır açılmaz dakikalarca kucaklaşıp öpüşmüştük. Her zamanki gibi şıktı yine. Açık krem bir pantalon, açık gri bir mont giymişti. Traşlı ve tertemizdi. Eylem hala devam ediyor. Fatih iyice süzülmüştü o günlerde. Ama grevin bitti-bitecek olduğunu da tahmin ediyoruz. O günlerde, ölüm sınırı diye tutturulan saçma sapan bir 30 rakamı dolaştırıyordu ortalıkta statükocular. Eylemin bitiriliş tartışmalarının olduğunu bir gün önce duymuştuk. Daha önceden, Fatih gelirken, bizim, tüm haklar alınıp, cezaevi idaresinin gazeteciler gözetiminde söz vermeyi kabul etmesine kadar devam ettirme önerimizi biliyoruz. Fatih:

-"Bizimkiler Metris'te önermişlerdir devam edilmesi gerektiğini. Bildiri çıkartacaklardı." diyor.

O sırada yeniden duruşmaya dönüyoruz. O günkü muhtemel gelişmeler üzerinde duruyoruz. Aysel'den sözediyor. Temizliği, saflığı, yiğitliği üzerinde duruyoruz. Fatih, " Sevecen küçücük bir çocuk sanki " diyor. Aysel'in olgunluğunda bir çocuksuluk gizli. Ardından Adil köpeğine geçiyoruz. Bizim yoldaşlarımızla nasıl bir zıtlık içinde , sürüngen gibi gelip gidiyor duruşmalara. Fatih'in o anda aklına bir şey gelmiş gibi ışıldıyor gözleri:

-"Bak hele Remzi, şu ite bir şey yapalım bugün, yüzüne iyice bir tükürelim."

-"İyi, niye olmasın."

-"Hem bak aileler, avukatlar nezdinde tavrımızı iyice ortaya koymuş oluruz.Milletin yüreği soğur."

-"Tamam yapalım ." diyorum.

-"Ama ben yapacağım,tam koridorda."

-"Oldu."

Selimiye'deyiz. Yolda hep konuştu o güzel sesiyle.Hayıflanıyordu. "Şurada çay içemedik bir" dediği yerleri gösteriyordu. Anıları tazelenir gibiydi. Boğaz'dan geçerken bir türkü tuttururduk adetimiz olduğu üzere. Selimiye'ye yaklaştığımızda ağzını açmaz oldu. Ne söylersem kafasıyla işaret vermiyor. Meğer bizim muzip, ağzında tükürük biriktiyormuş. Açlık grevlerinde ağız genellikle kuru olur. Sonradan anladım, eliyle ağzını işaret etti ve çok biriktirdim der gibi baktı.

Koridordayız. Koridorda tüm avukatlar, aileler kümelenmiş, yine ortalıkta telaşla koşuşturan sekreterler var. Koridor inzibatları dizilmişler duvar diplerine. Başka cezaevlerinden gelenler banklarda oturuyorlar.Kadın yoldaşlarımız görünüyorlar geriden,bizi gördüler. Bilerek ağır ilerliyoruz. Evet, Adil haini gözüktü işte. Hastalıklı ürkek bir tavuk gibi oturuyor " muhafızlarının " içinde suratı hepten kararmış, sanki içi dışına vurmuş itin. Biliyoruz, bizi görünce yine af dileyen bakışlarla yaltaklanıp, başını utanıyormuş numaralarında yere eğecek. Alçak herif, zaten, her duruşmada " Ne olur dinleyin beni " diye yalvarıp duruyordu. Her davranışı roldü. Dayağa dayanamayıp "Elinden bir şey gelmeyecek " tarzda çözülmüş, ama fazla zarar vermemiş , samimi, acı çeken devrimci rollerindeydi hep. Oysa tüm numaralarını biliyorduk. Tepeden tırnağa ihanet kokusu yükselirdi bedeninden.

Tam sol tarafımızda ilerliyoruz.İşte bir metre kaldı. Fatih birdenbire etrafımızdaki silahlı asker timinin çemberini yarıp sıçradı ve sıçramasıyla tükürmesi bir oldu. Tükürmenin sesi, hapşırmayla balgam atma arasında

bir tizlikte çıkmıştı ağzından. Adil itinin yüzü o anda tükürükle yıkanmıştı. Herkes şaşkın bakıyordu. Askerler şaşkındı, onun etrafını ören " korumaları" daha da şaşkındı. Komutanlarının kara köpeğine tükürülmüştü. Avukatlar, aileler ,çevredeki subaylar, diğer banklarda oturan yoldaşlarımız öylece baka kalmıştı. Fatih'i çekiştirmeye başladı askerler. Hemen homurdandık, işin üstünü kapattılar. Tantana yapmak onlara zarar verecekti. Adil'in suratı görülmeye değerdi.Mosmor olmuş, sanki yerin dibine geçmek istiyordu da başaramıyordu. Bir sürüngen gibi, bir sümsük gibi ayaklarımızın altında dolaşıyordu adeta. Koridordaki sessizliğin verdiği şaşkınlığı sevinten doğan bir gürültü kaplayıverdi. Ama Adil iti " korumalarına " da ihanet edip, SYNT Komutanlığı Adli Müşavirliğine onları da şikayet edecekti. Efendisinin uşağı bize olan hıncını askerlerden almaya kalkmıştı.

işkencelerden geçirildim. Günlerce, aç, susuz, uykusuz bırakıldım. Hergün en az 4-5 seans dayak, falaka, şamriyel içinde falaka, cereyan verme bileklerimden tavana saatlerce asılı bırakılma, cinsel organa ve makata tecavüz, kum torbalarıyla dövülme, bileklerimde ve ayaklarımda açılan yaralara tuz basma ve binbir türlü psikolojik yöntemlerle işkenceden geçirildim. Fakat tüm işkencelere karşın yüce örgütüm TİKB'nin Marksist-Leninist ideolojisini ve siyasal çizgisini savunmak ve işkencecilerin yüzüne bunları açıkça haykırmaktan öte bir şey yapmadım. Yalana ve gerçekdışı davranışlara başvurmadım; gerçekdışı hiçbir şeyi kabul edemezdim. Dünyadaki tüm işkenceciler gibi, bizlere en ağır ve en soysuz işkenceleri yapanlar da hakettikleri cezaları bulacaklardır. Bu günler hiçte uzak değildir.

Bir başka delil olarak daha sonraları ortaya atılan Kazım Çimendur'un şube ifadesini de işkenceci polisin bir düzmecesi olarak değerlendirmek gerekir. Yalnız, burada rivayet olunan masala bir de mekan çeşnisi verilmeye çalışılmıştır. Ne olacak, polis açısından gayet basit!.. Benzini aldıran, İskenderun'a eylem grubunu getirten, eylemi yaptıran, geri Adana'ya döndüren senaryonun yazarı M.Özrek, bir de kalınacak yer sorununu çözerek dört dörtlük masalın üzerine tuğ dikmiştir.

BİR HAİNİN İTİRAFNAMESİ ÜZERİNE...

İddia makamı sadece delil sayılamayacak şube ifadelerine sarılmakla kalmıyor, aynı zamanda bu dava dosyasında yargılanan

soysuz hain Adil Özbek'in düzmece itiraflarına da bel bağlıyor. Özellikle çeşitli sanıklarla ilgili bölümlerde sözde samimi ikrar olarak değerlendirilen hainlik çamuruna boğazına kadar batmış Adil Özbek'in ifadeleri muteber görülmüştür. Savcı mütalaasında kanıt diye uzun laflar etmeyi bile gereksiz görmüş, "A.Özbek'in ifadesinden anlaşıldığı üzere" diyerek birçok arkadaşın hukuki durumundaki gedikleri kapatan bir joker olarak değerlendirmiştir itirafnameyi.

Adil Özbek, yakalandığında içinde iyice büyüyen çürüme fırtınasını bastıramamış, örgüte, emekçi halka, devrime ve ideolojisine ihanet etmiş zavallı ve soysuz bir piyon, adi bir polis soytarısından başka birşey değildir. O şubelerde polisle birlikte devrimcilere ve TİKB'lilere işkence edecek kadar, ekmeğini yiyip suyunu içtiği, evinde barındığı yoksul emekçi halkımızı ardından hançerleyecek kadar alçak, bir o kadar da kişiliksizdir.

Bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de azgın gericilik ve yenilgi yılları akla karayı, iyi ile kötüyü, güzelle çirkini birbirinden ayırt etmiştir. Devrim kaçkınları fütursuzca ihanet edenler, ahlaki ve kültürel çürümenin çöplüğünde eşeleyenlerle yiğitler, ser verip sır vermeyenler, devrim uğruna canını seve seve feda edenler ayırdedilmişlerdir. Madalyonun bir yüzünde her türlü ihanet kol gezerken, diğer yüzünde yiğitlik destanları yazılmıştır.

Sınıf mücadelesinin hızlı kabardığı, devrimciliğin moda olduğu 12 Eylül öncesi günlerde saflara hızla katılan küçük burjuva unsurlar zoru görünce korku ve panik içinde terk-i mücadele yolunu seçmişlerdir. İnsanların içindeki çürüme ve çelikleşme süreci alabildiğine hızlanmıştır. TİKB, doğru, ilkeli ve kararlı davranışlarıyla, doğru devrimci taktikleriyle, savaşma ruhu ve şaşmaz kadro politikasıyla, kendisini zor günlere önceden hazırlamasıyla bu günleri ihanetçilerin çıkıp çıkmaması açısından en az kayıpla geçirmiş, ama nesnel bir olgu olan Adil Özbek gibi bir hainin çıkması da engellenememişti. TİKB'de 12 Eylül sonrası gelişen esas yön, yiğitlik, savaşçılık saldırı ruhu, doğru mücadele biçimlerinin ısrarlı ve kararlı bir biçimde hayata geçirilmesi olmuştur. Adil Özbek olayı ise sadece bir şanssızlıktır.

Aslında onun içinde korkunç boyutlara varan bireycilik, kariyerizm bürokratlık, sağcılık ve korkaklık bir eğilim olarak 12 Eylül öncesi günlerden beri için için büyümekteydi. 12 Eylül'ü görünce dudakları uçuklayan Adil Özbek'te çürüme ve yozlaşma süreci hızlanmıştır. Örgütümüz TİKB'nin birkaç kez düzelebilmesi için fırsat tanımasına karşın düzelmek bir yana, tam tersi bir tutum içine giren Adil Özbek için artık pek bir şans kalmıyordu. Doğru bir öngörüyle

hareket eden TİKB, 12 Eylül'ün hemen sonrasındaki günlerde onu kızağa çekmekte gecikmedi.

O sadece işkencede çözüldüğü, ideolojisine ve örgütüne sırt çevirdiği için hain değildir; aynı zamanda, ihanetini adım adım geliştirip pekiştirdiği için sevgili yoldaşlarımız Selma Aybal, Mehmet Ali Doğan, Aslan Tel'in ölümlerinin direkt ya da dolaylı sorumlusu olduğu için de haindir.

Örgütümüz TİKB adına açıklıyorum ki, Adil Özbek'in cezası çok önceleri verilmiştir, geriye sadece infaz safhası kalmıştır. Yaptıklarının hesabı mutlaka sorulacak, hak ettiği cezayı er ya da geç, yılanın deliğine de girse, devletinizin kanatları altına da sığınsa mutlaka ama mutlaka çekecek; henüz son sayfası kapanmamış bu defter dürülecektir.

Şimdi o, bir yalan makinası gibi çalışıyor, düzmece ifadeler veriyor. Savcılara, yargıçlara ve sadık savunuculuğunu yaptığı sahiplerine yaranmak için olmadık şaklabanlıklar yapıyor, yaltaklanıyor.Ve sizlerden sadece "Birazcık ilgi!" bekliyor. Ayaklarınıza kapanıp yalvarıyor. Dün bize ihanet edenin yarın sizi satmayacağının garantisi yoktur. Adil Özbek, başta örgütümüz TİKB olmak üzere, halka ve devrimcilere büyük bir nefret ve sınıf kiniyle saldırıyor. Onun gözünde kendi sefil yaşamıyla örgütümüzün ölümü adeta özdeşleşmiştir. İşte bunun için düzmece yorumlara dayalı düşünce ve bilgi kırıntılarını samimi ikrarmışcasına önümüze sürüyor. Tek amacı, kendisi dışarı çıkıncaya dek TİKB'ye devrime vurabildiği her türlü darbeyi indirmektir. Ama nafile!..Onu hiçbir güç TİKB'nin elinden kurtaramayacaktır.TİKB bu haini cezalandırmaktan onur ve mutluluk duyacaktır.

Adil Özbek'in ifadelerinin düzmece olduğunun bir kanıtı da olaylara yönelik anlatımlarında kendisiyle ilgili hep duyguya dayalı bir figüranlık rolü biçmiş olmasında yatmaktadır. O hep duymuştur, ya da sohbetlerde dinlemiştir. Kendisine göre eylemlerin hiçbirinde yoktur, en fazlasından gözcülük etmiştir ya da şahıslardan dinlemiştir.

Bırakınız TİKB'yi, hiçbir illegal örgüt herşeyin her yerde boşboğazca konuşulmasına müsade edemez. Bu örgütlerin ilke ve kurallarına ters düşer. İfadesinde öyle bir hava var ki, sanki eylemciler her eylemden sonra özellikle Adil Özbek'i bulup ona gelişmeleri rapor ediyor sanırsınız. Oysa ondaki çürüme ve kariyerizm eğilimleri belirdikten sonra, anlatılması gereken şeyler bile anlatılmamıştır. Bu hainin uyduruk, kendisini koruyan, başkalarını karalayan ve sizlere yağcılık yapan ifadelerine bıyık altından gülmemek elde değil. Sonuç olarak Adil Özbek'in ifadeleri maksatlı ve hasımlarını yoketmeye yönelik olduğu için tamamen geçersizdir.

SİYASAL SORUMLULUK VE HUKUKİ SORUMLULUK ÜZERİNE...

Örgütümüz TİKB'nin 12 Eylül öncesi ve sonrası tüm eylemleri son derece doğru ve haklıdır. Eylemlerimizin kökü, doğru ve tek bilimsel öğreti olan Marksist-Leninist ideoloji, siyasal saptamalara dayanmaktadır. Eylemlerimiz, 12 Eylül öncesi ve sonrasındaki ilk 8 aylık dönemde izlenen saldırı taktiğimizin bir izdüşümü niteliğini taşıyan doğru eylem biçimleriydiler.

TİKB, zaten genel bir anlayış olarak düşmanın eline geçip özgürlüğünü yitiren militanlarını özgürlüklerine kavuşturmak, halk düşmanı faşist muhbir ve işkencecileri cezalandırmak, halk hareketinin başdöndürücü bir hızla kabardığı günlerde silahlı korsan mitingler düzenlemek, örgüt giderlerini karşılamak için hakim sınıfların mallarını kamulaştırmak, hayatın her alanında sınıf mücadelesini yükseltmek ve bunu giderek açık, silahlı bir savaş haline dönüştürmek vb. türünden eylemleri savunur. Hiçbir eylem biçimini yadsımayan TİKB, yerine zamanına, koşullara ve mekana uygun olarak zaman zaman yukarıda sözünü ettiğim türden eylemlere başvurmuş, bunların büyük bir bölümünü zaferle sonuçlandırmıştır. Bu eylemlerin hepsini siyasi anlamda savunuyorum. Ve bu kürsüden TİKB adına sesleniyorum: daha önce de söylemiş olduğumuz gibi (...) örgütümüz, tek komünist müfreze TİKB'nin tüm eylemlerinin siyasal sorumluluğunu şerefle üstleniyorum. Hiçbir TİKB militanı açısından eylemlerimizin yadsınması mümkün değildir. Bizler yüce devrim ve sınıfsız komünist toplum uğruna yola çıktık, gereken yapılmıştır ve bundan sonra da nihai hedefimize varıncaya dek yapılacaktır.

İddia makamı siyasal sorumluluğu 146/1'e atıfta bulunarak yorumluyor mütalaasında. Ancak burjuva hukuk kurallarına ve buna bağlı olarak da TC hukukunda suç ve cezanın kişiselliği prensibi tartışılmaz bir gerçekliktir. Oysa siyasal sorumluluk, savunulan örgütün ideolojisi ve siyasal çizgisinin doğruluğunun, buna bağlı olarakta, eylemlerin ve eylem biçimlerinin doğruluğunun savunulmasıdır. Bu ne eylemlerin ikrarı olarak ele alınalilir ne de hukuki sorumlulukla eşitleştirilebilir.

Fakat eylemlerimizin siyasal sorumluluğunu üstlendiğim için, 146/1'den idam cezası vermeye tevessül edebilirsiniz. Bizim de mahkemenizden beklediğimiz başka bir davranış biçimi yoktur. İddia makamı ve mahkemeniz böyle bir fırsatı dört gözle bekliyordunuz. Şimdi bu fırsatı önünüze seriyorum. Eylemlerimizin siyasal

sorumluğunun taşınması ve savunulması benim ve tüm gerçek TİKB militanlarının içinde bulunduğumuz (...) askeri (...) diktatörlük koşullarında önde gelen görevlerimizden birisidir. Sizler tüm bu gerçeklerle idam cezası verebilme, sesimizi kanla ve ilmikle "boğabilme" özgürlüğüne sahipsiniz. Biz de savaşa devam etme, Mehmet Fatih Öktülmüş'lerin Osman Yaşar Yoldaşcan'ların emanet ettikleri bayrağımızı daha da yükseklere çekme özgürlüğüne sahibiz. Devrim davamız, yüce halkımız ve örgütümüz uğruna ölüm, biz komünistler için şeref ve mutluluktur.

Şehitlik mertebesi, erişilmesi güç bir onur simgesidir. Komünistlerin gerçek yaşamı, devrim uğruna biyolojik olarak öldükleri ve son nefeslerini verdikleri gün başlar. Benim yaşamak ve ölmek üzerine felsefem budur.

Vereceğiniz "ceza"lar bizi asla bağlamayacaktır. Çünkü mahkemeniz bize göre devletin sadık güvenlik (!) güçleri işkenceci (...) polis ve savcılık kurumu gibi gayrımeşrudur. Devletiniz de öyle. Gayrımeşru ve (...) olarak nitelediğim hiçbir kuruma hesap vermek zorunda değilim, bu güne kadar da vermedim. Eğer hesap vereceğimiz bir yer varsa, bu bilinçli proletarya, geniş emekçi halk kitleleri ve örgütümüzün yetkili organlarıdır. Bizlerden önce şehitlik katına ulaşmış yoldaşlarımızda olduğu gibi ölümümüz devrimimize taze kan taşıyacaktır.

YAŞASIN(.....)!..
KAHROLSUN (.....)!..

6 Aralık 1984

Remzi KÜÇÜKERTAN

YAŞAR AYAŞLI'NIN SAVUNMASI

1 NO'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

ADANA

DAVA DOSYASI
1986/7925
Hazırlık
Adana Cumhuryiet Savcılığı

ESAS HAKKINDAKİ SAVUNMAMDIR

İdam talebiyle yargılanıyorum. Artık davanın sonuna geldik!

Bizleri bir an önce darağacına yollamak için sabırsızlandığınızı hal ve tavırlarınızdan çıkarıyorum ve ister istemez aklıma eski Genel Kurmay Başkanı Kenan Evren'in "ne yani teröristleri asmayacakta ömürboyu besleyecek miyiz?" yollu sözleri geliyor. Siz de biliyorsunuz ki bu sözler ordunun başının sıkıyönetim savcı ve yargıçlarına radyo ve televizyondan verdiği bir buyruktu.

Bana kalırsa bu buyruğa uyarak hakkımızdaki idam kararını çoktan verdiniz, savunmamızı formalite olsun diye alıyorsunuz. Öbür şeyler bir yana, bu dört kişinin idamının istendiği davanın, üç dört duruşmada üstünkörü bitirilmeye çalışılmasından bellidir. O da mahkemenizin önüne çıkarıldığım üç duruşmanın ikisinde sürüklenerek duruşma salonundan dışarı atıldım, biriyse zaten çok kısa sürmüştü. Şimdi ben yargılanmış mı oldum sizce?

Hayatımda karşılaştığım en (...) iddianame ve Esas Hakkında Mütalaa olan ve şahsen benim ibret-i alem olsun diye devlet hukuk müzesine kaldırılmasını önerdiğim "hukuk harikası eserler" de bay

Mehmet MANSUROĞLU ve bay Mehmet FİDAN'ın sizden hiç aşağı kalmadığını gösteriyor. Savcılar dava dosyasını ciddi şekilde inceleme zahmeti göstermişler mi, hakkımda somut ve inandırıcı deliller öne sürebilmişler mi? Kendileri söylesinler!

Bugüne kadar işkenceyle alınmış ifadeler ve hainlerin karaçalmalarıyla bizi suçlayan, bizi suçlarken bizim şahsımızda TİKB'yi suçlarken TİKB'nin şahsında proletaryanın kurtuluş öğretisi Marksizm-Leninizmi ve kutsal davamız devrim ve sosyalizmi suçlayan savcıydı.

Şimdi söz sırası, yatışmaları için ilahlara kurban edilmek istenen biz sanıklarda; bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için, halkımızın kurtuluşu ve mutluluğu için ağır cezalara çarptırılmak istenen biz Komünistlerdedir.

Mademki şimdiye kadar beni kah susturarak, kah duruşmaya çıkarmayarak, kah duruşmalardan atarak suçlayıp durdunuz. Öyleyse hiç olmazsa şimdi söyleyeceklerimi dinleyin, dinleme cesareti gösterin. Eğer bu cesareti gösteremezseniz haksızlığınızı ve hakkınızdaki öngörülerimi en kısa yoldan doğrulamış olacaksınız.

Gerçi savunma için topladığım materyaller ve hazırladığım taslaklar Sağmalcılar ve Metris Askeri Cezaevlerinde elimden alınarak istediğim gibi bir siyasi savunma hazırlamama engel olundu. Burada söyleyeceklerimi, geçen duruşmadan bu yana, Adana Kapalı Cezaevinde hücre cezası, dayak, baskı ve yasaklardan arta kalan son onbeş gün içinde ancak bu kadar, bir savunma özeti düzeyinde hazırlayabildim.

I

SAVCI, İŞKENCECİ POLİSİN SUÇ ORTAĞIDIR

Bay savcı, bağımsız düşünme ve araştırma, kendi başına yargıda bulunma ve sonuç çıkarma yetkilerine sahip olmadığını, gerek iddianamede gerekse Esas Hakkındaki Mütalaa'da kanıtlamıştır. Esas Hakkındaki Mütalaasında benim TİKB kurucusu, M.K. üyesi, Genel Sekreter, ORAK-ÇEKİÇ ve diğer yayınların yazarı, mali, askeri ve teknik işlerin sorumlusu, soyguncu, cezaevleriyle irtibatı sağlayan kişi olduğumu iddia ederken, Aristo mantığının en basit kurallarını dahi uygulamadığından, benim tek başıma bir merkez organın görevlerini istesem de yürütemeyeceğimi düşünememiştir. Savcının iddiaları

arasında şüpheye dayanmayan,somut, delillerle desteklenebilir ve nesnel olarak kanıtlanabilir tek bir iddia yoktur. Benim kendi hakkımdaki ifadelerime dayanmıyor, çürütülemez belgeler gösteremiyor, kesin teşhis yapan tanıklar bulamıyor; fakat 146/1 maddeden cezalandırılmam için aklına ne gelirse sıralıyor.

Yalnız bay savcının tek dayandığı şey mütalaasında aynen özetlediği İstanbul ve Adana siyasi polisinin fezlekeleridir. Polisin şüpheleri, işkenceyle aleyhimde başkalarına kabul ettirdikleri, hainlerin karaçalmaları, sahte polis ekspertiz raporları eksiksiz şekilde mütalaaya yansıtılmıştır. Demek ki biz sanıkların savcılık ve mahkemedeki savunmaları olsun, başka şeyler olsun savcının polis çıkışlı fikr-i sabitini değiştirmeye fayda etmemiştir. Özellikle de bizim polisteki işkenceler hakkında söylediklerimiz bir kulağından girmiş bir kulağından çıkmıştır.

Polis fezlekeleri baştan sona işkence, yalan ve sahte ekspertiz raporlarının ürünüdür. Savcı, bunları dikkate almamak ve polis fezlekesini onaylamakla, işkencecileri iğrenç sanatlarını icra etmeleri için teşvik etmekte ve cesaretlendirmektedir. Zaten polisin devrimcileri suçlu düşürmek için yaptığı işkenceler, onun kendi başına yaptığı şeyler değildir. (.....) emrini başta cunta (.....) olmak üzere, Başbakan, İçişleri Bakanı, Sıkıyönetim Komutanları vermekte, Sıkıyönetim savcı ve yargıçları da işkence ürünü fezlekelerle iş görmektedirler.

8 Mart 1985 günü İstanbul'da yakalandıktan sonra 36 gün tutulduğum Gayrettepe'de ve ardından 25 gün tutulduğum Adana Polis Kolejinde bana ve arkadaşlarıma akılalmaz maddi ve manevi işkenceler yapıldı. İstanbul siyasi şubede ilk altı gün boyunca gözlerim bağlı ve ellerim arkadan kelepçeli olarak bir sandalye üzerinde tutuldum. Bu süre içinde işkenceciler beni bir saniye bile uyutmadılar. Belli aralıklarla başımdan ayağıma dek cop fasılları geçiyor, geceleri de aşağıdaki esas işkence yerinde sorguya çekiyorlardı. Sorgudayken defalarça çarmıha gerip, askıdayken bedenimin çeşitli yerlerinden elektrik akımı verdiler. Ardından hem dövüyor, hem de dondurucu mart soğuğunda saatlerce soğuk su banyosundan geçiriyorlardı.

Bu ve benzer işkenceler Siyasi Şubede kaldığım 36 gün boyunca sürüp gitti. Vücudumun mosmor olması, el ve ayaklarımın şişip tutmaması, koltukaltı kasları yırtılan kollarımın işlememesi işkencecileri hiç etkilemiyordu. Bunlar da yetmeyince bir duvarın dibine dikip sağımdan solumdan kurşun yağdırıyorlardı. Kurşuna dizme yönteminin değişik bir biçimini benimle aynı evde kalan dava sanığı Nurten ZEHİR'e yaparak, önce merdivenden aşağı atıp köprücük

kemiğini kırmışlar, sonra ise öldürmek niyetiyle kalbinin üstüne nişan alarak ateş etmişler. İşkenceciler sonradan buna çatışma süsü vereceklerdi.

Bütün bu işkenceler neden yapılıyordu? İşkencenin esas nedeni kendimizi ve arkadaşlarımızı suçlamamızın istenmesi ve faili meçhul olayların üstümüze yıkılmaya çalışılmasıydı. Diğer nedeni ise ölüm ve işkence korkusuyla ihanet ve yılgınlığa sürüklenmek, devrimci ideallerimizden vazgeçirilmek isteniyorduk. 12 Eylül sonrasında gözaltı süresinin 90 güne çıkartılması işkenceyi uzun süre yapabilmek ve bu sonuçlara ulaşabilmek içindi.

Bize işkence yapılmasını engellemek elimde olan bir şey değildi. Bir insan, bir halk evladı, bir komünist devrimci olarak işkencecilere boyun eğmemek, faşist burjuvazinin bu iğrenç silahını işlemez hale getirmek zorundaydım. Mademki faşizm terör ve işkenceyi herşeye kadir birşey olarak görüyor, dünyayı barbarlık çağından alıp günümüze getiren ve sömürüsüz baskısız bir altın çağa götürecek olan emekçi insanın iradesini kırabileceğini sanıyordu, öyleyse yenilmez komünistler Mehmet Fatih ÖKTÜLMÜŞ, İsmail CÜNEYT, Ataman İNCE gibi, ser verip sır vermeyen İbrahim KAYPAKKAYA ve diğer yurtseverler gibi direnmek gerekiyordu.

Bu amaçla polisin bana işkenceyle yüklemek istediği haksız suçlamaların hiçbirini de kabul etmedim. En doğrusu polise hiç ifade vermemek ve yakalandığımda üzerimde bulunan sahte kimlik üzerinde direnmekti. Ben de öyle yaptım. Nasıl olsa işkence yapıyorlardı ve yüklenmek istenen suçların ardının arkasının geleceği yoktu, hiç olmazsa böylece elini nice devrimcinin kanına bulamış işkenceci katillere acizliklerini gösteren bir ders verebilirdim. İşkenceciler görmeliydiler ki beni öldürebilir, sakat bırakabilir, acıya boğabilir, aşağılık egolarını tatmin için her iğrençliğe başvurabilir; fakat bana diz çöktüremez, irademi yenemez, onurumu çiğneyemez, yüreğimi korkuya düşüremezlerdi. Hem yüzlerce Komünist ve yurtseverin yaptığı gibi, direnmekle, "insanın maddi ve psikolojik direncinin de bir sınırı vardır" bahanesiyle ihaneti teorileştiren revizyonistlerin ve işkenceye yenik düşen zayıf iradeli, eksik bilinçli deneyimsiz ve dayanıksız insanların polise boyun eğmeyi meşrulaştırma gerekçelerini de boşa çıkarmış oldum.

Ancak polis bana kabul ettiremediği haksız suçlamalarını, bu kez de zayıf iradeli kişilerin ağzından bana yıkmıştır. İşte, savcının elindeki tek sözde dayanak da polisin aleyhimde Adil ÖZBEK'e, Coşkun EFENDİOĞLU'na, Leyla EFENDİOĞLU'na ve diğer bazılarına işkenceyle dikte ettirdiği ifadelerdir. Savcı bu ifadelerin

işkenceyle kabul ettirildiğini hiç düşünmeden, hatta aleyhimde ifade veren sözkonusu sanıkların bu yöndeki beyanlarına rağmen, bunlara mal bulmuş mağribi gibi sıkı sıkıya sarılmıştır.

Aynı şekilde, polis fezlekesindeki her iddiayı nesnel gerçekmiş gibi kabul eden savcı, aynı işkenceci polisin bu dava sanıklarını suçlu göstermek için hazırladığı sahte ekspertiz raporlarını da geçerli saymaktadır. Polisin ekspertiz raporlarının güvenilmezliğini birkaç örnekle göstermek isterim. Benim evimde olması gereken bana ait "Devrimci Bir Eylem için" başlıklı yazı polis ekspertiz raporuyla Kazım BAYRAKTAR'a aitmiş gibi gösterilmiştir. Yine benim tuttuğum evlerde bulunan bana ait el yazılı dökümanların bir kısmı da Nurten ZEHİR ve Esmehan EKİNCİ'ye aitmiş gibi gösterilmiştir.

Sonuç olarak, savcı ister bilerek, ister bilmeyerek yapsın, işkenceye dayalı ifadeleri ve sahte ekspertiz raporlarını doğru kabul etmekle işkenceci polisin suçuna ortak olmaktadır.

TÜRKİYE, BİR İŞKENCELER ÜLKESİDİR.

Türkiye ve dünya kamuoyu ülkemizde yapılan işkence olaylarının üstüste patlak vermesiyle adeta çalkalanmaktadır. Son altı yıldır emniyet binalarında, karakollarda, cezaevlerinde öylesine yoğun işkence yapılmıştır ki, bunlar artık kamuoyundan gizlenmez bir hal almıştır. Pahalılık gibi, işsizlik gibi, işkence de halkın en çok konuştuğu gündelik konular arasındadır. Buna rağmen başta Evren ve Özal olmak üzere devlet yetkilileri "Türkiye'de işkence yoktur.", "İşkence devlet politikası değildir," "sadece münferit işkence olayları vardır" diye (....) söylemektedirler.

Türkiye'de her zaman işkence vardı. Osmanlı Devletinde de, onun bir devamı olan Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş döneminde de, Türkiye Cumhuriyeti'nin bugüne kadarki bütün gelmiş geçmiş hükümetlerinde de işkence vardı. Devrimcilere, ilerici aydınlara, direnen işçilere, yoksul köylülere ve Kürtlere Türkiye tarihi boyunca en ağır işkenceler yapılmıştır. Abdülhamit'in işkencehaneleri, Sansaryan Hanı, tabutluklar, köylülere kan kusturan jandarma terörü ve Türkiye (...)ından eksik olmayan zulüm unutulmuş değildir. 12 Mart ve daha sonrasında devrimcilere yapılan işkenceler, işkenceden ölümler ve işkenceciler de unutulmamıştır. Ne varki, işkence esas 12 Eylül döneminde doruğuna varmıştır.

12 eylül (.....) darbesinden sonra yüzbinden fazla yurtsever, emekçi, komünist, işkence tezgahından geçirildi. Polis ve jandarma

olağanüstü yetkilerle donatılmıştı. Gözaltı süresinin cunta tarafından 90 güne çıkarılması, işkencecilerin istedikleri kadar işkence yapmasını sağlıyordu. Özellikle devrimci örgütlerle ilgili sorgulamalara Sıkıyönetim Kumay Başkanları, sıkıyönetim görevlileri, askeri savcılar, MİT bölge temsilcileri, siyasi şube şefleri katılıyordu. İşkenceyi ise daha çok polisler içinden özel olarak seçilip eğitilmiş piyonlar yapıyorlardı. En çok başvurulan işkence yöntemleri çarmıha germe, kasap askısı, elektrik verme, falaka, foseptik çukuruna atma, soğuk su banyosu, tazyikli su ile yıkama, joplama, sürekli ayakta tutma, aç-susuz bırakma vs. idi. Bu işkence yöntemleriyle öylesine çok devrimci öldürüldü ki, bunların sayısı hala tam olarak bilinemiyor.

(.....) yöneticiler işkencenin sistemli bir devlet politikası olduğunu inkar ederek, "sadece münferit işkence olayları vardır" diyorlar. Oysa her emniyet binası, her karakol, her cezaevi bir işkence yuvasıdır. İşkence sadece devrimcilere karşı değil sıradan emekçilere karşı da yaygın olarak uygulanmaktadır. Son yıllarda, devletin mahkemeleri bile, gizlenemez hale gelen işkence olaylarında zorunlu kalınca, 500'den fazla işkenceciyi göstermelik olarak yargılamak zorunda kalmıştır. Kaldı ki emniyet binalarında pencereden kendini attı veya kendini astı bahanesi altında intihar süsü verilenler, şubede hastalıktan öldü diye rapor edilenler, gizlice bilinmeyen mezarlara gömülenler, kaçarken vuruldu diye gösterilenler, çatışmada öldü denilenler, sakat kalanlar öylesine çoktur ki.... İsmail CÜNEYT, Ataman İNCE, Selma AYBAL, Ahmet KARLANGAÇ, Ekrem EKŞİ, Cennet DEĞİRMENCİ, Mehmet CEREN, Süleyman CİHAN, Hasan Asker ÖZMEN, Maksut TEPELİ, İ.Hakkı ERDOĞAN, Zeynel Abidin CEYLAN, Necdet Erdoğan BOZKURT, Ali UYGUR, Ayhan ALAN, Behçet DİNLERER, Durdu CINCIK, Ali Ekber YÜREK, Bedrettin ŞIRNAK, Cafer DOĞAN, Hasan KILIÇ, Süleyman ÖLMEZ, Eyüp KURDOĞLU, Sait ŞİMŞEK, Hulusi TALAK, İsmet ÖMÜRCAN, Sıddık BİLGİN, Enver ŞAHİN, Tarık TUNA, Ali İNAN, Metin SARPBULUT, Adil YILMAZ ve Satılmış DOKUYUCU işkencede katledilen komünist ve yurtseverlerden bazılarıdır.

Türkiye'de işkenceden ölüm herhangi bir hastalıktan ölüm olayı kadar olağan hale gelmiştir. Bu ölümlerin çoğuna da "intihar" denmiştir. İşkenceci polis Sedat CANER yaptığı itiraflarda, "intihar" sözünün polis literatüründe ne anlama geldiğini anlattığı aşağıdaki olayla ortaya koymuştur:

"Mehmet CEREN, kasapaskısına asılmış, erkeklik organına da elektrik veriliyordu. İşkence aletinden

indirilirken ayakları bağdan kurtuldu ve altında duran lastiğin kenarına çarpınca boyun kemiği kırıldı. Ölümü işkenceden dolayı olmuştur. Ertesi gün, CEREN'in gömleği ile kendini asarak öldüğü söylendi." (Hürriyet 7.4.1986)

Polis Sedat CANER'in NOKTA dergisine yaptığı itiraflar Türkiye'de yapılan işkencelerin onbinde biri bile olmamasına rağmen, işkencenin sistemli bir devlet politikası olduğu gerçeğine ışık tutacak niteliktedir. Sedat Caner, **"40-50 kişilik isim listesi vereceğim, işkence yapanların da emri verenlerin de isimlerini vereceğim. İşkence her zaman yapılıyordu. Bu süregelen bir şeydi."** demektedir. Hükümet Sedat CANER'in çeşitli emniyet binalarındaki işkence yerleriyle ilgili olarak çıkardığı şemaları: işkenceciler, işkence emri verenler, işkenceden mahkum olup hala işbaşında olanlarla ilgili verdiği isim listelerini ve işkencede öldürülüp gizlice gömülenlerin mezar yerleriyle ilgili açıklamalarını hasıraltı etmiştir. Tıpkı devrimci sanıkların sıkıyönetim mahkemelerinde yaptıkları açıklamaların hasıraltı edildiği gibi.

Türkiye'de yapılan işkencelerin ve işkenceden ölüm olaylarının boyutları hep kamuoyundan gizli tutulmuştur. Buna rağmen saklanamayıp kamuoyuna yansıyanlar bile insanları dehşete düşürecek kadar korkunçtur. Nitekim burjuva-liberal muhalefete mensup SHP Miletvekili Fikri SAĞLAR düştüğü bu dehşeti şöyle dile getirmektedir:

"Gördüklerimden ve işittiklerimden kanım dondu. Bir vatandaş, milletvekili olarak utandım, kahroldum... Bugün Türkiye'de 800'ü aşkın insan kayıptır. Yani karakoldan, hapihaneden içeri girmiş bir daha çıkamamıştır. Ya işkenceden öldürüldüğünde olay saklanamamış, ortaya çıkmış dava açılmıştır. Ya intihar etti ya kazayla öldü denilmiştir. Ya kaçarken vuruldu denilmiştir. Eğer ailesi bilmiyorsa gözaltına alındığında aranıyor denilmiştir. Böyle 800'ü aşkın insan var. Korkunç bir sayı bu Güney Amerika ülkelerindeki gibi. Bakın birçok insan öldürüldüğünde aranıyor diye bu insanların resimleri basılmıştır. Hatta anlaşılmasın diye öldürdükleri insanın evine baskın yapıp arama yapmışlardır onu arıyoruz diye"

(Cumhuriyet, 1-2-1986)

İşte bu kanlı tablo karşısında Başbakan Turgut Özal, **"Arada yalnış işler yapılmıştır, bunları tabii karşılamak gerekir"** diyecek kadar (.....)leşmiştir. (.....) diktatörlüğün başındakiler işkencecileri böyle korumakta ve gizli genelgelerle de **"işkenceye**

devam" emri vermektedirler. İşkenceye dayalı ifadelerle iş yürüten sıkıyönetim savcı ve yargıçlarının yaptığı da bundan daha farklı değildir.

PİŞMANLIK YASASI DEVRİMİ DURDURAMAZ

Savcı beni suçlarken, polis fezlekesinden sonra pişmanlık yasası sayesinde tahliye olmuş Adil ÖZBEK adlı haine dayanmaktadı . Tahliye karşılığında satın alınarak aleyhimizde uyduruk ifadeler veren birinin ne denli güvenilir olacağını tahmin etmek güç değildir.

Pişmanlık Yasası, İtalya ve bazı faşist ülkelerden ödünç alınan "kökü dışarda" bir yasadır (.....) Özal Hükümeti (....)'ü olduğu rüşvet silahını yasaya dökerek egemen sınıfların her zamanki hükmetme yöntemlerinden biri olan satın almayı, hile ve sahtekarlığı itiraf yasası adı altında piyasaya sürmüştür. Bu yasanın amacı, Komünist ve yurtsever örgütlere sızmış çürük, zayıf ve sallantılı unsurları çeşitli yollarla ihanete düşürdükten sonra rüşvetle satın alarak (.....)'in hizmetine sokmaktır. Böylece devrimci örgütler arkadan hançerlenip içten çökertülmek isteniyor.

Pişmanlık yasası, (.....) hukukun göstermelik, biçimsel ve (....) yüzünü gösteren iyi bir örnektir. Yasalara göre "suç" işleyen bir devrimci idam sehpasına gönderilirken, aynı suçu işlemiş bir hain tahliye edilmektedir. Bit pazarında mal satılır gibi ceza yasasından indirim yapılmış, hainlerin eski örgüt arkadaşları aleyhine verdiği ifadeler araştırılmaksızın doğru kabul edilmiş ve hainler polis ve sıkıyönetim savcılarıyla elele çalışıp be aberce sorguya katılmışlardır. Üstelik bunlara, dışarı çıktıklarında mevcut yasalara aykırı olmasına rağmen polis tarafından sahte kimlik ve pasaport sağlanacağı, estetik ameliyat yapılacağı güvence atına alınmıştır.Kalleşliğin, ihbarcılığın, yalancılığın, ihanetin alçaklığın, rüşvetin, sahtekarlığın pişmanlık yasasıyla yasa düzeyine çıkartılmadığını kim iddia edebilir? 12 Eylül faşizminin (...)ları adalet terazilerinin bir kefesine ihaneti, öbür kefesine de rüşveti koyarak sözümona adalet dağıtmaktadırlar.

Adil ÖZBEK bu (....) yasanın çirkin kahramanlarından biridir. Devrimci hareketin coşkun seline kapılarak TİKB saflarına sızmış korkak bir küçük-burjuvadır. 12 Eylül sonrasında dev imci halk hareketi yenilgiye uğrayınca, paniğe ve umutsuzluğa kapılmış faşizmin gücü önünde diz çökmüştür. Poliste eski dava arkadaşlarını ele vererek, onları kalleşçe kurşunlatmıştır. İşkencecilerle birlikte

Yargılandığımız Sıkıyönetim mahkemeleri 12 Eylül rejiminin devrimcilere yönelik teslim alma politikasının bir aracıydı. Ülkede devrimcilere yönelik genel baskı ve terör havasının yanısıra yakalandığımız andan başlayarak poliste, cezaevlerinde işkence baskı ve yıldırma politikasıyla devrimci düşüncelerimizi terketmemiz isteniyordu. Bu zincirin üstteki tamamlayıcı halkası halen varlığını sürdüren sıkıyönetim mahkemeleridir. Verdiği idam, ağır hapis cezalarıyla...

Bu özel cezalandırma araçlarının burjuva hukuku çerçevesinde yargılama yaptığını düşünmek bile boş bir hayal olur. Polis fezlekelerinden, hainlerin kendilerini kurtarmak için uydurduğu yalanlardan, hakkımızda alınan işkenceli ifadelerden daha sağlam hukuki dayanak olamaz sıkıyönetim mahkemeleri için; poliste, cezaevlerinde işkence ve baskılara karşı direnmişseniz, devrimci inanç ve düşüncelerinizi koruyorsanız, mahkemelerde nedamet getirip süklüm püklüm durmuyorsanız, hakkınızdaki karar daha baştan verilmiştir!

Yakalandıktan 2-3 ay sonra İstanbul 1 Nolu Sıkıyönetim Mahkemesi'nde davamız açılmıştı İddianame bize tebliğ edilirken duruşmanın bir gün sonra olacağını da öğrenmiştik.

Sabah duruşma için hazırlanırken, arkadaşlarımızı görebileceğimiz, bir-iki cümle de olsa konuşabileceğimiz için seviniyorduk. Arkadaşlarımızın "arama" sırasında koridorlarda attığı sloganlar koğuşlarda yankılanıyor, sloganlar yükseliyordu Metris'te. Ne arkadaşlarımızın arama bahanesiyle dövülerek soyuluyor olması, ne de biraz sonra bizim aynı şeylere uğrayacak olmamız moralimizi bozmuyor, sevincimizi engellemiyor.

Metris Askeri Cezaevi ülkeden yalıtılmak isteniyordu.İşkenceciler istedikleri gibi atını oynatabilsin diye. İşkence ve baskının yanısıra aklınıza gelebilecek her şey yasaktı. Aile avukat görüşü, havalandırma vb... Yoldaşlarımızla, cezaevi geneliyle bağımızı koparmak için her türlü önlem alınmıştı. Haberleşebilmek, örgütlü bağlarımızı koparmamak için her türlü baskı ve işkenceye katlanabilirdik. Yoldaşlarımızı görebildiğimiz, haber alabildiğimiz yer mahkemeler.

Koğuşun ağır demir kapısı açıldı. Birlikte mahkemeye götürülmek için koridora çıkarıldık. "Arama" için önce ben girdim polis odasına. Masada oturan Sevil isimli kadın polis beni görünce,

- A sen misin? Senin aramanda komiser de bulunmak istiyordu...

Telefonu açıp komisere "arama"mı yapacaklarını söylerken, bana da "dışarda bekle" diyor. E.'yi İçeri alıp kapıyı kapatıyorlar. Odadan boğuşma sesleriyle birlikte "Arama Bahane Amaç işkence" diye haykıran sesi geliyor.

Seslerimiz birbirine karışıyor koğuşlardan sloganlar yükseliyor birbiri peşisıra. Odadan boğuşma, dayak sesleri geliyor. O sesleri duymak arkadaşımızın dövüldüğünü bilmek daha çok öfkelenmenize neden oluyor O sesleri duymaktansa, o anda odada kendinizin olmasını istiyorsunuz...

"Arama" bittiğinde üstü-başı darmdağınık, elleri arkadan zincirlenmiş olarak gözetimin bulunduğu koridora götürdüler. Benim için komiser beyin gelmesini bekliyorlar! Daha önceden kadın tutukluları askerlere soydurmaya kalktıklarını biliyorum. Eğer adamın niyeti "arama" sırasında bizzat odada bulunmaksa kesinlikle odaya girmeyeceğim, koridorda başlayacağım direnmeye.

Komiser koridorda göründüğünde, bana pis pis bakıp kadın polis odasına girdi. Bir süre kadın polislerle konuşup dışarı çıktı. Odaya çağrıldım.

"Soyun"

Üzerime atılmaya hazır bir vaziyette polis Sevil karşımda bağırıyor. "Soyunmuyorum". Eli gömleğimin düğmelerine uzandığında ittim onu. Tekme tokat vurmaya başladıklarında, "Kahrolsun Faşizm" diye bağırmaya başladım. Sloganı tamamlayamadan bir eliyle boğazımı sıkmaya bir eliyle ağzımı kapatmaya çalışıyor polis Sevil. Diğerleri kollarımı sıkıca kavrayıp karşı koymamı engellemek istiyorlar. Duvara yaslayıp tekme tokat dövmeye başlıyorlar. Elbiselerimi çıkarmak için hiçbiri uğraşmıyor bile. Komiserlerinin isteğini yerine getirip sadece dövüyorlar.

Odadan çıkarıldığımda komiser zevkten dört köşe olmuş bir yüzle kadın polis odasına girdi. Meslekdaşlarına teşekkür edecek belli ki! "Arama" boyunca koridorda dayak seslerini dinleyip, volta atıp sigara tütürmüş!

Selimiye'ye götürülmek için ring arabalarından birine bindirildik. Erkek arkadaşlarımızı ayrı bir arabaya bindirmişler. Aynı arabaya bindirilmiyoruz, birbirimizle konuşuruz diye korkudan. Oysa, aynı arabayla mahkemeye götürüldüğümüzde bile ayrı ayrı bölümlere oturtuluyoruz. Yanımızdaki askerler konuşmamıza izin vermiyor. ama ne yapar eder konuşmanın yolunu buluruz diye ayrı ayrı arabalara bindirildik.

Arkadaşlarımızı ancak Selimiye koridorlarında, bizden uzak bir köşeye oturtulduklarında görebileceğiz. TTE'yi protesto etmek için hepsi şort-atlet gelmişlerdi mahkemeye. Askerler önlerinde etten duvar oluşturdular. Birbirimize bakmamız, gülümsememiz de yasak!

Yan koridorda ailelerimiz bekliyor, içlerinde kilometrelerce uzaktan gelenler de var. Cezavinde görüş yasak olduğu için, konuşamayacak olanlar

da birkaç dakikacık evlatlarını görebilmek için gelmişler mahkemeye. Arkadaşlarımız TTE giymedikleri için salondan atılacak duruşma başladığında. Aileleri, kısacık bir sürede gözleriyle gidermeye çalışacak yılların özlemini.

Yanlarından geçerken ailelerimizle konuşuruz diye tuvalete gitmemize izin vermiyorlar. Israr edip zorlayınca götürmek zorunda kalıyorlar. Böyle bir neden yüzünden Selimiye koridorlarında slogan atmamız işlerine gelmiyor. Tuvalete götürüldüğümüzde ise mahkeme için koridorda beklerken önden zincirlenen ellerimiz açılmıyor. Ellerimiz sıkıca zincirlenmiş bir durumda ihtiyaçlarımızı karşılamak zorundayız.

Duruşma salonuna alındığımızda, mahkeme heyeti yerini alıncaya kadar salondaki askerlerin çekiştirmelerine, konuşmayın diye bağırmalarına aldırış etmeden bir iki cümleyle de olsa konuşma fırsatı bulduk.

Mahkeme heyeti yerine oturur oturmaz, arkadaşlarımızın isimlerini okuyup, "uygunsuz kıyafetle" geldikleri için salondan atılmalarını buyurdu.

"Metris'te işkence var..." Heyet arkadaşlarımızın konuşmasına izin vermiyor. Neden böyle geldiklerini çok iyi biliyorlar. Yıllardır devrimci tutukluları iççamaşırlarıyla görmeye alışıklar karşılarında.

Savcı iddianameyi okumaya başladı. Heyet üyeleri ilgisiz ilgisiz dinliyor. Mahkeme başkanı başını yumruğuna dayamış, gözkapaklarını indirmiş bir vaziyette uyukluyor. Arada kafası önüne düşecek gibi olduğunda gözlerini açıp, etrafına bakınıyor.

İddianamenin okunması bittiğinde, sorgularımıza geçildi. Şimdi uyuklama sırası savcı'ya geçti. Arada bir başını kaldırıp, anlattığınız masalları daha çok dinlemiştim havalarında bize bakıyor.

Mahkeme heyeti de sorgumuzu ilgisiz, tıpkı savcı gibi masal anlatıyorsunuz dercesine dinliyor. Sorgular, savunmalar sırasında söylediklerimizin hiçbir önemi yok onlar için. Polis fezlekeleri hakkımızda işkenceyle alınan ifadeler, hain Adil Özbek'in yalanları varken bizim söylediklerimizin ne önemi olabilir ki?! Hakkımızdaki kararı çoktan vermişler; duruşmaları, sorgular, savunmalar, tanıklar için formalitesi artık. Heyet bu formaliteyi bıkkınlıkla yerine getiriyor.

Sorgu sırası bana geldiğinde duruşma yargıcı bu iş bir an önce bitsin havalarında sorulara başladı.

- Güvenlik kuvvetleriyle silahlı çatışmaya girip komiser yardımcısı Yaşar Yaylalı'yı yaraladığın...

- İddia edildiği gibi silahlı çatışmaya girmedim. Komiser yardımcısı Yaşar Yaylalı'yı yaraladığım iddiası da doğru değildir. Polisler beni

yakaladıktan sonra, önce evden dışarı çıkardılar. Sokaktaki ekip otosunun önüne geldiğimizde arabaya bindirmekten vazgeçip, sürükleyerek, döverek tekrar apartmana getirdiler. Merdivenlerden aşağı attılar. Bu sırada alnımın sol tarafı ve sağ omuzumun köprücük kemiği kırıldı. Daha sonra yerde yatarken ateş edip beni yaraladılar. Beni yaralamalarını örtbas etmek için silahlı çatışmaya girdiğimi iddia etmektedirler. Kaldırıldığım hastaneden bu iddiaların ispat etmek için sırtımdan vurulduğuma dair düzmece bir rapor almışlar. Bu rapor doğru değildir. Bana ateş ettiklerinde sağ omuzum üzerinde yerde yatıyordum. Kurşun sol göğsümden girip sırtımın sağ tarafından çıktı. Bunun tespiti için Adli Tıp'a gönderilmemi ve beni yaralayan polisler hakkında dava açılmasını istiyorum.

- 15 Haziran 1980'de Kartal'da korsan mitinge katıldığın...

- 1980 Haziran'ında Selimiye Askeri Cezaevinde tutukluydum. Bu yüzden korsan mitinge katılmam mümkün değil.

- 1980 yılında silahla yakalandığın, örgüt silahlarını taşıdığın...

- Bundan dolayı 1980 yılında yargılandım ve I yıl ceza aldım. Şimdi aynı suçtan tekrar yargılanmaktayım.

Hakkımda işkenceyle alınmış uyduruk ifadeler ve hain Adil Özbek'in yalanlarıyla sorguma devam edildi. Adil Özbek haini efendilerine yaranmak için tanıdığı tanımadığı herkes hakkında itirafta bulunmuştu. İtiraflarının yalan olduğu açığa çıktıkça da aynı suçlamaları bir başka arkadaşımıza yöneltiyordu. Benim hakkımda da yalanlar uydurmuş, itiraflarının doğru olmadığı açığa çıktığında, "yanlış teşhis ettiğini söyleyerek aynı suçlamaları bir başka arkadaşa yöneltmişti. Bunu mahkeme heyeti de biliyor. Ama Adil Özbek'in bu yalanlarını işine geldiği gibi hem benim için hem de Adil Özbek'in sonradan suçladığı kişi için kullanıyor.

Duruşmanın sonunda mahkeme heyeti, Adli Tıp'a gönderilme istemimi ve işkenceci polisler hakkındaki suç duyurumu reddetti. Cezaevlerindeki işkencelerle ilgili suç duyuruları ise mahkemeyi "ilgilendirmiyordu."2-3 duruşma sonra Av. İbrahim AÇAN'ın silahlı çatışmaya girmediğimi ispat etmek için tanık olarak dinlenmesini istediği komşularımızdan bir kadın dinlenecekti.

Heyet sinirli sinirli tanığın anlattıklarını dinlemiş, tanığı yönlendirmeyi amaçlayan sorularla gerçeğin açığa çıkmasını önlemeye çalışmıştı.

Sinirli sinirli sorulan bu yönlendirme amaçlı sorulara rağmen komşu kadın, polislerin önce benim evden sağlam olarak çıkarıldığını gördüğünü,

daha sonra sürüklenerek eve sokulduğumu, evden silah sesleri geldikten sonra yaralı olarak polislerin kollarında dışarı çıkarıldığını, kendisinin ağlayarak polislere "niye vurdunuz" diye sorduğunu, polislerin cevabının "bunlara acımayacaksın" olduğunu anlatmıştı.

O duruşma için hukuki durumumu anlatan dilekçe yazmıştım.Cezaevi yönetiminin dilekçemi yollayıp yollamadığını sorduğumda heyet sözcüsü sinirle "Gelmedi. Ne yazmıştın dilekçende?" diye sordu.

Kısaca sorgumda bana yöneltilen suçlamalara verdiğim cevapları özetledim. Bu kez anlattıklarımı uyuklayarak dinlemiyorlardı. Sinirli, tahammülsüz bir şekilde dinliyorlardı. Duruşma yargıcı kızgınlıkla,

- Bunları daha önce niye anlatmadın?

- Sorgum sırasında aynı şeyleri söyledim.

15 Haziran 1980 tarihinde Selimiye Askeri Cezaevi'nde tutuklu olup olmadığımın araştırılması kararını aldılar sadece. Yaralanmamla ilgili suç duyurumu Sıkıyönetim Komutanlığına yapmalıymışım! Oysa cezaevi yönetiminin bırakın suç duyurularını ileten dilekçelerimizi, hukuki durumumuzla ilgili dilekçelerimizi bile yollamadığını çok iyi biliyorlar.

Adli Tıbba gönderilme istemim de reddedildi. Zorunlu kaldıkları için tanığı dinlemişlerdi. Ancak işkenceci polislerin beni öldürmek amacıyla yaraladığının bir de Adli Tıp raporuyla belgelenmesine izin veremezlerdi. Bu, kuruluş amaçlarına aykırı olurdu.

Devrimcilerin komünistlerin cezalandırılmaları için kurulmuşlardı. Poliste cezaevlerinde yapılan işkencelerin açığa çıkması için değil. Bu temel üzerine inşa edilmişlerdi. Temellerinin sarsılmasına göstermelik bir şekilde de olsa işkencecilerin yargılanmasına tahammül edemezlerdi.

Yargılanma boyunca tüm duruşmalarda işkenceci polisler hakkında yaptığım suç duyuruları ve Adli Tıp'a gönderilme istemim reddedilmişti. Onlar için hakkımızdaki iddiaların doğru olup olmadığının ne önemi vardı ki, koskoca "vicdani kanı"larının yanında? Poliste, cezaevinde karşılaştığımız işkencelere, ağır hapis cezaları tehdidine rağmen devrimci düşüncelerimizi koruyor, inançlarımızdan vazgeçmiyorduk, bir de bizi burjuva hukuk kurallarıyla mı yargılayacaklardı?

1985 yılının son aylarında, İstanbul'da son duruşmamız olacaktı. Adana Sıkıyönetim mahkemesinde görülmekte olan TİKB davasıyla yargılandığımız dosyanın birleştirilmesi sözkonusuydu. İki üç duruşmadır yazışmalar sürüyor iki mahkeme arasında. O günkü duruşmada dosyamızın birleştirilmesi kararı verilecekti.

O günlerde Metris'te TTE direnişini sürdüren yoldaşlarımız ve

devrimci arkadaşlarımız üzerindeki baskı ve işkenceler artmış, hücreler, tecritler yine gündeme gelmişti. İşkenceciler Metris'te TTE direnişinden, slogan seslerinden kurtulacaklarını umarken işler hiç de umdukları gibi gitmemişti. İşkenceciler bastıkları zeminin giderek ayaklarının altından kaydığını, inisiyatifin TTE direnişçilerine geçtiğini biliyordu. Bu durumun çaresizliğiyle her türlü yöntemi kullanarak saldırıyordı TTE direnişçilerine.

İstanbul'da sıkıyönetimin kaldırılmasından bir süre sonra İşkenceciler, Metris'te "ön ilikleme" dayatmasını kaldırmışlar, TTE giymek için 1 yıldır bekleyen teslimiyetçi oportünistlere TTE giyme izni vermişlerdi. Karşılığında slogan atılmamasını, anma yapılmamasını istiyorlardı. Sadece biz tek başımıza kalma pahasına da olsa -DS'de Metris özelinde TTE giymeyi kabul etmişti o dönem- giymeyeceğimizi açıklamıştık.

Metris'te TTE giyildiği günlerde Sağmacılar Askeri Cezaevi, Metris'e taşınmıştı. TTE direnişi eskisinden daha güçlüydü artık!

Duruşma günü sabahı erkenden slogan atmaya başlamıştık. Artık sadece TTE direnişini sürdürenlerin duruşma günlerinde slogan atılıyor Metris'te. Ama eskisinden daha gür daha canlı sloganlar. TTE giyen siyasetler slogan atıp atmamayı tartışırlarken, direniş cephesinin çok gerilerine düşen bağımsızlar başlamıştı slogan atmaya. TTE direnişçilerini desteklemek için.

Emniyet sıkıyönetimin kaldırılmasından sonra kadın polislerini çektiği için onur kırıcı soyarak aramayı kadınlara 1-2 ay önce kaldırmak zorunda kalmışlardı. Binbaşı Muzaffer "Emniyet bizi yüzüstü" bıraktı diye yakınıyordu bu yüzden.

Arabaya bindirilmek için götürülürken, Metris'in girişinde saatler önce konuldukları havalandırmada görüyoruz arkadaşlarımızı. Hepsi şort-atletle. Askerlerin engellemelerine aldırmadan bağıra bağıra neden hepsinin böyle geldiklerini anlatıyorlar. İşkenceciler, TTE direnişini kırmak için, temsilci olarak gelecek arkadaşa mahkemede giymesi için TTE vermemiş. Böylece iki kez duruşmadan attırıp, mahkemeyi izleme hakkını tümüyle kaybettirmeyi amaçlıyorlar.

Heyet arkadaşlarımızı şort-atletle görünce hiddetlendi.Arkadaşlarımızı ilk kez böyle görmüyorlar oysa, daha önceki duruşmalarda hiç böyle sinirlenmemişlerdi. Onları sinirlendiren asıl neden, mahkemeleri izleme hakkını yitirme pahasına da olsa arkadaşlarımızın TTE direnişini sürdürüyor olmaları. Mahkemelerden atma tehdidiyle Metris işkencecilerine yardım edemedikleri için sinirleniyorlar.

Heyet yerine oturur oturmaz, arkadaşlarımızın salondan atılması

kararı aldı.

- Atın bunları dışarı! Atın!

- Atın bunları...

Metris'te TTE giymediğimiz için bize işkence yapılıyor... Mahkemeye giymemiz için de TTE verilmedi. Bizi dinlemek zorundasınız...

Askerler arkadaşlarımızın başına toplanıyor, çekiştirmeye, ağızlarını kapatmaya çalışıyorlar. Konuşmalarını engelleyemeyince coplayarak dövmeye başlıyorlar.

KAHROLSUN FAŞİZM!..

İŞKENCECİLERDEN HESAP SORACAĞIZ!..

Sloganlar mahkeme salonundan koridorlara taşıyor...

"Yapmayın... çocuklarımızı dövemezsiniz".. Ailelerimiz izleyici sıralarından kalkıyorlar, askerlerin coplarını tutup arkadaşlarımızın dövülmesini engellemeye çalışıyorlar.

Heyetin öfkesi geçti. Sakin sakin arkadaşlarımızın dövülmesini seyrediyorlar. Şimdi ne de olsa yargılamalarının birer parçası böyle " manzaralar". Alışıklar ! Birlikte ayağa kalkıp, arkadaşlarımızın coplanarak salondan atılmalarını protesto ettiğimizi söyleyerek duruşma salonunu terkediyoruz.

Koridora çıktığımızda arkadaşlarımızın coplanarak dövülmesi devam ediyor. Biz de katılıyoruz sloganlara.

Ailelerimiz hala askerlerin kollarını, coplarını tutuyor bağırarak... Arkadaşlarımızı coplamayı bırakıp, ailelerimize döndüler coplarıyla. Ailelerimize vuramazsınız, haykırışları doldurdu bu kez koridoru. Koridoru doldurmuş avukat ve gazeteci topluluğu önünde ailelerimizi coplamaya cesaret edemiyorlar. İtekleyerek, zorla uzaklaştırıyorlar. Ailelerimizi yanımızdan dönüp dönüp bize bakıyorlar, gözleri yaşlı..

"Moralinizi bozmayın..", "Canınızı sıkmayın.." "Yatırdığın eşyaları aldık, sağol teyze..." "Üzülmeyin, bunların hesabını soracağız.." diyen seslerimiz birbirine karışıyor. Ailelerimizi teskin etmeye, içlerini rahatlatmaya çalışıyoruz. Moralimizin bozulmadığını direncimizin azalmadığını görmelerinin, gözleri önünde dövülmemizi daha katlanılır bir hale getireceğini biliyoruz onlar için.

Ellerimiz arkadan sıkıca zincirlendi. Ring arabalarına götürülüyoruz. Heyet boş salonda yargılamamızı yapıyor! Avukatlar da arkadaşlarımızın coplanarak atılmasını protesto etmek için çıkmıştı salondan.

Aynı gün TTE giyenlerin de duruşması var Selimiye'de. Sabahtan akşama kadar onların duruşmasının bitmesini bekleyeceğiz. Metris'e götürülmek için. Üzerimizdeki kazaklara, montlara rağmen, kışın soğuğundan üşüyoruz arabanın içinde, hareket edip ısınmaya çalışıyoruz. Yoldaşlarımızın üzerinde sadece şort-atlet var!

sorgulamaya katıldığı hatta yoldaşlarımıza işkence yaptığı bilinmektedir. Bu hain er ya da geç TİKB tarafından cezalandırılacağını çok iyi bildiği için önüne gelene iftira yağdırmış, elinden gediğince suç yüklemeye çalışmıştır. İşte bu yaptıkları karşılığında, yani ihanetin ödülü olarak (....) devlet tarafından serbest bırakılmıştır.

Savcı, iddianame ve mütalaa diye hain Adil ÖZBEK'in hakkımızdaki iftiralarını özetlerken, sırtını kime dayadığını bir düşünmeliydi. Kendini kurtarmak için her türlü yalanı söylemeye hazır, karaktersiz, aşırı derecede korkak, bencil, insani değerlerini yitirmiş, bu yüzden anasını bile satmaya razı, polisin beyinsiz bir kuklası haline gelmiş vicdanını bir zamanlar düşman bildiklerine kiralamış, elini eski arkadaşlarının kanına bulamış, işkencecilerle beraber işkence yapmış, yalancılığı ve kara çalmayı huy edinmiş, cezaevinde hapçılığa alıştırılmış, koğuşta beraber kaldığı diğer hainlerle sapık ilişkiler içine girmiş bir insan müsveddesine ne kadar güvenilirse Adil ÖZBEK'e de o kadar güvenilirdir. Bugün devrimi arkadan hançerleyen bu hain, yarın devrim zafer kazanınca da şimdiki efendilerini satacaktır. Böyle birinin ifadelerine dayanılarak bizler nasıl suçlanabiliriz?

Ancak ne pişmanlık yasasında, ne de ipleri polis ve mahkemelerin elindeki hainlerin durumunda şaşılacak bir şey yoktu. Sömürüye, işkenceye, haksızlığa dayanan bir devlet ve onun yasaları da buna uygun olacaktır. Çürümüş bir hukukun ancak rüşvete ve ihanete dayanarak ayak üstünde duracağı besbellidir.

Yalnız şunu söyleyeyim ki, dünyanın hiçbir ülkesinde devrim safarından hainler, dönekler, kavga kaçkınları çıktı diye devrim yarı yolda kalmamıştır. Devrim, pişmanlık yasalarıyla da durdurulamamıştır. Zafer ve devrimci kahramanlık gibi, onun negatif kutbunda yer alan yenilgi, ihanet ve hile de sınıf mücadelesi diyalektiğinin bir olgusudur. Kuşkusuz dünyayı sarsan Ekim Devriminin,bugün de ışıldayan Arnavutluk Devriminin, ABD emperyalizmini ezip geçen Vietnam Devriminin ve bütün diğer devrimlerin saflarından hainler çıkmıştı. Buna rağmen alınlarına helalinden bir mermi yemiş hainlerin cesetleri, uşaklığını yaptıkları sömürücü düzenlerin

cesetleriyle birlikte tarihin çöplüğüne sürülüp gitti. Türkiye, devrimin bu demirden yasasının dışında kalamaz, kalmayacaktır. Nasıl 1920, 1950, 1971 dönemlerinin hainleri komünist ve yurtsever hareketin bir çığ gibi büyüyüşü engelleyemedilerse, 12 Eylül döneminin hainleri de gelecekteki büyük zaferi engelleyemeyeceklerdir. Çünkü onlar uçsuz bucaksız bir ovayı kaplayan buğday tarlasındaki bir avuç zehirli ot kadar bile değillerdir.

SIKIYÖNETİM MAHKEMELERİ, ÖZEL (....) MAHKEMELERDİR

Pişmanlık yasası, 12 Eylül darbesiyle baştan sona yeniden düzenlenen (...) hukuk sistemi, yargı aygıtından bağımsız değildir. Başta 1982 Anayasası olmak üzere, Türk Ceza Kanunu, Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu, Sıkıyönetim Yasası da aynı sınıfın ruhuyla kaleme alınmıştır. Bozukluk (...) ve siz (....)ların kişiliğinden de önce, balığın baştan kokması gibi (.....) rejimin kılıfı işlevini gören yasalardan ve yargı kurumlarının nitelığinden başlamaktadır.

Sıkıyönetim mahkemeleri, beş kişilik cuntanın ağzından dökülen keyfi sözlerle kaleme alınan yasalara dayanan ve ipleri yine onların elinde olan özel (.....) mahkemelerdir. Doğrudan Komünistleri ve yurtseverleri yargılamak amacıyla kurulan Sıkıyönetim Mahkemeleri, sivil yargıdan ayrı olarak emir-komuta zinciri içinde Genelkurmaya ve (...) Kenan Evren'e bağlı olarak çalışmışlardır. Ordunun bir mensubu olan, terfi ve tayin işlemleriyle Genelkurmaya bağlı bulunan askeri savcı ve yargıçlar üstlerinin direktiflerine uymak zorundadırlar. Uymadıklarında ya sürülmüşlerdir, ya da emekliye ayrılmışlardır. "Bağımsız Mahkemeler" yalanı, sivil mahkemelere kıyasla Sıkıyönetim Mahkemeleri şahsında daha açık görülebilmektedir. Genelkurmayın ve Sıkıyönetim Komutanlıklarının emriyle iş gören Sıkıyönetim Mahkemeleri mi "bağımsız"dır? Tek bir tekelci kapitalist ve büyük topraksahibi yargılamamış olan Sıkıyönetim Mahkemeleri mi "bağımsız"dır? Kenan Evren'in radyo ve televizyonda yaptığı bir kışkırtmayla idam ve ağır hapis cezaları grafiği yükselen Sıkıyönetim Mahkemeleri burjuva anlamda bile bağımsız sayılmaz.

Yüzbine yakın devrimci Sıkıyönetim Mahkemelerinin insafına teslim edildi. Sıkıyönetim yargıçları, 15 yiğit halk evladını cezaevi avlularında hazır bekletilen idam sehpalarına yollamakta tereddüt etmediler. Binlerce yurtsevere idam cezaları verilirken, binlercesi de

idam talebiyle yargılanmaya devam ediyor. Onbinlercesi de sorgusuz sualsiz zindanlara dolduruldu. Tek celsede idam kararları verildi, savuma hakkı engellendi, duruşma salonlarında yargıcın işaretiyle dayak atıldı, gıyaben yargılama olağanlaştı, insanlar yıllarca suçsuz yere hapiste tutuldu vs... Birçok devrimcinin katili MHP'li faşist beraat ettirilir ya da sembolik hafif cezalara çarptırılırken,yeraltı gazetesi veya bildiri okudu diye devrimcilere ondan daha fazla cezalar yağdırıldı. Neresiden bakılırsa bakılsın sıkıyönetim mahkemeleri burjuva hukukunun biçimsel kurallarını dahi uygulamamıştır. Hitler faşizminin kara cüppeli cellatlarının Almanya'da ortalığı kasıp kavurduğu 1930'lu yıllarda, herşeye rağmen "Berlinde Hakimler Var" denebiliyordu, biz Türkiye'de onu bile diyemiyoruz.

Uzağa gitmeye gerek yok, örnek olarak mahkemenizin bizlere karşı tutumunu gösterebilirim. Savcı, sabah kahvaltısıyla öğle yemeği arasında yazılabilecek 7-8 sayfalık iddianame ve mütalaalarla dört kişinin idamını istiyor, 8 satırla da benim idamımı istiyor. Şimdiye kadar doğru dürüst mahkemeye çıkarılmadım, üç duruşmanın ikisinde haksız yere atıldım. Buradaki sanıkların bazılarının ifadesi dahi alınmamış, tanık göstermek isteyenlere söz hakkı verilmemiştir. Hakkımızda ciddi kanıtlar gösterildiği, davanın kurallarına uygun olarak yürütüldüğü, yargıçlar tarafından dosyanın yeterince kavrandığı söylenemez. Sonuçta şunu sormak isterim: Bay yargıçlar! Bizim asla onaylamadığımız yasa ve kuralları uygulamadığınız ortadayken nasıl idam cezası vermeye hazırlanıyorsunuz? Kalem kırıp bir insanı darağacında sallandırmak o kadar basit birşey midir?

Bütün bunlara karşın hiçbir tutumunuz beni şaşırtmıyor. Çünkü iyi biliyorum ki, tıpkı toplumsal ve siyasal sistemler gibi adalet sistemi ve onun kurumları da sınıf niteliği taşıyor. Türkiye, kapitalist bir ülkedir.Üretim araçlarının mülkiyetini elinde tutarak iktisaden egemen olan işbirlikçi tekelci burjuvazi ve büyüktoprak sahipleri, ekonomik yapının üzerinde yükselen ve onun bir yansıması olan üstyapıyı, yani devleti, hukuku, sanatı, dini (vs.)'de ellerinde tutuyorlar. Sömürülenler üzerideki baskı aygıtı olan devlete damgasını vuran egemen sınıflar, devlet aygıtının bir parçası olan hukuka ve hukuk kurumlarına da damgalarını vururlar. Burjuva hukukunun amacı özel mülkiyet sistemini onaylamak, sömürenlerle sömürülenler arasındaki sınıf eşitsizliklerine dayanan sömürü ve baskı düzenini "tarafsızlık", "eşitlik", "adalet" örtüsüyle gizleyip korumaktır. Yasaları yapan da, mahkemeleri aracılığıyla onları kendi adamlarına uygulatan da burjuvazidir. Burjuva demokratik rejimlerde bu, ince ve dolaylı yöntemlerle, faşist rejimler de ise daha açık ve kaba yöntemlerle yapılır. İşte, sizlerin yaptığı da bu ikincisidir.

CEZAEVLERİ BİRER İŞKENCE OCAĞIDIR.

Ordu, polis, bürokrasi, mahkemeler ve cezaevleri egemen sınıflar devletinin belli bir işbölümünü ve uzmanlaşmayı ifade eden kurumlarıdır. Sömürücü sınıfların düzeni ayakta tutmak ve attan gelen devrimci saldırılara karşı korumak için bu kurumlara gereksinimi vardır. düzenin devrimci muhaliflerini ordu ve polis bastırıp yakalar, mahkemeler yargılayıp cezalandırır, cezaevleri ise dört duvar arasına hapsederler.

Yalnız Türkiye'deki son yılların deneyimleri cezavlerinin işlevlerinin sadece dört duvar arasına hapsetmekle sınırlı olmayıp devrimcilere işkence yapmak ve onları ideoljik-siyasi bakımdan imha edip teslim almak için bir araç olduğunu da göstermiştir. Bu amaçla darbeden sonra yüzbin civarında anti-faşist zindanlara doldurudu. Öyle ki, eski cezaevleri yetmeyince, ülkenin dört bir köşesinde inşaat sektörüne canlılık kazandıracak kadar fazla cezaevi yapıldı.

Cezaevleri ülkemizde işkencenin en yaygın ve kitlesel olarak uygulandığı yerlerdir. Devrimciler buralarda işkenceyle yıldırılmaya,devrimci ideallerinden vazgeçip faşist ideoloji ve disiplini benimsemeye zorlanmışlardır.(.....) yöneticilere göre bunun adı "teröristlerin rehabilitasyonu"dur. Saygon zindanlarındaki ve Latin Amerika ülkelerindeki uygulamalarla şaşırtıcı bir benzerlik gösteren "ıslah" yöntemlerinin CIA patentli olduğuna şüphe yoktur. Devrimci tutuklu ve hükümlüler devrim saflarını terketmeye zorlanmış, başarılı olunamadığında bedenen çürütülmeye ve yokedilmeye çalışılmıştır. Devrimcilerin faşistleştirilmesi için İstiklal Marşı, yemek duası, spor, siyasi ve dini eğitim, askeri disipline itaat, tek tip elbise vs. dayatılmıştır. Faşist yaptırımlara karşı direnenlere yapılmayan işkence ve baskı yoktur. Falaka, meydan dayağı, aç ve susuz bırama, soğukta bekletme,zincire vurma hücrede tutma, psikolojik baskı kullanılan yöntemler arasındadır.Direnen devrimcilere öylesine kötü yaşam koşulları dayatılmış, öylesine yasaklar uygulanmıştır ki, bunlar bile başlıbaşına işkence sayılır.Yemek diye yemek suyu verilmiş, elbise yasaklanmış, kaloriferler yakılmamış, hastalara ilaç verilmemiş, tedavi uygulanmamış, dış dünyayla irtibat tamamen kesilmiştir. Bu işkenceler özel olarak seçilmiş MİT görevlileri, subaylar ve sözde psikologlar tarafından yürütüldü. Bunlar pilot bölge olarak seçtikleri yerlerde "itirafçılar", "bağımsızlar", "yeşiller" ve "siyasiler" gibi statüler yaratarak kendi tarafına çektiklerine ayrıcalık, devrimci mevzilerde tutulanlara işkence uguladılar.

Cezaevlerinde işkence ile öldürülenlerin sayısı, tıpkı poliste öldürülenler gibi tam olarak bilinememektedir. Sadece Diyarbakır Askeri Cezaevinde 76 kişinin öldürüldüğü düşünülürse, bu ölümlerin boyutu hakkında yaklaşık bir fikir edinilebilir. Sedat CANER'in itirafları sırasında kamuoyunun yükselen tepkisi sonucu Diyarbakır Askeri Savcısı 1981-1984 yılları arasında cezaevinde 32 kişinin öldüğünü açıklamak zorunda kalmıştır. Ancak savcı gerçek ölüm nedenlerini gizleyerek "intihar", "yakarak intihar", "eceliyle ölüm", "normal ölüm", "veremden ölüm", "sıradan ölüm" gibi ipe sapa gelmez nedenler öne sürmüştür. Tıbbın tanımadığı "eceliyle ölüm", "normal ölüm" gibi yalanlar bile bu faşist cinayetler hakkında bir ipucu vermektedir.

Cunta, Mamak'ta göz göre göre dövülerek öldürülen İlhan ERDOST gibi birkaç kişi dışında cezaevlerinde işkenceden ölenleri saklamıştır. Sıkıştırılınca en fazla hastalıktan ve ölüm orucunda ölenleri kabul etmiştir. Oysa her ikisi de tesadüfen meydana gelen ölümler değidir. Örneğin İstanbul Metris Askeri Cezaevinde Adil CAN adlı devrimci tutuklu tüm ısrarlara rağmen, tek tip elbise giymediği bahanesiyle hastahaneye kasıtlı olarak kaldırılmadığı için öldü, yani öldürüldü. 1984 yılında İstanbul cezaevlerinde işkence, onur kırıcı uygulama ve (....) baskılara karşı yapılan ölüm orucu direnişinde şehit düşen Mehmet Fatih ÖKTÜLMÜŞ, Abdullah MERAL, Haydar BAŞBAĞ ve Hasan TELCİ için de aynı şey geçerlidir.

Darbenin altıncı yılında zindanlardaki acımasız işkence hala sürmektedir. Yakalanalı ancak bir yıl olduğu halde şimdiye kadar kaldığım Selimiye, Sağmacılar, Metris ve Adana Kapalı Cezaevlerinde sayısız işkenceye tanık oldum. Üstelik iç ve dış kamuoyunun tepkisi nedeniyle 1981'lerde doruğuna varan işkencenin hızı nispeten yavaşladığı ve önce yakalanlara kıyasla şanslı olduğum halde. Dayak sonucu Selimiye ve Metris'te kaburga kemiklerim kırıldı. Tedavi ve rapor için yaptığım girişimlere tehditle karşılık veridi. Operasyonlarda, sevklerde, mahkeme gidiş gelişlerinde polisi aratmayacak işkenceler gördüm. Çırılçıplak soyuldum, meydan dayağına çekildim, aşağılandım, sürüklendim, kış soğuğunda don gömlek açık havada tutuldum, yaz sıcağında boğulurcasına kapalı arabada hapsedildim. İstanbul-Adana arasında 55 saat tutan zincirli sevkler var ki, anlatılacak gibi değildir.

Şimdi kalmakta olduğum Adana Kapalı Cezaevi, kötü ünlü Metris'ten de berbattır. Hayvanların bile zor yaşayacağı havasız, nemli ve zemini suyla kaplı hücrelere atılmaktayız sık sık. Sürmeli denilen kısımdaki ve banyonun yanındaki hücreler havasız olduğu kadar,

duvarları ve zemini ıpıslaktır. Biz devrimciler grup grup yataksız, battaniyesiz bu hücrelere atılmaktayız. Bu davada yargılanan kız arkadaşlarımız 1984 yılından beri bu tip hücrelerde tutuluyorlar. Üstelik kadın-erkek demeden sürekli dövülmekte, haklarımızdan yoksun bırakılmakta, müşahade adı verilen eski tip hücrelerde ikişer ikişer tutulmaktayız.

(.....) güçler herşeye rağmen istediği hedeflere erişememiştir, erişemeyecektir. İşkence ve ihanet, ölüm ve rüşvet, zincir ve kan pahasına direnilmektedir. Halkın yiğit oğulları ve kızlarının devrim ve sosyalizme olan inançlarını hiçbir şey sarsamaz.

II

12 EYLÜL REJİMİ, ASKERİ (.....) BİR DİKTATÖRLÜKTÜR

12 Eylül (.....) sistemi ve darbeye yolaçan koşullar bir yana bırakılırsa, poliste, Sıkıyönetim Mahkemelerinde ve cezaevlerinde yapılanlar "bulutsuz gökte çakan şimşek" gibi anlaşılmaz kalacaktır.

Burjuva demokratik rejimin hiçbir zaman uygulanmadığı Türkiye'de 12 Eylül günü tank namlularını Çankaya'ya ve Başbakanlığa doğrultarak bir hükümet darbesi yapan generaller terör ve baskıda kendilerinden önceki bütün yönetimleri gölgede bıraktılar. 12 Eylül rejimi Liberallerin ve bazı reviyonistlerin iddia ettiği gibi Bonapartist bir diktatörlük veya Askeri bir diktatörlük değildir. Aksine, darbeyle, sırtını Beyaz Saray'a dayamış işbilikçi tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin en gerici , en saldırgan, en şovenist unsurları tarafından askeri bir(....) diktatörlük kuruldu. Latin Amerika ülkelerinde sıkça örneği görüldüğü üzere bu (....) diktatörlük orduya dayanmak ve geniş bir kitle temelinden yoksun olmak gibi özellikler taşıyan (.....)in daha çok yarı sömürge ülkelerde görülen bir varyasyonuydu.

12 Eylül Ordu darbesi, o günün koşullarında emperyalistlerin ve yerli egemen sınıfların, bir çığ gibi büyüyen devrimci hareket ve halk direnişi karşısındaki son kozlarıydı. Parlamentodaki faşist ve gerici partilerin yığınların gözünden düşerek zayıfladığı, ekonomik-siyasi bunalımın ve sosyal muhalefetin devleti sarsarak otorite bunalımına soktuğu böyle bir ortamda, bundan daha az etkilenen ve ciddi bir (.....) gücü oluşturan ordu sahneye sürüldü.

Kapitalist-revizyonist sistemi kıskacı altına alan genel bunalım ve metropol ülkelerden yarı-sömürgelere kadar her ülkeyi sarsan ekonomik bunalım 1974 yılından itibaren derinleşerek sürekli ve ağır bir hal almıştı. Bu, Türkiye'ye en şiddetli şekilde yansıyordu; ekonomi felç olmuş, üretim düşmüş, maliye, tarım ve ticaret allakbullak olmuştu. Ekonomik ve siyasi bunalım temelinde yükselen devrimci bunalım hızla olgunlaşıyordu. Egemen sınıflarla halk yığınları arasında devamlı artan gerilim halk hareketinin o güne dek görülmedik boyutlara varmasına, ekonmik ve siyasi grev, gösteri ve boykot, işgal ve barikat çarpışmaları gibi eylemlerin yükselmesine yolaçtı. Faşist güçlerin azgın saldırılarına karşı her yerde silahlı savunma ve sadırılarla karşı konuluyordu. (.....) Devlet saldırdıkça, içine düştüğü otorite bunalımı derinleşiyor, birbirini izleyen hükümet değişiklikleri para etmiyor, ekonomik bunalımdan çıkış yolu bulamayan ve sosyal muhalefeti bir türlü bastıramayan egemen sınıf fraksiyonları arasındaki çelişkiler derileşiyordu. IMF gibi uluslararası finans kuruluşları ve iktidarın dizginlerini elinde tutan holdingler ve bankalar yeni bir ekonomik modele geçişin siyasi çözüme bağlı olduğunu vurguluyorlardı devamlı. Bunalımı atlatma ve ekonominin dümenini "ihracata dayalı ekonomik model"e kırma reçetesi olan 24 Ocak kararları işçi hareketi bastırılıp halk susturulmadan uygulanamaz hale gelmişti. Öte yandan iki süper devlet ABD emperyalistleri ve Sovyet Sosyal-emperyalistleri arasında meydana gelen güç değişiklikleri ABD'yi Türkiye'de rejimi sağlamlaştırmaya ve Basra Körfezi jandarmalığına hazırlamaya zorluyordu. Batı basını resmen Türkiye'de ordu darbesinin elinin kulağında olduğundan sözediyordu.

Pentagon tarafından planlanıp ordu tarafından uygulanan (.....) darbe bu etkenlerin bir araya gelmesi sonucu yapıldı. IMF'nin, NATO'nun, KOÇ'un, SABANCI'nın soygucu ve saldırgan amaçları, Cutanın başı Kenan EVREN'in ağzından 12 Eylül 1980 günkü TV. konuşmasında "demokrasinin korunması", "huzur ve güven ortamı", "hukukun üstünlüğü", "can güvenliği" gibi demagojilerle kat kat kundak bezine sarılıp gizleniyordu.

12 Eylül darbesi, 12 Mart'ın bir devamı ve tamamlayıcısıydı. Yarım kalmış 12 Mart darbesinden dersler çıkaran cunta çok daha kapsamlı ve köklü olarak işe girişti. Şimdi bizim yıkmaya çalışmakla suçlandığımız 1961 Anayasası süngü darbeleriyle delik deşik edilip parlamento ve hükümet lağvedilerek, siyasi partiler kapatılarak dizginler ordu Genelkurmayından oluşan beş kişilik Cutanın eline alındı. Resmi adı M.G.K. olan cuntanın (....)'i Evren

"Cumhurbaşkanlığı" koltuğunda oturur otumaz yürütme, yasama ve yargı yetkilerini kendinde birleştirdi. Artık herşey Beyaz Saray elebaşılarının ve "kamu yararına dernek" statüsüyle dokunulmazlık kazandırılan TÜSİAD gibi kuruluşların suflörlüğünü yapan M.G.K.'nın elindeydi.

M.G.K'nin ilk işi ülke çapında sıkıyönetim ilan etmek, sıkıyönetim komutanları ve polise olağanüstü yetkiler vermek, emekli ve muvazzaf subayları devlet cihazının kilit noktalarına yerleştirmek oldu. Hızla yeni (.....) yasalar çıkatıldı askeri-sivil karması kukla bir (....) hükümet kuruldu, ordu tank ve tüfeğiyle sokağa sürüldü. Burjuvaların alkışları arasında sendikalar, dernekler kapatılıp demokratik özgürlüklerin son kalıntıları da süpürülüp atıldı. Artık söz terör ve zulmündü. Çünkü devrimci harekete ve halka karşı açılan (.....) iç savaş başka türlü yürümezdi. Daha ilk gün "her türlü grev, direniş ve gösteri" yasaklandı. Kısa vadeli hedef halk direnişini "zaptu-rapt" altına almak, ondan sonraki hedefler ise devrimci yeraltı örgütlerini çökertmekti. Faşist iç savaş gereği dağlarda, sokaklarda, evlerde, işkence odalarında sorgusuz sualsiz komünist ve yurtsever avlamak serbestti. Şili'deki gibi stadyumlar doldurulmadıysa da askeri garnizonlar toplama kamplarına çevrildi. Bunlar olup biterken sevinç ve zafer çığlıkları atan yalnızca büyük kapitalistler ve toprakağalarıydı. Ücretleri dondurulan işçiler, taban fiyatları bastırılan köylüler, kışla disiplinine alınan gençlik, susturulan ilerici aydınlar kan ağlıyordu.

Darbeci generaller işçi hareketini bastırarak, köylüleri susturarak, devrimci gençliği dağıtarak, Kürt (.....) demokratik direnişini sindirerek anti-faşist güçlere çok ağır darbeler indirerek geçici bir zafer kazandılar. Komünistler ve yurtsevelerin bir kısmı faşizme karşı direnmelerine ve yığınları diriltmeye çalışmalarına rağmen faşizmin zaferi önlenemedi, yüzlerce komünist ve gerçek yurtsever teslim olmayıp kahramanca direnerek şehit düştü. Ancak sözde halkçı sosyal-demokrasi faşizmin önünde diz çökmekle kalmayıp onunla dolaylı bir ittifak kurdu. Sosyal demokrasiden farksız davranan modern reviyonistler ellerindeki mevzileri faşizme direnmeden terkettiler, grevleri kırdılar, ya polise teslim oldular ya da yurtdışına kaçtılar. Önemli bir anti-faşist güç oluşturan küçük-burjuva sosyalistleri ise yılgınlığa kapılarak, pasifist "bekle-gör" taktiği uyguladılar. Askeri (.....) rejim ise o zamanlardaki bekleyici pasifizmden yararlanarak önce halkı susturdu, sonra da anti-faşist yeraltı örgütlerini dağıttı. Proletarya ve emekçi yığınların ileri kesimleri devrimci bir önderlikten yoksun oldukları ve kendi başlarına örgütsüz bırakıldıkları için faşizmin önüne

geçemediler. 12 Eylül yenilgisi, büyük ölçüde dövüşsüz bir yenilgi oldu. Bu sayede (...) generaller ummadıklan şekilde kolay bir zafer elde ettiler.

Gayrımeşru 12 Eylül rejimi devlet terörünün dizginlerini koyvererek halka kan ağlattı. Evren'in ağzına sakız ettiği "faşizme ve komünizme karşıyız" lafı devletin dipten doruğa ideolojik, siyasi, hukuki, kültürel faşistleştirilmesini gizleyen bir kalkan olarak kullanıldı. Demokratik özgürlüklerin yok edilmesi, (.....) yasaların hayatın her alanında hakim kılınması, yürütmenin güçlendirilmesi, çıplak terör ve baskının kol gezmesi, (.....) demagoji biçimlerinin bolca kullanılması vs. diktatörlüğün (.....) özünü kısa sürede açığa çıkardı. Evren'in "faşist değiliz" aldatmacası ancak bir-iki aklı evvel revizyonisti kandırabildi. Eli kanlı tescilli faşist Türkeş bile, 3 Kasım 1980'de Kenan EVREN'e tutukluyken yazdığı mektupta şunları söylüyordu:

"Sayın Orgeneralim, 12 Eylül gününden bu yana vaki beyanlarınız bizim de yıllardır savunmaya çalıştığımız ve bundan sonra da her şart altında savunmaya çalışacağımız düşüncelerin değişik bir uslupla teyidi niteliğindedir. Bizim savunmaya çalıştığımız değerler-ki sizler de dayanıyor ve onları hakim kılmaya çalışıyorsunuz" (Tercüman 14.2.1986)

Faşist TÜRKEŞ sonradan çıkma (.....) Evren rejimini hem ideolojisinde, hem de uygulama alanında böyle takdis etmektedir işte. Egemen sınıfların en (.....) iki (.....) kliği özde birleşmekte, sadece izlenecek yol ve yöntemlerde faklı düşmekteydiler.

CUNTA, NASIL BİR TÜRKİYE YARATTI?

Darbeden bu yana aradan beş yıl yedi ay gibi hiç de kısa sayılmayacak bir zaman geçmiştir. Gelir gelmez cuntanın (....)ları büyük vaadlerde bulunarak, dışta itibarlı, içte kalkınmış ve mutlu bir Türkiye yaratacaklarını söylemişlerdi. Gerçekten öyle midir, generaller dediklerini yapmışlar mıdır?

Bugün Türkiye aklı başında burjuvaların bile itiraz etmeyecekleri gibi, başta ABD olmak üzere dünya emperyalizminin hangi ipi çekerse ipin bağlı olduğu vücut kısmının oynadığı basit bir kuklası durumundadır. Reagan yönetimi, cuntanın (...)lerini ele alarak ona istediğini yaptırmış Türkiye'yi Ortadoğu'da İsrail ve Mısır'dan sonraki

en sağlam üssü yapmıştır. Ülkemizde anti-emperyalist, anti-Amerikan, anti-NATO yurtsever güçlerin bastırılmasından sonra, ABD daha rahat at oynatabilmektedir. Dünya halklarının başbelası ABD emperyalizmi, beşbinden fazla personeli, 60 tesisi, Honest John ve orta menzilli Pershing, Lance-2 füzeleri, gözlem ve casusluk istasyonları, çevik kuvvetler için hazırlanan üs ve havaalanları, gizlice depolanmış nükleer silahları ile yurdumuza iyice yerleşmiştir. Türkiye'nin, ABD'nin yarı sömürgelerinde nükleer silah depo ettiği iki ülkeden biri olması-diğeri Kore-oldukça ilginçtir. Emperyalist savaş kundakçısı ABD Türkiye'yi hem rakibi Sovyetler Birliği'ne karşı bir kalkan olarak, hem de kardeş Arap halklarının devrimci savaşlarını bastırmada bir sıçrama tahtası olarak kullanmaktadır. Emperyalist savaş bir yana, ABD ile aralarında kısmi bir çatışma çıksa Sovyet Sosyal-emperyalistlerinin nükleer silahlarını ilk ateşleyecekleri yer Türkiye'dir.

Batı emperyalizminin bir dediğini iki etmeyen 12 Eylül rejimi sadece askeri, siyasi ve diplomatik alanlarda değil, izlediği ekonomi politikada da güdümlüdür. Cuntanın ekonomi politikasının esası olan 24 Ocak kararları İMF tarafından dikte ettirilmiştir. Çokuluslu şirketler ve uluslararası finans kuruluşları tarafından yönlendirilen ve Türkiye'yi emperyalist ülke ekonomilerinin ihtiyaçlarına göre yeniden biçimlendirmeyi amaçlayan "ihracata dayalı ekonomik model" ancak (.....)min zoruyla uygulamaya sokulabilmiştir.

Son beş yılda Amerikan Express, Chase Manhattan, Bank of Credit, Bank Mellat, Chemical Mitsui, Manufacturers Hannover gibi yabancı büyük bankalar ağızlarının suyu akarak Türkiye'ye akın ettiler. Türkiye maliyesi devlet ve özel kuruluşlarıyla bu bankalar tarafından yönlendiriliyor. Çokuluslu şirketlerin sermaye yatırımları da her köşede açılan yabancı banka şubeleri gibi artmıştır. 1980-1985 yılları arasında, 1920-1980 yılları arasındakinin 5-6 katı yatırım yapan çokuluslu şirketler dişlerini halkımızın kan damarlarına iyice batırmışlardır. Emperyalist sömürünün en asalak biçimi olan borç ve krediler yoluyla artı-değer gasbı diğer bütün dış sömürü biçimlerini geride bıraktı. Yardım dilenciliğinde üstüne olmayan ÖZAL, son beş yılda dış borçlar içinde uzun süreli ve dövizle ödenecek olanları yüzde yüzlük bir artışla 20,6 milyar dolara çıkarmıştır. Emperyalist sömürü dış ticaret alanında çok daha belirgindir. ÖZAL'ın "büyük başarı" diye yutturduğu ihracat artışı aslında her yıl daha çok malı daha ucuza satıp karşılığında daha az malı daha pahalıya almanın arapçasıdır. Ekonomi 1984 yılında, 1973'e göre bir birim dışalım yapabilmek için, bunun iki katına yakın değerde dış satımda bulunmak zorunda bırakılmıştır.

12 Eylül darbesine neden olan önemli etkenler arasında yeralan 24 Ocak kararlarıyla formüle edilen ekonomi politika dış sömürüye paralel olarak iç sömürüyü de yoğunlaştırdı. Amacı bunalımın yükünü işçi ve köylülerin sırtına yıkmak, sermayenin birikim ve merkezileşme sürecini hızlandırmak olan bu ekonomi politika cuntanın demir yumruğuyla uygulandı. 12 Eylül'ün ilk döneminde (..... .....) çarkının başına geçen Evren ekonomik sömürü çarkını da yakın müttefiki Özal kliğine teslim etti. Holding ve bankaların en saldırgan ve vurguncu kesimlerinin temsilcisi Özal "Liberal ekonomi", "serbest rekabet" sloganları altında tekellerin ekonomideki egemenliğini güçlendirip pekiştirdi. Ücretler düşürülerek, taban fiyatları dondurularak, işgünü süresi uzatılarak, temel -ihtiyaç maddelerinin fiyatları yükseltilerek kapitalistlerin azami karları güvence altına alındı.

12 Eylül dönemi bir kez daha faşizmin, sömürünün korkunç derecede şiddetlenmesi demek olduğu görüşünü doğruladı. Sömürücü sınıflar servet üstüne servet yığarken, halk alabildiğine yoksullaştı. Gelir dağılımı kar, faiz ve rant gelirlerini cebe indiren işbirlikçi tekelci kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin yararına, halk sınıfları zararına daha da bozuldu. Ulusal gelir içinde maaş ve ücretlilerin payı 1980 yılındaki yüzde 26.66'dan 1985 yılında yüzde 21.48'e gerilerken, aynı yıllar içinde mülk sahibi sınıfların faiz, kira ve kar payları yüzde 49.47'den yüzde 58.40'a yükseldi. Aynı dönemde kent ile kır, tarım ile sanayi arasındaki dengesizlik büyüyerek, tarımın ulusal gelirden aldığı yüzde 23.87'lik pay 1985'te yüzde 20.11'e düştü. Bu, emekçi köylüler üzerindeki tekelci kapitalist sömürünün artması demektir.

Evren ve Özal Türkiye ekonomisini 3-4 yıl içinde düzelteceklerdi, enflasyonu yüzde 10'a düşüreceklerdi, bunalımı ortadan kaldıracaklardı. Oysa dediklerinin tam tersini yaptılar: bunalımı ağırlaşmış, sorunları çoğalmış, borç içinde kıvranan, enflasyon hızı kesilmeyen, işsizlik içinde yüzen, aç ve yoksullar ülkesi bir Türkiye yarattılar. Enflasyon beş yıl içinde toplam yüzde 288 oranında artarak, hükümetin sahte istatistiklerinde bile % 30 oranının altına hiç inmedi. İnmezdi, çünkü enflasyon kapitalistlerin elinde ulusal gelirden alınan payı kendi yararlarına, emekçi sınıflar zararına değiştirmek için etkin bir silahtır. İnmezdi, çünkü kapitalist sistemde tıpkı bunalım gibi enflasyonu da yok etmenin çaresi yoktur. Öte yandan, zamlar gibi vergi yasalarının yükü de emekçilerin sırtına yıkılmıştır. Halktan alınan vergiler militarist bürokratik devlet aygıtı için yapılan harcamalara gitmiş, vergi iadesi altında vurguncu ihracatçıların kasalarına akıtılmış, batık holding ve bankaların kurtarılmasında

kullanılmıştır. Buna karşılık, işçi ücretlerinin alım gücü 1963 düzeyinin bile gerisine düşürülmüştür. İşsizlik, yoksulları kavuran bir felaket gibi döne döne büyümüştür. 1979'da 2 milyon 366 bin olan işsiz sayısı, 1985 yılında 3 milyon 56 binc çıktı. Gizli işsizlik daha da büyüdü. Aldıkları pahalı sattıkları ucuz olan köylüler gün günden yoksullaşarak ağanın, tefecinin, vurguncu tüccarın pençesine terkedildiler. Köylülerin çoğu topraklarını ve çalışma araçlarını kaybederek mülksüzleştirildiler. Küçük esnaf ve zanaatkar, hatta orta büyüklükteki işletmeler yığın halinde iflasa sürüklendiler. Yapılan bir araştırmaya göre 24 Ocak programının uygulandığı son altı yılda toplam sermayeleri 17,7 milyar lira olan 980 şirket iflas etmiş, 114 firma konkordato talebinde bulunmuş, 10993 şirket kendini tasfiye yoluna gitmiş, 68345 kişi de ticareti terk etmiştir. Bu da göstermektedir ki, yabancı ve yerli tekeller cuntanın ekonomi politikası sayesinde kendinden küçükleri kırıp geçirmişlerdir.

Bazı yönlerine değinmekle yetindiğimiz bu soyguncu ekonomi-politika demokratik özgürlüklerin kırıntısının dahi olmadığı, işkence katliam ve kışla disiplininin hüküm sürdüğü boğucu bir ortamda uygulandı. Türk ve Kürt (....)ları, T.C. tarihi boyunca böylesine sıkıntılı ve acılı bir dönemi daha yaşamadılar. Toplumu operasyonlar, işkenceler, sürgünler, idamlar, kurşunlamalar, iş kazaları, açlık ve yokluklar kasıp kavurdu. Salgın hastalıklar o güne kadar görülmedik çeşitlilik ve rakamlara ulaştı. Uyuşturucu madde ve alkol kullananların sayısı eski yılları geride bıraktı. İntihar olayları halkın her kesiminde yaygınlaştı. Fuhuş aldı başını yürüdü. M.G.K. ve hükümet dahil hiçbir devlet kurumunu dışlamayan rüşvet olayları hiçbir zaman bu kadar yaygın olmadı. Burjuvazinin tepelerinden başlayan pornografi salgını ve diğer sapıklıklar tüm topluma yayılarak felaket halini aldı. Hırsızlık, sahtekarlık, kaçakçılık, yozluk, delilik olayları çoğaldıkça çoğaldı. Geçtiği her yeri kanlı ve kirli ayak izleriyle cehennem yerine çeviren faşizm durduk yerde böyle çürüyordu işte.

Toplumu "terörist", "yıkıcı", "bölücü hainler"in elinden kurtarıp "huzur ve sükun ortamı"na kavuşturacağını vaad ederek iş başına gelen (...) Evren ve sivil (...)ğı Özal'ın yarattığı çirkin tablo böyleydi. Üstelik utanmadan kendi suçlarını ve düzenin kötülüklerini komünist ve yurtseverlerin, dillerine doladıkları "12 Eylül öncesi"nin üzerine attılar. Vaadleri ile gerçekler arasındaki zıtlığı ise unutturmaya çalıştılar.

Yalnız (...) Evren'in bütün vaadleri içinde bir tanesi "demokrasiye geçiş" vaadi vardı ki, bu o güne kadarkiler içinde en sahtesiydi.

12 EYLÜL FAŞİZMİ DEMOKRASİYE KENDİLİĞİNDEN GEÇMEZ

Cunta, egemen sınıf partilerinin kuruluşuna izin verdiği ve yıl sonunda seçimlerin yapıldığı 1983'ü demokrasiye geçiş dönemici olarak ilan etti. General Evren "gelirken asker sözü verdik, şimdi sözümüzü tutuyoruz" diye övünmeyi de ihmal etmedi. Oysa "asker sözü"nün (...) sözüyle eş anlama geldiği, daha cuntanın ilk adımlarında anlaşılacaktı.

Generallerin kılıçlarının ucuyla karpuz seçer gibi seçtikleri ve istediklerine izin verip istemediklerini saf dışı ettikleri siyasi partiler ve milletvekili adayları ile yapılan 6 Kasım seçimleri halkın suskun ve asık suratla izlediği (.....) bir komediydi. İlkin Komünistlere, yurtseverlere hatta liberallere hiçbir şekilde örgütlenme ve seçime katılma hakkı tanınmadı. Sahte demokrasi havarisi DYP'nin ve sağ sosyal demokrat SODEP'in dahi seçimlere katılması zorbaca önlendi. Generallerin kılıcı, tıpkı Demoklesin kılıcı gibi, 6 Kasım seçimleri üzerinde ha düştü ha düşecek vaziyette sallanıp duruyordu. Öte yandan, seçimlere katılmasına izin verilen partiler zaten (.....) cuntanın dünkü adamlarının ve ortaklarının kurduğu faşist ve gerici partilerdi. MDP bizzat cuntanın kurduğu "devlet partisi", ANAP daha ondan bir yıl önce cuntanın ekonomi politikasından sorumlu (.....) Özal'ın partisi, HP ise parti kurmazdan bir kaç ay önce Başbakanlık Müsteşarlığı yapan, (.....)ı Evren'in elindeki, sahte sosyal demokrat Calp'in kurduğu parti idi. Yani halktan cunta yanlısı partilerden birisine oy vermesi, cuntanın çok önceden seçtiklerini seçmesi isteniyordu.

Namluların gölgesinde yapılan 6 Kasım seçimlerinde cunta zorla seçtirmeye çalıştığı öz partisi MDP'yi seçtiremediyse de, en yakın 12 Eylülcü müttefiki ANAP'ı hükümet koltuğuna oturttu. (.....) Ulusu Hükümeti gitmiş (.....) Özal Hükümeti gelmişti, yani değişen birşey yoktu. Aslında bütün sorun askeri (.....) diktatörlüğün (.....) yüzünün kuşa çevrilmiş bir parlamentoyla gizlenmesi ve sahte bir demokrasicilik oyunuyla yıkılmasının önlenmesi idi. Türk egemen sınıfları, geleneksel taktikleri olan, sahte kurumları baştan kurarak halkı kandırıp aldatma, halkın tepkisini yumuşatma taktiğini bir kez daha uyguluyorlardı. 6 Kasım manevrası, askeri (.....) rejime yarım yamalak da olsa sivil bir görünüm vererek, diktatörlüğe karşı yığınsal patlamaları önlemek istiyordu. Yoksa 6 Kasım seçimlerinin burjuva demokratik rejime geçişle bir ilgisi yoktur.

Sömürücü sınıfların, Batı emperyalizminin, hatta bir takım li-

berallerin Türkiye'de "demokrasi"ye geçildiği masalları kimseyi aldatamaz. 12 Eylül rejimi kendine sivil bir görüntü vermesine karşın, yarı-askeri (.....) diktatörlük diyebileceğimiz bir yapıda varlığını sürdürmektedir. Faşist diktatörlük neden hala ayaktadır?

12 Eylül darbesiyle kurulan askeri (.....) rejim halka zorla kabul ettirilen hileli 1982 referandumuyla biçimlendirilmiş ve hukuki güvence altına alınmıştı. Bu Anayasa herşeyden önce (.....) bir içerikli bir çeşit devlet başkanlığı sistemi getiriyor, yürütme aygıtının hatta devletin siklet merkezini Cumhurbaşkanlığı kurumuna kaydırıyordu. İşte bu makama eski Genelkurmay ve MGK başkanı Evren oturtuldu. Gerçi eski yetkilerinin sınırı biraz daralıyor, fakat bu (..... ....) konumunu ortadan kaldırmıyordu. Yürütmede kesin söz sahibi, yasama ve yargı erki üzerinde ise özel bir ağırlık sahibiydi. Hükümete başkanlık edebilir, Meclisi feshedebilir,savaş ilan edebilir, devletin belli başlı kurumlarının yöneticilerini seçip atayabilirdi. Üstelik Cumhurbaşkanı gücünü seçim ve referandumdan değil, doğrudan doğruya ordudan alıyor.O ordu ki istediği an "iç savaş", "ekonomik bunalım", "doğal afetler"gibi herhangi bir bahaneyle yasal yoldan -12 Eylül öncesinden farklı olarak- darbe yapıp hükümeti, parlamentoyu, burjuva partilerini vs.dümdüz edebilir. Yani, cunta üniformasını çıkarmıştır, fakat üniformalıyken kullandığı yetki ve mekanizmaların çoğunu elinde tutmaktadır.

Ayrıca demokratik özgürlükleri sıfıra indirgeyen, devrimci sendikaları, dernekleri, yayınları yasaklayan, açık terörü meşrulaştıran, (.....) devlet örgütlenmesini tabulaştıran 1982 Anayasası ve herbiri ona bir payanda oluşturan 12 Eylül patentli (.....) yasalar, biçimiyle-özüyle halen yürürlüktedir. Fiilen işkence, insan avı, sorgusuz sualsiz tutuklama, dizginsiz ulusal zulüm, polis ve jandarma terörü eskisi gibi devam etmektedir. Sıkıyönetim sözde bazı yerlerde kalkmasına rağmen hem (...) tan'da devam etmekte, hem sıkıyönetim mahkemeleri astığı astık kestiği kestik yollarında yürümektedirler. Gerçek anlamda grevler, gösteriler, siyasal toplantılar-egemen sınıflara değil-üzerindeki yasaklar sürüyor. Kısacası, 12 Eylül (.....) sistemi tüm kurum ve yöntemleriyle hala ayakları üzerindedir.

Eğer hükümete sosyal demokrat bir parti gelseydi, bu, faşizmi kaldırmaksızın belki alttan yığınların baskısıyla rejimde nispi bir yumuşamaya yolaçabilirdi. Halbuki tam tersine hükümet koltuğunda 12 Eylül sistemini Evren kadar hararetle savunan ve onunla omuzomuza yürüyen Özal kliği oturmaktadır. Özal kliğinin demokrasi düşmanı, şovenist, (...) anti-komünist ve en iri tekellerin ve ABD emperyalizminin çizgisindeki programı faşist bir nitelik taşımakta; bu kliğin bir eli Evren kliğine diğer eli MHP kliğine sıkı sıkıya yapışmış bulun-

maktadır. Siyasi gericiliği ekonomi politikasında maskesiz olan ANAP ve önderi Özal kadar açgözlü ve yağmacı bir parti daha iktidara gelmemiştir. ANAP, en başta ENKA holding gibi "ihracata dayalı ekonomi modeli"in kaymağını yiyen son yıllarda hızla gelişmiş holdinglerin doğrudan temsilciliğini yapmaktadır. Bu partinin yönetimi holding sahipleri, bankacılar, büyük ihracatçı ve müteahhitler, toprakağaları ile organik bir bütünlük içindedir. Gerek sınıfsal çıkarları, gerekse siyasi geleceği 12 Eylül sistemine kök salmış ANAP, bu sistem çöktüğünde kendisinin de çökeceğini çok iyi bilmektedir.

Sonuçta EVREN'in "demokratik parlamenter sistemi" dediği rejim yüzüne tülden maske takmış (.....) rejimden başkası değildir. Yani o zaman EVREN'in "asker sözü"nün (... . ....) demeye geldiği açığa çıkıyor.

Dünyanın hiçbir ülkesinde faşist diktatörlükler kendiliklerinden ve gönüllü olarak burjuva demokrasisine geçmemişlerdir. İspanya, Portekiz, Yunanistan, Arjantin, Şili, Pakistan, Filipinler gibi ülkeler buna örnektir. Emperyalistler ve yerli faşist güçler ancak güçlü, çok güçlü yığınsal mücadeleler, ayaklanmalar olduğunda, bunların bir devrime dönüşmesini engellemek için bir manevrayla burjuva demokratik rejime geçmeye zoraki razı olmuşlardır; fakat kendiliklerinden asla! O yüzden faşizmin kuzu kuzu iktidardan uzaklaşacağını söyleyenler halkı aldatmak için böyle yaparlar.

(.....) diktatörlüğün 6 Kasım 1983 manevrası tutmamıştır. Devrimci bir bunalım için için olgunlaşmakta, sınıf mücadelesi grafiği yeni bir devrimci yükselişin sinyallerini vermektedir. Faşizme karşı az ya da çok bir hızla büyük bir devrimci dalganın geleceği kesindir. Bizim görevimiz bu dalganın faşizmin bir manevrasıyla boşa çıkartılmasını önlemek ve onun proletaryanın önderliğinde anti-emperyalist demokratik bir halk devrimi olarak gelişmesini sağlamaktır. Faşizme karşı mücadelede bu perspektife sahip olmak için, faşizmin köklerinin mevcut sosyo-ekonomik sistemde olduğunu görmek, hareket noktası olarak proletaryayı almak gerekir.

Öyleyse, (.....) diktatörlüğün kaynaklandığı ve onun siyasi üstyapısını oluşturduğu Türkiye'deki sosyo-ekonomik düzen nasıl bir düzendir.

NASIL BİR DÜZENDE YAŞIYORUZ?

Türkiye, emperyalizmin yeni sömürgeci boyunduruğu altında, kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu geri kapitalist bir ülkedir.

Mevcut sosya-ekonomik sisteme geri kapitalist niteliğini veren etkenler, birinci olarak, emperyalizmin yeni sömürgeci boyunduruğu altında tuttuğu ülkemizin ekonomik, sosyal, siyasi, kültürel ve ulusal gelişme yolunu kösteklemesi, ikinci olarak, tarımsal yapıya damgasını vuran feodal kalıntıların ve genelde pre-kapitalist ilişkilerin varlığı, üçüncü olarak, kent ve kırda geri tekniğe ve ilkel üretim yöntemlerine dayalı küçük ve orta köylü ekonomilerinin, zanaatkar ekonomisinin genel ekonomideki özgül ağırlığının büyüklüğüdür.

Belirleyici ve en önemli üretim araçlarının mülkiyeti, işbirlikçi tekelci kapitalistlerin ve büyük topraksahiplerinin elindedir. Yabancı kapitalizmle içiçe temel üretim araçlarının mülkiyetini elinde tutan bu yerli egemen sınıfların ekonomi üzerindeki egemenliği siyasal ifadesini, işçiler, köylüler ve bütün emekçiler üzerindeki baskı aygıtı olan devleti de tekelleri altında tutmalarında somutlaşmaktadır. Yalnız egemen sınıflar devleti resmi olarak bağımsız görünmesine rağmen, gerçekte emperyalizmin ekonomik, siyasi, askeri diplomatik ve kültürel boyunduruğu nedeniyle bağımlı bir devlettir. Görünürdeki bağımsızlık II. Dünya savaşı sonrasında başta ABD emperyalizminin uyguladığı yeni sömürgeci politikanın yarattığı bir yanıltmacadır.

Türkiye ekonomisi, açgözlü ve talancı emperyalistlerin pençesi altındadır. Ekonomi, kapitalist-revizyonist dünya ekonomisinin tepelerini tutmuş emperyalist metropollerin ucuz hammadde kaynağı, pazar ve sermaye yatırım alanıdır. Çokuluslu şirketler ve büyük yabancı bankalar sanayide, bankacılıkta, ticarette, ulaşımda ve turizm sektöründe kilit mevzileri kontrol etmektedir. Yeni sömürgeci soygun sisteminin temel aracı sermaye ihracı, yani borç, kredi, sözde yatırımlar ve ortaklık vs. biçiminde yapılan direkt sermaye yatırımlarıdır. Emperyalist devletler, eşit ticaret yoluyla, hammaddeleri, mamül ve yarı mamül ürünleri ucuza kapatıp yüksek tekniğe dayalı ağır sanayi ürünlerini tekel fiyatlarıyla satarak da büyük vurgunlar vuruyorlar.

Emperyalistler Türkiye ekonomisini kendi ihtiyaçlarına göre biçimlendirerek tekstil gibi sektörler dışında-kendi çıkarları böyle gerektirdiği için-ağır sanayinin gelişmesini engellemişler, ekonominin orantısız, çarpık, montajcı bir yapı kazanmasına neden olmuşlardır. Ülkemizin zengin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını sürekli yağmalamakta, işçilerden gaspedilen artı-değerin ve köylülerden gaspedilen artı-ürünün büyük bir kısmı çeşitli yol ve yöntemlerle finans kapitalin anavatanına taşınmaktadır. Emperyalist ülkelerle Türkiye arasında sürekli büyüyen uçurum yeni-sömürgeci efendilerin çizdiği bir kader olagelmiştir.

Türkiye'de kapitalizm birçok yarı-sömürgeye kıyasla gelişmiştir. Ancak kapitalizmin gelişmesi, yabancı sermaye ihracına ve eşit olmayan ticarete bağlı olduğundan yerli tekelci burjuvazi emperyalist burjuvazinin bir uzantısı, bir işbirlikçisi, bir aracısı olarak şekillenip büyümüştür.Özellikle,1960 sonrası yıllarda, holdingler şeklinde örgütlenen ve güçlü banka tekellerine sahip olan tekelci kapitalistler, gerek ekonomik yaşamda, gerekse siyasi üstyapıda sistemin temel direği haline gelmişlerdir. Sadece özel sektör değil, tekelci devlet kapitalizmini temsil eden ve büyük burjuvazinin kollektif kapitalist mülkünü oluşturan KİT'ler de, bu sınıfın elinde proletaryayı sömürmek için etkin bir araçtır.Meta ekonomisi ve kapitalist ilişkilere bağlı olarak oluşan küçük ve orta büyüklükteki işletmeler sayısal çokluklarına karşın tekelci kapitalizmin baskısı altındadırlar. Orta burjuvaziye ait sınai ve ticari işletmeler olsun, küçük esnaf ve zanaatkar işletmeleri olsun gitgide ekonomideki eski güçlerini yitiriyor ve bunların önemli bir kısmı iflasa sürüklenerek büyük burjuvazi tarafından mülksüzleştiriyorlar.

Yerli tekelci sermaye, banka, sanayi ve ticaret sermayesini elinde birleştirmiş asalak ve rantiye nitelik taşıyan bir sermaye biçimidir. Bu özelliğini emperyalizme bağımlı olarak gelişmesinden ve onun ülkedeki uzantısı olmasından almaktadır. Tekelci sermaye bu niteliği gereği gericidir, tekelci rekabet kurallarına göre iş görür, üretici güçlerin gelişmesi önünde bir engeldir. Ancak gelişmiş sanayi ülkelerinde, yüksek kapitalist bir örgütlenme temelinde yükselen finans kapital burjuvazisi ile işbirlikçi tekelci sermaye arasında temelli farklar vardır.

Emperyalizmin ülkemizdeki diğer bir sosyal dayanağı da tekelci burjuvazinin müttefiki olan yarı-feodal toprakağalarıdır. Yarı-feodal toprakağaları, ekonomik ve siyasal güç olarak ikincil bir rol oynamalarına rağmen yine de önemsiz bir güç değildirler. Türkiye'de feodalizme karşı burjuva devrimi yönünde 1908 Jöntürk Devrimi ve Ulusal Kurtuluş Devrimi gibi adımlar atılmış, fakat burjuva demokratik devrim tamamlanamamıştır. Feodal ilişkilerin süreç içinde gitgide çözülmesine ve gelişen kapitalist ilişkilere kıyasla özgül ağırlıklarının azalmasına karşın kırsal alanlarda önemli bir yer tutarlar. Zamanımız da saf feodal sömürü biçimleri yoktur; feodal sömürü biçimleri kapitalist sömürü biçimleri ile içiçe geçerek birinin veya diğerinin ağır bastığı geçiş halinde yarı-feodal biçimler kazanmıştır. Feodal kalıntıların temel dayanağı yarı-feodal toprakağalığı ekonomisidir. Yarı-feodal toprakağaları, topraksız ve az topraklı köylüleri angarya ortakçılık, yarıcılık vs. biçimler altında sömürüyorlar.

Türkiye'de kırsal ekonomi çok dengesiz ve orantısız bir yapıya

sahiptir. (....)tan'da yarı-feodal toprakağalığı ekonomisi ağır basarken, özellikle Akdeniz, Ege, Marmara gibi bölgelerde büyük kapitalistlere ait çiftlikler ön plandadır. Ancak ülke genelinde kapitalist nitelikteki büyük toprak sahipleri ile gündelikçi, mevsimlik ve göçebe işçilerden oluşan tarım proleterleri arasındaki kutuplaşma hala geri plandadır. Gerek yarı-feodal ilişkiler, gerekse küçük üretime dayalı tarımsal ekonomiler kırdaki emek-sermaye çelişkisinin olgunlaşmamışlığının göstergesidir. Zaten bu nedenle köylülükteki farklılaşma, bir tarafta tarım proleterleri, bir tarafta tarım burjuvaları arasındaki kutuplaşma düzeyine ulaşmaktan oldukça uzaktır. Halen köylülüğün temel kitlesini küçük ve orta köylüler oluşturmaktadır.

Toprakağaları, tekelci-tüccar sermayesi tarafından sömürülen milyonlarca topraksız ve az topraklı köylüyü bu asalak sınıflardan kurtaracak olan toprak devrimidir. Toprakağalarının topraklarına ve mallarına tazminatsız olarak el koyup bu topraklar yoksul köylülere dağıtılmadıkça feodal ilişkiler kökten parçalanamaz. Ancak toprak devrimi yalnız feodal sömürüye son verir, emekçi köylülüğü sömürüden kurtaracak olan yalnız sosyalizmdir.

Türkiye'de burjuva demokratik devrimin tamamlanmamasının sonuçlarından biri de ulusal sorunun çözümlenmemiş oluşudur.

Emperyalizm karşısında ezilen bir ulus olan Türk ulusu, ezilen Kürt (.....) ile Araplar, Ermeniler, Rumlar, Azeriler, Lazlar gibi azınlık (.....) karşısında ezen ve ayrıcalıklı bir ulustur. Türkiye tıpkı Çarlık Rusya'sı gibi bir ezilen (.....) hapishanesidir. Türk egemen sınıfları ezilen (.....) karşı sistemli olarak zorla Türkleştirme, soykırım, sürgün, ulusal kin, kışkırtma ve aşağılama politikası (.....)'lar. Ulusal baskı ve soygun politikasının ana hedefi yaklaşık 15 milyon civarındaki kürt (.....) dur. *

(....)lerin anayurdu Türkiye (....) tan'ı ile Türk bölgeler arasında derin, siyasi, ekonomik, sosyal, kültürel eşitsizlikler vardır. (...) emperyalizm tarafından ve onun aracılığıyla yönetilen Türk egemen sınıfları tarafından hayasızca sömürülmektedir. (... ...) varlığının imha ve asimilasyon politikalarıyla nasıl tarihten silinmek istendiği Türkiye tarihinden anlaşılabilir. En doğal hakkı olan kendi ulusal devletini kurma hakkı zorla elinden alınan (...)...) ulusal dilini serbestçe konuşma ve yazma, sanat ve kültürünü geliştirme, gelenek ve göreneklerini koruma haklarından yoksundur.

---

* Kürt ulusundan ezilen azınlık milliyetlerden bahsetmek ve bunlara karşı Türkleştirme, soykırım, sürgün, ulusal kin, kışkırtma ve aşağılama politikası uygulandığını söylemek bu savunmanın cezai soruşturmasına gerekçe olarak kullanılmıştır.(DN)

Ezilen ulus ve azınlık milliyetlere yönelik her türlü ulusal zulüm, kısıtlama ve sınırlama kaldırılmaksızın, bütün milliyetlere tam hak eşitliği sağlanmaksızın ve en başta ezilen Kürt (....) ayrılma ve kendi bağımsız devletini kurma hakkı dahil kendi kaderini tayin hakkı tanınmaksızın sadece Kürt (.....) değil Türk halkı da özgür olamaz. Çünkü başka ulusları ve milliyetleri ezen bir ulus özgür değildir.*

Buraya kadar özetlediğimiz sosyo-ekonomik ve siyasal olgular, egemen sınıfların bayat demogojisi "sınıfsız imtiyazsız kaynaşmış bir kitle" edebiyatının sahteliğini ortaya koymaktadır. Aksine Türkiye toplumu iç ve dış uzlaşmaz karşıtlıkları, kent ile kır, ezen ulus ile ezilen ulus, erkek ile kadın arasındaki derin eşitsizlikleri bağrında taşımaktadır. Bugünkü aşamada temel uzlaşmaz çelişki dışta emperyalistlerle halkımız, içte tekelci kapitalistler ve toprakağaları ile halkımız arasındadır. Bu temel uzlaşmaz karşıtlık anti-emperyalist demokratik halk devrimi ile çözülmeksizin ulusal ve toplumsal gelişme yolunun önü açılamayacağı gibi, emek ile sermaye çelişkisinin çözümü için gerekli önkoşullar da yaratılamaz.

Yarı sömürge, geri kapitalist düzenin bütün yükü, bütün kötülükleri, bir avuç tekelci kapitalist ve büyük toprak sahibi tarafından acımasızca sömürülen ve baskı altında tutulan halk sınıf ve tabakalarının üzerindedir. Çıkarları ve temel talepleri emperyalistler ve yerli egemen sınıflarla zıt düşen halkı; sanayi ve tarım proletaryası, yarı proleterler, küçük üretici köylüler, orta köylüler, küçük esnaf ve zanaatkarlar ile şehir küçük burjuvazisinin diğer kesimleri oluşturmaktadır. Buna karşılık halk kavramı dışında kalan şehir ve kırın orta burjuvaları, sömürücü sınıflar olmakla ve aralarında binbir bağ bulunmakla birlikte, bugünkü düzende tekelci kapitalistler ile büyük toprak sahipleri tarafından baskı altında tutuldukları için egemen sınıf kavramının dışında kalırlar. Egemen sınıflar işbirlikçi tekelci kapitalistler ve büyük toprak sahipleridir. Bu sömürücü sınıflara hizmet eden bürokratlar, subaylar ve generaller ise halkın düşmanları arasında yer alırlar.

Halk sınıf ve tabakaları içinde, çıkarları emperyalizmle, feodalizmle ve her çeşit kapitalizmle taban tabana zıt olan ve dışındaki sınıfları kurtarmadan kendini de kurtaramayacak olan tek sınıf proletaryadır. Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan, en ileri teknikle içiçe, geçimini işgücünü satarak sağlayan proletarya, toplumun en devrimci sınıfıdır.

---

* Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını Türkiye somutunda savunmak ülkemizde her zaman cezai soruşturma ile karşılanmıştır. (DN)

Kapitalizmin nispi gelişkinliği nedeniyle Türkiye proletaryası sadece nitel olarak değil nicel olarak da belirleyici önemde bir sosyal güçtür. Proletarya ile halkın en kalabalık kesimini oluşturan emekçi köylüler birleştiğinde bu düzen, onların karşısında dayanamayacak kadar güçsüzdür.

Emperyalizme köleliğin,kapitalist ve feodal sömürünün,faşizmin her çeşit siyasal gericiliğin, ulusal zulmün, ırkçılığın, şovenizmin, işsizliğin, pahalılığın, ekonomik bunalımın, varlık içinde yokluğun, her çeşit sefaletin, haksız savaşların, işkencenin, ortaçağ karanlığının, ahlaki yozlaşmanın, rüşvetin, yolsuzlukların, kültürel çürümenin, cehaletin, kadının köleliğinin, gerici adetlerin, aşağılanmanın, cinayetlerin, karaborsanın, gangsterliğin, uyuşturucu madde alışkanlığının, alkolizmin, fuhuşun kaynağı bu geri kapitalist düzendir.

III

TİKB NEDİR, NİÇİN SAVAŞIYOR?

Biz komünistler emperyalizme ve sosyal-emperyalizme, yeni sömürgeciliğe ve hegomanyacılığa, faşizme ve sermayeye, ırkçılığa ve şovenizme karşı,. bağımsızlık, özgürlük ve halk demokrasisi için, sömürüsüz ve baskısız bir dünya için, sosyalizm ve sınıfsız toplum uğruna mücadele ettiğimiz için buradayız. Egemen sınıflar tarafından bu nedenle (.....) mahkemelerde yargılanıp idam sehpasına gönderilmek isteniyoruz.

Aslında bizim şahsımızda lekelemek, mahkum etmek, fiziken ve ruhen yoketmek istediğiniz, proletaryanın umudu ve geleceği olduğu için "terörist", "yıkıcı", "bölücü" diye gözden düşürmeye çalıştığınız Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği'dir. Savcı olsun, heyetiniz olsun (... ...) egemen sınıflar adına bütün karalamaları üstümüze boca etmekte tereddüt etmedi. Kimi zaman davanın siyasi niteliğini inkar ederek,kimi zaman görüşlerimizi ve niyetlerimizi çarpıtarak TİKB'nin (.... ...)ına yazılmış amaç ve hedeflerini, program ve stratejisini, bir şeytan manifestosu gibi göstermeye çalıştınız. Onun için TİKB nedir, niçin savaşıyor sorusunu bir kez daha özetleyelim ki, planlarınız boşa çıksın, komünistlerin görüş ve amaçlarını gizlemedikleri görülsün!

TİKB, halkın cellatlarının göstermek istediği gibi "terörist", "soyguncu", "hırsız çetesi" değildir. Soyguncu olan, terörist olan, cani

olan, hırsız olan düzenin başındaki egemen sınıflar ve (....)larıdır. TİKB, mevcut sömürü ve baskı sistemini yıkma mücadelesine önderlik edecek proletaryanın komünist partisini inşa etmek amacıyla, 1968'lerden beri sınıf mücadelesinin ön cephesinde savaşmış İhtilalci Komünistler tarafından Mustafa Suphi yoldaşın komünist mirasını diriltip yaşatmak ve Türkiye proletaryasının sınıf kavgasına önderlik etmek için 1979 yılında kurulmuş öncü komünist müfrezedir. Baştan itibaren proletaryanın davasından başka hiçbir kişisel çıkar gözetmeyen ve bugüne kadar sınıf mücadelesinin her alanında (...) bir yiğitlik ve atılganlıkla dövüşen TİKB savaşçıları, öldüler, işkence gördüler, zindanlara atıldılar fakat kutsal davalarından dönmediler, dönmezler.

TİKB bu gücünü, temsil ettiği Türkiye proletaryasından, davasının haklılığına olan inancından ve en başta da rehber aldığı yüce Marksizm-Leninizm ideolojisinden almıştır. Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ihtilalci öğretilerini özümlediği ve onu ülkemiz koşullarına uyguladığı içindir ki, Marksizm-Leninizme ihanet eden Sovyet ve Çin revizyonizmine karşı, aynı zamanda küçük-burjuva sosyalizmi çeşitlerine, anarşizme ve maceracılığa karşı uyanık olmuş ve bunlarla kararlılıkla mücadele etmiştir.Asıl kendi "kökü dışarda" olan burjuvalara ve faşistlere ilan ederiz ki, proleter enternasyonelizmin kararlı savunucusuyuz; Marksizm-Leninizm'in bayrağını onurla dalgalandıran dünyanın tek sosyalist ülkesi A.S.H.C.'nin ve onun mimarı A.E.P.'nin safındayız.

İnsanlığa altın bir çağ getirecek sınıfsız (....) toplum TİKB'nin nihai hedefidir. (...) toplum, burjuvazinin kendi pisliklerini tasvir ederek karalamaya çalıştığı o korkunç heyula değil, aksine üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırıldığı, sınıfların ve sınıf farklılıklarının yokedildiği, insanın insan tarafından sömürüsüne, üretim anarşisine, savaşa ve yoksulluğa son verildiği, toplumun sancakları üzerine "herkesten yeteneğine, herkese ihtiyacına göre" sloganın yazıldığı sömürüsüz ve baskısız bir dünya cennetidir. Ne burjuvazinin karalamaları, ne de modern revizyonizmin ihaneti bu uğurda mücadeleden bizi alıkoyamaz.

TİKB'nin nihai hedef olarak belirlediği sınıfsız komünist topluma ulaşmak için, kapitalist toplumla komünist toplum arasında uzun bir tarihi dönem olan (... ...) döneminden geçmek gerekir. Ne var ki Türkiye ulusal boyunduruk altında geri bir ülke olduğu için, devrim önce anti-emperyalist demokratik aşamadan geçmek ve (...) alaşağı ederek (... ...) geçici ve özgül bir biçimi olan halk demokrasisi devletine ulaşmak zorundadır. Devrimi kesintisiz olarak sürdürüp sosyalist toplumu ekonomik, siyasi ve ideolojik-kültürel alanlarda inşa etmek ancak halk demokrasisi devleti kurulduktan sonra mümkün olabilecektir.

Belirttiğim gibi, bugün proletaryanın temel görevi anti-emperyalist demokratik halk devrimini zafere ulaştırmak, emperyalizmin boyunduruğunu ve iktidardaki tekelci kapitalistler ile büyük toprak sahiplerinin militarist-bürokratik devlet aygıtını (... ...)rak yerine işçilerin ve köylülerin devrimci (...)günü kurmaktır. Sosyalist devrimin bir ön aşaması ve hazırlayıcısı olan anti-emperyalist demokratik halk devrimi, İhtilalci Komünist partinin sevk edip yöneteceği, proletaryanın önderliğinde işçi-köylü temel ittifakına dayanan bütün halkın devrimidir. Halka özgürlüğü, tam bağımsızlığı, halk demokrasisini, mutluluk ve refahı getirecek olan ancak böyle bir devrim olabilir.

Ülke çapında iktidar elde edilip halk demokrasisi devleti kurulur kurulmaz:

Emperyalistlere, sosyal-emperyalistlere, tekellerin elindeki özel sektöre ve devlete ait bütün kuruluşları tazminat ödemeksizin ulusallaştıracağız. Dış borçları silecek, bankaları devletleştirecek dış ticareti devlet tekeline alacağız.

Yarı-feodal toprak ağalarına ait topraklara ve üretim araçlarına el koyarak, toprakları, topraksız ve az topraklı köylülere dağıtacağız. Devletin ve büyük toprak sahiplerinin elindeki geniş ölçekli modern çiftlikleri sosyalleştireceğiz.

(... ... .) üzerindeki ulusal baskı ve soygun sistemine son vererek, (... ...)na, isterse (... . ...) kurma hakkı, isterse federal çerçevede halk cumhuriyetiyle özgürce birleşme hakkı tanıyacağız.

İşçilerin ve bütün emekçilerin insanca, mutluluk, refah ve özgürlük içinde yaşamları için gerekli acil önlemleri alacak, halk devriminin bütün kazanımlarını devrim anayasasıyla güvenceye kavuşturacağız.

Biz komünistler görüş ve amaçlarımızı saklamaksızın, ilk elde bu yakın amaçlar için savaştığımızı, bunları elde ettikten sonra sosyalizme ve (...) doğru ilerleyeceğimizi, sömürü ve baskı düzenini yalnızca (...)e dayanan devrimle yıkabileceğimizi açıkça söylüyor, bunları tüm halka ve dünyaya ilan ediyoruz. Ne zora başvurmayı ve kan dökmeyi ilk icad eden bizleriz, ne de devrimci teröre keyfimizden başvuruyoruz. Aksine teröre ilk başvuran ve bizi karşı şiddete zorlayan, devrimcileri ve halkı katlederek, işkence ve soykırıma başvurarak, sosyal muhalefeti zulümle ezip bastırarak her yolu mübah gören egemen sınıflar ve onların devletidir. Çünkü umutsuz da olsa, tıpkı öncülleri acımasız köle sahibi sınıflar ve feodal zorbalar gibi, burjuvazi de yerini proletarya ve emekçilere bırakmaya yanaşmıyor. O yüzden, burjuva devlet cihazı (ordu, polis, bürokrasi, parlamento, mahkemeler vs.) (...) lı devrimle (...)tır.

İşte, TİKB devrimin ancak genel (...)lı halk (...)ması sonucunda, halk (...) su içinde örgütlenmiş işçi ve köylülerin nispeten kısa ya da uzun süreli (...)lı mücadelesiyle zafer kazanabileceğini bu nedenle genel stratejisinin temel taşlarından biri haline getirmiştir. TİKB platformunda, merkezi yayın organları ORAK-ÇEKİÇ ve İHTİLALCİ KOMÜNİST'te bu çizgi açıkça belirtildiği halde, savcı egemen sınıflardan öğrendiği yöntemlerle TİKB'nin silahlı mücadele anlayışını keyfince altüst edip kasıtlı bir karışıklık yaratıyor.

Ya TİKB'nin silahlı mücadele çizgisinden habersiz olan, ya da kasıtlı davranmaktan mantığını yitiren (...) savcı, TİKB'nin "T.C. Anayasasını silahlı halk ayaklanmasıyla" yıkmak üzere "silahlı eylemler"de bulunduğunu iddia etmektedir. Savcı, her silahlı eylemin silahlı halk ayaklanması ile özdeş olmayacağı gerçeğini görmezden gelmektedir.

Genel silahlı (...)ma, devrimci krizin doruk noktasında, iç ve dış düşman güçlerine karşı düzenli halk (...)su ve ona destek olan (...) müfrezeleriyle, şehirde ve kırda cepheden yürütülen silahlı mücadelenin son aşaması ve en üst biçimidir. İhtilalci komünist partinin bu aşamaya gelmezden önce başta işçi sınıfını, köylülüğü ve diğer halk kesimlerini kendi önderliği altında halk cephesinde siyasi olarak birleştirmesi ve (...) mücadelenin ana dayanağı halk (...)sunun temellerini atması gerekir.

(...)lı mücadele, basitten karmaşığa, alt biçimlerden üst biçimlere mevzi (...)lardan genel ve birleşik (...)lara doğru gelişen, objektif ve subjektif koşullara, güçler dengesine (vs.) göre uzun veya nispeten kısa süreli olabilen bir ulusal ve sınıfsal mücadele biçimidir. O yüzden, genel (...)lı (...)madan önce, ona ulaşmak ve hazırlık olmak üzere koşullara uygun şekilde (...) eylemleri yürütmek ve (...) müfrezeleri örgütlemek gerekir. Yalnız, sınıf mücadelesinin biçimlerinden biri olan (...) savaşı her koşulda değil, mücadelenin belli bir evresinde, belli koşullarda yürütülür.

Bu anlayış çerçevesinde TİKB 12 Eylül öncesinde devrimci durumun olgunlaşma düzeyine, halk yığınlarının örgütlülük ve destek derecesine, sınıf mücadelesinin gereksinimlerine uygun (...) eylemleri yapmıştır. Bu eylemler faşist saldırıları püskürtmeye, komünistlerin ve ilerici insanların can güvenliğini sağlamaya, faşist terör ve baskıyla yolu tıkanmaya çalışılan sınıf kavgasının yolunu açmaya ve saldırı pozisyonundaki genel devrimci mücadeleyi üst biçimlere sıçratarak (...) savaşı ve giderek (...)lı (...)ma aşamalarına hazırlanmaya yönelik eylemlerdi. Yani savcının keyfi olarak iddia ettiği gibi TİKB'nin o dönemdeki silahlı eylemleri halk ayaklanmasının bizzat kendisi

değildi, olamazdı. Eğer böyle bir görüş savunulsaydı devrimci maceracılığa düşülürdü. Kaldı ki TİKB'nin böyle bir anlayışı olsa, bunu açıkça ilan eder ve savunmaktan kaçınmazdı.

12 Eylül sonrasında ise devrimci hareketin yenilgisi sonucu silahlı halk ayaklanmasının objektif ve subjektif koşulları zaten yoktu. Bu dönemde TİKB'nin başvurduğu silahlı eylemler örgüte para temini, ordu ve polisin örgütü yoketmeye yönelik silahlı saldırıları karşısında kendini savunma gibi olanlarla sınırlı, geri çekilme taktiğinin kapsamına uygun eylemlerdi. Örgütün aldığı yaralar sarılıp onarılmadan, halk yığınlarıyla bağlar güçlendirilmeden, halk yığınlarının mücadele isteği kabarıp morali yükselmeden (.....) diktatörlükle silahlı mücadeleye girişmek bir düellodan öteye gitmezdi. Onun için TİKB yeraltı yöntemlerini uygulayarak örgütlenme, ajitasyon ve propaganda çalışmasına ağırlık vermiş 12 Eylülden bugüne dek bir an bile ara vermeksizin kitleleri faşizme karşı bilinçlendirmek, örgütlemek ve direnişe geçirmek için cesurca mücadele etmiştir.

Buraya kadar çok kısa özetlediğim TİKB'nin silahlı mücadele anlayışını savcı istediği gibi çarpıtmakta özgürdür. Zaten programı, amaç ve hedefleri egemen sınıflar tarafından utanmazca tahrif edilmiyor mu? Yalnız ben şu kadarını söyleyeyim ki, TİKB'ye yönelik haksız saldırılara karşı çıktığım gibi, TİKB'nin yaptığı askeri eylemlerin hiç birisine katılmadığım halde, bu davada bizlere yüklenmek istenen Sabancı mutemedinin soyulması gibi TİKB'yle uzaktan yakından hiçbir ilgisi olmayan silahlı eylemler dışındakileri savunuyorum.

Egemen sınıflar ve (...)ları hangi (...) yollara başvururlarsa vursunlar, isterlerse (...) demogoji, fesat, iftira, komplo, entrika, terör gibi klasik silahlarını hep birden ateşlesinler, biz komünistleri yolumuzdan alıkoyamazlar. Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği'ni zaptedemezler; (.. ....), kervan yürür!

ZAFER BİZİMDİR; BİZ KAZANACAĞIZ!

Savcı idamımızı istiyor! Mahkeme heyeti kalem kırsın, zindancılar sicim yağlasın, mezarcılar ve tabutçular boş durmasın istiyor. Bunu (..... ... ...)nın öfkelerini yatıştırmak, devrimciliğe cüret edecek halk evlatlarının özgürlük ateşini darağacının soğuk ürpertisiyle söndürmek, geçmişte sömürücü zorbalara yaşatılan korkulu düşlerin intikamını alıp bedelini ödetmek, (... ... ...) daha sunmak için yaptığını biliyorum.

Karar günü , (...) cüppelerinizin içinden bizlere doğru uzanan ellerinizle kaleminizi kırıp düzene olan minnettarlığınızı yerine getirmenin gönül rahatlığıyla huzura kavuşabilirsiniz. Bir TİKB neferi, bir ihtilalci komünist, bir halk evladı olarak, bana ölümden korkmamayı öğretmiş kahramanlık destanları yazan şehit yoldaşlarımdan aldığım ilhamla, idam sehpalarına tekme atıp cellatlarını korkutmuş Deniz GEZMİŞ'lerden ve bu geleneği yaşatan 12 Eylül rejiminin darağacı kurbanı devrimcilerle idam kararlarını tebessümle izleyip yıllardır ölüm tehdidi altında yaşayan yurtseverlerden öğrendiklerime dayanarak kararınızı metanetle karşılayacağım, bundan emin olabilirsiniz. Şunu da biliniz ki, şayet idam kararı çıkartmazsanız, bu benim devrimci öfkemi yatıştırıp beni rahatlatmayacak.

Biz komünistler ölüm dahil her türlü korkuyu atarak çıkarız yola, öyle olmasa bir ev baskınında, bir sokak köşesinde, bir işkence odasında,bir zindan hücresinde öldürülme korkusunu paslı bir pranga gibi ayaklarımızda taşıyıp ideallerimizden vazgeçmememiz için bir neden kalır mıydı? Öyle olmasa her bir şehidimizin ölmezden önce kendinden önceki şehitler silsilesine bakarak korkuya kapılması gerekmez miydi?

Tam tersine! Mücadelemiz ölümden ölümsüzlük, eski direniş destanlarından yeni destanlar yaratmayı öğrenmiştir. (..... ....) karşı dövüşerek ölen her TİKB savaşçısı nöbeti devrettiği yoldaşına kahramanca yaşayıp savaşmayı, dövüşe dövüşe kahramanca ölmesini bilmeyi öğretmiştir. (.....

.....

....)*

Eğer ben de (..... ...) tarafından yağlı ilmikle katledilecekscm bunu tıpkı şehit yoldaşlarım gibi TİKB geleneğine uygun olarak başım dik olarak karşılarım.Çünkü biliyorum ki biz ölsekte, zindanlarda çürütülsekte, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm davamız kavga alanlarında yaşayacaktır. Herşeye rağmen TİKB yaşayacak ve savaşacaktır.

(... ....)

Ne kadar inkar ederseniz edin, bu dava, sizin kürsüde (.....) devleti, (... . ....) düzenini, (... ....), burjuvazinin (...) lığını ve (...) adaletini temsil ettiğiniz; bizlerinse ezilen ve sömürülen dev sınıf proletaryayı, devrimci proletaryanın sömürüsüz ve baskısız güzel bir dünya

* TİKB militanlarından O.Yaşar YOLDAŞCAN'ın, Metin AYDIN'ın Selma AYBAL'ın, Ataman İNCE'nin, Mehmet Ali DOĞAN'ın Aslan TEL'in, İsmail CÜNEYT'in, M.Fatih ÖKTÜLMÜŞ'ün ölümlerinin ajitasyonel bir uslupta anlatılması savunmaya verilen cezanın gerekçeleri arasında yer almıştır.(DN)

özlemini temsil ettiğimiz, siyasi bir davadır.

Siyasi davaların bir kez görülüp üstüste yığılan yıllarla, onyıllarla, hatta yüzyıllarla tarihin karanlıklarına gömülüp unutulmadıklarını bilmeniz gerekir. Sokrat'ın savunması, Galille'nin dramı, Şeyh Bedrettin'in idamı, Pir Sultan Abdal'ın katli, Dreyfuss olayı, Köln Davası, Leipzig Duruşması, Sacco ve Vanzetti cinayeti, Rosenberg'lerin yargılanması, Deniz Gezmiş Davası unutulmayarak, tarihin altın sayfalarında yerlerini almışlar ve herbiri kamu vicdanına birer adli cinayet olarak kazınmışlardır. Sorgusuz sualsiz, delilsiz ispatsız, savunmasız yürütülen 12 Eylül davaları da unutulmayacak, zamanı gelince tekrar görülecektir.

Onun için, bu savunmam, bugün sizin iddianamenize yanıttır. Yarın 12 eylül (...) rejimi (...) kürsüsünün önüne çekilip sanık sandalyesine oturtulduğunda ona bir iddianame olacaktır. Özlemini çektiğim o günler çok uzak değildir.

Unutmayın ki, dün tehlike çanları bizim için çalıyordu, şimdi çanlar sizin için çalıyor! Bugün kalemler bizim için kırılıyorsa, yarın sizin için kırılacaktır!

40 milyonluk halk için korkunç bir zindan olan Türkiye'de egemen sınıfların lüks ve sefahati, zafer şenlikleri ve çılgın kahkahaları, hunhar cinayetleri ve kitlesel işkenceleri, asıp kesmeleri ebediyyen sürmeyecektir. Evet (... ...)lar! (... ... ...) devrimci isyan günleri geliyor... İran'dan Nikaragua'ya, Arjantin'den Filipinler'e Güney Afrika Cumhuriyetin'den Haiti'ye, Pakistan'dan Şili'ye, kızgın kızgın dolaşıp duran, Şahları, Somozo'ları, Baby Do'ları, Markos'ları silip süpüren büyük ve durdurulamaz anti-faşist kasırga yakında Türkiye'ye de uğrayarak (...) oturdukları iktidar koltuğundan alaşağı edip hakettikleri uçuruma fırlatacaktır.

(.....) diktatörlük yıkılacaktır! (.....) diktatörlük yıkılacak ve bizim istediğimiz Türkiye Halk Cumhuriyeti kurulacaktır!

Zafer bizimdir; biz kazanacağız!

YAŞASIN (... ...)!

KAHROLSUN (.. ...) YAŞASIN DEVRİM!

YAŞASIN ÖZGÜRLÜK, BAĞIMSIZLIK, HALK DEMOKRASİSİ VE SOSYALİZM MÜCADELEMİZ!

17.4.1986

Yaşar AYAŞLI

İSTANBUL MAHKEMELERİNDE GECEYLE GÜNDÜZÜN SAVAŞI

I

12 Eylül yılları, sadece Engizisyon çağını aratmayan işkenceleri, tüyler ürpertici zindanları, adına güvenlik güçleriyle çatışma denilen cinayetleriyle anılmayacaktır tarihte. Bu tabloyu boyutlandırıp tamamlayan vicdansız adaletiyle de anılacaktır. Geceyarıları sessizce darağacına çekiliveren gencecik insanlar, sayıları artık binlerle ifade edilen idam ve müebbetler, altalta yazılıp toplanırsa yüzbinleri bulan hapis cezaları, unutulacak gibi değildir. Eğer bir ülkede sırf siyasal nedenlerle beşyüzbine yakın insan işkenceden geçirilip sanık sandalyesine oturtulmuşsa, orada tepeden tırnağa çürümüş bir düzen ve o düzenin mutlaka sorgulanması gereken bir zorba adaleti var demektir.

Yıllardır halkın en yiğit oğullarının ve kızlarının ciğerlerine kara saplı bir hançer gibi saplanıp kalmış ve onların analarına, babalarına, eşlerine, çocuklarına tarifsiz acılar çektirmiş bu adaletsiz adalet, altı haki üstü kara renkli sıkıyönetim mahkemelerinin eseriydi. Bu mahkemeler ki devrimcileri yargılarken savaş hali kural ve hükümlerini uygulamakla kalmamışlar, şaşmaz taraflılıkları, keyfilikleri, acımasızlıkları, dizginsiz anti-komünizmleri ve şoven milliyetçilikleri ile de kötü bir nam salmışlardır. MİT ve siyasi polisin uydurma rapor ve belgelerini, işkenceyi ciğeri beş para etmez hainlerin itiraflarını, sadece devrimciler ve halk için geçerli sayılan ceza yasalarını, yargı cihazının görünmeyen kumanda yerlerine yerleşmiş Tahsin Şahinkaya'ları, Nejdet Üruğ'ları, Hiram Abbas'ları, Şükrü Balcı'ları bir kaba koyup iyice karıştırın, sıkıyönetim mahkemelerinin adalet iksirini elde edersiniz. Bir yargı kurumunun sicilinde birkaç celsede idam kararları, yedi sene yatırıp beraat ettirme, toplu katliam sanığı faşistleri salıverip devrimci diye kuşku duyulanları yatırma, kiralık itirafçılar eliyle suç icad etme, gıyapta karar verme, savunmasız cezalandırma, işkencecilerle işbirliği, mahkeme salonunda meydan dayağı, savcı odalarında falaka varsa, söylenecek fazla birşey kalmaz geriye.

Devrimci, devrimci geçmişi ve devrim özlemini yargılayıp mezara gömmek isteyen sıkıyönetim mahkemeleri devletin topunu tüfeğini, orman kanunlarını, resmi propaganda aygıtlarını ardına aldıktan başka, birçok gönüllü yardımcılar da bulmuştu kendisine Üstümüze kan ve irin karışımı bir mürekkeple saldırıp duran sarı basındaki kiralık kalemler, arkadan alçakça

saldırmayı huy edinmiş itirafçılar, uğruna hiç kan akıtmadıkları gibi yüreklerinin derinlerinde asla hissetmedikleri kutsal davamızı "bireyselleşme" adına düzenin otopsi masasına yatırmaya kalkışan entellektüel züppeler Sıkıyönetim Mahkemeleri ile aynı safta, zincire vurulmuş, devrime karşı Haçlı Seferine çıkmışlardı.

Bu 12 Eylül yargıçları ve destekçileri istedikleri zaferi elde edemediler ama, 12 Eylül'ün yenenleri, mahkeme platformlarında da süren sınıf mücadelesinde, inancı, kararlılığı, fedakarlığı, cesareti, silah yapmış İhtilalci Komünistler ve tutarlı devrimciler karşısında yenildiler. Çünkü , görünürdekinin aksine yargılayanlar yargılanmış 12 Eylül sanık sandalyesine oturtulup sorguya çekilmiştir.

Yalnız, sıkıyönetim mahkemeleri karşısında elde edilmiş bu başarılar yeterli değildir. Bütün devrimcilerin, bütün ilerici insanların tamamlaması gereken bir görevleri daha vardır şimdi: Bu mahkemeleri, tarihin teşhir direğine çivilemek ve işledikleri insanlık suçlarının faturasını ödetmek üzere sanık sandalyesine oturtup yargılamak. Eğer onların verdikleri haksız kararları tüm sonuçlarıyla beraber ortadan kaldırmak, zindanlardaki binlerce özgürlük savaşçısını aklayıp gerçek suçluları günışığına çıkartmak istiyorsak, bunu yapmalıyız.

Yaşadıklarımdan hareketle aşağıda anlatacaklarımın amacı budur işte.

I

Düzenin efendileri, yakalandığım günlerde öylesine yüksek perdeden "demokrasi"ye geçildiği propagandası yapıyorlardı ki, dünyanın en özgür ülkesi Türkiye sanırdınız. Oysa vitrinin arkasındaki Türkiye bir hapishaneden farksızdı. ; halk zulüm ve özgürlüksüzlükten boğuluyordu, dağda sokakta insan vuruluyordu, sorgusuz-sualsiz, işkencede ölenler vardı, çığlık ve slogan sesleriyle inliyordu zindanlar. (..... .....) Sıkıyönetim yargıçları idam ve ağır hapis cezaları yağdırıp, ibret-i alem olsun diye de radyo ve TV ile tüm ülkeye ilan ediyorlardı bunları.

İki aylık şube faslından sonra, polis arabasıyla getirilip şubeden pek de farklı olmayan Metris Askeri Cezaevine atılmıştık. Cezaevinde hiçbir hakları yoktu tutukluların; ne kitap, defter, kalem veriliyordu, ne aileler ve avukatlarla görüşülebiliyordu, ne de savunma hazırlanacak bir ortam vardı. Polisteki direniş bitmiş, cezaevinde devrimci onuru koruma mücadelesi ile mahkemede devrimci idealleri savunma ve faşizmi sorgulama görevi başlamıştı benim için artık. Metris'e gelişimin üzerinden daha bir ay geçmeden bir akşamüstü elime iddianameyi tutuşturup ertesi gün ilk duruşmaya çağırmaları işimin hiç de öyle kolay olmadığını gösteriyordu.

Hazırlık bir yana, duruşmada avukatlarımız bile yanımızda olmayacaklardı. Sıkıyönetim yargıçları , hem davayı siyasi niteliğinden uzaklaştırmak, hem de bir an evvel defterimizi dürmek için yapıyorlardı bunu.

O günlerde mahkemeye gidip gelmek, askerlerin postal darbeleri altında iki kez soyulup makata kadar aranmak, kızgın güneşin altına çekilip fırına çevrilmiş cezaevi arabasının içinde saatlerce bekletilmek, duruşma salonunda askerlerle bir çeşit Amerikan futbolu oynamak ve bol bol dayak yemek demekti. İlk duruşmaya gidişimiz de eksiksiz öyle oldu, tek tip elbise giymediğimiz için dayak yiyip soyularak çıkarıldık cezaevinden.Selimiye Kışlası'ndaki askeri mahkemenin önüne çıktığımızda sadece atlet ve don vardı üzerimizde.Kimlik tespiti bitince yargıç,sözde duruşmaya"mahkeme adabına aykırı bir kıyafetle" geldiğimiz bahanesiyle salondan dışarı attı bizi. Böylece , işkencenin, kıç aramasının, şubede ırza geçip insan boğazlayan polislere kanat germenin, rüşvet yemenin ahlaklılık; zorla giydirilmek istenen TTE'yi giymeyip insanlık onurunu korumanın ahlaksızlık olduğunu öğrenmiş oldum,bana ahlak dersi vermeye kalkışan mahkeme heyetinden.Ahlak anlayışlarımız da, temsil ettiğimiz sınıflar ve dünya görüşlerimiz kadar farklıydı.

Sıkıyönetim yargıçları, bulunduğu her yerden çürük kokuları yükselen bürokrasinin tüm hastalıklarını taşıyorlardı. Tıpkı(..... ....) Bu yüzden bana ahlak dersi veren mahkeme heyetinin suratına bunları haykırmayı çok istedim. Fakat duruşmalara çıkabilmek ve kürsüde istedikleri gibi at oynatmalarına meydan vermemek için, duygularımla hareket etmekten kaçınmam gerekiyordu. Somut duruma uygun devrimci taktikler izleyip duruşmaları küçük muharebeler dizisi olarak değerlendirmek zorundaydık. Mahkemeler bizim hem ideolojik ve siyasi kavga alanlarımızdı, hem de gidiş- gelişlerde diğer koğuş ve cezaevleriyle, basın ve avukatlarla haberleşme araçlarımızdı.

Sırf eziyet edip sersemletmek, alışmaya başladığımız koşulları tepetaklak etmek için, bizleri durmadan koğuştan koğuşa, cezaevinden cezaevine sürerlerdi. Burada bir parantez açarak bu konuda bir fikir verebilmek için, yakalandığımdan bu yana geçen üç yıl içinde 20 dolayında koğuş, 7 kez de cezaevi değişikliği yaşadığımı belirtmek isterim. İşte bu amaçla Metris'e gelişimin üzerinden bir ay bile geçmeden oradan alınıp Sağmalcılar Özel Cezaevi'ne sevketmişlerdi. Sevk sırasında askerler soyarak arama yaparlarken yere yatırıp postallarıyla gırtlağıma ve göğsüme bastıkları sırada bir kaburga kemiğim kırıldı. Sağmalcılar'dan götürüldüğüm ikinci duruşmada da kırılan kaburga kemiğimin acısından (tedavi görmemiz olanaksızdı) sorgu veremedim, ayakta zor duruyordum. Epeyce uğraştıktan sonra bunu güç-bela tutanağa geçirttim ama, sanki sözkonusu olan bir siv-

risinek ısırığıymış gibi yargıçların umurunda bile değildi bu durum. Diğer yoldaşların sorgularının yapıldığı birkaç duruşmaya da keyfi olarak çağırmadılar beni, bir an önce formalileleri tamamlayıp bizi başlarından savmak istedikleri belliydi. Çünkü, kısa bir süre önce Adana Sıkıyönetim Mahkemesi aynı suçlardan hakkımda idam istemiyle (diğer yoldaşlarla beraber) ikinci bir dava daha açmıştı, niyetlerinin buradaki davayı Adana'da ana davayla birleştirmek olduğu anlaşılıyordu.

Alelacele biri İstanbul, diğeri Adana davası için siyasi nitelikte iki yazılı sorgu metni hazırladım. Selimiye Kışlası'na götürüldüğüm gün mahkemeyle işbirliği yapan cezaevi yönetimi çıkışta yazılı sorguma el koydu, duruşmada söz alıp bunu belirttiğimde ise, heyet bu tür şeylerin kendisini ilgilendirmediğini söyledi. Faşizme yönelik suçlamalarımı sözlü olarak yapmak zorunda kaldım bu yüzden. Ben davayı siyasi platforma çekmeye çalışırken duruşma yargıcı onu basit bir adli davaya dönüştürmeye uğraşıyor, sözlerime bağırıp çağırarak müdahale ediyor, söylediklerimi tutanağa geçirmiyordu. Ama dört kişi sorgu için götürülüp getirildiğimiz aynı günlerde, Adana 1 No'lu Askeri Mahkemesindeki sorgulama tamamen bizim siyasi egemenliğimiz altında geçti. (.....) yargı sistemine ve rejime indirdiğimiz darbelerin hedefini bulduğu, mahkeme heyetinin öfkelenmesinden ve pasif kalmasından açıkça belli oluyordu. Yazılı sorgu metninde geçen, kalem kırma düşkünü kara cüppeli yargıçlarla, cellatlık için sıra bekleyen işsiz çingeneler arasında bağ kuran sözlerim duruşma yargıcını öylesine kızdırmış olacak ki, yerinden ayağa fırlayıp, "sana burada suç işlettirmem" diye bağırıp çağırarak duruşmadan atma tehdidinde bulundu. Yargıcı sakin olmaya davet ederek, "eğer suç işliyorsam, dava açarsınız olur biter" deyip devam ettim elimdeki metni okumaya.Hala öfkesi yatışmayan yargıç, sorgu bittikten sonra, yanımdaki yoldaşımla konuştuğum bahanesiyle beni duruşmadan attı, sorguda söylediklerimle ilgili dava açtırdı ayrıca. Bundan ceza aldım sonradan.

Sağmalcılar'dan Metris'e tekrar topluca getirildiğimiz sırada çıktığımız İstanbul 1 No'lu Askeri Mahkemesindeki son duruşma ise olaylı geçti. Duruşmaya don ve atletle gelmemi gerekçe gösteren yargıç dışarı çıkmamı istedi; "mademki öyle verin elbiselerimi giyeyim" diyerek çıkmadım. Yargıcın işareti üzerine kollarımdan sürüklemeye başladı askerler, bir yandan da ağzımı kapatıp alttan postallarıyla ayaklarıma vuruyorlardı. Silkinip askerlerden kurtuldum ve "bunların hesabını soracağız, sanık sandalyesine oturtulmanız uzak değil" diye bağırdım, işaret parmağımı üzerlerine sallayarak. Bu arada diğer yoldaşların hepsi ayağa kalkıp heyeti protesto amacıyla dışarı yürümüşlerdi. Mahkeme iyice karışmıştı, askerlerle itişip kakışıyor, yüksek sesle karşılıklı tartışıyor, cop darbelerinden korunmaya

çalışıyorduk. Bu durumda son silahımız olan slogan atmaktan başka çare kalmamıştı: "Kahrolsun Faşizm!..", "Savunma Hakkımız Engellenemez!..", "İşkencecilerden Hesap Soracağız!.." Selimiye'nin koridorlarında çınlayan sloganların, kovalamacaların, havada uçuşan copların, kadın yoldaşlar dahil herkesin yerlerde sürüklenmesinin oluşturduğu manzara bir korsan gösteriden farksızdı. Mahkeme, "komutanım" deyip hazırolda duran, ellerini dizlerinin üzerinde bitiştirmiş, sinik, boynu bükük, itaatkar, posası çıkmış insanlar istiyordu karşısında. Ama meydan okuyorduk onlara kendi kalelerinde, devrimin yürek atışlarını dile getiren sloganlarımızla.

III

Yakalandığımdan tam bir yıl sonraydı, soğuk bir 8 Mart sabahı cezaevi arabasıyla Adana'ya sevkediyorlardı bizi, orada yargılanacaktık artık. Bu sevk, hangi koşullarda yargılandığımızı göstermek açısından anlatmaya değer.

Giderken İzmit, Adapazarı, Ankara (Keçiören Islahevi), Niğde, Ulukışla ve Pozantı cezaevlerine uğradık; normalde 15 saat sürecek bir yolculuğun arabanın ikide bir arıza yapması, uğranılan her yerde savcı beklenmesi gibi nedenlerle 55 saat sürmesi bilerek yapılan bir çeşit işkenceyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyordu. Ağzına dek dolu arabanın içi kıpırdanacak ve nefes alınabilecek gibi değildi. Zaten bileklerimiz sıkıca kelepçelenmiş, ayrıca kol aralarından geçirilerek sıralara bağlanan sevk zincirleriyle hareket edemez hale getirilmiştik. Bileklerdeki kelepçeleri yolculuk boyunca çıkarmadılar, sevk zinciriniyse yalnızca yanımızdaki tutukluları bizden ayırırken ya da tuvalete çıkarıldığımızda açtılar. Ama ancak iki kez yemek yiyip 3-4 kez tuvalete çıkarıldığımız için bunun bir faydası olmadı. Kemiklerimize dek dayanmış kelepçeler, bileklerimizi şişirmekle kalmamış, üzerinde ancak aylar sonra kaybolacak izler bırakmıştı. Susuzluktan çatlayan dudaklar, geceleri kuru ayazda uyumanın olanaksızlığı, açlık, sigarasızlık, havasızlık, yorgunluk, sırt ağrıları çekilir gibi değildi. Adana'ya geldiğimizde kurtuluruz sanmıştık ama, bu kez de savcıyı arama bahanesiyle yakıcı güneşin altında içi fırın gibi kızmış arabanın içinde beklettiler 5-6 saat boyunca. Giysilerimiz terden sırılsıklamdı, sıcakta bütün sıkıntılarımız kat kat artmış, baygın hale gelmiştik. Kapı açılıp cezaevine teslim edildiğimizde savaştan çıkmışcasına bitkin haldeydik. Arabanın içinde baygın yatan yaşlı bir adli mahkumu hayvan leşi sürükler gibi ayaklarından çekerek dışarı çıkardılar gardiyanlar. "Kelebek" filminde seyrettiklerimizi aratmıyordu yaşadıklarımız. İki günü aşkın yolculuk boyunca bunlara karşı sessiz kaldığımız sanılmasın; kimi zaman yumruklayıp durduk arabanın duvarlarını, kimi zaman slogan attık, kimi zaman bağırıp çağırdık subay ve askerlere, hatta insani yanlarına hitap ettiğimizde bile oldu; ama bunların

hiçbiri de, insanlıktan eser kalmamış vicdanlara etki etmedi.

İşkenceci bir yönetimin işbaşında olduğu Adana Kapalı Cezaevi'nin kapısından içeri girdiğimizde, sevk bitince eziyetlerin de azalacağını sanmakla yanıldığımı anlamakta gecikmedim. Perişanlığımızı gören asker ve gardiyanlar geleneksel "hoşgeldin dayağı" atmadılar ama, bununla eşdeğerdeki sulu hücrelere attılar bizi gelir gelmez. Tutukluların korkulu rüyası olan bodrum kattaki sulu hücreler, susuz, havasız,küf kokulu, aşırı nemli, zemini ıslak, tuvaleti içerde berbat yerlerdi. Islak betonun üzerinde uyunacak tek bir kuru yer yok, üstelik içerisi buz gibi. Protesto haykırışlarımız büyük bir beton mezarı andıran dört duvar arasında boğulup gidiyordu. Ancak burada üç gün tutulduktan sonra çıkabildik, yukarıdaki müşahade hücrelerine.

Pirzolayı ızgarada pişirip yenir hale getirmeden önce, ağır bir demir parçasıyla iyice bir dövüp ezerler; bizi de mahkemeye çıkarmazdan evvel cezaevinde ve sevklerde yaptıkları işkencelerle öyle yapmaya çalışıyorlardı işte. Cezaevinde dayak, hücre, tehdit herşey var, sulu hücrelere atıyorlar, direnenleri sık sık. Asker ve gardiyanların gözü üzerimizde, haftada iki kez yapılan aramalarda eşyalarımızı alt-üst edip, savunma notlarımızı alıp götürüyorlar. Savunma hazırlamak için yararlanacak işe yarar bir kitap olmadığı gibi, bunun ortamı da yoktu. Mahkeme, benimle birlikte gelen 12 kişinin formalitelerini bir an önce tamamlayıp cezayı basmak istiyor. Oldukça kalabalık olan Adana davası, daha 12 Eylül darbesinden önce açılmıştı, sonradan Adana'da bütün yakalananları ve İstanbul'dan bizden başka bir davayı daha eklediler bu davaya. Son aşamaya gelinmişken bizi bekledikleri için kararı ertelemişlerdi. İstanbul'dan daha acımasız olup önüne geleni ağır cezalarla (.....) 1 No'lu Askeri Mahkeme, o yüzden davanın bizimle ilgili kısmını bir aya sığdırılan üç duruşmayla bitirip, gelişimizden iki ay sonra da kararı okudu.

Adana'daki ilk duruşmada sevk sırasında ve cezaevinde bize yapılan işkencelerle ilgili suç duyurusu yapmak için söz aldım. Daha birkaç cümle söylemeye kalmadan, gözlerini üzerime (....) gibi dikmiş duruşma yargıcı: "indir ellerini arkadan" diye bağırıp çağırmaya başladı, belli ki gözdağı verip sindirmekti niyeti. Sözlerime devam ederek "Ben asker değilim, siyasi tutukluyum. Sizin emirlerinize göre hareket etmem. Fakat amacınız beni duruşmadan atıp söyleyeceklerimi söyletmemekse, size bu fırsatı vermemek için biraz sonra ellerimin yerini değiştireceğim." dedim. Bu sözlere daha da kızıp öfkelenen yargıç, askerlere işaret ederek, "çıkarın" komutunu verdi. Kollarımdan tutup dışarı çıkardılar.

Mahkemeden atmak çoğu kez, askerlere dövün demeye gelir. Öyle de

oldu: Salonun dışında, cezaevinden bizi getiren kaba-saba, kara cahil görünüşlü uzman çavuş üzerime saldırdı. Cezaevine gidince görürmüşüm! Altta kalmayıp karşı koydumsa da, duruşma bitip cezaevine gidince yapacağını yaptı. Girişte beni en sona bırakıp aske lere: "alın bunu içeri" dedi. Beni küçük bir odaya sokan on kadar asker, soyunmayacağımı bildikleri halde, "soyun arayacağız" diyorlardı. Reddedince de tekme-yumruk üzerime çullanıp eşek sudan gelinceye kadar dövdüler. Bilinçsiz üniformalı köylü, ne kadar da aptalca ve zalimce kendi özgü lüğüne saldırabiliyor! Üstüm başım ve yerler kan lekelerine bulanmıştı. Yumrukla karşı koymalarım işe yaramayınca, faşizmi ve işkencecileri lanetleyen sloganlar atabildim sadece. Dayak faslı bitince de slogan attığım gerekçesiyle hücre cezası verip aşağıdaki sulu hücrelere attılar. Yataksız battaniyesiz ıslak yerde yattım yedi gün boyunca.

İkinci duruşmadan da atıldım. Duruşma yargıcı, davayı siyasi içeriğinden uzaklaştırıp adli bir dava düzeyine düşürebilmek ve ağırlığı benim üzerimde olan siyasi savunma ve hücumlardan kurtulabilmek için, çareyi beni duruşmalardan atmakta buluyordu. Nitekim, daha sonradan hakkımda neden 59. maddeyi uygulamadığını anlatırken bunu gerekçeli kararda açıkça ortaya koydu. Sadece bir kez duruşmadan atılmadım; o da avukatların savunma yaptıkları, biz sanıklara hiç sıra gelmediği gün. Yargılandığımız falan yoktu; soruşturmayı genişletme ve gösterdiğimiz tanıkları dinleme taleplerimiz reddediliyordu, herşey jet hızıyla yapılıp geçiliyordu. Bu yüzden, cezaevindeki baskı ve hücre cezalarından fırsat bulabildiğim son iki hafta içinde kısa bir savunma hazırlayıp duruşmaya çıkmak zorunda kaldım.

Duruşma yargıcı, savunmaları önce diğer yoldaşlara okuttu; hukuki nitelikte olanlara fazla ses çıkarmıyordu, fakat siyasi içerikli yerlerde duruşmadan atma tehdidi savurarak müdahale ediyordu. Beni en sona bırakarak, duruşmaya yalnız gelmemi sağlayacak bazı formalitelerini tamamlamak için iki kadın yoldaşı da getirdiler, ama savunma yapacak bir tek ben vardım. Sıra bana geldiğinde yargıç savunmamı okumama gerek olmadığını, nasıl olsa dosyaya konacağını söyleyerek elimden almak istediyse de, okumakta kararlıydım, gerekirse olay çıkartıp bağırıp çağıracaktım. Mahkemeyi, özellikle siyasi görüşlerimden korktuğu, acizlik sonucu savunmamı okutmak istemediği vb. şeklinde suçlayarak, onu bunun tersini ispatlama tavrına zorladım, sözlü olarak. Taktiğim tuttu, istemeye istemeye hukuksal sınırlar dışına çıkmamamı tembihleyerek okumamı kabul ettiler. Hukuksal bir girişle başlayıp siyasi alana geçerek savunmayı okumaya başladım, birkaç kez müdahale ettilerse de kararlılığım karşısında geriliediler. Bütün yoldaşlarım gibi benim de hiçbir cezadan korkum yoktu, amacım halkımızı kasap bıçağı altına yatıranlardan hesap sormak, uğruna

baş koyduğum ideallerimi savunmak ve davanın sonunu faşizmin ölüm fermanının ilan edildiği yeni bir başlangıç haline getirmekti. Benim onlardan nefret ettiğim kadar, duruşma heyetinin de benden nefret ettiği yüzlerinden okunuyordu. Tepkileri değişti, kimi sinirli sinirli kaşınıyor, kimi renkten renge giriyor, kimi de umursamaz pozlar takınıyordu. Fakat hepsi de sırayla bir halden diğerine geçip duruyorlardı. Yargılayanları yargılamak büyük bir manevi haz veriyordu tabii bana. Savunma bittiğinde, yazılı metni (başka bir yoldaşınkiyle birlikte) soruşturma açılması için savcılığa gönderme kararı aldılar.

IV

Karar günü gelmişti nihayet.

Cezaevi arabasında hep birlikteydik; içlerinde dört-beş yıldır görmediğim, bazılarını tanımadığım yoldaşlar da vardı. Ne verilecek cezalar, ne gördüğümüz işkenceler, ne de tekrar ayrılacak olmamız umurumuzdaydı. O an tek bir yürekmişcesine yaşanan şey bir anlık kavuşmanın tarifsiz sevinci, dağlar kadar birikmiş özlemleri gidermenin doyumsuz tadı idi. Bunu direnmenin sıcaklığını yaşayanlar ve onurlarını devrime adanmış başlarının üzerinde ödünsüz taşıyanlar dışındakiler ne derece anlarlar bilmiyorum. Bizi en çok sevindiren, sadece o gün aynı cezaevi arabasına binebildiğimiz kadın yoldaşların da aramızda olmalarıydı. Nemlenmiş gözlerimiz tavizsizce direndikleri için kimi yıllardır, kimi aylardır sulu hücrelerde tutulan bu yoldaşların üzerindeydi. Yaşamları boyunca güneş görmemişcesine soluk ve beyaz yüzlerinde kızarık noktalar halinde sivrisinek izleri vardı, çok zayıflamışlardı, hareketleri yavaşlamıştı. Herşeye rağmen hasret ve sevinç karışımı bir duygu içinde gidiyorduk mahkemeye, sanki düğüne gider gibi.

Cezaevi arabası mahkemenin bulunduğu askeri karargahın içinde durunca, çevremizde kat kat güvenlik koridorunu oluşturmuş silahlı askerler tarafından teker teker dışarı çıkarıldık. Beton yığınından kurtulmuş ayakların toprağa değmesi, açık havada yürümek ne kadar da güzel! İnsanın Faust gibi, zamana dur diyesi geliyor. Altımızda toprak, üstümüzde Toroslar'dan başlayıp sonsuza doğru uzanıp giden masmavi gökyüzü. Güneş, nazlı nazlı sallanıp duran koyu yeşil ağaçların üzerinde parlayıp duruyor. Mahkeme salonuna doğru yürürken çölün ortasında su içercesine derin derin taze hava çekiyoruz içimize.

(...) düzen gibi köhne, kaba ve hantal görünümdeki duruşma salonu epeyce büyük. Boyca uzun bir dolap çekmecesini andırıyor. En uçta, ardında büyük harflerle "Adalet Mülkün Temelidir" yazan mahkeme kürsüsü var. Kürsünün sol önüne avukatların, onun soluna ise bizim oturacağımız sandalyeler dizilmiş. Dinleyici yerleri en arkada. Tahta sandalyeler, yazlık sinemalarınki

gibi çıtalarla tutturulmuş birbirlerine. Ön sıraya kadın yoldaşlar, onların arkasına biz yerleştik. Tutuksuz sanıklar bizden ayrıldılar, arkada. Dip köşedeki ailelerimizle askerlerin ikazlarına aldırmayıp işaretleşerek konuşuyoruz. Aralar ve etrafımız eli coplu askerlerle çevrili, onlar bizden kat kat fazla.

Uzun bir bekleyişten sonra, kürsünün arkasındaki kapıdan mahkeme heyet üyeleri girdiler içeri, kara cüppeleriyle süzülerek. Salonda çıt çıkmıyor. Durmadan flaş patlatan gazeteciler, korku arıyormuşcasına, merakla gözlerimizin içine bakıyorlar. Ellerinde kameralarıyla TV ekibi de orada, gözdağı olsun diye halka gösterilmek üzere filme alıyorlar bizi. Ya işkence bitip şubeden çıktığımız gün, ya da mahkemenin karar okuyacağı gün görünürler bunlar. Şeytan gibi, "felaket" ve kötülük anlarında peydah olup, sonra kayboluyorlar.

Mahkeme heyeti telaşlı görünüyor.Yangından mal kaçırırcasına alelacele karar veren, suçlu, haksız, ölüm fermanı yüzlerine okunmuş sanıkların ve ailelerin nefret ve kin dolu bakışlarını üzerinde hisseden bir heyet endişeli olmaz da ne yapar? Kürsünün yanında (... ....) Mahkeme başkanı havacı albay oturuyor. Sanıkların susturulması veya dövülmesi dışındaki zamanlarda duruşmalara karşı ilgisiz, ara-sıra uyukluyor. Uzatmak gereksiz, bir çırpıda işlerini biterelim gitsin, gibi bir havası var. Hukukçu değil, dava dosyasından habersiz, ama aleyhteki her kararda imzası var. Daha sonraları emekliye ayrılınca MÇP'ye gittiğini duyduğumda hiç şaşırmadım. Ortadaki saçları dökük, köşeli suratlı, koyu kahverengi gözlüklü şişman duruşma yargıcı karacı bir binbaşı (.....) Tebessüm ettiğini hiç görmedim; daima suratı asık, bağırıp çağırmaya hazır, anti-komünizmi ve özgürlük düşmanlığı yüzüne vurmuş sanki. (.....) Yanındaki yüzbaşı rütbeli üye ise, sorgulandığımız sırada duruşma yargıcıydı. Esnek görünür, fakat bu (....)liğindedir. Tanıklar aleyhimize konuşunca yüzü güler, lehimize konuşunca suratını asar; ama bunları tutanağa geçerken istediği ayarlamayı yapar. Aynı iplikten dokunmuş bu üç şahıs zevkle ceza yasasının en ağır maddelerini bir makinalı tüfek gibi üzerimize boşaltıyorlardı şimdi.

Cezalar, beklediğimiz gibi, olağanın çok üstündeydi. Duruşma yargıcı en hafif cezalardan ağırlara doğru çıkarak okuyordu kararları. Biri hariç hepsi oybirliğiyle alınmıştı. Kimine aynı olaydan iki kez ceza verilmiş, kimine İstanbul'un verdiği 15-20 yıllık cezalar idam ve müebbete çıkarılmıştı. Duruşma yargıcının yüzü hafif kızarık, zaman zaman dili dolaşıyor, yanlış okuduğu kelimeleri tekrar ediyor. En son 6 müebbet, 4 idam kararı okuyup sözlerini bitirdikten sonra, gözgöze geldik. Gözlerinin içine baka baka gülümsedim, inadına...

Yargıç söyleyeceğini söylemiş, yapacağını yapmıştı. Sıra bizdeydi artık!

Sessizliğin ortasından sloganlarımız yükseldi: "Yaşasın Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği!..." "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet!.." Önce bir şaşkınlık bir dalgalanma oldu. Şaşkınlığından sıyrılan yargıç, "susturun şunları" diye bağırdı askerlere öfkeyle, sonra da diğer üyelerle kürsünün ardındaki kapıdan sıvışıp gitti. Başlarında subayları cop, yumruk ve tekmelerle saldırıyor, ağızlarımızı kapatıp susturmaya, omuzlarımızdan bastırarak gösteri havasını bozmaya çalışıyorlardı askerler. Kesik kesik sloganlar, ailelerin bağırış çağırışlarıyla, gazetecilerin patlayan flaşları, itişip kalkışmalar çeyrek dakikadan fazla sürdü. Giysilerimizde yerde ve duvarlarda kan lekeleri görülüyordu. İşkenceyi nasıl olsa yapıyorlardı, slogan atmaktan dava da açabilirlerdi, ama sloganlarımız davanın sonuna konmuş iri bir nokta oluyordu. İdam ve ağır hapis cezaları bizi yıldıramaz, örgütümüze ve davamıza bağlılığımızı sarsamazdı. Asla!

Faşizmi protesto gösterimiz bittikten sonra kollarımıza kelepçe takıldı, cezaevi arabasına yerleştirildik. Tahliye olan iki kişi vardı.

Neşeliydik. Dışarda güneş parlıyordu, tek bir bulut yoktu gökyüzünde. Kuşlar kanatlarını süzerek uçuşuyorlardı. Arabayla cezaevine doğru ilerliyorduk. (...)in zindanlarındaki zifiri karanlıkta aydınlığı, geleceği temsil eden yeni direnişlere doğru.

Ve alacakaranlıkta geceyle gündüzün savaşı devam ediyordu hala, güneş doğarken durulmak üzere.

V

Birgün gelecek, devrimci katilleri, işkencecileri, vatan satıcıları, soyguncu hırsızlar düzeninin efendileri ve uşakları yargılanacaktır, buna inanıyorum. Bu büyük günü özlediğim kadar hiçbir şeyi özlemedim. Fakat biz onları yargılarken aynı yöntemleri uygulamayacağız, onlar gibi davranmayacağız. Sosyalist düzenimiz gibi adalet sistemimiz de üstün olacak, yalancı ve sahte değil, gerçek tanık ve belgelerle çıkacağız karşılarına. Suçsuzlar yargılanmayacak, Sanıklar kendilerini istedikleri gibi savunabilecekler bizim düzenimizde. Ama suçunu sabit gördüklerimizi de asla affetmeyeceğiz!

DİLEKÇELER

İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI I NO'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

İsrail'li siyonistlerin Lübnan'da ABD emperyalistleri ile birlikte planladıkları işgal hareketi sürüyor.

Bugüne dek 34.000'i aşkın Filistinli ve Lübnanlı öldürüldü, onbinlercesi yaralandı. Amerikan teknolojisinin en son silahları ile şehirlerde taş üstünde taş bırakılmıyor. Kimyasal silahlar kullanılıyor, kadın-çocuk demeden insanlar katlediliyor.

Bu saldırı Filistin halkına yöneltilmiş bir soykırım hareketidir. ABD emperyalistleri ve İsrailli siyonistler tarafından yürütülen bu saldırılar, Filistin halkının haklı davasının er-geç zafere ulaşmasını engelleyemeyecektir. Benzerlerini Nazi Almanya'sında gördüğümüz Filistin halkına karşı girişilen bu soykırım hareketini nefretle protesto ederiz.

Onyıllardır, "özgürlük bahşedilmez, kanla kazanılır" ilkesinin bilinciyle hareket eden ve tüm bir ulus olarak savaşan Filistin halkı, mücadeleyi kazanacak; özgür, bağımsız, demokratik Filistin gerçekleşecektir. Bu tarihin durdurulamayacak akışıdır. Filistin halkının mücadelesi, başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistlerin, İsrailli siyonistlerin, gerici Arap yönetimlerinin köhnemiş kalelerine vura vura, önüne dikilen engelleri yıkarak zafere ulaşacaktır.

Filistin halkının siyasi ve askeri varlığını sürdürme,yaşama sasavaşı verdiği bugün,buna inancımızı bir kez daha belirtiriz.(...)in zindanlarında tutsak olan bizler,bugün Filistin siperlerinde omuz omuza siyonist işgalcilere karşı savaşabilme olanaklarından yoksunuz.

Katledilen yiğit evlatlarının yanısıra, onbinlercesi de yaralanan Filistin halkının yaralarını sarmasında katkıda bulunmak için KAN VERMEK İSTİYORUZ. İstiyoruz ki, kanımız yaralı Filistin savaşçılarına güç versin. Onlar, soylu birer intikam meşalesi olarak, emperyalistlerin ve siyonist işgalcilerin karşısına yeniden dikilsinler.

Zafer, direnen Filistin halkının olacaktır.

FİLİSTİN HALKININ DÜŞMANLARI

ABD emperyalistleri ve İsrailli siyonistler: Camp David antlaşmasıyla ABD emperyalistleri Orta-Doğu'da Filistin sorununa sözde bir çözüm getirerek istikrarı sağlamak, Filistin sorunu odağında farklı politik tavırlara sahip hegemonya altındaki çeşitli ülkeleri aynı doğrultuda-gerçekleştirilirse bir pakt etrafında-birleştirerek bölgedeki hakimiyetini pekiştirmek istiyordu. Bu gerçekleşmedi. İşgal altındaki Filistinlilere tanınacak özerklikle siyonistlerin, Batı Şeria ve Gazze şeridini ilhakına meşruiyet kazandırma ve Filistin halkının kurtuluş mücadelesini boğma planı başarıya ulaşmadı. Filistin halkı, kendisi için esareti öngören ve kaderini kendi dışında tayin etmeye çalışan bu plan karşısında boyun eğmedi. Bu planın karşısındaki en önemli engel, direnen Filistin'di.

Son yıllarda Filistin halkının mücadelesi siyasal, askeri alanda önemli adımlar attı. FKÖ, uluslararası alanda Filistin halkının meşru temsilcisi olarak tanındı. Çeşitli ülkelerde elçilik, temsilcilikler açtı. Filistin halkının haklı davası uluslararası planda destek kazandı. Son aylarda işgal altındaki topraklarda yaşayan Filistin halkının mücadelesi büyük bir atılım gösterdi. Batı-Şeria ve Gazze'de yaşayan halkın, yediden yetmişe katıldığı gösteri ve grevler, siyonistlerce halk üzerine defalarca ateş açılmasına, kitlesel kırım girişimlerine karşın durmadı.

ABD emperyalistleri ve İsrailli siyonistlerin son saldırıdaki amacı siyasal ve askeri alanda güçlenen FKÖ'nü kesin bir yenilgiye uğratmak, Lübnan'daki varlığına son vermek, ölü doğmuş Camp David antlaşmasının gerçekleşebilir hale getirmektir. İsrailli siyonistler, Camp David'i gerçekleşebilir hale getirmek, işgal altındaki topraklarda yaşayan Filistin halkının mücadelesini ezebilmek için FKÖ'ne ağır bir darbe vurmayı zorunlu görüyorlar. Çünkü, işgal

altındaki topraklarda yaşayan halk, mücadele ilhamını ve her türlü desteğini silahlı devrimci hareketten alıyor.

Aylar önce, ABD emperyalistleri ve siyonistlerce planlanan uygun siyasal koşullar bulunduğunda uygulamaya sokulan bu plan bölgede, ABD hakimiyetinin korunması, pekiştirilmesi ve ABD-İsrail güdümünde bir Lübnan devleti kurularak ABD nüfusunun Lübnan içlerinde genişletilmesini amaçlıyor.

Sovyet Sosyal-Emperyalistleri: Filistin halkının düşmanı sadece ABD emperyalistleri ve onun Orta-Doğu'daki baş jandarması İsrailli siyonistler değildir. Diğer emperyalist ülkeler, Sovyet Sosyal-emperyalistleri ve gerici Arap yönetimleri de Filistin halkının, O'nun özgür, bağımsız demokratik Filistin mücadelesinin düşmanıdırlar.

Sosyal-emperyalistler tüm ulusal kurtuluş savaşlarını olduğu gibi, Filistin halkının kurtuluş mücadelesini de desteklediklerini söylerler. Gerçekte ise onlar, proleter enternasyonalizmini hiçe sayar, ezilen halkların kurtuluş mücadelesini boğmaya çalışırlar. Filistin sorununda da onlar emperyalist yayılmacı çıkarları doğrultusunda hareket ediyor, Filistin halkının ABD emperyalistleri ve İsrailli siyonistlere karşı mücadelesinden, Orta-Doğu'daki nüfus alanını geliştirmek için yararlanmaya çalışıyorlar. Son savaş, Sovyet Sosyal-emperyalistlerinin, Filistin sorununa salt kendi süper devlet çıkarı açısından yaklaşan politikasını bir kez daha açığa çıkardı.

Sovyet sosyal-emperyalistleri İsrail'in Lübnan işgalinin başlangıcında sessiz kaldılar. Savaş bölgedeki çıkarlarını doğrudan tehdit eder hale geçinceye kadar da karşı çıkışları göstermelik protestoların ötesine geçmedi. Brejnev, beşinci gün, "çarpışmaların gelişmesinden endişe ettiğini" belirtti. Bu "endişe" İsrail saldırısının Sovyet nüfuz alanındaki Suriye'ye doğru gelişmesini önlemek içindi. Nitekim Suriye, kısa bir iki çarpışmadan sonra geri çekildi, savaş alanını terketti.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin sesleri bir kez daha İsrail saldırısı genişleyip siyonist orduları Beyrut'a gelip dayandıklarında duyuldu. Hükümet açıklamasında, "Orta-Doğu'nun Sovyetler'e sınır bir bölge olduğu, Sovyetler'in buradaki gelişmelere ilgisiz kalamayacağı" belirtiliyordu. Altıncı filonun Lübnan'a asker çıkarması gündeme gelince de, söyledikleri şuydu: "biz de politikamızı gözden geçiririz."

İşte süper devlet politikası! O'nu ilgilendiren, kendi çıkarlarının tehdit edilmesidir. Egemen bir ülkenin topraklarının işgali, Filistin halkının çıkarları onu ilgilendirmiyor. Ne zaman kendi nüfuz alanını tehdit eden bir gelişme var, sesi o zaman yükseliyor.

Orta-Doğu'da başta süper devletler olmak üzere emperyalist

ülkeler arasında, halkların başları üzerinde, onların kendi kaderlerini tayin hakkına dayanan bir mücadele sergileniyor. Sovyet sosyal-emperyalistleri egemen bir ülkenin işgali, Filistin halkının, soykırımı karşısında sessiz kalışının karşılığında, Afganistan, Polonya ve İran'ı kapsayan bir pazarlık ve bu pazarlıkta kozları elinde tutma hesapları yapıyor.

Bu gelişmeler, kurtuluş savaşı yürüten halkların dostlarının yine halklar olduğunu bir emperyaliste karşı mücadele ederken bir başka emperyaliste güvenmenin halkları yanılgılara sürükleyeceğini göstermektedir.

Filistin Davasının Sinsi Sabotörleri: Gerici Arap Yönetimleri: Filistin halkını, O'nun siyasi ve askeri varlığını yoketme hareketine tüm Arap yönetimleri sessiz seyirciler oldular. Onlar, diplomatik alanda dahi etkin bir çaba harcamadılar. Çünkü, özgür, bağımsız ve demokratik bir Filistin, ABD ve Rus sosyal-emperyalistlerinin kuklası bu gerici yönetimlerin en büyük korkusudur. Filistin direnişinin ezilmesi onların açığa vuramadıkları gizli istekleridir.

Filistin'deki mücadele, sadece topraklarından sürülmüş bir halkın, gaspedilen toprağını geri alma ve kendi ulusal devletini kurma sınırları içinde kalmadı. Filistin, Orta-Doğu'da yanan bir meşale oldu. Filistin halkının mücadelesi genel bir Arap davası haline geldi. Arap ülkelerinde, ulusal ve demokratik bilincin uyanması ve derinleşmesine, emperyalizmin baş mihraklarından ABD'ye karşı derin bir nefretin gelişmesine yolaçtı. Orta-Doğu'da ve daha birçok ülkede, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren güçlerin üs noktalarından birisi oldu.

Filistin davası, Arap halklarının yüreğinde yanan bir ateştir. Kim ki, o davaya açıktan yan çizer, o Arap yönetiminin ayakta kalabilmesi güçtür. Nitekim Camp David antlaşmasına imza atan Filistin halkının kaderini onun dışında çizmeye çalışan Enver Sedat'ın sonu bunu göstermektedir. Enver Sedat, Filistin davasını ABD ve İsrail'e satmış bir ulusal haindi. Onun öldürülmesi, hainlere karşı duyulan ulusal nefretin doruk bir ifadesiydi.

İşte bu nedenle gerici Arap yönetimleri, halklarından duydukları korku ile Filistin davasını destekler görünüyorlar. Fakat onun içindeki gerici kanatları ayakta tutmaya çalışırken, Filistin halkının kendi taht-larını tehdit eden, bağımsız, demokratik Filistin'i yaratma mücadelesinin ezilmesi gizli emelini de yüreklerinde taşıyorlar. 1971 Kara Eylül'ü (Ürdün) 1976 Lübnan içsavaşında Suriye'nin Falanjistlerle birlikte geliştirdiği saldırılar, gerici Arap yönetimlerinin Filistin davasına karşı sinsi emellerinin gün ışığına çıkmış örneklerdir.

Gerici Arap yönetimleri, Filistin halkının örgütlenme ve mücadele düzeyinin yükselmesini kendi tahtlarına karşı bir tehdit olarak görüyor ve bu korkuyla fırsat bulduklarında bilfiil saldırılara girişiyorlardı. Bugün de onlar, İsrail'in Filistin direnişini yoketmek için giriştiği saldırıyı seyirci olarak, sessiz bir sevinçle karşılıyor, "ellerinde çiçekler, cenaze törenini bekliyorlar."

Cuntanın İkiyüzlü Filistin Politikası: Askeri (...) cunta, Filistin halkının kurtuluş savaşına karşı (.....) bir politika izlemektedir. Cunta, görünürde İsrail işgaline karşı çıkmakta, Filistin halkının mücadelesini destekler görünmektedir. Gerçekte ise, Filistin halkının yenilgisinden (...) bir sevinç duymaktadır.

Askeri (...) cunta, ABD emperyalistlerinin Orta-Doğu'daki en sadık (.....) lerinden birisidir. Cunta, ABD emperyalizminin Orta-Doğu'daki stratejik planlarının başta gelen uygulayıcılarındandır. Filistin, Arap ve tüm Orta-Doğu halkları için yeni bir tehdit oluşturan "Çevik Güç" projesine destek sağlayan cuntadır. Özgür, bağımsız, demokratik bir Filistin, gerici Arap yönetimlerinin yanısıra Orta-Doğu'daki tüm emperyalist (...) yönetimler ve onlardan birisi olan cunta için de bir korku kaynağıdır.

Ayrıca Filistin'in çşitli ülkelerde ve ülkemizdeki silahlı devrimci hareketlere bir eğitim alanı olması, korkularını büyütmektedir.

Bunlardan dolayı, askeri (...) cunta sözde işgali kınarken, gerilla kamplarının dağıtılmasından duyduğu sevinci gizleyememektedir. Bir yandan işgale son verilmesi istenirken, öte yandan, işgalin ganimetinden kendine düşen payı alabilmek için MİT-MOSSAD işbirliği sergilenmektedir. Bu işbirliği kamplardaki Türkiyeli devrimcilerin isimlerini öğrenmek ve siyonistlere esir düşenlerin iadesi için gerçekleştirilmektedir. ABD emperyalistlerinin Orta-Doğu'daki hegemonya planlarının baş destekleyicisi ve uygulayıcılarından olan askeri (...) cuntanın, siyonist saldırganlara karşı Filistin'li gerillalarla siperlerde omuz omuza dövüşen Türkiyeli devrimcilere karşı tavrı, onun (...)lüğünün en açık göstergesidir.

Yenilgiden Tomurcuklanan Zafer: Filistin halkı savaşın başından bu yana ağır kayıplar verdi. Amerikan teknolojisinin son model silahlarıyla donatılmış ve sayıca üstün düşman karşısında gerilemek zorunda kaldı. Ama bu yenilgi şerefli bir yenilgidir ve daha şimdiden düşmana pahalıya malolmuştur. Filistinli gerillalar tek bir mevziyi dövüşmeden terketmediler ve siyonist işgalcilere ağır kayıplar verdirdiler. Geçmişte Arap ülkelerinin İsrail'e tüm savaşlarda verdirdikleri kayıplardan daha fazlasını verdirdiler. Onların bu destansı direnişi ABD emperyalistlerinin siyasal ve askeri desteğine sahip "yenilmez" sanılan

siyonist işgalcilerin yarınki yenilgisinin habercisidir. Toprağa düşen taze canlar, gelecekteki zaferin tohumları olmuşlardır.

Bugün Filistin halkının önünde iki yol vardır. Birincisi, Beyrut'u siyonist işgalcilere teslim etmemek için sonuna kadar direnmek, Beyrut'u bir Stalingrad yaparak düşmanı yenilgiye uğratmak ya da sonuna dek çarpışa çarpışa ölmek. İkinci yol ise, şu ya da bu şekilde bir anlaşma ile Beyrut'u terkedip düşmana teslim etmek, Lübnan'dan çıkmak. Bu yol Filistin halkının mücadelesinde önemli bir geri adım, siyasal bir yenilgi, İsrailli siyonistler karşısında boyun eğiş olacaktır. Düşmanı güçlendirecek, Filistin halkı ve kurtuluş mücadelesi veren tüm halkların moral ve bilincinde sarsıcı bir etki yapacaktır.

Diğer yol, Beyrut'u bir Stalingrad yapmak ya da Tel Zaatar'da olduğu gibi dövüşerek ölmektir. Bu yol Filistin halkına önderlerinden bazılarını, çok sayıda savaşçısını kaybettirecektir. Ama, böyle bir yenilgi geride kalanlara derin bir ilham kaynağı, soylu bir öcalma tutkusu bırakacaktır. Filistin halkında, işgalcilere karşı duyulan nefreti arttıracak, ulusal kurtuluş bilincini derinleştirecektir. Beyrut'u almak, siyonist işgalciler için kolay kazanılmış bir zafer olmayacaktır. İsrail'de Beyrut'un işgaline karşı çıkan, barış isteyen halkın mücadelesini güçlendireceği gibi, Filistin halkının haklı davası tüm dünyada yankılanacak, özgürlüğe aşık bir halkın destansı direnişi halkların beynine ve yüreğine kazınacaktır.

15.7.1982

Mehmet Fatih ÖKTÜLMÜŞ

Remzi KÜÇÜKERTAN **Bektaş KARAKAYA**

SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI
1 NOLU ASKERİ MAHKEMESİ
BAŞKANLIĞINA

İSTANBUL

-SORGUDUR-

12 Eylül (...) cuntası süngü zoruyla iş başına geldiği günden bu yana hayatın her alanını devasa bir zindan, çekilmez bir işkencehaneye çevirmiştir. Kendine benzer bütün (...) dikta rejimlerinde olduğu gibi kanun, kural tanımaz faaliyetlerini her gün daha da (...)laştırarak sürdürmektedir. 12 Eylül öncesi dönemde dalga dalga yükselmekte olan halkımızın mücadelesini kanla bastırmak ve içine düştükleri ekonomik bunalımın yükünü başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halka çektirmek isteyen hakim sınıfların (....) yönetimi, halkın kanı pahasına söke söke aldığı kırıntı halindeki demokratik haklarına da (...)lıkla el koydu. Halk kitleleri içindeki en küçük bir kıpırdanmaya dahi tahammül edemiyorlardı. Grevler yasaklanıyor, en küçük ekonomik hak için kıpırdanan işçinin tepesine biniliyor, kitleler halinde polis işkencelerinden geçiriliyordu. Toprak ve özgürlük talebi had sahfaya varan köylülüğün üstüne çokyönlü olarak hücum edip; bir taraftan düşük taban fiat politikası, her gün hızla artan hayat pahalılığı, bir yandan da jandarma dayağını atbaşı götürdüler. Halkın yükselen mücadelesinin bilinçli savaşçıları komünistlere, anti-faşist ve yurtseverlere de azgınca saldırıldı. Dünya halklarının baş kasabı Hitler'in yöntemleriyle devrimciler sokaklarda kurşunlandı, işkence tezgahlarında canice öldürüldü, idam sehpalarında katledildi, onbinlercesi sakat bırakıldı. Şimdi onbinlercesi (...) cuntanın kıyım makinesi haline gelen zindanlara kapatıldı. Dayak, hücre cezaları, toplu saldırılar, psikolojik yıldırma yöntemleriyle, onlar, devrimci mücadeleden vazgeçirilmeye çalışılıyor.

Zindanlara doldurulan komünist ve anti-faşistler göstermelik (...) mahkemelerde, askeri (...) cuntanın kanunsuz kuralsız mahkemelerinde, sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanmaya çalışılıyor.

Kamuoyunun tepkilerinden ürkerek işkencede öldüremediklerini bir taraftan (...) zindanlarda sindirmeye, yıldırmaya çalışırken diğer yandan bu uygulamaların bir parçası ve devamı olan mahkemelerde savcı-hakim elele "yargılayıp" ağır hapis ve idam cezalarına çarptırıyorlar.

MAHKEMENİZ BİZİ YARGILAYAMAZ!..

Türkiye proletaryasının öncü komünist örgütü Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği'nin İstanbul'daki toplu davası devam ediyordu.

Hiçbir maddi delile dayanmadan soyut ve hayali ihtimallarla içlerinde komünistlerin de bulunduğu 7 anti-faşistin idamı ve onlarcasının da haklarında çeşitli ağır hapis cezaları isteniyordu.

Bize göre, bizim davamızın görüldüğü mahkeme salonları devrim, sosyalizm ve yüce (...) idealinin tavizsiz savunulduğu, (...)in iğrençliğinin yüzlerine bir şamar gibi vurulduğu kürsülerdir. Devrim cephesinin önemli bir mevzisidir. İşkence tezgahlarında düşmanla yüzyüze elimiz kolumuz bağlı iken nasıl düşünce ve inançlarımızı halk düşmanı işkenceci cellatların yüzüne haykırdıysak, bu (...)lık kurumunun bir uzantısı olan hapishane ve mahkemelerde de haykırdık, haykırıyoruz ve haykıracağız. Çünkü bu mahkemeler, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağalığının iktidardaki yönetimi olan (.....) cuntanın "hukuk" alanındaki (...)larıdır. Mahkemelerinizin kuruluş amacı, işçi ve köylülerin devrimci,demokratik mücadelesinin önüne set çekmek, komünist ve devrimcileri mahkum etmek, hakim sınıfların (...)liğini yapmaktır.

(.....)cunta kendi burjuva hukukunun kurallarına bile uymamaktadır. En basit savunma hakkı dahi kısıtlanmıştır. (...) cüppeleriyle azametli görünmeye çalışan mahkemeleriniz askeri (...) cuntanın emrinde, onların istediği gibi hareket eden (...) bir (...)dan başka bir şey değildir. Bütün davalarda savcı ve yargıçlar kolkola girmişler, birisi iddia etmiş öbürü sormuş ve sözde araştırmış, sanıklara ve savunmaya söz hakkı dahi verilmeden "yargılama"lar oldu bittiye getirilmiştir.

(...) cuntanın (...) başı Evren, verdiği demeçlerde sık sık "özel mahkemelerin kurulmadığının" demogojisini yapıyordu. Evet kurulmadı. Zaten gerek de yoktu. Çünkü (...) sıkıyönetim mahkemeleri vardı özel mahkemelerin işlevlerini görecek.

Mahkemeleriniz hem kuruluş hem de işlerlik bakımından (...)tir. çünkü onların kuruluşu direkt sıkıyönetim komutanlığına bağlı, emir komuta zinciri içinde bir ucu Konseye dayanmaktadır. Atanmaları da

SYNT komutanının gösterdiği adaylar arasından Genelkurmayca yapılır. Terfileri ve tüm meslek yaşamları askeri hiyerarşi içinde gerçekleşmektedir. İşlerlilik açısından ele alındığında ise, mahkemelerde yargılanan sanıklar daha işin başından "er" sayılmakta, emir-komuta zincirinin en alt halkasında görülerek savunma hakkı peşinen gaspedilmektedir.

Mahkemeleriniz (...)tir ve biz komünistleri yargılayamayacaktır. Bizi yargılayacak tek güç, başta proletarya olmak üzere halkımızın gücüdür. Biz halkımıza yaşamımızın her dakikasının hesabını veririz. Onlara, size karşı (...) diktatörlüğe karşı bitmeyen tükenmeyen bir enerji ile savaştığımızı, yılmadığımızı ve yılmayacağımızı söyleriz. Alnımızın açık, başımızın dik olduğunu anlatırız. Devrim, sosyalizm ve yüce (...) ideali için son nefesimize kadar savaşacağımızı söyleriz. Ama bizim size (...) mahkemelere verecek hiçbir hesabımız yoktur. Ve verdiğiniz cezalar bizi asla bağlamayacaktır. Yarın devrim mücadelesinin yükselen dalgaları altında (...) diktatörlüğünüz de, mahkemeleriniz de, vereceğiniz "ceza"larınız da ezilecek, kuru bir yaprak gibi süprülecektir.

İDDİA MAKAMI FAŞİST CUNTANIN SUÇ ORTAĞIDIR.

Sıkıyönetim askeri (...) mahkemelerine yaklaşmamızın bir gereği olarak dava konusu edilen dilekçeleri taleplerimizle birlikte mahkeme heyetine vermek istemiştik. Ancak henüz mahkemeye götüremeden hapishane idaresince hiçbir gerekçe gösterilmeden elimizden alınarak keyfi bir biçimde elkonuldu. Hapishanelerde sıradanlaşan sadece bu olay dahi "hukuk'a bağlıyız" diye yüksek perdeden atan (...) cunta açısından bir göstergedir.

Dava konusu dilekçelerle ilgili iddianame özellikle olayı saptırıcı mahiyette hazırlanmıştır. Dilekçelerimizden birisi o günlerde ABD'nin cani kasabı İsrailli siyonistler tarafından hunharca katledilen, topraklarından sökülüp atılmaya çalışılan yiğit Filistin halkının mücadelesine bir destek ve emperyalistlerin yüzünün açığa çıkartılması amacını taşıyordu. Diğerinde ise komünistlere, yurtsever ve antifaşistlere ordugahlarda, karakollarda, siyasi poliste yapılan insanlıkdışı işkenceleri dile getiriyor, katledilen yoldaşlarımızın hesabının sorulacağı vurgulanıyor, işkenceciler hakkında dava açılması talep ediliyordu. İddia makamı, artık yüzü dünya halklarınca iyice tanınmış ABD emperyalizmi ve İsrailli siyonistlerin barbarlıklarının ve kokuşmuş,

yıkılmak zorunda olan dünyanın bir parçası durumundaki (...)yı gizleyebilmek için ne Filistin sorununa ne de işkencelere değinmiştir. Dilekçelerden sadece bazı deyim ve cümleler cımbızlanarak sözde hesap sorulmaya çalışılmıştır. Konu bütününden kopartılmış, Filistin ve işkenceler konusunun çerçevesi içinde dövüşülmekten titizlikle kaçınılmıştır. Fakat beyhude! İddia makamı ABD emperyalizmi, Begin ve onun siyonist mangaları, 12 Eylül'cü (...) cunta, elikanlı işkenceci cellatlarla, (.....)duğunu ortaya koymuş, onların suçortağı olmuştur. Bu davanın sonucunda da biz değil onlar topyekün yargılanmış olacaklar. Tarihin ileriye doğru dönen tekerleğinin altında kalmaktan kurtulamayacaklardır.

Ayrıca bir siyasal davanın savunma çerçevesi içinde ele alınması gereken bu dilekçelerden SYNT komutanlığı ve iddia makamının dava açmasındaki bir amacı da savunma hakkının kısıtlanmasının meşrulaştırılması,savunma yapmaya çalışan devrimcilere bir gözdağı vermektir. Zaten güdük olan, tamamen anti-demokratik maddelerle donatılmış bulunan 353 sayılı Askeri Muhakemeler Usul Kanun'undaki savunma maddeleri toptan yokedilmiş olacaktır. Fakat bu tavır hiçbir komünist ve devrimcinin siyasal savunmalarını yapmasının önüne geçemeyecektir. Onlar dava açmaya devam edecekler. Biz de konuşmaya...

BUGÜNKÜ YÖNETİM ABD EMPERYALİZMİNİN GÜDÜMÜNDE İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ BURJUVAZİ VE TOPRAKAĞALARININ (... ...) BİR CUNTADIR.

İddia makamı hazırladığı iddianamesinde bugünkü yönetimi (...) cunta olarak nitelendirdiğimiz ve dolayısıyla hakaret ettiğimiz gerekçesiyle cezalandırılmamızı talep etmektedir. Yönetimler kimden yana kime karşı ne yaptığıyla önem kazanırlar.

12 Eylül öncesinde toplumun her kesimini dalga dalga saran halkın mücadelesi her geçen gün yükseliyor, yer yer devletin temellerini sarsıyordu. İşçiler ekonomik ve demokratik talepleri uğruna, hatta çoğu kez sadece demokratik talepler uğruna mücadeleye atılıyordu. Fabrikalarda grevler, işgaller birbiri peşisıra geliyordu. Yavaş yavaş ülke çapında bir genel grevin şartları oluşmaktaydı. Hakim sınıflar içine düştükleri ağır bunalımın yükünü başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halk kitlelerinin omuzuna yüklemeye çalışıyor, anti-demokratik mücadele ve kamuoyu sonucunda bir türlü tam olarak başaramıyordu. Koalisyon hükümetleri bile bunalım ve halkın mücadelesi karşısında

sık sık değiştirilmek zorunda kalınıyorlardı. Köylülükten gün be gün toprak ve özgürlük taleplerinin homurtuları yükseliyordu. Gençlik büyük bir dinamizmle mücadeleye atılıyor apolitik kesimler dahi büyük bir hızla devrim saflarına katılıyorlardı. Faşistler, muhbirler cezalandırılıyor, faşizme karşı mücadele giderek hem daha kitlesel hem de sivil faşistlerin yanısıra (...) diktatörlüğün güçlerine doğru kayarak genişliyordu. İşkencecilerden hesap soruluyordu. Devrim yangınının alevleri tüm ülkeyi sarmıştı. Parlamento kilitlenmiş tam bir (...)nı simgeliyor, devlet otoritesi hergün biraz daha sarsılıyordu.

12 Eylül (...) cuntası başta halkın yükselen devrimci mücadelesini boğmak, ülkemizi ABD emperyalizminin boyunduruğuna iyice sokmak, İran'dan boşalan yeri doldurmak, Türkiye'yi ABD'nin Ortadoğu'daki jandarması yapmak, ekonomik bunalımın faturasını halka ödetmek için süngü zoruyla işbaşına geldi. Gelir gelmez de parlamentoyu kapattı, partilere ve tüm halka siyaset yasağı koydu, Anayasa'yı lağvetti. Aslında bu eylemleriyle Evrenci (...) TCK'nın 146/1. maddesindeki suçu hem de hiç tartışmasız işlemiştir.

Grevler, boykot ve işgaller durdurularak yasaklandı. Başta devrimciler olmak üzere tüm yurtsever ve demokratlara misli görülmemiş bir terör estirildi. Ordu merkezleri, karakollar, şubeler onbinlerce insanla dolup dolup taştı. Devrimcilerin onlarcası işkencehanelerde katledildi, binlercesi sakat bırakıldı.İşkence devletin resmi politikası haline getirildi. Öyleki, polise tanıklık için giden sıradan insanlar bile falakadan geçirildi. Sendikalar kapatıldı, toplu sözleşmeler askıya alındı, bir zamanlar çok istenip de bir türlü çıkarılamayan yüzlerce (...) yasa hızla beş kişilik Evren (...)nin "parlamento"sundan geçirildi. İstisnasız bütün köylere adeta işgal altındaymışcasına baskınlar düzenlendi. Halkı silahsızlandırmak için her köylüden süngü zoruyla, dayak ve falakayla silahları istendi ve alınmaya çalışıldı. Okullarda gençlik, devlet dairelerinde memurlar, fabrikalarda işçiler tam bir kışla disipliniyle okumak ve çalışmak zorunda bırakıldılar. Başta işçiler olmak üzere tüm halkımız azgın enflasyon şartlarında astronomik rakamlarla fırlayıp giden fiatlar ve dondurulan ücretleriyle açlık ve perişanlığın pençesine iyice sürüklendiler.

(...) cunta devrimci örgütlere ağır darbeler vurup dağıttıktan, halkı örgütsüz ve şaşkın hale getirdikten, moral açıdan çökerttikten sonra saldırılarını daha da genişletti. Artık tutuklama kampanyalarını işçi önderlerinden sıradan demokrat işçilere, aydınlara, demokrat memurlara, sanatçılara, profesörlere, yazarlara kaydırdı. Partiler kapatıldı. Ekonomik soygun yöntemleri, baskı,-tehdit, işkence, faşist ideolojik eğitim, idamlar, siyasi varlığı yoketme politikası birbirlerini tamam-

layarak tam bir kıyma makinası gibi işletildi. Hapishaneler Nazi toplama kamplarına çevrildi, devrimcilere hunharca saldırıldı. 24 Ocak soygun kararlarıyla halk biraz daha sefalete itilirken hakim sınıflar servetlerine servet yığdılar. Küçük esnaf ve zanaatkarlar üzerindeki ağır vergi yükü kat kat arttırılırken işsizlik had safhaya ulaştı.

ABD emperyalizmine ülkenin bütün kapıları ardına kadar hoyratça açıldı. Yeraltı ve yerüstü zenginliklerimiz peşkeş çekildi, bağımlılık iyice pekiştirildi.

Hakim sınıfların (...)sı Danışma Meclisi'nin içinden seçilen (... ....) vasıtasıyla tekyanlı oluşturulan (...) anayasa ile şimdiye kadar çıkardıkları kanunları ve işledikleri suçları meşrulaştırmak ve onaylanıyormuş gibi göstermek istediler. Bunun için sözde referandum yaptılar. Yüksek Seçim Kurulu'ndan en küçük birimdeki sandık kuruluna kadar örgütledikleri (... ...) siyle duramadılar. Çünkü bugün bütün olup bitenlerden sonra % 91'lik "kabul" oyuna çocuklar bile gülmektedir.

12 Eylül (...) cuntası halkımıza yoksulluk, zulüm, işkence, baskı ve terörden başka hiçbir şey vermemiştir. Boğazındaki son lokmayı da söküp almıştır. (...) diktatörlüğü pekiştirmek, devleti halka karşı daha (...) saldırgan bir aygıt olarak yeniden örgütlemek için adımlar atmaktan, ülkeyi ABD'ye daha da bağımlı kılmaktan öte birşey yapmamıştır. (..... ....)

Biz bunları söylüyorsak, hepsi birer gerçektir (...) olduğuna değil, olmadığına yönelik tek bir örnek gösterilemez. Günden güne (...) ve demagojisi de açığa çıkmaktadır.

(...) CUNTANIN FİLİSTİN SORUNUNA YAKLAŞIMI, (..... ....)

Dilekçelerimizi verdiğimiz dönemde tüm dünya halklarının nefretle lanetlediği ABD emperyalizminin kuklası elikanlı İsrail'li siyonistlerin Lübnan'ı işgali gerçekleşmiş, büyük bir soykırım harekatıyla 34.000'i aşkın Filistin'li öldürülmüş, onbinlercesi yaralanmıştı. Filistin halkının siyasi ve askeri varlığını sürdürme, bağımsız, demokratik ve özgür Filistin devletini kurma mücadelesi kanla bastırılmaya çalışılıyordu. Başta ABD olmak üzere tüm dünya gericiliği İsrail'li siyonistlerin safında yeraldılar. Gerici Arap yönetimleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri de alttan alta sinsice Filistin'e karşı olduklarını dile getiriyorlardı.

Peki, Türkiye'deki (...) cunta ne yaptı?

Evrenci (...) cunta sözde İsrail'e karşı Filistin'in yanındaymış gibi görünüyordu. Ama aslında, o Filistin'in yenilgisinden (...) bir sevinç duymaktadır.

Askeri (...) cunta, ABD emperyalistlerinin Ortadoğu'daki en (... .....)lerinden birisidir. Cunta, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki stratejik planlarının başta gelen uygulayıcılarındandır. Filistin, Arap ve tüm Ortadoğu halkları için yeni bir tehdit oluşturan "Çevik Güç" projesine destek sağlayan cuntadır. Özgür, bağımsız ve demokratik bir Filistin, gerici Arap yönetimlerinin yanısıra, tüm emperyalist uşağı yönetimler ve onlardan birisi olan (...) için de bir korku kaynağıdır.

(...)lüğünü o daha sonraki günlerde İsrail'in çeşitli birlik ve örgütlerden tecriti doğrultusundaki oylamalarda ABD'li (...)lerinin istediği tarzda hep çekimser oy kullanarak pekiştirmiştir.

(...) cuntanın bu (...) ve (...) politikası tüm dış siyasetine yansımaktadır. Halk kitlelerinin tepkisinden çekinerek hem tarafsız gibi görünmeye çalışmakta, bu konuda demagoji makinasını çalıştırmakta ama aynı zamanda ABD'li (...)lerinin dümen suyundan da ayrılmamaktadır.

Evrenci cuntanın (...)lüğü, hemen her konuda sırıtmaktadır. Onun bir elinde (...) demagojiyi oluşturan (... ... ...)bayrağı, diğer elinde süngü durmaktadır. Bazen birini bazen diğerini, bazen de her ikisini birden sallamaktadır.

İşkenceciler konusunda ve hapishanelerde de izlediği (... ...)politikasında da aynı yöntemi izliyor. Onlarca devrimciyi işkence tezgahlarında katleden 12 Eylül (...) cuntası değil midir? Binlerce devrimciyi onlar sakat bırakmadılar mı? TİKB militanı, yiğit komünist Ataman İNCE'yi Songül KAYABAŞI'nı, Selma AYBAL'ı diğer antifaşist örgütlerden Aziz ARAS'ı Ahmet KARLANGAÇ'ı, Zeki YUMURTACI'yı, Ekrem EKŞİ'yi, Nejdet OYNARGÜL'ü, Süleyman CİHAN'ı ve daha onlarca devrimciyi insanlıkdışı işkencelerle katleden (...) cunta değil midir? Bugün, düşmanın eline geçen her devrimci ya da demokrata dayak, falaka, ceryan, askı açlık-susuzluk, uykusuzluk, ırza tecavüz ve envai çeşit psikolojik metotla işkence yaptıran ve bunu bir devlet politikası haline sokan (...) cunta değil midir?

Zindanlarda devrimcilerin siyasi varlıklarını yoketmek, devrimden, mücadeleden ve halkın davasından vazgeçirip bir yılgınlar ve dönekler ordusu yaratabilmek için elinden geleni ardına koymayan, hergün dayak, baskı, zulüm ve işkence çarkını işleten (...) cunta değil midir? Devrimcileri en küçük bir haktan dahi yoksun bırakarak her

geçen gün fiziki olarak yıpratmaya çalışan onlar değil midir? Her gün Mamak'ta, Diyarbakır'da, Antakya'da ve daha nice ücra zindanlarda antifaşistlere, faşist ve gerici marşlar söyletmek için, devlete, bayrağa saygı göstermelerini sağlamak için (...) askeri disiplinin yılgın birer kölesi olmaları için, jop, tekme, tokat, devrimcileri döven (...) cunta değil midir? Ve bütün bunları kendisi yaptırmıyormuşçasına "hapishanelerin birer okul" olduğu, " işkence yapanlar hakkında soruşturma açıldığı", yolunda demeçler verip yavuz hırsızlık yapan onlar değil midir?

Ve bütün bu uygulamalara (...) tutan, adeta işkenceyi baskı ve terörü, (...)layan, işkencecileri değil bizleri yargılamaya çalışanlar da sizler değil misiniz? İşkencelerde alınan hayali ifadelerle, sorgusuz, sualsiz, söz hakkı dahi tanımadığınız insanlara ağır hapis cezaları basan sizler değil misiniz? Evet, sadece iddia makamı değil, aynı zamanda sizler de (... ... ...)lığını yapıyorsunuz.

Şimdi bizi iyi dinleyin!..

Bin kere de sorsanız, bu yönetim (...) bir cuntadır. Ve başta proletarya olmak üzere üm emekçi halkın aktif devrimci mücadelesiyle (...)caktır. Onun (...)ması tarihi bir zorunluluktur. Türkiye'nin üstünde (...) bir güneş doğacak, işçilerin-köylülerin devrimci demokratik (...) kurulacak ve sosyalizme geçilecektir.

Bin kere de sorsanız, Türkiye'de sistemli işkence yapıldığını ve onlardan amansızca hesap soracağımızı haykıracağız.

Bin kere de sorsanız, zindanlarınızın kapkara bir canlı mezarı olduğunu yüzünüze vuracağız.

Bin kere de sorsanız, Filistin halkının mücadelesinin yanında olduğumuzu, mümkün olsa omuz omuza çarpışacağımızı ve er-geç Filistin halkının bağımsız, demokratik ve özgür Filistin'i kuracağını yineleyeceğiz.

Bin kere de sorsanız, sizin ve iddia makamının (... ...) olduğunuzu söyleyeceğiz.

Bin kere de sorsanız, komünist olduğumuzu ve son nefesimize kadar da bir komünist gibi savaşacağımızı vurgulayacağız.

Bin kere de sorsanız, TİKB'nin yaşadığını ve yaşayacağını; düzenininizin canına ot tıkayacağını haykıracağız.

30.11.1982

Mehmet Fatih ÖKTÜLMÜŞ Remzi KÜÇÜKERTAN

1.ORDU VE İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI
1 NO'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

SELİMİYE

12 Haziran 1984 tarihindeki duruşmada, proletarya ve halkımızın yiğit evlatlarından önder komünist, usta devrim savaşçısı İSMAİL CÜNEYT'in faşist işkenceciler, tarafından bilinçli olarak katledildiğine dair suç duyurusunda bulunmuştum. "Mücerret beyandan öteye gitmediği..." gerekçesiyle o zaman bu talebim reddedildi.

Bugün bu konudaki talebimi bir kez daha tekrarlıyorum. İSMAİL CÜNEYT faşist katiller tarafından bilinçli olarak katledilmiştir. Faşist caniler tarafından hazırlanan dosyada bu konudaki zabıtlar düzmecedir. Düzmece zabıtlarda İSMAİL CÜNEYT'in, Coşkun Efendioğlu'nun "evine gittiği sırada çıkan çatışmada" öldüğü söylenmektedir. Aksine o, Coşkun Efendioğlu'nun işyerinde sağ olarak ele geçirilmiş ve daha sonra kurşuna dizilmiştir. Yine aynı zabıtlara inanılacak olursa o çatışmada İSMAİL CÜNEYT'in üzerine otomatik silahlarla toplam 11 el ateş edilmiştir.Faşist işkencecilerin elinde bulunduğum sırada,bu yiğit komünistin katledildikten sonra çekilmiş resimleri, psikolojik işkence ve göz korkutma amacıyla bana gösterildi. Aziz vücudunda düzenli aralıklarla kalbe doğru yarım ay çizen ve sonuncusu tam kalbin üzerine rastlamış şekilde 4 kurşun yarasından başka herhangi bir yara hatta çizik izi dahi yoktu.Bir evin daracık ve üç-beş adım uzunluğundaki giriş koridorunda hem de iki ayrı otomatik silahtan 11 merminin sıkıldığı iddia edilen bir "çatışma"da bunun hiçte akla yakın olmadığı ortadadır.

12 Eylül askeri (...) darbesinden sonra onlarca anti-faşist savaşçı bilinçli olarak kurşuna dizilerek veya faşist işkence tezgahlarında katledildikten sonra "çatışma sonucu" süsü verilerek bu cinayetler gizlenmeye çalışmıştır. İSMAİL CÜNEYT'in katli bu tip cinayetlere eklenen yeni bir halkadır. Ama şurası unutulmasın ki, işleniş biçimi ne olursa olsun, hiçbir cinayet gizli kalmayacaktır. Yalnızca bu cinayetleri işleyen katiller değil, onlara bu emir ve yetkiyi veren 12 Eylülcü (..... .....)lar ve bu cinayetlerin üstünü örtme çabalarında rol alanlar da yaptıklarının hesabını birer birer ve mutlaka vereceklerdir. İSMAİL CÜNEYT'LERİN KANLARI YERDE BIRAKILMAYACAKTIR!..

21 Eylül 1984

H.Selim AÇAN

İSTANBUL 2 NO'LU SIKIYÖNETİM ASKERİ MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

Dava açılmasına neden olan dilekçemin içeriğini açıklamaya geçmeden önce, savcılığın iddianamesinde belirtilenin aksine, kendisine MGK ismini veren askeri (...) cuntanın, sistemin yasa ve kurumları nezdinde dahi meşruiyetinin bulunmadığı, silah ve süngü zoruyla gerçekleştirdiği darbeden sonra ele geçirdiği yasama erkiyle kendisini "yasal" ilan ettiğini belirtmek isterim. Siyasal rejimin bu zorbaca el değiştirmesi dahi onun niteliğini ve dava konusu olan "(... cunta" tanımlamamızı doğrular. 12 Eylül sonrası süreçte yasama ve yürütme yetkilerini üstlenip yargı erki üzerinde dolaysız denetim kuran (...)MGK'nın izleyegeldiği iç ve dış politikası, ekonomi politikası dizginsiz bir siyasal teröre, komünist ve anti-faşist yurtseverlerin katline, işçi sınıfı ve tüm emekçi halkın siyasal ekonomik hak ve özgürlüklerinin gaspına (...) Ulusu ve diğer (..... .....) üzerinde yoğunlaştırılan şoven baskı ve asimilasyona, vahşi bir ekonomik sömürüye dayanır. Bunu bütünleyen dış politikası ise, komşu ülke halklarına düşmanlık, saldırgan emeller beslenmesi, şovenizm bayrağının yükseltilmesi, Amerikan emperyalizmine (...) lık ve en gerici ve faşist rejimlerle dostluğa dayanır.

Bu gerçekler binlerce kanıtla ortadayken (...) niteliğini sergilediğimiz için hakkımızda bu davanın açılması, onun tüm dünya halklarınca nefret edilen yüzünü gizleme çabasının ve demagojik karakterinin bir ürünüdür.

İŞ KAZASI DENİLEN İŞ CİNAYETLERİNİN, ZONGULDAK MADEN İŞÇİLERİNİN ÖLÜMÜNÜN SORUMLUSU, EGEMEN SINIFLAR VE ONLARIN (...) DİKTATÖRLÜĞÜDÜR

Her yıl ülkemizde onbinlerce iş kazası olur, pekçok emekçinin hayatı söner; binlercesi kolunu, bacağını, gözünü, parmaklarını kaybederler. Bunlar kamuoyuna, basın ve yayın kurumlarına yansımaz, yansıtılmaz, ya da onlar için önemli bir haber değeri taşımaz. Sadece istatistiklerde yeralır. İş kazası denilip geçilen, binlerce emekçinin

yaşamını yitirmesi, sakat kalmasıylâ sonuçlanan bu olaylar gerçekte birer iş cinayetidir. Ve bu cinayetlerin en çarpıcıları takdir-i ilahi gibi gösterilip, göstermelik cenaze törenleri düzenlendikten sonra, bir sonraki göçük ve katliama dek eski haline terkedilen Zonguldak havzasındaki cinayetlerdir. Her yıl aynı senaryoyu en az bir kez daha izleriz. Bayrağa sarılan tabutların başında atılan hamasi nutuklar, devlet adamlarının başsağlığı mesajları, sözde yardım kampanyaları, öte yandan geride kalan acılı eş ve çocuklar ve yeni bir grizu patlamasının tehditi altında ağır çalışma koşullarında hiçbir değişiklik olmadan, her türlü güvenlikten yoksun olarak çalışmaya mahkum kömür işçileri...

Yinelenip duran bu tablo, güneşe hasret maden işçilerinin çıkardıkları kömür gibi kara yazgısı mıdır? Hayır!... Fakat insanın sömürüsüne ve sermayenin egemenliğine dayanan bir avuç tekelci kapitalist ve toprakağasının iktidarı yıkılmadıkça sürüp gidecek olan bir "yazgı"dır.

Türkiye, kömür madeni ocaklarında böylesi cinayetlerin en yüksek düzeylerde işlendiği ülkelerden birisidir. Zonguldak havzasında üretim geri teknoloji ile gerçekleştirilir. Güvenliği sağlayacak araçların ilkelliği, bu araçları kullanacak teknik personelin kapasite ve sayısal yetersizliği, bu sistemin işleyişinin denetimsizliği ile bütünlenir. Bugün pekçok ülkede ocaklardaki grizu miktarını ölçebilen, dolayısıyla patlama gerçekleşmeden tedbir alma olanağını sağlayan gelişmiş aygıtlar kullanılır. Ülkemizde ise böylesi aygıtlar yok denecek kadar azdır, bozuktur ve gaz ölçümleri daha ilkel yöntemlerle yapıldığı gibi keyfiyete bırakılmıştır.

Emekçilerin yaşamının böylesine pamuk ipliğine bağlanmışcasına rastlantılara bırakılması sistemin doğası gereğidir. Kapitalist ülkelerde en yüksek kazancı elde etmek için kan dökmek dahil hiçbir yola başvurmaktan kaçınmayacak egemen sınıflar, fabrika ve işletmelerde güvenlik sistemleri kurmak ve bunları geliştirmek istemezler. Çünkü bu onların kazanç hanelerinde azalmaya, işin yavaşlamasına dolayısıyla üretim düşüşüne yolaçar. Oysa kapitalizmin zorunlu bir parçası yedek sanayi ordusunun varlığı bunların sağladıkları ucuz işgücü, güvenlik sisteminin gerektirdiği paradan çok daha ucuza malolur. "İş kazalarında" ölen emekçilerin yeri bu şekilde kolaylıkla doldurulur. Milyonlarca insanın açlığı sefaleti gibi, "iş kazalarında" ölmesi, sakat kalmaları da sömürgen kapitalistleri ilgilendirmez. Onlar için tek yasa sermayenin egemenliğidir. Bu egemenliği sürdürmek, karlarını yükseltmek için savaş ve katliamlar dahil başvurmayacakları hiçbir yol yoktur.

Ancak, işçi sınıfının sendikal siyasal örgütlenmesinin gelişkin olduğu bazı kapitalist ülkelerde, işçi sınıfının yüzyılı aşkın örgütlü mücadelesi sonucu haklarına sahip çıkması ile çeşitli güvenlik sistemleri kurulmuş ve işçilerin ve örgütlerinin sürekli denetimiyle işletilmektedir. Dolayısıyla iş kazaları düşük oranlardadır. Öte yandan üretimin işçi sınıfının ve tüm emekçilerin ekonomik, sosyal ve kültürel refahının sağlanmasına hizmet etmesinin amaçlandığı, en yüce değer olan insan emeğinin korunmasının önde tutulduğu sosyalist Arnavut'lukta işyeri ve dışında her türlü sosyal güvenlik sistemi kurulmuştur.

Emperyalizme bağımlı geri bir kapitalizmin egemen olduğu ülkemizde ise, üretim teknolojisinin geriliğinin yanısıra, ya hiç bulunmayan ya da son derece ilkel ve bunun da uygulanması keyfiyete kalmış güvenlik sistemleri sonucu kazalar, gerçek ismiyle İş Cinayetleri, dünya sıralamasında başta gelmektedir. 12 Eylül darbesinin ardından Evrenci (...) cunta, silah zoruyla işçi sınıfını daha düşük ücret, daha kötü beslenme koşullarına mahkum ederken, daha yoğun emek sarfı, daha yüksek üretim isteniyordu. Süngü zoruyla ağır çalışma koşulları daha da ağırlaştırılan Zonguldak maden işçileri, tüm sendikal ve demokratik hakları da askeri (...) diktatörlük tarafından gaspedilerek mücadele silahlarından da yoksun bırakılmışlardı. Ve bu koşullarda, gerçekte herbirisi cinayet olan iş kazaları artış kaydetti. 1983'te 104 işçinin ölümüne yolaçan grizu patlaması bu nedenle bir katliamdı. Askeri (...) diktatörlük bu katliamın başta gelen sorumlusudur.

Halka karşı girişilen saldırılara, baskı ve cinayetlere karşı çıkmak, gerçekleri açıklamak komünist olmamın bana yüklediği bir görev olduğu gibi, böylesi katliamlar karşısında sessiz kalmamak bir insanlık görevi, demokrat-yurtsever olmanın bir koşuludur. Hakkımda bu nedenle dava açılmış olması benim için onurdur, dava açanlar için ise halk (...)lığının bir kez daha belgelenmesi...

25.3.1985

KENAN GÜNGÖR

İSTANBUL SYNT. KOMUTANLIĞI 3 NO'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

"...SON SÖZLERİMİ BİR KEZ DAHA HAYKIRIYORUM! "

Mahkemenizde dava konusu olan TİKB davasında son sözlerimden ötürü ikinci kez yargılanmaktayım. TİKB davasında karar öncesinde mahkemede söylediğim son sözler, aynı davadaki savunmamın 124-125. sayfalarında yer alan son kısmıdır. Ve bu savunmamdan ötürü de I No'lu Askeri Mahkemede yargılanmaktayım. Ayrıca aynı mahkemede verdiğimiz dilekçeler de dava edilmiş ve I No'lu mahkemede diğer davayla birleştirilmiştir. Mahkemenizde görülen aynı içerikli bu davanın da sözkonusu diğer davalarla birleştirilmesi uygun olacaktır.

TİKB davası sırasında verdiğimiz dilekçe ve savunmalar nedeniyle açılan davaların bir benzeri olan bu dava da, hem savunma hakkımızın önlenmesi ve hem de yaptığımız siyasi savunmaya saldırı amacı taşımaktadır. Savunmalarımızda söylediğimiz sözlerden ötürü cezalandırılma istemi, savunma hakkımıza açık bir saldırı, bizlere gözdağıdır. Aslında (...) yargılama sisteminde alışılagelmiş bir uygulamadır bu. Askeri (...) cuntanın (...) mahkemeleri olan (...) sıkıyönetim mahkemelerinde savunmaya yer yoktur. Hele bu mahkemelerin (...) rejimin eleştiri ve teşhirine tahammülleri hiç yoktur. Siyasi savunma yapanlar ya salondan dipçikle çıkartılır ya da savunmaları ellerinden zorla alınır.

Poliste işkenceyle başlayan savunma hakkına saldırı ve engelleme, cezaevlerinde ve mahkemedeki duruşmalarda da sürdürüldü. Cezaevlerindeki siyasi varlığımıza yönelik işkence ve saldırıların yanısıra, dava dosyası ve fotokopilerine, savunma notlarımıza ve dilekçelerimize el konul-

muş, bir daha da iade edilmemiştir. Savunmamıza kaynak olacak kitaplar verilmemiş, bazıları ise elimizden alınmıştır. Duruşmalar sırasında sorgularımız engellenmiş, savunma aşaması da dahil tüm mahkeme boyunca savunma yapmamıza fırsat tanınmamış, bu yoldaki çabalarımız ise duruşmalardan atılmakla sonuçlanmıştır. Savunmamıza temel teşkil eden suç duyurularımız ve taleplerimiz sürekli "hasıraltı" edilmiş ya da reddedilmiştir. Son sözlerimiz bile yarıda kesilmiştir. Dava siyasi bir dava olmasına karşın siyasi hesaplaşmadan korkulmuştur. Tekyanlı eylem iddiası suçlamanın temeli olmuştur. (...) yargılamada savunmanın olmadığı bu davada bir kere daha görülmüştür.

Buna rağmen TİKB davasında yargılanan komünist ve devrimciler (...) oyunu bozarak mahkemeyi (...)in değil, devrimin kürsüsü yapmışlardır. (...)le olan ideolojik siyasal çarpışma her duruşma tekrarlanmış, askeri (...)(...) cunta her yönüyle teşhir edilmeye çalışılmış, halk (...) yüzü açığa çıkartılmıştır. (...) askeri (...) cuntanın, (..... .....) ortaya kondu.

TİKB davası sanıkları (...)i yargılayan ve suçlayan konuma geçince siyasi hesaplaşmadan kaçan (...) cunta, yeni davalarla gözdağı vererek bizleri sindirmeye çalışmaktadır. Ancak bizlerin komünist olduğu unutulmaktadır. Pahası ne olursa olsun düşüncelerimizi açıklamak ve savunmaktan hiçbir (...) yasa bizi alıkoyamaz. Hiçbir (...) yasa onların kavranmasının ve maddi bir güç olmasının önüne set çekemez. Bugün mahkeme salonlarında yankılanan sesimiz, fabrikalarda, tarlalarda, okullarda, zulüm ve sömürünün olduğu her yerde giderek büyüyecek askeri (...) cuntanın burçlarında bir top mermisi gibi patlayacaktır. Çünkü, Marksizm-Leninizm yenilmezdir. Çünkü o, tarihin gördüğü en devrimci sınıfın bilimidir. Baskı, tehdit, işkence, idam sehpaları karşısında zaferden zafere koşturan silahımızdır bizim. Çürümüş düzeninizi, (...) diktatörlüğünüzü yerle bir edecek, işçilerin, köylülerin devrimci (.....)nü kuracak yegane güçtür o.

Halkımızın yüzlerce kızı ve oğlunun uğruna ölüme gittikleri yüce davamızı bir kere daha savunmaktan onur duyuyorum. Ve "son sözlerimi" bir kere daha haykırı-

yorum:

Biz proletarya ve halkın yüce davası, devrim, sosyalizm ve sınıfsız (....) toplum için mücadele eden komünistleriz.

"Sizler, köhnemiş bir dünyanın, emperyalistlerin, işbirlikçi, tekelci kapitalistlerin ve toprakağalarının (....)larısınız."

"Onlar adına bizi yargılayıp ölüm fermanı çıkartmaya çalışıyorsunuz. Vereceğiniz karar bizi bağlamayacaktır."

"Biz yaşayalım ya da ölelim; (...) yaşayacak, proletarya ve halkın özgürlük, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve sınıfsız (...) toplum için yürüttüğü mücadeleye önderlik edecektir."

"Yaşayalım ya da ölelim, devrimin ilerlemesi durmayacaktır. Ölümümüz devrime kan olacaktır.

"(....) yaşayacak ve onun uğrunda mücadele ettiği ilkeler ve yüce (.....) ideali er-geç gerçekleşecek, proletarya ve halkların dünyasına egemen olacaktır."

"KAHROLSUN (.....)"
"YAŞASIN (.....)"

16.2.1983

Mehmet Fatih ÖKTÜLMÜŞ

yargılayan savunma

MEHMET FATİH ÖKTÜLMÜŞ

İst.Fatih Fener Haydar Mahallesi
de nufusa kayıtlı olup, Kadıköy
İkbaliye Mahallesi Tomak Sokak
oturur, halen bu suçdan Sa mal
ri Ceza evi B-6 koğuşunda tutu

TCK.nun 142/4,173/Son,268/1,159/1 Mad.İhlal ve 1402 S

: 18.2.1983

TARİHİ : 12.5.1983

Yukarıda açık kimliği yazılı sanık hakkında mahkememi
sonunda.

İstanbul Sıkıyönetim Askeri Savc
1983/417 sayılı ve 17.5.1983 günlü iddianamesi ile hak
Mehmet Fatih Öktülmüş'ün kominizmi övdüğü iddiası ile
ye açılan ve 1982/1004 esas numarada kayıtlı olan davan
, bu mahkemeye vermiş olduğu 18.2.1983 günlü dilekçede (
yenilmezdir, çünkü tarihin gördüğü en devrimci sınıfın
, idam sehpaları karşısında bizi zaferden zafere koştu
düzenimizi, faşist diktatörlüğümüzü yerle bir edecek
devrimci diktatörlüğünü kuracak yegane güçtür o.
Halkımızın yüzlerce kızı ve oğlunun uğruna ölüme g
daha savunmaktan onur duyuyorum. Ve son sözlerimi bir
proletarya ve halkın yüce davası, devrim, sosyalizm ve sın
mücadele eden komünistleriz, biz yaşayalım yada ölelim Ti
lkın özgürlük, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve sınıfsız
ttüğü mücadeleye önderlik edecektir, yaşayalım yada öleli
nayacaktır, Bilinmiz devrime kan olacaktır. TİKB. yaşayacak
etti i ilkeler ve yüce kominizm ideali er-geç gerçekleşece
dünyasına egemen olacaktır) demek suretiyle TCK.nun 142
bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakkümün
yal sınıfları ortadan kaldırmak, memleket içinde müesses
yal sınıflar ortadan kaldırmak şeklinde tarifi yapılan kominizmi övdüğü
mek şeklinde tarifi yapılan kominizmi övdüğü
dilekcesinde (Faşizmle olan ideo
ist cunta her yön
Amerikan